JØRN LIER HORST

CRIME



Codul Katharina

FICTION CONNECTION

Primul volum din tetralogia *Dosare enigmatice*

Thrillerul Nordic Noir al anului 2018, câștigător al prestigiosului premiu *Petrona* pentru cel mai bun roman crime scandinav și nominalizat la *CWA International Dagger Award*

Traducere de Ivona Berceanu

TREI

Jørn Lier Horst

Codul Katharina

Traducere din limba norvegiană de

Ivona Berceanu

EDITURA TREI

2023

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Autor: Jørn Lier Horst

Titlul original: Katharina-koden

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1965-3
ISBN (EPUB): 978-606-40-2099-4

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Luana Crăciun

Design copertă: Faber Studio
Ilustraţie copertă: ©Samitdoc/Getty Images

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Oana Apostolescu
Dana Anghelescu

1

Cutiile de carton se aflau în partea de jos a dulapului. Erau trei. Wisting o trase afară pe cea mai mare. Unul dintre colţuri era pe cale să se rupă, aşa că trebui să fie atent când o cără în living.

Cele patru clapete care formau capacul erau petrecute una pe sub alta. Le deschise şi scoase biblioraftul aflat deasupra. Era negru, iar pe cotor avea lipită o etichetă cam decolorată: *Katharina Haugen.* Îl puse deoparte, scoase un dosar roşu, pe care scria *Martori I,* şi încă două de aceeaşi culoare, etichetate ca *Martori II* şi *Martori III.* Apoi găsi şi ceea ce voia să vadă. Dosarul pe care scria *Strada Kleiverveien.*

Cutiile de carton conţineau tot ce se scrisese şi se făcuse în cazul Katharina. La drept vorbind, n-ar fi trebuit să păstreze dosarele cazului acasă, dar nu considera că trebuiau închise într-o arhivă. Aşezate cum erau în partea de jos a dulapului, îi aduceau aminte de caz ori de câte ori scotea o cămaşă nouă.

Îşi luă ochelarii de citit şi se aşeză cu dosarul în poală. Trecuse un an de când îl frunzărise ultima dată.

Strada Kleiverveien. Acolo locuise Katharina. Casa solitară era fotografiată din diferite unghiuri. Era înconjurată de pădure din toate direcţiile. Într-una dintre fotografii, în fundal sclipea lacul Kleivertjern. Casa se afla pe un mic deal, la circa o sută de metri de stradă. Era maro cu cercevele albe, o uşă verde şi ghivece goale sub ferestre. Privind fotografiile din dosar avea senzaţia că se

plimbă printr-o casă bântuită. Katharina nu mai era, dar încălţămintea ei încă se afla pe podeaua verandei. O pereche de tenişi cenuşii, nişte cizme maro şi o pereche de saboţi, alături de sandalele bărbăteşti mari şi bocancii de lucru ai soţului ei. Pe cuier atârnau trei geci. Pe comoda din hol se aflau un pix şi o listă de cumpărături, o scrisoare nedeschisă, un ziar şi câteva pliante publicitare fără destinatar. Lângă un ornament zăcea un buchet de trandafiri pe jumătate ofiliţi. Pe oglinda de deasupra comodei erau lipite câteva post-it-uri de mici dimensiuni: pe unul erau notate o dată şi o oră, pe altul apăreau un nume şi un număr de telefon, iar pe al treilea erau trei iniţiale şi o sumă de bani: *AML 125 de coroane.*

Valiza ei zăcea deschisă pe pat, plină de haine, ca şi cum ar fi intenţionat să plece pentru o lungă perioadă: zece perechi de ciorapi, zece chiloţi, cinci sutiene, zece tricouri, cinci perechi de pantaloni, cinci pulovere, cinci bluze şi haine sport. Ceva în legătură cu conţinutul valizei nu-i dădea pace, dar nu reuşea să exprime în cuvinte ce. Selecţia părea atât de rigidă şi formală, de parcă ar fi fost împachetată de altcineva sau pentru altcineva.

Întoarse pagina. Pe masa din living se aflau cinci cărţi, pe care le scosese din bibliotecă. Pe unele dintre ele le citise şi Wisting: *Mengele Zoo, Alchimistul, Negri albi.* Alături de cărţi se găsea o fotografie cu Katharina şi Martin Haugen. Fusese făcută undeva într-un punct de belvedere. Erau îmbrăţişaţi şi îi zâmbeau, probabil, trecătorului pe care îl rugaseră să îi fotografieze. Fotografia fusese înrămată, dar fusese scoasă din ramă şi pusă lângă geam.

Cele mai mari întrebări le ridicaseră fotografiile făcute în bucătărie. Pe blatul de lucru se afla o farfurie cu o felie de pâine unsă cu unt şi un pahar de lapte. Scaunul pe care obişnuia să stea era împins puţin într-o parte, iar pe masă

se vedeau un pix şi ceea ce primise numele de Codul Katharina.

Wisting privi fotografia cu ochii mijiţi. Conţinea o serie de numere dispuse pe trei coloane. Până acum, nimeni nu reuşise să înţeleagă ce puteau să însemne.

În afară de experţii poliţiei, apelaseră şi la criptologi de la Ministerul Apărării care să analizeze misteriosul mesaj, dar nici ei nu fuseseră mai aproape de o soluţie. Codul le fusese trimis şi unor experţi străini, dar până şi acestora foaia de hârtie li se păruse o combinaţie de numere fără sens.

Wisting examină copia fotografiei pe toate părţile, ca şi cum ar fi sperat să descopere că de data asta ceva s-a schimbat şi că, în sfârşit, avea să pătrundă semnificaţia numerelor.

Brusc, îşi ridică privirea. Sosise Line. Nu auzise ce spusese fiica lui. Nici măcar nu observase că intrase în cameră.

— Hm? întrebă el, dându-şi jos ochelarii de citit şi lăsându-i să atârne pe şnurul de la gât.

Line se aşeză ţinându-şi fiica în poală şi începu să-şi scoată geaca şi pantofii, privind în tot acest timp la cutia de carton pe care o adusese Wisting.

— Uitasem că mâine este 10 octombrie, repetă ea.

Wisting puse jos dosarul, întinse mâinile spre nepoata lui şi o luă în braţe. Nu mai era un bebeluş. Micuţul crab neajutorat pe care îl ţinuse prima dată în braţe cu 14 luni în urmă dobândise o personalitate proprie. Îşi lipi buzele de obrajii ei rotunjori şi îi dădu un pupic. Amalie râse cu sughiţuri şi încercă prindă ochelarii cu mânuţele dolofane. El şi-i scoase de tot şi îi puse alături.

— Crezi că mai e ceva pe acolo ce încă n-ai citit până acum? îl întrebă Line, făcând semn cu capul spre dosarul de pe masă.

Părea morocănoasă şi nervoasă.

— S-a întâmplat ceva? se interesă Wisting.

Line oftă, scotoci prin geantă şi cu o mişcare rapidă scoase o bandă adezivă galbenă. Urmară un ruj, un pix, un pachet de gumă de mestecat şi alte câteva mărunţişuri.

— Am primit o amendă de parcare, îi explică ea, trântind-o pe masă, după care puse toate lucrurile înapoi în poşetă. 700 de coroane.

Wisting îi aruncă o privire.

— Parcare cu încălcarea indicatorului 372, citi el. Ce este indicatorul 372?

— Parcarea interzisă.

Wisting zâmbi, se aplecă şi îşi frecă nasul de obrăjorul nepoatei sale.

— Mami a fost amendată, spuse el cu vocea schimbată.

Line se ridică în picioare.

— Nu înţeleg de ce mai lucrezi la dosarul ăsta, după atâţia ani, spuse ea mergând în bucătărie.

— Ai de gând să faci plângere? Pentru amendă.

— N-am de ce să fac plângere. N-am văzut indicatorul. Sunt bani pierduţi.

Se întoarse cu o linguriţă, scoase un iaurt din sacoşa de schimburi şi o luă din nou pe Amalie la ea în poală.

— Ai mai găsit vreo rudă?

Line deschise iaurtul.

— Nişte rude de gradul cinci şi şase în Bergen, răspunse ea aruncându-i un zâmbet scurt.

— Cum ajungi să ai rude de gradul ăsta?

— Având străstrăstrăstrăbunici comuni, îi explică Line, hrănind-o pe Amalie.

— Şi despre ce stră-stră-stră-străbunic vorbim?

— Arthur Thorsen a fost stră-străbunicul mamei.

— Nu am auzit niciodată de el, recunoscu Wisting.

— S-a născut în Askøy, în 1870.

Wisting luă raportul pe care îl citea.

— Şi mai spui că *eu* răscolesc prin hârtii vechi? zâmbi el.

— Dar ceea ce cauţi tu nu se află acolo. Faci acelaşi lucru de 25 de ani, însă răspunsul nu este acolo.

— De 24, o corectă Wisting ridicându-se în picioare.

Ştia că, probabil, răspunsul nu era de găsit în niciuna dintre cutiile din dulapul cu haine, dar în acelaşi timp era convins că măcar unul dintre cele 763 de nume consemnate în documentele de urmărire penală aparţinea unei persoane care ştia ce se întâmplase în acel octombrie, în urmă cu aproape 25 de ani.

Ridică unul dintre dosarele roşii şi răsfoi la întâmplare. O declaraţie de martor. Hârtia pe care era scrisă era îngălbenită şi textul decolorat. Wisting citi începutul unei fraze pe care-i căzură ochi, undeva pe la mijlocul paginii, şi ştiu cum se termina fără să trebuiască să ajungă la final. Era un interogatoriu de rutină. Nu conţinea detalii importante sau interesante, dar de fiecare dată când îl citea, pe acesta sau oricare alt document, avea sentimentul că de data asta avea să descopere un detaliu pe care îl trecuse cu vederea până atunci sau că avea să interpreteze cele scrise într-un context nou şi clarificator.

— Pleci? îl întrebă Line, scoţându-l din amorţeala gândurilor.

El închise dosarul şi realiză că nici de data asta nu auzise ce-i spusese.

— O să mergi din nou cu el în excursie? îl întrebă ea.

— Cu cine? se interesă Wisting, cu toate că ştia la cine se referă.

— Cu el, repetă Line făcând resemnată un semn spre teancul de documente.

— Nu cred.

— Dar parcă ăsta era planul. Să mergi mâine la el acasă, nu?

Wisting încuviinţă. La asta se ajunsese. Ca în fiecare an, pe 10 octombrie, să-l viziteze pe Martin Haugen.

— Îmi pare rău, spuse el, lăsând dosarul din mână.

Ştia prea bine cum se transforma în apropierea aniversării. Vechiul caz îi întunecase conştiinţa, făcând ca tot restul să pălească.

— Ce ai de gând să faci în seara asta? o întrebă el îndreptându-se spre fereastră.

Afară era întuneric. Pe geamuri erau stropi de ploaie.

Line îi dădu fiicei sale ultima linguriţă de iaurt.

— Merg la antrenament. Speram să ai tu grijă de Amalie. Nu se simte prea grozav la locul de joacă, zise ea şi lăsă copila pe podea.

Micuţa Amalie stătea în picioare pe podea, clătinându-se.

— O poţi lăsa aici, zâmbi Wisting, bătând din palme pentru a-şi face nepoata să vină spre el.

Ea se apropie împleticindu-se şi începu să râdă când Wisting o prinse şi o ridică în aer.

— Ai grijă, abia a mâncat, îl avertiză Line.

Wisting o lăsă jos şi se duse în camera alăturată de unde veni cu o cutie plină cu jucării. Apoi îi răsturnă conţinutul şi se aşeză lângă fetiţă, pe podea.

Amalie apucă o jucărie roşie de lemn şi spuse ceva ce Wisting nu înţelese.

— Mulţumesc, mă întorc peste vreo două ore, spuse Line şi se ridică în picioare.

Le făcu semn cu mâna, însă Amalie era prea ocupată ca să bage de seamă că mama ei pleca.

Timp de zece minute rămaseră împreună pe podea, dar, treptat, fetiţa deveni mai interesată să se joace de una singură. Când se ridică, articulaţiile genunchiului îi trosniră. Se îndreptă spre cutia de carton, îşi luă agenda de lucru şi se aşeză din nou pe scaun, lăsându-se pe

spetează. O răsfoi înainte şi înapoi, se întinse după ochelari şi şi-i puse din nou.

Toate informaţiile cazurilor la care lucra erau notate între coperţile voluminoasei sale agende albastre. Mai întâi cuvintele-cheie despre datele esenţiale ale cazului, urmate, treptat, de detaliile obţinute, de declaraţiile martorilor, documente şi rezultate de laborator. Agenda era ancora cazului. Conţinea fiecare audiere pe care o condusese şi fiecare probă pe care o obţinuse, şi stătea mereu la baza evaluării următorului pas.

Nu înţelegea de ce era Line atât de nemulţumită că încă mai studia vechiul caz. De obicei era fascinată de enigmele neelucidate şi de întrebările rămase fără răspuns. Aceeaşi sete de cunoaştere care pe el îl făcuse să devină detectiv o împinsese pe ea să devină jurnalist. Dacă drumul pe care mergea se bifurca, iar ea îl alegea pe cel din dreapta, îi plăcea să ştie unde ar fi putut să o ducă şi celălalt. După naşterea Amaliei, începuse să cerceteze istoricul familiei. Probabil că în primul rând dorea să-i ofere fiicei sale o familie mai numeroasă, din moment ce tatăl ei era mai mult sau mai puţin absent din peisaj. Însă motivul determinant îl constituia dorinţa profundă de cunoaştere. Ştia că exista o satisfacţie intrinsecă în a descoperi constant noi legături de familie şi a-ţi forma treptat o imagine de ansamblu, oarecum holistică. Nu se deosebea prea mult de o anchetă a poliţiei.

Căutarea răspunsurilor a fost piatra de temelie a întregii activităţi de jurnalist a lui Line. Pentru ea, jurnalismul nu se rezuma doar la relatarea unei ştiri. Ceea ce voia ea să afle era ce se ascundea în spatele acesteia. Era o calitate apreciată de cei de la VG, care voiau să o păstreze şi îi prelungiseră concediul, în speranţa că avea să se întoarcă pentru un job permanent.

Nu-şi dorea ca ea să se implice în cazul Katharina, însă nu reuşea să-i înţeleagă totalul dezinteres. Poate că acesta se datora faptului că dosarul fusese mereu acolo. Line avea şase ani când Katharina Haugen dispăruse. Era obişnuită ca el să scoată periodic documentele şi să le studieze. Sau poate era din cauză că şi ea, la fel ca mulţi alţii, acceptase explicaţia cu care se consolaseră majoritatea oamenilor. Aceea conform căreia Katharina Haugen alesese să se sinucidă într-o noapte sumbră de octombrie, în urmă cu 24 de ani.

Însă, dacă aşa se petrecuseră lucrurile, unde dispăruse cadavrul?

O teorie alternativă susţinea că fusese un accident. Că ieşise la plimbare, căzuse şi rămăsese la pământ. Însă asta nu făcea decât să ridice şi mai multe întrebări, în loc să ofere răspunsuri.

Indiferent de modul în care dispăruse, mai erau şi celelalte aspecte. Cele care îl împingeau an de an pe Wisting să revină la caz. Cum ar fi codul misterios de pe masa din bucătărie, bărbatul din casa vecină, în privinţa căruia nu se lămurise pe deplin, şi problema cu tatăl ei necunoscut. Şi mai erau şi florile: 14 trandafiri roşii.

Amalie se ridicase în picioare. Era în lumea ei, ţinându-se de braţul unui fotoliu în timp ce muşca o jucărie zornăitoare viu colorată.

Wisting îi zâmbi, după care deschise unul dintre dosare şi scoase declaraţia uneia dintre ultimele persoane care o văzuse în viaţă pe Katharina Haugen. Era vorba de o prietenă, pe nume Mina Ruud. Ea şi Katharina cântau împreună într-un cor şi se cunoşteau de cinci ani. În ultimele săptămâni, Katharina nu mai venise la repetiţii. La telefon, îi spusese prietenei ei că nu era în formă şi nu avea suficientă energie. Cu două zile înainte de a dispărea, Mina se dusese la ea acasă. Katharina arăta într-adevăr

obosită şi palidă. Era clar că o preocupa ceva, se gândise Mina. Când o întrebase direct, Katharina negase şi-i spusese că începuse să ia nişte vitamine, sperând că avea să se simtă mai bine. În timpul interogatoriului, Mina precizase că observase o schimbare majoră la Katharina pe parcursul ultimului an. De obicei, Katharina era ceea ce Mina numea o persoană energică, mereu fericită. Exuberantă, fusese cuvântul pe care-l folosise. Însă, la un moment dat, trebuie să se fi întâmplat ceva care-i schimbase personalitatea. Stătea în casă. Ieşea rar, abia dacă se mai întâlnea cu prietenii. Devenise retrasă, posomorâtă şi tăcută.

Din declaraţia Minei Ruud, lui Wisting îi atrăsese atenţia în mod special o anumită secţiune. Conform celor declarate de ea anchetatorului, Katharina părea să fi purtat o povară întunecată în suflet. Era ca şi cum ar fi avut un secret pe care nu îl putea împărtăşi nimănui. Mai multe persoane, prieteni şi colegi de muncă, o descriseseră pe Katharina Haugen ca fiind deprimată, înainte să dispară. În general, se presupunea că motivul îl reprezenta dorinţa ei de a se întoarce la familia şi prietenii din Austria.

Wisting sări peste câteva pasaje şi citi alte câteva paragrafe din declaraţia Minei Ruud. Brusc, se opri la o frază asupra căreia nu mai zăbovise până atunci. Mina Ruud încercase să încadreze temporal o conversaţie cu Katharina. Aceasta îi spusese că în urmă cu două zile întâlnise un austriac. Fusese o întâlnire întâmplătoare, într-o cafenea. El o întrebase dacă scaunul de la masa ei era liber, iar Katharina, sesizându-i accentul, îl întrebase, la rândul ei, dacă era din Austria. Fusese plăcut să întâlnească pe cineva din ţara ei.

Anchetatorii alocaseră multe resurse pentru a-l găsi pe bărbat. Şi apoi, era esenţial să afle când avusese loc

întâlnirea. Din câte îşi amintea Mina, era o după-amiază, la jumătatea lui august.

Cel puţin asta citise Wisting, dar nu asta scria şi în documente.

Citi propoziţia încă o dată: era după-amiaza, la jumătatea lui august.

Lipsea un cuvânt. În mintea lui, când citise propoziţia era ca şi cum ar fi fost vorba despre o după-amiază de la jumătatea lunii august. Însă cuvântul *o* lipsea. Era o greşeală obişnuită. Şi el o făcea ocazional. Nu toate cuvintele la care se gândea veneau de pe hârtie. Când parcurgea textul, creierul era păcălit să creadă că acel cuvânt se găsea acolo, pentru că, la drept vorbind, nu citeşti cuvânt cu cuvânt, ci laşi privirea să curgă peste propoziţie.

Lipsa cuvântului nu însemna nimic. Nu schimba nimic, dar începu să se gândească că ar mai putea exista şi alte lucruri în voluminoasele materiale de urmărire penală pe care le trecuse cu vederea.

Puse declaraţia deoparte şi îşi îndreptă atenţia asupra celui mai apropiat teanc, cu un interes şi un angajament reînviate. Când cineva dispare în circumstanţele în care dispăruse Katharina, existau patru posibilităţi: sinucidere, accident, fugă sau un act criminal. Ei cercetaseră toate ipotezele, inclusiv posibilitatea ca ea să fi plecat din ţară fără să anunţe pe nimeni pentru a începe o nouă viaţă fie în ţara ei natală, fie altundeva.

Wisting nu crezuse niciodată în ipoteza conform căreia Katharina dispăruse din propria voinţă. Deşi le lipseau atât cadavrul, cât şi un loc al crimei, el tratase mereu cazul Katharina drept unul de omucidere. Această concluzie nu se baza pe un aspect singular, ci pe un ansamblu de circumstanţe. Cum ar fi geamantanul de pe pat, cărţile

luate de pe rafturile bibliotecii şi fotografia scoasă din ramă. Şi mai era şi codul de pe masa din bucătărie.

Găsi fotocopia şi o analiză din nou. Trei linii uşor curbate împărţeau foaia, formând două coloane. În partea de jos, era trasată o linie orizontală. Pe restul foii de hârtie se găseau o serie de numere. Cifra 362 era încercuită şi scrisă de două ori. Acelaşi lucru era valabil şi în cazul cifrei 334. La fel, cifra 18 fusese şi ea scrisă de două ori şi era înconjurată de un pătrat. În rest, pe pagină erau împrăştiate mai multe numere: 206, 613, 148, 701, 404, 49. Cel mai interesant aspect al mesajului criptic consta în faptul că pe o parte a foii de hârtie fusese desenată o cruce, adică două linii perpendiculare, dintre care una puţin mai lungă decât cealaltă, ceea ce dădea impresia unei cruci. Iar şi iar, pixul cu pastă neagră fusese plimbat înainte şi înapoi, până când foaia aproape că se rupsese.

Încă o dată, Wisting se trezi că se opreşte şi analizează crucea şi numerele. De data asta, simţea că ceva stătea la pândă în subconştientul lui. Că numerele erau pe cale să capete un oarecare sens.

Inspiră şi îşi ţinu respiraţia. Era exact genul de moment pe care îl aştepta atunci când scosese din nou dosarul din dulap. Sperând că pe parcursul ultimului an învăţase — auzise, văzuse sau experimentase — ceva care să-i fi lărgit aria de expertiză, în aşa fel încât să-i poată interpreta conţinutul dintr-o nouă perspectivă. Acum, simţea că ajunsese în acel punct. În pragul înţelegerii. O linie, o imagine, un detaliu nesemnificativ care îi rămăsese blocat în subconştient în timpul ultimelor 12 luni era pe cale să-i ofere un indiciu.

Citi numerele cu voce tare, încercând să-şi ajute mintea să scoată ceva la suprafaţă.

— 206, 613, 148...

Micuţa Amalie îl imită. Încercă să repete aceleaşi numere şi râse de propria încercare eşuată.

Wisting îi aruncă o privire. Era complet albastră în jurul gurii şi în mână ţinea un pix. Muşcase din el şi pasta i se scursese pe mână. Ea gânguri şi râse, ducându-şi din nou pixul la gură. Wisting scăpă hârtiile din mână, se repezi spre ea şi îi smulse pixul dintre degete. Buzele, dinţii, limba şi întreaga jumătate inferioară a fetişoarei îi erau colorate în albastru. O înşfăcă în braţe şi fugi în baie, porni apa şi o ţinu deasupra chiuvetei. Lăsă apa să-i curgă în palmă, o stropi pe faţă şi repetă procesul. Amalie începu să ţipe. El îi aruncă mai multă apă în guriţa deschisă. Amalie începu să tuşească şi să scuipe. În chiuvetă se scurgea apă colorată. În ciuda protestelor ei, o clăti până nu-i mai rămase pastă de pix în gură. Apoi se aşeză pe vasul de toaletă ţinându-şi nepoata în poală şi încercând s-o liniştească.

— Gata, gata, totul e bine, spuse el, străduindu-se să pară vesel.

Amalie se mai calmă puţin. Wisting îşi scoase telefonul mobil din buzunar şi sună la urgenţe. Povesti pe scurt ce se întâmplase.

Asistenta îi ceru numele.

— Ingrid Amalie Wisting, răspunse el, dând şi data naşterii.

La celălalt capăt auzi sunetul tastaturii.

— Câtă pastă de pix a înghiţit? se interesă asistenta.

— Nu ştiu, recunoscu Wisting şi o cără pe Amalie înapoi în living. Pixul era pe jos şi lăsase o pată albastră pe covor. A rămas puţin mai mult de jumătate din pastă, spuse el. Însă cea mai mare parte pare să fie pe mâinile şi pe hainele ei.

— În mod normal, cantităţi mici de pastă sunt inofensive. Mai grav este dacă a ronţăit bucăţi de plastic.

Wisting se uită la pix. Avea capătul ciobit.

— În cazul ăsta ce se poate întâmpla?
— Se poate sufoca cu ele. Dar se pare că totul e în regulă. E posibil s-o doară puţin stomacul, dar sunt sigură că le va elimina pe cale naturală.

Wisting îi mulţumi şi o duse pe Amalie înapoi în baie. Umezi o cârpă şi încercă să-i cureţe feţişoara şi degeţelele. Reuşi, într-o oarecare măsură, însă culoarea albastră nu dispăru complet. Luă periuţa de dinţi, puse pe ea puţină pastă de dinţi şi încercă să îi spele dinţişorii coloraţi. Amalie protestă şi începu să plângă din nou. El renunţă, o duse în living şi se prăbuşi pe scaun, ţinându-şi nepoata în poală. Teama pe care o simţise se transforma în frustrare. Era supărat pe el însuşi. Amalie continuă să plângă. Probabil că era obosită, iar neliniştea lui se răsfrângea asupra ei. Se ridică şi, sprijinindu-şi nepoata de şold, strânse lucrurile care ţineau de cazul Katharina şi puse totul la loc în cutie. Unul dintre dosare nu fusese închis şi hârtiile se împrăştiară pe masă şi pe podea. Le culese şi le îndesă în cutia mare, fără să-i pese dacă se îndoiau sau se amestecau. Voia doar să nu le mai vadă.

O aşeză pe Amalie pe celălalt şold, închise cutia de carton şi o împinse cu piciorul la perete. Se aşeză apoi pe podea alături de Amalie şi o privi. Hăinuţele erau distruse. Probabil că oricum aveau să îi rămână mici, dar trebuia să îi propună Linei să-i cumpere el altele.

Plânsetele încetaseră şi când sosi Line erau absorbiţi de un joc în care trebuiau să aşeze cuburi de lemn unele peste altele.

Văzându-i jucându-se, Line zâmbi, însă încremeni când văzu culoarea albastră din jurul gurii şi de pe hainele Amaliei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, ridicându-şi fetiţa în braţe.
— A pus mâna pe un pix, răspunse Wisting.

— N-ai fost atent la ea?
— S-a mişcat repede.
— Dar erai lângă ea, nu?
— Bineînţeles. Numai că dintr-odată stătea acolo, cu toată faţa pictată. Cred că era pixul tău. Probabil că ţi-a căzut din geantă când mi-ai arătat amenda de parcare.

Line îşi umezi degetul mare şi încercă să cureţe bărbia Ameliei.

— Am vorbit cu cei de la urgenţe. În cantităţi mici, pasta de pix nu este periculoasă. E cam greu de îndepărtat, dar nu este periculoasă, spuse Wisting.

Line oftă.

— Trebuie s-o duc acasă, să-i fac o baie.

Se aşeză pe scaun şi începu să-şi îmbrace fiica.

Wisting strânse jucăriile de pe jos.

— Pot să îi iau nişte hăinuţe noi. Sau cel puţin să plătesc pentru ele, spuse el.

Line clătină din cap.

— Nici să nu te gândeşti. Mulţumesc că ai avut grijă de ea.
— Îmi pare rău. Probabil că sunt o bonă groaznică.

Line îi zâmbi scurt.

— E în regulă. Nu uita că în weekend vine Thomas, zise ea, aruncând o privire spre cutia cu documente.

Thomas era fratele ei geamăn. Era pilot de elicopter în cadrul Forţelor Aeriene Norvegiene şi venea acasă doar de câteva ori pe an.

— O să fac pizza, îi spuse Wisting zâmbind.

Era o tradiţie pe care o începuse pe când Line şi Thomas erau adolescenţi. În fiecare vineri, când se întorcea de la serviciu, făcea un aluat de pizza. Line şi Thomas îl ajutau cu toppingul. Procedaseră în felul ăsta pe tot parcursul anilor ’90, până când Thomas se înrolase în armată.

— Vom veni, spuse Line îmbrăţişându-şi fiica. Îi spui la revedere bunicului?

Wisting se apropie de ele, le îmbrăţişă pe rând şi le conduse la uşă. Rămase la intrare şi le urmări cu privirea în timp ce mergeau prin ploaie spre casa lui Line, aflată în capătul străzii. O minţise, îşi spuse în mintea lui, gândindu-se cu câtă uşurinţă afirmase că avusese grijă de Amalie, în loc să admită că fusese absorbit de cazul Katharina. Şi nu doar că minţise, dar mai şi transferase o parte din vină şi responsabilitate pe umerii lui Line. Susţinuse că din vina ei se rătăcise pixul printre jucării.

Închise uşa, se duse înapoi în living şi rămase în loc uitându-se la cutia de carton pe care o împinsese.

Minciuna era o parte a oricărei investigaţii. Toată lumea minţea. Rareori existau situaţii în care se minţea pe faţă, însă majoritatea ocoleau adevărul, într-un fel sau altul. Vorbeau ambiguu, treceau sub tăcere anumite detalii, exagerau, înfloreau lucrurile ca să pară mai interesante sau omiteau informaţii care îi puneau într-o lumină nefavorabilă. În plus, se întâmpla ca amintirile să fie distorsionate, să îşi amintească ceea ce trăiseră într-un mod diferit de cel în care se petrecuseră de fapt lucrurile. Şi în loc să admită că nu îşi aminteau exact, umpleau golurile după cum le trecea prin cap sau după cum le-ar fi convenit lor să se fi întâmplat totul, adesea influenţaţi de ceea ce auziseră sau văzuseră alţii. Ca să dai în vileag aceste minciuni, erau necesare alte informaţii cu ajutorul cărora să poţi verifica declaraţiile obţinute.

Se aplecă şi ridică pixul din care ronţăise Amalie. Logoul sindicatului poliţiştilor abia dacă se mai distingea sub urmele de dinţi. Era pixul lui. Se întrebă dacă avea să îi spună lui Line sau avea să lase lucrurile aşa. Oricum, pixul nu mai putea fi folosit. Îl duse în bucătărie şi îl aruncă în

coşul de gunoi. Apoi se întoarse în living, deschise cutia de carton şi luă din nou dosarul.

2

Şuvoaie subţiri şi translucide de apă despicau oblic întunericul din faţa farurilor maşinii, în timp ce Wisting ieşea cu spatele din garaj. Ploaia se înteţise în timpul nopţii. Rămăsese treaz până ce trecuse bine de miezul nopţii, încercând să regăsească firul ideilor pe care aproape că îl prinsese mai devreme, în timpul serii, însă acesta dispăruse.

Se uită peste umăr la casa în care locuia fiica lui. În bucătărie, lumina era aprinsă. Amalie se trezea pe la ora 6:00, ştia asta. Rămase o clipă în spatele volanului, întrebându-se dacă ar trebui să treacă pe la Line şi să o întrebe dacă totul era în ordine. Avea destul timp la dispoziţie. Dimineaţa avea mereu timp. Ziua de muncă începea abia peste o oră. Dar probabil că Line încerca să o facă pe Amalie să adoarmă din nou. Caz în care n-ar fi făcut decât s-o deranjeze.

Ziua de 10 octombrie din urmă cu 24 de ani fusese senină, cu un vânt blând şi slab dinspre sud-est, îşi amintea el din rapoarte. În timpul după-amiezii, începuseră să se adune norii. Vântul se transformase într-o briză uşoară, iar temperatura scăzuse la aproape opt grade.

Conduse încet prin zona rezidenţială şi viră la stânga când intră pe strada Larviksveien. Ziua de muncă urma să fie irosită, ştia asta. Nu avea capacitatea să se

concentreze la prea multe alte lucruri nici înainte, nici după întâlnirea cu Martin Haugen.

Katharina mai dispăruse şi înainte. La acea vreme, numele ei era Katharina Bauer. Avea 21 de ani. Se urcase pe motocicleta ei acasă, în Perg, ieşise din orăşelul austriac şi nu se mai întorsese niciodată.

Pe atunci fugise de o familie disfuncţională, cu un tată vitreg abuziv şi alcoolic şi o mamă instabilă, cu probleme de sănătate mintală. Katharina şi sora ei rămăseseră împreună şi avuseseră grijă de fratele lor mai mic, însă când acesta ajunsese la vârsta la care îşi putea purta singur de grijă, Katharina îşi pregătise rucsacul şi plecase.

Călătoria i se terminase în Norvegia. Undeva în această ţară avea un tată. În orice caz, aşa îi spusese mama, că tatăl ei era norvegian. Nu avea nicio speranţă să îl găsească. Ştia doar că numele său era Richardt şi că, pentru o vreme, fusese un client fidel al restaurantului la care lucrase mama ei, în vara anului 1958. După care el îşi văzuse de drum şi nici măcar nu exista certitudinea că ştia că devenise tată.

La drept vorbind, nu pentru tatăl ei necunoscut venise în Norvegia. Venise, în primul rând, ca să evadeze. Dar fusese şi curioasă în privinţa acestei ţări. Înainte de a pleca îi învăţase geografia, istoria şi, într-o mică măsură, limba.

După ce ajunsese în Norvegia, încercase într-adevăr să-şi regăsească tatăl. Printre obiectele lăsate în urmă se găseau liste cu numele şi adresele diverşilor bărbaţi ce purtau numele de Richardt, scris în diverse moduri, dar părea să fi fost un proiect pe care îl abandonase cu câţiva ani înainte de a dispărea. Unele nume erau tăiate, însă mai rămăseseră peste trei sferturi din liste. Poliţia a luat legătura cu toţi. Cei tăiaţi de pe liste au confirmat că

fuseseră contactaţi, dar probabil că niciunul nu era cel pe care îl căuta.

Wisting se văzu nevoit să mărească viteza ştergătoarelor de parbriz. Pe măsură ce se apropia de centrul oraşului, traficul se aglomera. Ploile din ultimele zile îşi găsiseră noi căi de scurgere. În mai multe locuri pământul fusese spălat şi porţiuni de asfalt se prăbuşiseră, astfel că traficul era deviat.

Originară din Austria, Katharina se specializase ca topograf şi proiectant în domeniul amenajării teritoriului, iar după ce sosise în Norvegia lucrase o vreme pentru autoritatea locală de administrare a drumurilor. Era talentată la limbi străine, aşa că învăţase repede norvegiana şi îşi perfecţionase pregătirea la o şcoală cu profil tehnic. În cele din urmă obţinuse un loc de muncă la Administraţia Norvegiană a Drumurilor, unde se implicase în proiectarea şi construirea unei noi autostrăzi prin sudul regiunii Telemark. Acolo îl întâlnise pe Martin Haugen. El lucra în calitate de maistru şi era unul dintre muncitorii care veneau frecvent în vizită la biroul de planificare.

Traficul înainta încet. Un biciclist în echipament de ploaie complet îşi croi drum printre maşini.

Trebuia să ajungă acasă la Martin Haugen în jurul prânzului. Nu aveau vreo înţelegere în acest sens. Niciodată nu avuseseră una, dar în fiecare an de la dispariţia Katharinei sosise acolo la aceeaşi oră şi ştia că Martin Haugen urma să-l aştepte şi anul acesta. Cafeaua avea să fie gata. Cu siguranţă că şi prăjitura de la cofetărie avea să fie deja pregătită. Probabil că va cumpăra o prăjitură cu glazură de lămâie sau o ruladă cu zmeură. La început aveau să abordeze subiecte de complezenţă, după care conversaţia urma să se concentreze asupra Katharinei.

Wisting o întâlnise cândva. El nu-şi amintea de acel moment şi abia după cinci sau şase ani de la dispariţia ei îi pomenise Martin Haugen de acest lucru. Fusese într-o zi de 17 mai, îi povestise el, arătându-i un decupaj din ziar. Katharina şi ceilalţi prieteni din cor cântaseră în timpul sărbătorii din Bøkeskogen. În ziar era o fotografie cu ei, iar Wisting, care fusese la muncă în ziua aceea, putea fi zărit în fundal. Când fotografia fusese publicată, Katharina i-l arătase pe Wisting în poză şi-i spusese lui Martin că exact înainte ca ei să înceapă să cânte găsise nişte chei şi i le predase poliţistului din fotografie.

Wisting nu-şi amintea episodul şi s-a gândit că probabil Katharina îl confundase cu alt poliţist. Dar apoi a găsit raportul cu obiecte pierdute, l-a răsfoit şi acolo, spre surprinderea lui, a dat peste propria-i notă conform căreia Katharina Haugen găsise şi predase un set de chei. Aşadar, vorbise cu ea, îi notase numele şi ulterior îl consemnase în raportul privind bunurile pierdute. Când a încercat să-şi aducă aminte întâmplarea, n-a reuşit să evoce decât nişte secvenţe vagi, însă întâlnirea i se ştersese din memorie. Şi Martin Haugen uitase de acel moment până când, făcând ordine într-un sertar, găsise articolul decupat şi îl recunoscuse pe Wisting.

În spatele lui claxona o maşină. Wisting se trezi din gândurile lui şi recuperă distanţa faţă de vehiculele din faţă.

Pe străzile din centrul oraşului era mai liber şi ajunse la secţia de poliţie cu un avans care îi permise să pornească aparatul de cafea, astfel încât cafeaua să fie gata înainte de sosirea celorlalţi colegi din departament.

Nu fuseseră incidente majore de raportat din timpul nopţii sau al după-amiezii anterioare. A repartizat cele mai importante cazuri care trebuiau investigate şi le-a sortat pe cele care nu meritau o atenţie suplimentară. La ora

10:00 avea o şedinţă pentru stabilirea bugetului şi trebuia să verifice listele cu debite împreună cu unul dintre procurorii poliţiei. În plus, trebuia să prezinte informaţii pentru realizarea unei analize de impact asupra departamentului de cercetări judiciare, în contextul viitoarei fuzionări a districtului de poliţie cu cele din judeţele învecinate, dar pe aceasta putea s-o amâne până după întâlnirea cu Martin Haugen.

Se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi duse mâinile la ceafă. Apoi se aplecă şi deschise ultimul sertar de jos. Ceruse o copie a fotografiei din data de 17 mai, publicată în ziar. O scoase şi o studie atent. Fotografia din ziar era alb-negru. Katharina era împreună cu un grup de prieteni îmbrăcaţi festiv şi purta o rochie subţire, de vară. Avea părul lung şi el ştia că era blond-roşcat. Ochii ei erau albaştri, dar din privirea surprinsă de fotografie părea să răzbată ceva întunecat. O tristeţe care era vizibilă chiar dacă zâmbea larg. Buzele păreau moi, reflectă el acum privindu-le din nou. Mai blânde decât ochii.

Nu credea că mai era în viaţă, dar se întreba cum ar fi arătat acum. Şi el se schimbase. În fotografie avea aproape 30 de ani. Era zvelt. Părul, abia vizibil sub şapca de la uniformă, era închis la culoare şi îşi ţinea spatele drept.

Pentru Wisting, cazul Katharina a început abia în data de 11 octombrie, când soţul ei a declarat-o dispărută. Doi anchetatori s-au deplasat pe strada Kleiverveien pentru primele cercetări. Wisting şi Eivind Larsen. Wisting a rămas în living împreună cu Martin Haugen, în timp ce Eivind Larsen s-a plimbat prin casă, căutând ceva care să le spună unde dispăruse Katharina. Însă nimic din cele găsite în locuite sau apărute în timpul discuţiei nu i-a ajutat să se apropie de un răspuns.

Wisting se ridică, se duse la fereastră şi rămase acolo simţind în corp o furnicătură stranie şi totuşi familiară. O stare de nelinişte provocată de treburile nerezolvate.

Primul aspect care trebuia investigat privea suspiciunea ca Martin Haugen să fi fost implicat în dispariţia ei. Pe atunci, el lucra pe şantierul unui drum ce se construia în Trøndelag şi locuia în nişte barăci la Malvik. Se afla la mai mult de opt ore de mers cu maşina de casă.

În cazul unei dispariţii precum a Katharinei, soţul era primul suspect, dar cronologia evenimentelor nu scosese la iveală nicio dovadă că el ar fi fost implicat. Martin Haugen vorbise la telefon cu Katharina pe la ora 22:00, în seara zilei de 9 octombrie. Compania de telefonie confirmase că la ora 22:06 iniţiase un apel de la telefonul public din sala de mese către locuinţa Katharinei şi a lui Martin Haugen, de pe strada Kleiverveien, din Larvik. Convorbirea durase 8 minute şi 17 secunde. În dimineaţa următoare, la ora 7:00, Martin Haugen se afla la locul lui, în spatele manetelor excavatorului. Exista o fereastră de nouă ore, în vreme ce pentru un drum dus-întors spre Larvik ar fi avut nevoie de 16 ore.

După ce a ieşit din tură, a încercat să sune acasă, dar nu i-a răspuns nimeni. Mai mulţi colegi observaseră că încercase toată seara să o sune şi că îşi exprimase îngrijorarea. Sunase la prieteni şi la cunoştinţe, dar nimeni nu o văzuse. Seara, târziu, l-a rugat pe cel mai apropiat vecin să meargă până la ei acasă să vadă ce se petrece. Nu exista niciun semn că ea ar fi fost acasă. Vecinul a dat ocol casei şi s-a uitat pe geam. Dincolo de faptul că pe masa din bucătărie părea să se găsească un bilet scris de mână, nu a avut nimic altceva să-i raporteze.

Chiar înainte de miezul nopţii, Martin Haugen s-a urcat în maşină şi a plecat spre casă. La ora 8:47, în data de 11

octombrie, a sunat la poliţie şi a sesizat dispariţia soţiei sale.

La drept vorbind, nici acum nu ştiau mai multe decât atunci. Ştiau multe despre ce *nu* se întâmplase, despre ce *nu* făcuse Katharina şi despre unde *nu* mersese, dar nu aflaseră de ce, cum sau unde dispăruse.

3

La ora 11:45, Wisting ieşi din birou. Se urcă în maşină şi merse spre strada Kleiverveien. Ploaia aproape că se oprise şi cerul se însenina.

Cu trecerea anilor, relaţia dintre el şi Martin Haugen se schimbase. La început, legătura dintre ei fusese de ordin profesional, după care devenise tot mai informală. Acum puteau să glumească şi să râdă împreună şi să vorbească şi despre alte lucruri decât despre dispariţie. În urmă cu câţiva ani, Martin Haugen împrumutase un excavator şi-l ajutase să scape de nişte rădăcini de copac din grădină. În fiecare toamnă, Wisting cumpăra de la el câţiva saci de lemn de foc, iar înainte de Crăciun el îi aducea, adesea, câte un brad din pădurea din spatele casei. Fuseseră împreună la cabană şi la partide de pescuit, iar Martin Haugen fusese la înmormântarea lui Ingrid. Dar nu era o prietenie adevărată. Nici nu putea fi. Căile lor se intersectaseră în circumstanţe tragice şi încă exista ceva acolo care îl făcea pe Wisting să păstreze distanţa. Aveau aceeaşi vârstă şi i se întâmplase să se gândească la faptul că, într-un context diferit, Martin Haugen ar fi putut deveni unul dintre puţinii, dar bunii săi prieteni.

La doi ani de la moartea lui Ingrid, Wisting începuse o nouă relaţie. Aceasta se încheiase, deja, dar cât timp durase fusese înflăcărată şi reală, iar el şi-ar fi dorit să continue. Martin Haugen nu mai intrase însă în nicio altă relaţie. Pe de altă parte, el mai fusese căsătorit înainte. O căsătorie de scurtă durată, cu o femeie cu opt ani mai mare decât el. Unul dintre dosarele din caz purta numele ei: Inger Lise Ness. În săptămânile ulterioare dispariţiei, dosarul prinsese să se îngroaşe, dar nici acesta nu le oferise vreun răspuns.

Ştergătoarele alunecau scârţâind pe parbriz. Wisting le opri. Pe măsură ce se apropia de Kleiver, clădirile de pe marginea şoselei deveneau tot mai răzleţe. Drumul se îngusta şi era tot mai degradat. Trecu pe lângă o pepinieră şi o mică fermă. Pe partea stângă se afla vechiul service auto. Unele dintre maşinile accidentate din curtea atelierului fuseseră acolo şi cu un an în urmă. Încetini în timp ce se apropia de intersecţia în care se aflau cutiile poştale. De la ultima lui vizită, pe marginea drumului fusese montat un indicator: *Accesul interzis, cu excepţia riveranilor*. Wisting îl depăşi şi se uită în oglinda retrovizoare la casa roşie de pe cealaltă parte a drumului. Steinar Vassvik locuia vizavi de drumul de ieşire. Îi rosti numele cu voce tare:

— Steinar Vassvik.

Acesta fusese cel mai potrivit candidat pentru rolul de suspect. Nu exista nimic concret la baza suspiciunii, însă era cel mai apropiat vecin, ultima persoană care o văzuse pe Katharina şi nu avea un alibi. În plus, mai fusese condamnat pentru violenţe.

Drumul pietruit şerpuia printre copaci. După o sută de metri, se ivi casa lui Martin Haugen. De când fusese aici ultima dată, aceasta fusese zugrăvită. Cel mai probabil, în

timpul verii. În plus, o parte a pădurii din jurul ei fusese tăiată. Devenise mai luminoasă şi mai aerisită.

Apa de ploaie formase o baltă în curte. Wisting parcă în aşa fel încât să nu păşească în ea.

Pisica se ridică de pe covoraşul de la intrare, se întinse arcuindu-şi spinarea şi veni spre el.

De obicei nu era nevoie să sune la uşă. Martin Haugen venea adeseori la fereastră când auzea o maşină în curte. Wisting se uită la casă şi lăsă pisica să i se frece de picioare în timp ce aşteptă ca Martin să apară la uşă.

Nu se întâmplă asta.

Wisting urcă mica scară şi sună. Pisica îl urmă. Auzi sunetul soneriei în interiorul casei, însă nimic altceva.

Prin spaţiul îngust dintre uşă şi toc putea să vadă că aceasta era încuiată. Mai sună o dată şi se aplecă să mângâie pisica. Avea blana udă.

Wisting se întoarse cu spatele la uşă. Maşina lui Haugen nu era în curte. Nu conta. Obişnuia să-şi lase maşina în garajul care fusese construit ca parte a casei. Uşa era încuiată şi nu existau ferestre prin care să poţi vedea înăuntru.

Se duse la fereastra bucătăriei şi se ridică pe vârfuri. Înăuntru totul era ordonat, cu excepţia unui carneţel şi a unui pix lăsate pe masă.

— Martin! strigă el, bătând în tocul ferestrei.

Pe prima pagină a carneţelului scria ceva. Din locul în care stătea îi era imposibil să vadă ce anume.

Carneţelul se afla cam în acelaşi loc în care fusese găsit mesajul codat în urmă cu 24 de ani. Cel mai probabil, Katharina fusese cea care scrisese numerele. Pe foaia de hârtie fuseseră descoperite amprentele ei. Se ajunsese la această concluzie după ce amprente identice fuseseră descoperite şi în alte părţi ale casei.

Grafologii analizaseră şi ei foaia de hârtie, dar nu putuseră afirma cu certitudine că scrisul îi aparţinea Katharinei. Au fost adunate mostre de texte din scrisori şi alte documente despre care ştiau că fuseseră scrise de Katharina. Numerele de pe foaia de hârtie erau puţin mai ascuţite decât cele de pe mostrele de referinţă. Concluzia a fost că nu putea fi exclusă ipoteza că ea ar fi scris biletul, dar nici nu s-a putut confirma acest aspect.

Analizele chimice au demonstrat că pasta din pixul de pe masa din bucătărie conţinea aceleaşi ingrediente ca şi cea de pe hârtie. Pixul avea logoul Administraţiei Norvegiene a Drumurilor Publice şi probabil Katharina îl adusese de la serviciu. Fusese produs în Germania, într-o întreprindere care livra anual 19 milioane de pixuri. Teoretic, era posibil să fi fost folosit un alt pix, nu neapărat cel care se afla pe masă.

Undeva în pădurea din spatele lui ţipă o coţofană singuratică. În rest, era o linişte deplină.

Ocoli casa, traversă iarba umedă a gazonului şi urcă pe veranda din spate. Pisica îl urmă. Mobilierul de grădină era încă afară. Frunzele uscate erau strânse în grămezi umede. O sapă cu pământ pe ea era sprijinită de perete. Lângă ea se afla o pereche de cizme de cauciuc cu bulgări de lut întărit pe ele.

Wisting se apropie de fereastră şi privi înăuntru. Living era aşa cum şi-o amintea. Mobilată simplu, dar adecvat. Mobilierul era în mare parte neschimbat de pe vremea în care Katharina locuise aici. Mobilă din lemn de pin şi câteva tablouri în ulei atârnate de pereţi. Canapeaua din piele închisă la culoare era nouă. Pe masa din faţa ei se afla un kit de modelism pe jumătate asamblat. Părea că urma să devină un camion. Era hobbyul lui Martin. Pe rafturile bibliotecii, care înainte fuseseră ticsite cu cărţile Katharinei, acum se aflau câteva machete terminate.

Pisica mieună şi zgârie uşa verandei. Chiar în faţa lui, în interior, văzu covoraşul pe care aceasta obişnuia să stea.

Trebuie să fie bătrână, de-acum, se gândi Wisting. Martin Haugen îi povestise cum ieşise din pădure într-o seară de vară şi venise pe verandă, unde stătea el. Era slabă şi avea blana jigărită. Îi oferise farfuria cu resturile de la cină şi de atunci a rămas la el. Asta se întâmpla cu cinci sau şase ani în urmă, iar pe atunci era deja o pisică adultă.

Wisting se întoarse în direcţia pădurii. Era mai deasă acum decât în urmă cu 24 de ani. Abia mai distingea iazul printre ramurile pinilor.

De două ori cercetaseră pădurea căutând-o pe Katharina. Mai întâi cu câinii, apoi cu voluntari mergând în linie, la o distanţă de doar o lungime de braţ între ei. Au cercetat inclusiv în jurul iazului, ba chiar au adus şi scafandrii care să o caute în lac. Nu fusese de găsit nici acolo.

Încă un ţipăt rupse tăcerea. Trebuia să fie aceeaşi pasăre pe care o auzise şi mai înainte. Îşi luă zborul dintr-unul dintre copacii aflaţi în apropiere, plană în aer şi bătu din aripi ţipând.

Wisting îşi ridică gulerul şi se îndreptă spre maşină. Era puţin surprins că Martin Haugen nu era acasă. Nu stabiliseră nimic, dar se aşteptase ca el să fie acolo, la fel ca anul trecut şi ca în toţi ceilalţi ani.

Înainte să urce în maşină, se mai uită o dată la casă. Poate că Martin Haugen ieşise doar să ia o prăjitură sau pentru vreo altă treabă, dar Wisting se îndoia. Ceva în legătură cu pisica nu se potrivea. Acum se culcase din nou pe covoraşul din faţa uşii de la intrare, dar avea blana leoarcă, de parcă ar fi stat toată noaptea afară, în ploaie.

4

Maşina se zgâlţâi peste gropile din drumul cu pietriş. Opri în dreptul şirului de cutii poştale, coborî din maşină şi se îndreptă spre cea pe care era trecut numele lui Martin Haugen. În dosarul de caz se găsea o fotografie a acesteia, în care se vedeau ziarele din 10 şi 11 octombrie, precum şi factura de electricitate. Ziarul din data de 9 octombrie fusese fotografiat pe comoda aflată pe holul de la etaj.

La un moment dat, Martin Haugen trebuie să fi schimbat eticheta de pe cutia poştală. Acum, pe ea era menţionat doar numele lui. Ridică clapeta şi aruncă o privire înăuntru. Era goală. Dar asta nu însemna neapărat ceva. Martin Hauger nu mai avea abonament la niciun ziar. Oricum, probabil că era prea devreme pentru ca poştaşul să fi trecut pe aici, iar casa era atât de izolată, încât puţini dintre distribuitorii de pliante publicitare se oboseau să facă acest drum.

Un bărbat însoţit de un câine ieşi din pădure pe o potecă aflată ceva mai departe pe drum. Individul îl strigă şi îi puse lesa.

Wisting urcă în maşină şi se uită cu coada ochiului la indicatorul rutier. De el atârna un lanţ care putea fi întins peste drum, blocându-l fizic. Poate că Martin era deranjat de excursioniştii care căutau un loc în care să-şi lase maşina şi astfel ajungeau în curtea lui. Indicatorul fusese probabil adus de la locul de muncă. După dispariţia Katharinei, Martin se angajase la departamentul de operaţiuni şi întreţinere al Administraţiei Drumurilor Publice Norvegiene. Era un job care suferise modificări de-a lungul anilor. La început, se ocupa de curăţarea vegetaţiei de pe marginea drumurilor, de deszăpezire şi de

îndepărtarea animalelor moarte de pe şosele. Treptat, sarcinile practice fuseseră externalizate către diverşi subcontractori, iar rolul lui Martin Haugen dobândise un caracter mai general, dar avusese mereu posibilitatea să-şi facă propriul program. Obişnuia să îşi ia liber pe 10 octombrie, dar poate că anul acesta nu reuşise.

Avea numărul lui salvat în telefon. Wisting se gândi să-l sune sau să-i trimită un mesaj, dar se lăsă păgubaş. Ar fi putut părea intruziv. Hotărî că mai bine revenea la sfârşitul programului.

Pe vremea dispariţiei Katharinei, telefoanele mobile nu erau obiecte de uz general. Era perioada dinainte de apariţia internetului şi a reţelelor de socializare. Nu existau nici date digitale, pe atunci, care să indice unde se afla sau ce se întâmplase cu ea.

În timp ce porni motorul, aruncă o privire spre casa de peste drum şi i se păru că îl zăreşte la fereastră pe Steinar Vassvik. Fusese dificil să obţină de la el o explicaţie. Era genul de persoană care nu-i lăsa pe ceilalţi să se apropie, prefera să răspundă monosilabic la întrebări şi nu iniţia niciodată un nou subiect de conversaţie. Când Wisting îi vorbea, îşi întorcea privirea în direcţia opusă. Răspunsurile lui erau mereu evazive şi după fiecare conversaţie Wisting rămânea cu impresia că omitea să-i spună ceva, că îi ascundea ceva.

Steinar Vassvik confirmase declaraţia lui Haugen, susţinând că fusese sunat în după-amiaza zilei de 10 octombrie şi rugat să meargă să o caute pe Katharina. Iar el procedase întocmai. Când fusese apelat din nou, jumătate de oră mai târziu, îi spusese lui Haugen că ea nu era acasă, dar părea să-i fi lăsat un mesaj pe masa din bucătărie. Mesajul era ceea ce mai târziu primise numele de codul Katharina.

În loc să-l sune pe Martin Haugen, Wisting o sună pe Line.

Ea îi răspunse cu o voce plată.

— Cum se simte Amalie? se interesă el.

— Este puţin agitată astăzi, plânge mult.

— S-a îmbolnăvit?

— Nu, nu cred. Trebuie doar să o supraveghez.

— Ai reuşit să scoţi petele albastre?

— Nu pe toate.

Wisting îşi drese vocea ca să acopere tăcerea care se instalase.

— Ai nevoie de ceva? Vrei să iau ceva de la magazin?

— Nu, ne descurcăm noi.

Wisting îi făcu loc pe drumul îngust unui camion care venea din faţă. Îşi ceru scuze din nou şi înainte să închidă îi spuse că regretă cele întâmplate.

La ora 13:05 era deja la secţia de poliţie. Pe hol se întâlni cu Nils Hammer. Când Wisting lipsea, Nils era la conducere.

— Am stabilit o întâlnire la care trebuie să mergem mâine, îi spuse el.

— Ce fel de întâlnire?

— Cu cineva de la Kripos, preciză Hammer.

Wisting se încruntă.

— Cine?

— Nu-l cunosc, admise Hammer. Îl cheamă Adrian Stiller.

Wisting clătină din cap. Nici lui nu-i spunea nimic acest nume.

— Ce voia?

— E ceva legat de un caz mai vechi. Zice că vrea să intre în arhiva noastră să facă nişte verificări. O să ne explice el când va veni. Am stabilit întâlnirea pentru ora 9:00.

Wisting repetă numele în gând, intră în birou şi-şi notă şedinţa în agendă. Se întâmpla destul de des ca Kripos —

Serviciul Naţional de Cercetări Penale sau Økokrim — Serviciul de Investigare a Infracţiunilor Economice şi de Mediu să investigheze cazuri în care martorii sau alte indicii îi conduceau dincolo de graniţele districtelor poliţieneşti de apartenenţă.

Neliniştea îl cuprinse iar. Se ridică, se duse în sala de şedinţe unde era cafetiera şi îşi umplu o ceaşcă. Avea un gust rău pe stomacul gol, dar o luă în birou, o lăsă pe masă şi o împinse uşor într-o parte, după care căută telefonul şi îl sună pe Martin Haugen. Era mai uşor să îl sune de la birou decât stând în faţa casei sale, se gândi el în timp ce suna. Acum putea să-l întrebe pur şi simplu dacă voia să îl viziteze. După ce sună de zece ori, se activă mesageria vocală. Închise fără să lase vreun mesaj.

Scoase documentele studiului de impact referitor la noua reformă a poliţiei. Mai puţine districte de poliţie, dar mai mari, ar trebui să asigure o capacitate şi o competenţă sporite pentru îndeplinirea principalelor sarcini şi cu o eficienţă mai mare la nivelul întregii ţări. Pentru Wisting, asta însemna că districtul în care lucra avea să fuzioneze cu Telemark, din vest, şi Buskerud, situat în nord. Îşi dădea seama de avantajele evidente ale unei singure unităţi mari de investigaţie, dar simţea că îi lipsea voinţa să se schimbe. Mai avea doar câţiva ani până la pensionare şi prefera să îşi petreacă timpul rezolvând cazuri, în loc să se adapteze la un viitor din care nu avea să facă parte.

Încercă să descompună planurile şi viziunile la nivel practic şi să prezinte o imagine a modului în care avea să fie afectată activitatea lor zilnică de toate aceste schimbări. Din când în când, era întrerupt de telefoane. Erau întrebări şi solicitări cu privire la activităţile curente la care putea fie să răspundă, fie să asigure transferul lor către persoanele potrivite. Departamentul pe care îl

coordona era suficient de mare încât să nu piardă imaginea de ansamblu.

Chiar înainte de ora patru şi jumătate începu din nou să plouă. O ploaie torenţială care izbea cu putere asfaltul. Mai rămase încă o jumătate de oră, după care stinse computerul şi ieşi din birou.

Pe drumul de întoarcere spre Kleiver, fu nevoit să rămână în spatele autobuzului şcolii. Era singura formă de transport în comun din zonă. Existau două curse dimineaţa şi două după-amiază şi oprea la locuinţele copiilor sau unde aştepta cineva pe marginea drumului şi făcea semn că dorea să urce. În data de 10 octombrie, în urmă cu 24 de ani, pe tură fusese acelaşi şofer şi dimineaţa şi după-amiaza. Şi fusese absolut sigur că printre pasageri nu se aflase şi Katharina Haugen.

Autobuzul din faţa lui se apropie de marginea drumului şi opri. Şoseaua era prea îngustă ca să îl depăşească. Rămase pe loc şi aşteptă până când acesta scoase un nor de fum negru pe ţeava de eşapament şi se puse în mişcare. Înainte să apuce să demareze, doi băieţi cu ghiozdanele în spate traversară drumul prin faţa maşinii lui.

Katharina Haugen conducea un Golf argintiu şi o Kawasaki Z650. Prefera să folosească motocicleta, dar în ziua dispariţiei atât maşina, cât şi motocicleta se aflau parcate în garaj. Pe măsură ce operaţiunea de căutare se extindea pe o rază din ce în ce mai mare în jurul casei, devenea tot mai clar că o răpise cineva.

Încetini şi viră spre casa lui Martin Haugen. Ploaia săpase şanţuri adânci în pietriş. Maşina urcă anevoie pe terenul accidentat, apoi viră pe aleea din faţa casei.

Parcă maşina în acelaşi loc ca şi dimineaţă. Când coborî, pisica veni în fugă spre el. Era puţin mai răvăşită decât în urmă cu câteva ore. Wisting o urmă până sub micul pervaz

de deasupra uşii, unde se putea adăposti de ploaie. Sună la uşă, deşi nu se aştepta ca Martin Haugen să îi deschidă. Nu era acasă.

Îşi scoase telefonul şi îl sună din nou. Şi de data asta intră mesageria vocală.

Pisica se frecă de picioarele lui. Wisting rămase nemişcat şi simţi cum neliniştea începea să i se cuibărească în stomac. Era antrenat să presupună că se întâmplase ce era mai rău, dar, cu toate acestea, încercă să găsească explicaţii rezonabile pentru absenţa de acasă a lui Martin Haugen. O şedinţă la serviciu, ore suplimentare, o altă întâlnire programată. Din câte ştia Wisting, ar fi putut să aibă o relaţie cu o altă femeie şi să meargă la ea după serviciu.

Ieşi din nou în ploaie şi ocoli casa. Dinspre pădure, adierea vântului aducea un iz dulce de pământ umed. În locul în care se termina peluza şi începea sălbăticia, se afla o potecă ce intra în pădure. Fusese mereu acolo. De-a lungul acelei poteci o căutaseră pe Katharina. Cu trecerea timpului o năpădise iarba. Acum, părea să fi fost curăţată.

Pisica rămase nemişcată, cu ochii aţintiţi spre luminişul din pădure, în timp ce Wisting se adăposti sub acoperişul verandei. Aruncă o privire înăuntru, dar nu era nicio schimbare faţă de acum câteva ore.

Pe când se pregătea să coboare, observă ceva în spatele unei draperii. Era o cameră video compactă. Un model simplu, wireless, care costa doar câteva sute de coroane. Obiectivul era îndreptat spre grădina din spatele casei. Dacă urmărea cineva imaginile captate de camera video în acest moment, faţa lui i-ar acoperi tot ecranul.

Când făcu un pas îndărăt, se lovi de masa din grădină. Poliţiştii constatau frecvent că rapoartele despre spargeri sau vandalism erau însoţite de imagini video de la locul faptei. Micile camere de luat vederi erau de bună calitate,

iar tehnologia făcuse posibil să urmăreşti imaginile pe internet de oriunde din lume. În urmă cu 24 de ani, când dispăruse Katharina, adunaseră casete video din benzinării sau din alte locuri care aveau sisteme de supraveghere. Înregistrările erau pixelate, iar persoanele erau dificil de recunoscut. Casetele se aflau şi acum la dosar, dar nu ştia dacă mai aveau echipamentul necesar să le vizioneze.

Se duse la următoarea fereastră. O încăpere care fusese mobilată drept cameră de oaspeţi, dar care fusese destinată să devină camera copilului, Wisting era sigur de asta. Acum, acolo erau depozitate cutii de carton. Câteva scaune erau aşezate pe masă cu picioarele în sus, iar pe ghidonul unei biciclete de sport zăcea un morman de haine. Pe un birou zări un computer cu monitor, mouse wireless şi o tastatură. Pe câteva rafturi prinse de perete erau aşezate mai multe machete de maşini.

Camera alăturată era dormitorul. Pe patul mare se găsea o singură pătură. Fusese dată la o parte, iar perna era răvăşită. Dincolo de faptul că în cameră dormea o singură persoană, nu mai erau alte lucruri de remarcat.

Îşi continuă drumul în jurul casei şi observă încă o cameră de supraveghere: la fereastra băii, amplasată mai sus pe perete şi cameră orientată spre spaţiul din faţa intrării.

Ploaia se înteţi. I se păru că în depărtare se auzeau tunete şi încercă să îşi amintească dacă urmărise vreo prognoză meteo. Pisica fugi din nou pe scări. Wisting se îndreptă spre şopronul aflat de cealaltă parte a curţii. Era mai curând o magazie de unelte, cu spaţiu pentru freza de zăpadă, maşina de tuns iarba şi câteva braţe de lemne de foc.

De pe acoperişul de tablă se scurgea apa de ploaie. Încercă uşa, însă era încuiată. Aruncă o privire pe fereastra

din laterală şi zări un topor aşezat pe un butuc, dar nu reuşi să distingă nimic în colţurile întunecate.

Când urcă în maşină şi porni motorul, parbrizul se aburi. Dădu drumul la căldură şi viră pe drum. De cealaltă parte a intersecţiei, uşa garajului era deschisă. Steinar Vassvik stătea lângă o motocicletă mare, ţinând în mână o şurubelniţă şi se uită în direcţia lui.

Wisting traversă drumul, coborî din maşină şi lăsă motorul pornit. Se grăbi să intre în garaj ca să se adăpostească de ploaie.

Steinar Vassvik îl salută cu o înclinare a capului. O lampă de lucru puternică, agăţată de tavan, îi lumina trăsăturile aspre ale chipului. Cândva, după ce Wisting îl vizitase ultima oară, se alesese cu o tăietură sub ochiul stâng, care se transformase într-o cicatrice roşie.

— Am fost până la Martin Haugen, îi explică Wisting. Nu este acasă.

Steinar Vassvik lăsă şurubelniţa jos şi luă o cârpă de pe tejghea.

— L-ai zărit cumva? se interesă Wisting.

Vassvik făcu semn că nu şi îşi frecă mâinile cu cârpa. Wisting aruncă o privire în spatele lui, spre indicatorul cu accesul interzis.

— Ai mai văzut pe altcineva pe acolo?

— Rareori este cineva acolo, îi răspunse Vassvik.

— Când l-ai văzut ultima dată pe Martin Haugen?

Steinar Vassvik ridică din umeri.

— De obicei pleacă dimineaţa, la 7:30.

— Aşa a făcut şi azi?

— N-am observat.

— De regulă, când ajunge acasă?

Steinar Vassvik se uită la ceas. Wisting făcu la fel. Era 16:30.

— Înainte de ora 16:00, răspunse Vassvik.

Wisting încuviinţă.

— OK, spuse el întorcându-se la maşină. Mulţumesc.

Steinar Vassvik făcu câţiva paşi în urma lui.

— S-a întâmplat ceva?

Wisting clătină din cap.

— Doar am presupus că azi va fi acasă.

Steinar Vassvik încuviinţă.

— Înţeleg. Poate că este la cabană.

— Poate.

Mai rămase puţin, ca să vadă dacă Steinar Vassvik avea de gând să-i mai spună ceva, după care îi mulţumi din nou şi se urcă grăbit în maşină.

5

Wisting nu sună la soneria lui Line, ci intră direct şi bătu uşor la uşa dintre verandă şi hol. Line îşi iţi capul din bucătărie, făcându-i semn să intre.

— Eşti ud leoarcă.

Wisting îşi dădu haina jos şi o aşeză pe speteaza unui scaun din bucătărie.

— Plouă. Ce face Amalie?

— Bine. Doarme.

Line se ridică şi se duse la aragaz.

— Vrei puţină supă? Supă de conopidă.

— Da, te rog.

Line potrivi temperatura plitei electrice.

— Este semipreparată.

Wisting se aşeză şi făcu semn cu capul spre laptopul de pe masă.

— Cu ce te mai ocupi?
— Cu chestiile obişnuite. Familia.

Scoase o franzelă, tăie două felii şi le unse cu un strat gros de unt.

— Poţi să verifici ceva pentru mine?
— Ce anume?
— Dacă Martin Haugen este pe Facebook.

Line se aşeză iar la masă.

— N-ai trecut pe la el?
— Nu era acasă, îi explică Wisting. Poate spune ceva acolo despre faptul că ar fi plecat din oraş sau ceva de genul ăsta.

Line îşi plimbă degetele peste tastatură.

— Nu pare să aibă cont de Facebook, comentă ea. Nu poţi să-l suni?
— Am încercat.

Oala de pe plită începu să scoată aburi. Line se ridică şi o trase deoparte.

— Ce vrei să spui? A dispărut?
— Pur şi simplu nu e acasă, zâmbi Wisting.
— Nu poţi să-i urmăreşti telefonul sau aşa ceva?
— Nu este atât de simplu, spuse Wisting. Este o chestiune formală. Mai întâi ar trebui ca un membru al familiei să-i anunţe dispariţia.
— Ai vorbit cu cineva din familia lui?

Wisting luă prima lingură de supă şi clătină din cap.

— Mama lui a murit în urmă cu câţiva ani. Are o mătuşă şi nişte unchi în Porsgrunn, dar nu cred că ţine legătura cu ei.
— Atunci la serviciu?
— Voi lua legătura cu ei mâine, dacă nu se întoarce până atunci.

Mai rămase o vreme după ce termină de mâncat supa, dar plecă acasă înainte să se trezească Amalie. Îl

întâmpină casa pustie. Se întrebă cât ar dura până să declanşeze cineva o investigaţie oficială în caz că el ar dispărea. Line era cea mai apropiată persoană, dar era obişnuită ca el să fie plecat zile în şir, în interes de serviciu. Iar el nu avea obiceiul să spună mereu unde se duce şi când urmează să se întoarcă. Însă colegii de la muncă s-ar alerta dacă n-ar ajunge la birou dis-de-dimineaţă, cu excepţia cazurilor în care îşi lua o zi de concediu de boală.

În living rămase privind cutia de carton cu documentele cazului. Cercetările fuseseră coordonate de Elling Kverne. Era cu 15 ani mai în vârstă decât Wisting şi fusese un detectiv experimentat. Acum se retrăsese din activitate, dar Wisting se mai întâlnea uneori cu el. De fiecare dată când pomenea despre cazul Katharina, spunea că fusese cel mai mare mister din cariera lui de poliţist.

Una dintre dificultăţi o constituise începerea cu întârziere a investigaţiei. Katharina dispăruse probabil cu o zi înainte ca Martin Haugen să fi anunţat poliţia. Apoi s-a mai scurs un timp până au reuşit să organizeze activităţile şi să transforme operaţiunea de căutare într-un posibil caz de omucidere. În primele 24 de ore de la comiterea unei crime existau cele mai mari şanse de a se stabili direcţia corectă a anchetei. După aceea, detaliile pe care şi le aminteau martorii sau pe care le puteau relata se estompau. Amănuntele trebuiau adunate la cald. Acum, nu avea la dispoziţie decât dosare cu informaţii vechi de 24 de ani.

Luă dosarul pe care scria Steinar Vassvik şi se aşeză. La două zile de la dispariţia Katharinei, Steinar Vassvik fusese condamnat la trei ani de închisoare pentru violenţe. Într-o sâmbătă noapte avusese o altercaţie în oraş în care îl lovise pe un alt bărbat. Era la a patra condamnare, dar de această dată situaţia era mai gravă. Tipul pe care îl bătuse

stătuse în comă timp de trei săptămâni, având probleme de vedere şi dureri de cap puternice.

Wisting vorbise cu Vassvik în timp ce se afla în închisoare. Frunzări vechiul protocol de interogatoriu. Întrebările vizaseră trei obiective. Primul, să verifice afirmaţiile lui Martin Haugen cu privire la convorbirile telefonice. Al doilea se referea la relaţiile lui Vassvik cu Katharina şi dacă se văzuse cu ea în ultimele zile. Al treilea era să stabilească mişcările lui Vassvik în perioada în care dispăruse Katharina Haugen.

Steinar Vassvik descrisese relaţia lui cu Katharina drept una normală, ca între vecini. Se salutau şi schimbau câteva vorbe când se întâlneau. Vorbea mai des cu Katharina decât cu Martin, dar asta pentru că el locuia departe, pe şantier. În plus, el şi Katharina aveau o pasiune comună, motocicletele. Probabil că despre asta vorbeau.

Ultima dată o văzuse pe Katharina duminică, 8 octombrie. Trecuse pe la el să îi aducă nişte cărţi. Era pentru prima dată când intra în casa lui. Întâlnirea o stabiliseră cu o zi înainte. Katharina fusese plecată cu motocicleta şi se oprise la Steinar Vassvik la întoarcerea acasă. Fusese ultima călătorie înainte de a-şi depozita motocicleta pe timpul iernii şi vorbiseră despre ce era important să facă. El era de părere că trebuia să-i cureţe carburatorul şi se oferise să o ajute, dar şi să-i ungă lanţul şi pinioanele.

Mai târziu în acea zi, după ce Katharina şi-a spălat motocicleta, a trecut pe la el. În discuţia care a urmat, Steinar Vassvik i-a spus că urma să meargă la închisoare. Nu era vreun secret. Katharina ştia că mai fusese şi înainte la puşcărie şi că primise o nouă condamnare, aşa că devenise un subiect firesc de discuţie. Steinar Vassvik îşi vânduse maşina şi urma să îşi pună motocicleta la

păstrare pentru trei ani. Aşa se ajunsese la înţelegerea privind cărţile. Katharina se gândise că i-ar fi prins bine să aibă ceva de citit cât timp era la închisoare. A doua zi, când venise să ia motocicleta, îi adusese şi o sacoşă cu cărţi. Steinar Vassvik alesese cinci dintre ele.

Wisting puse dosarul deoparte şi luă fotografiile casei. Pe masa din sufrageria Katharinei Haugen se aflau cărţile pe care, probabil, le respinsese Steinar. *Mengele Zoo, Alchimistul, Negri albi.*

Era uşor să te gândeşti la ipoteza că în spatele dispariţiei Katharinei se afla Steinar Vassvik. Acesta dezvoltase o relaţie cordială cu soţia vecinului. Aveau interese comune, iar ea era veselă şi binevoitoare. Îi acorda atenţie şi era grijulie. Steinar Vassvik nu prea avea experienţă cu femeile. Locuise împreună cu mama sa până după 30 de ani. Apoi, mama lui moştenise de la sora ei casa de pe strada Kleiver, iar el o preluase şi se mutase acolo cam în aceeaşi perioadă în care Martin şi Katharina Haugen cumpăraseră casa lor. Nu avusese niciodată o parteneră. Cele câteva cunoştinţe de sex feminin pe care şi le făcuse fuseseră toate rodul unor întâlniri întâmplătoare în pub. Nu era greu de imaginat că ar fi putut interpreta greşit semnalele transmise de Katharina Haugen. În plus, era cunoscut pentru temperamentul care îi adusese deja patru condamnări. Ceva ar fi putut să meargă foarte rău în timpul întâlnirii cu Katharina.

Pe durata investigaţiilor din zilele a treia, a patra şi a cincea, majoritatea discuţiilor se concentraseră asupra lui Steinar Vassvik. Căutaseră ceva concret pe care să îşi bazeze suspiciunile, cum ar fi erori şi contradicţii în declaraţiile lui sau informaţii pe care nu le divulgase. Problema era că el era foarte tăcut, iar puţinele lucruri pe care le declarase erau verificabile. Cu toate acestea, descoperiseră o discrepanţă în declaraţia sa. În cadrul

operaţiunii de căutare din prima zi, un agent de la Departamentul de Ordine Publică mersese din uşă în uşă prin aşezarea dispersată, întrebând dacă o văzuse cineva pe Katharina. Atunci, Steinar Vassvik spusese că duminică, la ora 16:00, ea îi adusese nişte cărţi. Când Wisting l-a interogat în închisoare, cinci zile mai târziu, a declarat că era pe la ora 19:00. Era o diferenţă de trei ore. Diferenţa dintre lumina zilei şi întuneric. Dacă Steinar Vassvik n-ar fi fost deja în puşcărie, ar fi luat în considerare să îl acuze de mărturie mincinoasă, pentru a pune presiune pe el. Asta le-ar fi oferit un motiv formal pentru a-i percheziţiona casa şi a căuta urme ale Katharinei.

Din fericire, au avut oricum parte de această oportunitate. Un banal test de urină pe care Steinar Vassvik îl făcuse atunci când s-a prezentat pentru pronunţarea sentinţei a dat un rezultat pozitiv la THC (Tetrahidrocanabinol). Fumase marijuana în zilele precedente, ceea ce le-a oferit poliţiştilor oportunităţi creative. A fost deschis un dosar penal, care le-a permis să îi percheziţioneze în mod oficial locuinţa în căutare de droguri. Au găsit 11 amprente de-ale Katharinei. Două pe speteaza unui scaun din bucătărie, trei pe o comodă de pe hol şi două pe partea interioară a uşii de la intrare. În plus, au mai descoperit patru amprente în garaj, dintre care două pe motocicleta lui Steinar Vassvik. Fusese acolo, aşa cum precizase chiar Steinar Vassvik, dar nu exista nimic care să sugereze că locuinţa lui ar fi fost scena vreunei crime.

Wisting continuă să frunzărească dosarul. Steinar Vassvik nu avea alibi pentru o mare parte a zilei în care dispăruse Katharina Haugen. Lucrase ca şofer pe unul dintre camioanele municipale de colectare a gunoiului, dar fusese nevoit să renunţe la locul de muncă din cauza îndelungatei pedepse cu închisoarea. Îşi petrecuse

săptămâna dinaintea celei în care urma să se prezinte pentru a-şi executa sentinţa făcând câteva lucruri practice. Marţi, 10 octombrie, vizitase mai multe magazine de îmbrăcăminte din centrul comercial Nordbeyen pentru a-şi cumpăra haine. Centrul era nou-nouţ şi era prevăzut cu sistem de supraveghere video. Acesta a înregistrat intrarea lui Steiner Vassvik la ora 14:25, după care i-a urmărit plimbarea prin magazin până a părăsit centrul comercial, la ora 15:53.

Fotografiile din dosar erau alb-negru. Steinar Vassvik purta blugi, un pulover gros şi bocanci grei. Îşi aruncase toate hainele împreună cu aproape întreaga sa garderobă, explicase el, fără a preciza vreun alt motiv în afară de acela că erau vechi şi uzate. Majoritatea membrilor echipei de investigaţie au fost de acord că era un aspect straniu, dar nu le oferea nicio dovadă pentru acţiuni concrete.

Wisting continuă să parcurgă paginile şi să citească declaraţiile colegilor de muncă ai lui Steinar Vassvik şi ale prietenilor săi din comunitatea motocicliştilor, dar nu se putea concentra. În cele din urmă puse dosarul deoparte şi formă numărul lui Martin Haugen. De această dată intră direct mesageria vocală, fără să mai sune. Rămase aşa o vreme, cufundat în gânduri. Anxietatea pe care o simţea începu se intensifice. Ceva plutea în aer încă de la prima vizită pe care i-o făcuse astăzi lui Martin Haugen. Un sentiment apăsător pe care nu îl putea exprima în cuvinte.

6

Nu prea ştia ce să facă, dar simţea că trebuia să acţioneze. Se ridică brusc de pe scaun, ieşi pe hol, îşi luă geaca şi se urcă în maşină. Drumul până la secţia de poliţie îi lua mai puţin timp seara. Traficul era mai lejer şi nu mai ploua. Din parcarea aflată în curtea din spate, observă că în biroul Christinei Thiis lumina era aprinsă. În rest, etajul doi era complet întunecat. Doamna procuror fie uitase să stingă becurile, fie lucra până târziu. Trase uşa după el şi urcă pe scări până la serviciul de investigaţii criminale.

Christine Thiis tocmai se pregătea să iasă din încăperea xeroxului cu un teanc de documente.

— Bună! S-a întâmplat ceva?

Wisting făcu semn că nu.

— Vreau doar să verific ceva.

Era prematur deocamdată să aducă vorba despre Martin Haugen.

— Am cafea în birou, îi spuse Christine Thiis şi o luă înainte.

Wisting se închise în biroul lui şi se conectă la reţea. Ca de obicei, dura destul de mult până pornea calculatorul şi se gândi să onoreze invitaţia la cafea a Christinei Thiis, dar până la urmă rămase locului, încercând să-şi adune gândurile. Ce credea, de fapt? Că Martin Haugen dispăruse la fel ca soţia sa în urmă cu 24 de ani? Înainte să tragă o concluzie pentru sine sau să le prezinte această ipoteză celorlalţi, trebuia să verifice toate posibilităţile.

Calculatorul era pregătit. Se logă la Serviciul de informaţii. Sistemul era conceput în aşa fel încât să comunice cu toate registrele şi bazele de date de care

dispunea poliţia. În felul ăsta, era suficientă o singură căutare pentru a vedea dacă Martin Haugen apărea menţionat pe undeva.

Introduse data de naştere şi codul numeric personal şi obţinu un număr limitat de rezultate. Cel mai recent era din urmă cu doi ani şi se referea la o amendă pentru viteză. Într-un fel, sperase să găsească o menţiune de la o altă secţie de poliţie cu privire la un accident sau la o eventuală spitalizare. Asta ar fi explicat totul.

Încercă apoi o căutare doar după nume. Persoanele nu erau întotdeauna introduse în sistem cu toate datele personale. Căutarea generă un număr mare de rezultate, însă majoritatea păreau să se refere la incidente în care poliţia îl contactase pe angajatul Martin Haugen din cadrul Departamentului de Operaţiuni şi Întreţinere al Administraţiei Drumurilor. Era vorba despre bucăţi de asfalt desprinse, copaci doborâţi de vânt şi animale ucise. Ultimul raport era din urmă cu trei săptămâni şi consemna o alunecare de teren şi bolovani pe autostrada naţională 40.

Poate că de asta nu era acasă, se gândi Wisting. Precipitaţiile din ultima săptămână provocaseră avarii pe mai multe drumuri. Poate că pur şi simplu avea mult de lucru.

La centrul pentru controlul traficului era cineva în permanenţă. Ridică receptorul şi formă un număr direct, rezervat poliţiei şi altor autorităţi publice.

Răspunse o femeie.

Wisting se prezentă.

— Încerc să îl găsesc pe Martin Haugen, explică el şi auzi imediat zgomotul unei tastaturi.

— Pot încerca să vă fac legătura cu telefonul lui mobil, se oferi femeia.

— Am numărul lui de mobil, dar nu răspunde, preciză Wisting. Aveţi vreo informaţie în legătură cu locul în care ar putea fi?

— Nu. Despre ce este vorba?

— Aveam doar câteva întrebări despre un caz mai vechi.

— Atunci presupun că poate aştepta până mâine, nu?

Wisting o auzi.

— Aveţi numărul cuiva din acelaşi departament?

Tastatura prinse viaţă din nou. Wisting îşi notă două nume şi două numere de telefon.

— Vă pot face legătura, se oferi femeia.

— Da, mulţumesc. În cazul ăsta cred că voi încerca la Henry Dalberg.

Urmă o tăcere lungă, încât Wisting se gândi că intervenise o problemă, până auzi că sună din nou. Henry Dalberg răspunse aproape imediat. Avea o voce aspră şi vorbea norvegiana nordică. Wisting se prezentă şi îl întrebă pe Dalberg dacă lucra împreună cu Martin Haugen. Bărbatul de la celălalt capăt al firului confirmă.

— S-a întâmplat ceva? se interesă el.

— Nu reuşesc să dau de el. Aţi vorbit astăzi cu el?

— E bolnav.

Wisting bătea ritmic cu pixul în agenda din faţa lui. Aşadar, poate că totuşi era internat în spital.

— E ceva grav?

— Nu cred. Mi-a trimis un mesaj ieri dimineaţă în care spunea că n-o să vină la serviciu.

— Ce a scris mai exact?

— Că nu se simţea în formă şi că va lipsi câteva zile. Mă aştept să-l revăd abia luni.

Wisting nu mai spuse nimic.

— S-a întâmplat ceva? întrebă din nou Henry Dalberg.

— Pur şi simplu nu reuşesc să dau de el.

Îi mulţumi pentru informaţii şi închise telefonul. Sună apoi la spital, cu speranţa că nu va da peste cineva care va dori să păstreze confidenţialitatea. Femeia care-i răspunse avea exact aceeaşi voce şi acelaşi ton precum cea cu care vorbise la centrul pentru controlul traficului. Se prezentă şi preciză că viza cercetările dintr-un dosar penal.

— Martin Haugen este cumva internat la dumneavoastră? întrebă el, precizând codul numeric personal.

Şi de această dată auzi în telefon sunetul produs de tastatură.

— Nu, i se răspunse scurt.

— Sunteţi sigură?

— A venit la urgenţe?

— Nu ştiu.

Se auzi din nou tastatura, dar primi acelaşi răspuns.

— Vă mai pot ajuta cu ceva? îl întrebă femeia.

Wisting îi spuse că nu, încheie convorbirea şi îşi notă ora. Mai devreme sau mai târziu s-ar putea să fie nevoit să facă un raport cu privire la cercetările întreprinse.

Christine Thiis se ivi în dreptul uşii. Adusese o ceaşcă de cafea şi i-o aşeză pe birou.

— Hammer spunea ceva despre un cod. Că ai avea nevoie de o mână de ajutor ca să-l descifrezi.

Wisting trase ceaşca spre el şi o fixă cu privirea. Christine Thiis lucra la secţia de poliţie de trei ani şi jumătate. Probabil că nu îndeajuns de mult încât să fi auzit de cazul Katharina.

— Ce ţi-a spus? o întrebă Wisting.

— Nu prea multe. L-am întrebat unde ai fost mai devreme şi mi-a spus că te ocupi de un caz mai vechi şi că există un cod pe care nu ai reuşit să-l rezolvi. Mi-a spus să te întreb direct pe tine despre ce este vorba.

Wisting duse ceaşca la gură.

— Este un vechi caz de dispariţie, spuse el. S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. Katharina Haugen.

Întinse mâna şi deschise unul dintre sertare.

— Pe masa din bucătărie a fost găsit un bilet. S-ar putea să nu însemne nimic, dar trebuie să fi fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-a făcut înainte să dispară, explică el şi îi arătă o copie.

Christine Thiis luă copia şi o analiză.

— Par a fi nişte calcule contabile. Cu coloane pentru credite şi debite.

Wisting încuviinţă. Se gândise şi el la asta.

Procuroarea rosti cu voce tare câteva cifre.

— 362, 334... CFB, CCD.

Wisting zâmbi, înţelegând ce făcea. Înlocuia numerele cu literele alfabetului.

— Nu are niciun sens, spuse ea oftând după ce studie hârtia un timp.

— Cred că are sens pentru cine l-a scris.

— Vorbeşti de parcă n-ai fi sigur că a fost scris de Katharina Haugen.

— Pe foaia de hârtie erau amprentele ei, dar şi altele, neidentificate.

— Experţii grafologi ce-au spus?

— N-au putut să tragă o concluzie în privinţa numerelor.

Christine Thiis se ridică şi se uită la foaia de hârtie.

— Este un cod simplu, spuse ea gânditoare.

Wisting luă o gură de cafea.

— A circulat prin sistemul Interpol şi nimeni n-a reuşit să-l descifreze, sublinie el.

— Prin simplu vreau să spun că nu are multe caractere. Sunt 12 numere, iar multe dintre ele se repetă. Dacă fiecare număr are o semnificaţie, nu poate fi un mesaj lung.

Wisting zâmbi. Îi trecuseră şi lui prin minte ideile pe care i le împărtăşea Christine Thiis.

— M-am gândit că poate este un fel de hartă.

— ...şi crucea marchează un loc? îi termină Christine Thiis ideea. Un mormânt?

Wisting ridică din umeri cu o expresie plină de îndoială, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles că era o interpretare la fel de bună ca oricare alta.

— Crezi că zace acolo? continuă Christine Thiis, arătând crucea cu degetul.

— Asta ar însemna că şi-a desenat propriul mormânt.

— Dacă s-a sinucis? E şi asta o posibilitate?

Wisting încuviinţă.

— Ai încercat să compari numerele cu referinţe pe hartă sau cu coordonate ori ceva de genul ăsta?

— Au fost verificate de câţiva geografi.

Christine Thiis întoarse hârtia şi o analiză din mai multe unghiuri, după care i-o dădu înapoi.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu ea?

— Cred că a ucis-o cineva şi i-a ascuns cadavrul.

— Soţul ei?

— Are un alibi, se afla în Trøndelag. În plus, nu avea niciun motiv.

Christine Thiis se aşeză pe fotoliul pentru oaspeţi.

— Ai şi alţi suspecţi?

Wisting îi spuse despre Steinar Vassvik, din casa vecină.

— I-am dedicat mult timp şi fostei soţii a lui Martin Haugen.

— A mai fost căsătorit?

— Inger Lisa Ness, preciză Wisting. Căsnicia nu a durat mult. Ea era cu opt ani mai mare decât el şi avea o personalitate foarte specială. Putea să pară înţelegătoare şi bine intenţionată, dar dincolo de aceste aparenţe era

manipulatoare şi răzbunătoare. El a cunoscut-o pe Katharina pe când era căsătorit cu prima nevastă.

— Ce anume te-a făcut să o suspectezi?

— A renunţat greu la el şi s-a purtat de parcă ar fi fost proprietatea ei, ceea ce a afectat-o pe Katharina.

— În ce sens?

— A căutat-o, i-a strigat că e o târfă şi o vrăjitoare, i-a zgâriat maşina, a comandat lucruri prin poştă pe numele ei, a spionat-o, a sunat la orice oră din zi şi din noapte şi a furat corespondenţa din cutia lor poştală.

— Cunosc genul, încuviinţă Christine Thiis şi aruncă o privire spre hol şi către biroul ei pe care se îngrămădeau teancuri de dosare.

— Părea complet iraţională, iar uneori se pare că a fost foarte insistentă, continuă Wisting. După care s-a calmat, iar în ultimele şase luni înainte să dispară Katharina a fost linişte totală.

— Aţi interogat-o?

— Niciodată suficient de bine şi pe deasupra era greu să o încolţeşti cu întrebări. După dispariţia Katharinei părea înţelegătoare şi dornică să ajute, dar dincolo de faţada prietenoasă îşi vedea în continuare de-ale ei.

— La ce te referi?

— La două luni după dispariţie, Martin Haugen a început să primească reviste porno în cutia poştală. Cineva făcuse abonamente la diverse reviste în numele lui. El o suspecta pe Inger Lise. Am adus-o la interogatoriu şi i-am percheziţionat casa. Acolo am găsit câteva lucruri de-ale Katharinei.

Christine Thiis ridică din sprâncene.

— Le ţinea într-un sertar separat. Facturi care fuseseră furate din cutia poştală, mementouri şi notificări de colectare a creanţelor, dar şi alte lucruri. Lenjerie intimă, un colier, un cercel, o carte, un parfum şi un ursuleţ de

pluş pe care scria „Te iubesc”. Martin Haugen i-l cumpărase Katharinei. De obicei, acesta stătea pe canapeaua din living.

— Dar..., începu Christine Thiis, însă nu reuşi să formuleze întrebarea.

— Totul s-a întâmplat înainte să dispară Katharina, explică Wisting. Martin Haugen şi-a amintit că de sărbătoarea miezului verii Katharina se plânsese că nu îşi găsea o carte pe care o citea. Crezuse că o lăsase pe noptieră, dar cartea dispăruse de acolo. Mai târziu, în aceeaşi vară, fusese supărată din cauză că îşi pierduse un colier şi un cercel. Toate au fost găsite acasă la Inger Lise.

— Le-a intrat în casă?

— Da, şi a recunoscut. Dar asta se întâmplase cu câteva luni înainte să dispară Katharina. Uşa de la verandă fusese lăsată descuiată. Aşa că se strecurase înăuntru şi, din impuls, luase diverse obiecte care îi aparţineau Katharinei.

— Ai verificat dacă pe hârtia pe care este scris codul apar amprentele ei?

Wisting încuviinţă.

— Înăuntru nu am găsit amprentele ei. Deşi a negat, probabil că a purtat mănuşi şi a intrat de mai multe ori în casă.

— Are un alibi?

— Cel puţin pentru cea mai mare parte a zilei. Lucra la o grădiniţă. În data de 10 octombrie, a fost la serviciu de la ora 7:00 până la 15:30. În plus, câţiva vecini au confirmat că au văzut-o, dar nu ştim cu exactitate când a dispărut Katharina.

În biroul Christinei Thiis sună telefonul. Ea îşi ceru scuze şi se duse să răspundă.

Wisting se întoarse spre ecranul calculatorului şi se deconectă. Înainte de a se ridica, se uită la agenda de pe birou. Pentru a doua zi, la ora 9:00, avea notată

întrevederea cu *Adrian Stiller, Kripos*. Dacă până atunci nu reuşea să ia legătura cu Martin Haugen, trebuia să demareze în mod oficial investigaţiile.

7

Voia să mai facă o ultimă încercare şi intră cu maşina pe strada îngustă spre Kleiver. Începuse să bată vântul. Frunzele moarte erau purtate printre stropii de ploaie şi se lipeau de parbriz, înainte de a fi luate din nou de vânt.

Roţile trepidară şi zdrăngăniră pe drumul de pietriş când viră de pe şosea spre casa lui Martin Haugen. În beznă, totul arăta diferit. Copacii din jur păreau mai înalţi şi mai puternici. Casa, mai pustie şi mai neospitalieră decât la lumina zilei.

Intră în curte şi opri chiar în faţa uşii. Farurile luminară bucătăria goală.

Ploaia răpăia pe acoperişul maşinii. Wisting rămase la volan şi se întrebă dacă avea sens să coboare din maşină. În caz că Martin Haugen era în casă, probabil că avea să vină la fereastră să arunce o privire afară.

Dădu puţin în marşarier încercând să vadă dacă existau urme proaspete de roţi de maşină în pietrişul din faţa garajului sau vreun alt semn că Martin Haugen se întorsese acasă. Singurul lucru diferit era pisica. Dispăruse.

Trase frâna de mână, puse schimbătorul de viteze în punctul mort şi lăsă motorul să meargă la ralanti. În timp ce deschidea portiera, observă o mişcare în stânga colţului dinspre vest al casei. O siluetă se înălţă de parcă s-ar fi ivit

din pământ. Lumina din habitaclu rămăsese aprinsă, deranjându-i vederea, aşa că nu era sigur ce anume văzuse. Putea să fi fost ceva purtat de vânt, însă avusese impresia că fusese cineva întins pe pământ şi se ridicase, la doar 20 de metri de el. Deschise portiera şi se îndepărtă cu paşi repezi de maşină. Era ceva acolo.

— Hei! strigă el, accelerând ritmul.

Persoana sau orice ar fi fost chestia aia pe care o văzuse se strecura asemenea unei umbre printre copaci.

Wisting îi luă urma. Alunecă pe iarba umedă, dar rămase în picioare. Crengile îi zgâriau faţa şi îl înţepau în coaste, dar le dădu la o parte şi continuă să înainteze. După o sută de metri se opri şi ascultă, dar nu se mai auzeau decât ploaia şi vântul. Şi propria-i respiraţie.

Era inutil să continue. Se întoarse la maşină, urcă în ea şi o mută în aşa fel încât farurile să lumineze locul în care observase umbra acum dispărută. Apoi coborî iar din maşină şi examină terenul. Văzu doar frunze şi iarbă uscate. Era greu de spus cu siguranţă, dar pe o mică porţiune iarba părea aplatizată. Dacă fusese o cutie goală de carton sau altceva luat pe sus de vânt, trebuie să fi ajuns departe. Dar putea să fi fost şi un animal.

Îşi trecu mâna prin părul ud şi se duse la uşa de la intrare. Sună la sonerie şi, fără să aştepte un răspuns, încercă clanţa. Uşa era încuiată. Ocoli apoi casa şi urcă pe verandă. Şi aici uşa era încuiată şi nu se vedea niciun semn că ar fi încercat cineva să intre.

Preţ de o clipă rămase în lumina împrăştiată de becul din exteriorul casei şi se uită spre marginea pădurii, dar nu văzu nimic în afară de întuneric. Înainte de a urca din nou în maşină, aruncă o privire spre obiectivul micii camere de supraveghere de dincolo de fereastră.

Coborî zdruncinându-se pe drumul neasfaltat. În intersecţie viră la dreapta, ca să vadă dacă se mai afla

vreo altă maşină pe drum. După mai puţin de un kilometru întoarse şi o luă în direcţia opusă. Cărarea din spatele casei lui Martin Haugen, cea care ducea în pădure, se intersecta în cele din urmă cu E18. În cazul în care cineva ar fi vrut să ajungă la casă neobservat ar fi putut să-şi lase maşina acolo, însă ar fi ajuns oricum prea târziu, dacă ar fi mers până acolo să verifice.

Se duse în schimb acasă, se dezbrăcă de hainele ude şi îşi luă altele uscate. În partea de jos a dulapului mai erau două cutii de carton cu documente din cazul Katharina. Deschise una dintre ele şi scoase dosarul în care adunaseră tot ce avea legătură cu soţia lui Martin Haugen. Îl luă cu el în living şi răsfoi fotografiile ce surprindeau sertarul comodei din casa ei. Conţinea mai multe obiecte care îi aparţinuseră Katharinei, inclusiv cartea care dispăruse de pe noptiera ei. *Luna de miere,* de Knut Faldbakken.

Nu-şi imagina că Inger Lise Ness încă mai pândea pe la colţurile casei fostului soţ. Probabil că renunţase la Martin Haugen. În viaţa ei se întâmplaseră lucruri mult mai dramatice. Cunoscuse un alt bărbat. O relaţie care a durat doar câteva luni înainte ca el să o părăsească. La scurtă vreme după aceea, el a cunoscut o altă fată. Inger Lise Ness i-a văzut într-un club. S-a iscat o ceartă în urma căreia Inger Lise Ness a fost dată afară după ce a atacat-o fizic pe noua lui iubită. Dar lucrurile nu s-au terminat aici. După închiderea restaurantului, i-a urmărit pe cei doi până acasă. A stat afară şi a privit prin fereastră cum ei au început să se dezbrace unul pe altul în living, înainte de a intra în dormitor. După care a dat foc casei. A strâns pernele de pe mobilierul din grădină şi le-a sprijinit de zidul casei, le-a îmbibat cu lichidul de brichetă pe care l-a găsit lângă grătar şi le-a dat foc. Un taximetrist a observat-o şi pe ea, şi incendiul şi a chemat pompierii.

Cuplul din interior a fost salvat, dar casa a fost serios avariată. Inger Lise Ness a fost arestată în aceeaşi noapte şi, ulterior, condamnată pentru incendiere.

Wisting îşi îndreptă atenţia asupra raportului experţilor, realizat în urma unei examinări psihiatrice la care fusese supusă. Aceştia descoperiseră trăsături de personalitate paranoide şi psihopate, dar concluzionaseră că acţionase cu discernământ. A fost încarcerată pentru un an şi jumătate.

Lăsă documentele deoparte, se duse în bucătărie şi puse o capsulă de cafea în espressor. Cât timp acesta zumzăi preparând cafeaua, se uită pe fereastră în josul străzii, spre casa lui Line. În faţa casei ei era o maşină. Nu fusese acolo când intrase pe aleea din faţa locuinţei lui. Era un model mai nou. Un BMW sau poate un Audi, nu era uşor să deosebeşti maşinile moderne. În orice caz, era o maşină pe care nu o mai văzuse până atunci pe stradă. Era parcată în umbră, între conurile de lumină proiectate de două lămpi de iluminat stradal, aşa că nu putea să vadă dacă era cineva în ea. Luă telefonul şi o sună.

— Cum se simte Amalie?

— Bine.

Wisting se îndreptă spre întrerupătorul de lângă uşa bucătăriei şi stinse lumina. Apoi îşi luă ceaşca de cafea şi se întoarse la fereastră.

În maşină nu era nimeni, acum vedea clar, dar nu se putea hotărî s-o întrebe pe Line dacă avea musafiri.

— Era pixul meu.

— Nu contează al cui pix a ronţăit. A fost un accident.

— Îmi pare rău.

— Ştiu, îl asigură Line, repetând că a fost un accident.

Wisting sorbi din ceaşcă.

— Ai vizitatori?

— Nu, de ce?

— Sunt în bucătărie. Tocmai am văzut că în faţa casei tale este parcată o maşină şi mă întrebam dacă nu cumva te deranjez.

— Mă uitam la un serial la televizor.

O auzi ridicându-se de pe canapea.

— Apropo, poţi să ai grijă de Amalie sâmbătă pentru câteva ore?

Wisting se simţi bucuros să fie întrebat.

— Desigur, răspunse el. Tu ce program ai?

— Am o şedinţă la serviciu.

— La Oslo? Dar eşti în concediu.

— Da, dar mi-au propus să iau parte la un proiect ca freelancer.

— Sună interesant. Ştii despre ce este vorba?

— Despre asta urmează să discutăm. Trebuie să ajung acolo la ora 12:00. Este în regulă dacă vin să o aduc pe la 10:00?

— Sigur, răspunse Wisting zâmbind. Îmbrăţişeaz-o de noapte bună din partea mea.

Închise telefonul, duse ceaşca de cafea la gură şi rămase privind în direcţia casei lui Line. Recunoscuse incidentul cu pixul, dar inventase o explicaţie plauzibilă pentru întrebarea despre musafiri. Însă ceea ce se întreba cu adevărat era dacă Line avea un nou iubit şi dacă maşina de-afară era a lui. Genul ăsta de lucruri mărunte căuta atunci când citea dosarul Katharinei. Mici distorsionări ale adevărului care creau impresii greşite cu privire la ce s-a întâmplat.

Puse deoparte ceaşca de cafea pentru a se întoarce la documentele din living, dar chiar în acel moment observă un bărbat care se plimba pe stradă. Nu-şi dădea seama de unde venea. Purta o haină neagră cu revere deschise care fluturau la fiecare pas.

Maşina aruncă fulgere portocalii când îi deblocă încuietorile. Deschise portiera din partea şoferului cu o mişcare rapidă şi urcă. Când porni motorul se aprinseră farurile. Ştergătoarele îndepărtară apa de pe parbriz, dar îi era imposibil să vadă cine se afla în spatele volanului.

O zări pe Line la fereastra camerei în care dormea Amalie. Se uita la maşină.

Dincolo de faptul că era o maşină străină, nu era nimic neobişnuit la ea. Totuşi, firea lui suspicioasă îl făcu pe Wisting să încerce să descifreze numărul de înmatriculare, dar nu reuşi să vadă prea bine pe întuneric, aşa că maşina dispăru fără să îl poată nota.

8

Era o dimineaţă întunecată. Wisting se aplecă în contra ploii şi a vântului, călcă în băltoacele din faţa casei şi urcă în maşină. Merse direct la secţia de poliţie. Pe drum, îl sună pe Martin Haugen. Telefonul lui continua să fie închis. Înainte de a demara o anchetă oficială, avea să treacă pe la el în cursul dimineţii pentru a verifica proprietatea la lumina zilei.

Când se aşeză la birou, începu să se gândească la întâlnirea stabilită cu investigatorul de la Kripos. Poate că nu avea să dureze mai mult de o oră. Indiferent despre ce era vorba, intenţiona să lase lucrurile în seama lui Hammer.

Rapoartele din timpul nopţii arătau că patrulele aflate la datorie nu avuseră prea multe de făcut. Ploaia domolise lucrurile. Avusese loc o spargere într-o clădire de birouri

din Lågen, un accident rutier uşor, iar o barcă aflată în pericol de scufundare la cheiul din portul interior fusese salvată şi repusă pe linia de plutire de echipajele de pompieri. În plus, inundaţiile provocaseră o alunecare de teren care blocase porţiuni ale autostrăzii naţionale în partea de nord a oraşului. Nicio problemă gravă de care să se ocupe serviciul de investigaţii criminale şi niciun raport legat de dispariţia lui Martin Haugen.

Înaintea şedinţei de dimineaţă, îi căută din nou numele în registrele poliţiei. Pe timpul nopţii, nu se primise nicio informaţie despre el.

La ora 8:55, Nils Hammer îşi strecură capul pe uşa biroului.

— A sosit.

Wisting îşi ridică privirea din documente.

— Cine? întrebă el, deşi ştia la cine se referă Hammer.

— Stiller, tipul de la Kripos.

— Vin şi eu imediat, răspunse Wisting, mutându-şi din nou atenţia la documente.

Era o circulară venită de la Inspectoratul General al Poliţiei. O putea citi mai târziu, dar ceva îi lăsă lui Hammer impresia că era îngrijorat.

— Vine de la Grupul EU, adăugă Hammer înainte să dispară în direcţia sălii de şedinţe.

Wisting mai citi câteva paragrafe, fără să aibă idee ce scria de fapt acolo.

Grupul EU era numele departamentului nou înfiinţat pentru cazurile vechi şi neelucidate, în care investigaţiile stagnau sau fuseseră închise. Aşa-numitele *cold cases*.

Se ridică şi se duse să se alăture celorlalţi. Ceştile de cafea fuseseră deja împărţite. Christine Thiis luase loc la capătul mesei, iar Nils Hammer se aşezase lângă ea. Pe partea opusă stătea un bărbat suplu, îmbrăcat în costum şi

tuns scurt. Se ridică repede de pe scaun, când îl văzu pe Wisting.

Wisting îi întinse mâna şi îl salută.

— Adrian Stiller, se prezentă celălalt.

Era mai tânăr decât îşi imaginase Wisting. Nu avea mai mult de 35 de ani. Asta însemna, în cel mai bun caz, 12-13 ani de experienţă ca ofiţer de poliţie. Maximum zece ca investigator, poate nici măcar atât. Apăreau în mod constant anchetatori mai tineri, care aveau şi alte studii în afară de Academia de Poliţie. Notele şi diplomele obţinute îi calificau pentru poziţii care înainte necesitau experienţă practică în munca de poliţie spre a putea fi ocupate.

Din buzunarul interior scoase o carte de vizită. Wisting o acceptă, se aşeză lângă Hammer şi rămase în aşteptare, în timp ce-l privea pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. Era proaspăt bărbierit şi îngrijit, amintind mai degrabă de un avocat corporatist sau de unul dintre tipii de la FBI din filme.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit atât de repede.

— Cu ce te putem ajuta?

Adrian Stiller avea în faţa lui o mapă din piele. O deschise şi aruncă o privire în jos, spre notiţe.

— Aşadar, lucrez în cadrul Grupului UE, ne ocupăm nu doar de cazuri de crimă neelucidate, ci şi de cazuri de persoane dispărute care ar putea fi omucideri.

Wisting se aplecă puţin în faţă, peste masă. Adrian Stiller îşi fixă privirea asupra lui. Avea ochii de un gri-oţel, dar uşor roşii, ca şi cum ar fi citit mult şi i-ar fi suprasolicitat.

— Am venit aici din cauza lui Martin Haugen. Înţeleg că s-ar putea să fiţi persoana care îl cunoaşte cel mai bine? spuse Stiller.

Ochii i se îngustară şi se uită ţintă la Wisting, de parcă ar fi încercat să descopere o reacţie.

— Intenţionaţi să redeschideţi cazul Katharina? îl întrebă Nils Hammer.

Adrian Stiller clătină din cap, fără a-şi lua ochii de la Wisting.

— Lucrăm la un alt caz, răspunse el. Răpirea lui Krogh.

Wisting îşi drese glasul. Nadia Krogh fusese răpită la sfârşitul anilor 1980 şi fusese unul dintre cele mai mediatizate cazuri din istoria tuturor crimelor petrecute în Norvegia.

— Care este legătura dintre cele două? întrebă el.

— Noi indicii sugerează că Martin Haugen a fost implicat, răspunse Adrian Stiller. Am redeschis cazul şi îl investigăm ca pe o crimă, el fiind principalul suspect.

9

Adrian Stiller stătea nemişcat şi se uita la ceilalţi. El privea investigaţia ca pe un joc de strategie în care totul se baza pe aşezarea pieselor în poziţia corectă şi pe folosirea cărţilor potrivite la timpul potrivit — inclusiv în cazul colegilor. Era mulţumit de mişcarea de deschidere.

La Wisting observă o tresărire uşoară, dar evidentă, a feţei. Mâna i se întinse după ceaşca de cafea. Experimentatul detectiv avea mâini aspre, cu degete drepte. Degetul mare şi indexul de la cea dreaptă erau uşor colorate cu albastru. Încă mai purta verigheta. În timp ce se pregătea pentru întâlnire, Stiller aflase că soţia lui Wisting murise în urmă cu şapte ani, însă verigheta îi săpase un şanţ adânc la baza degetului şi probabil că ar fi fost dificil de scos chiar dacă ar fi vrut să o facă.

Wisting trase ceaşca spre el şi aşteptă o clipă înainte de a o ridica la gură, o diversiune pentru a-şi ascunde surpriza faţă de ceea ce tocmai aflase.

Procuroarea poliţiei nu purta verighetă. Avea în faţă un carneţel pe care nu era scris nimic. Lângă acesta se afla un pix, aşezat pedant. Pe frunte i se ivise o cută şi aruncase o privire îngrijorată spre Wisting, ceea ce îl făcu să creadă că între ei era mai mult decât o relaţie strict profesională.

Detectivul mai tânăr, care îl întâmpinase, nu era la fel de abil precum ceilalţi doi în a-şi ascunde uimirea. Făcuse ochii mari şi rămăsese cu gura întredeschisă, dezvelind un şir de dinţi decoloraţi din cauza cafelei şi a tutunului.

— Cunoşti trecutul lui Martin Haugen? Ştii că soţia lui a dispărut?

Adrian Stiller se ridică, se duse la micul blat din capătul încăperii şi îşi luă un pahar.

— S-a întâmplat la doi ani după cazul Krogh, confirmă el, umplându-şi paharul cu apă de la robinet.

Wisting lăsă ceaşca de cafea pe masă şi se aplecă şi mai mult în faţă. O şuviţă de păr îi căzu pe frunte. Avea un cap mare. Stiller îi văzuse de mai multe ori înainte chipul în ziare şi în cadrul conferinţelor de presă televizate. Era o figură de ţinut minte. Aspră, cu pometţii proeminenţi. Părul începuse să-i încărunţească şi era prea lung. Dacă ar fi fost căsătorit, soţia i-ar fi spus să se tundă.

— Despre ce indicii vorbim? se interesă Wisting.

Adrian Stiller aprecie întrebarea. Era directă şi la obiect. Cu toate acestea, evită să răspundă. Voia mai degrabă să facă împreună cu cei trei un rezumat al cazului.

— Nadia Krogh era fiica multimilionarului Joachim Krogh, preciză el, chiar dacă realiza că toţi trei ştiau despre cine era vorba. În noaptea zilei de sâmbătă, 19 septembrie 1987, a dispărut din Porsgrunn, după o petrecere a

tinerilor. Prietenul ei a fost pus imediat sub acuzare. Se certaseră chiar înainte ca ea să plece de la petrecere şi el a urmărit-o. Însă la trei zile după dispariţia ei a fost primită o scrisoare de la răpitori.

— Au solicitat trei milioane de coroane în schimbul ei, îşi aminti Nils Hammer.

Adrian Stiller scoase o copie a primei scrisori trimise de răpitori. O împinse pe masă întrebându-se care dintre cei trei avea să o ia. Wisting se uită pieziş la ea şi îşi ridică aproape imperceptibil sprâncenele. Un mic rid îi apăru pe frunte.

Scrisoarea părea desprinsă dintr-un serial TV, îşi spusese Stiller când o văzuse pentru prima dată, în urmă cu trei săptămâni. Literele şi cuvintele fuseseră decupate dintr-un ziar şi lipite în aşa fel încât să formeze propoziţii. Părea copilăroasă, însă adevărul era că foarte multe dintre scrisorile de ameninţare trimise poliţiei erau redactate în acelaşi fel. Autorii scrisorilor urmăriseră probabil cu toţii aceleaşi filme sau citiseră aceleaşi cărţi. Dar, indiferent cât de amatoristică părea, felul în care arăta avea ceva înfricoşător.

Modalitatea de comunicare aleasă de răpitori nu fusese niciodată dezvăluită presei. Wisting părea surprins de formele ciudate şi analiză scrisoarea cu uimire şi curiozitate în privire.

— Familia ei a primit-o marţi, 22 septembrie, explică Stiller. La trei zile după răpire.

Hammer o luă la rândul lui. Privirea lui deveni distantă.

— Nu a fost găsită niciodată, aminti el, trecându-şi limba peste dinţi pe sub buza superioară în timp ce analiza foaia de hârtie.

Scrisoarea conţinea 19 cuvinte, 96 de litere. Mesajul era simplu: *O avem pe Nadia. O puteţi recupera. Preţul este*

trei milioane de coroane. Vom reveni cu mai multe instrucţiuni. Scurtul mesaj era semnat *Panterele Cenuşii.*

William Wisting o preluă când Hammer i-o întinse.

— Ce te face să îl suspectezi pe Martin Haugen? întrebă el.

— Scrisorile, preciză Stiller, scoţând un alt document. A mai existat o scrisoare, venită la două zile distanţă faţă de prima. Ambele decupate din acelaşi număr al revistei VG.

O prezentă fără să intre în detalii. Anchetatorii care se ocupaseră de caz stabiliseră că era vorba despre ediţia din 27 august 1987, o zi de joi. Din raport, rezulta că fusese tipărit în 332 468 de exemplare.

Wisting luă şi a doua scrisoare, iar acum avea câte una în fiecare mână.

A doua scrisoare era realizată în acelaşi fel, dar textul era mai scurt: *Puneţi banii într-o pungă neagră din plastic în spatele chioşcului de pe Olavsberget.* De această dată, scrisoarea era semnată doar *Cenuşii.*

— Familia era dispusă să plătească. Au urmat instrucţiunile, dar banii nu au fost ridicaţi niciodată. Locul a fost supravegheat timp de şase zile.

— Crezi că Martin Haugen le-a scris? îl întrebă Wisting punând scrisorile pe masă. Ce element ai descoperit care a rămas nedepistat de anchetatori la vremea respectivă?

— Amprente, preciză Stiller. Tehnologia s-a îmbunătăţit. Am găsit pe ele amprente care nu au putut fi descoperite cu metodele şi echipamentele de atunci. În plus, noile programe şi tehnologia performantă oferă noi posibilităţi de căutare. Amprentele sunt verificate încrucişat cu bazele de date, în acelaşi fel în care urmele biologice sunt reanalizate apelând la noile tehnologii ADN. A fost identificată o asemănare cu cazul Katharina şi cu amprentele ridicate din locuinţa ei. O verificare manuală a arătat că acestea aparţineau soţului ei, Martin Haugen.

În sală se făcu linişte. Stiller aproape că putea simţi autoritatea pe care o emana detectivul mai în vârstă. Îi făcea pe ceilalţi doi să tacă, pentru a nu sta în calea gândurilor lui.

Stiller îl privea. Observă cum încuviinţa încet pe măsură ce se gândea.

— Ai dovezi care să arate că acestea sunt reale? întrebă Wisting. Că au fost scrise de persoana sau persoanele care chiar au răpit-o pe Nadia?

Stiller încuviinţă, dar îi permise lui Wisting să termine ce avea de spus.

— O răpire ce are ca scop obţinerea unei răscumpărări este foarte atent planificată. Aceste scrisori par neglijente. De regulă, apar în mai puţin de 24 de ore de la răpire. Tind să conţină un avertisment împotriva implicării poliţiei, o ameninţare cu privire la ce se va întâmpla dacă nu se dă curs solicitării şi sunt mai specifice în legătură cu predarea banilor. În plus, se pare că au renunţat pur şi simplu la plan şi nu au mai făcut nimic altceva, în afară de a se descotorosi de Nadia.

Wisting puse scrisorile jos şi continuă:

— Scrisorile au apărut după ce a fost arestat iubitul Nadiei. Ele stârnesc suficiente îndoieli cu privire la cele întâmplate pentru a pune sub semnul întrebării suspiciunile faţă de el. Aş crede că a fost vorba despre o diversiune. Că scrisorile au fost scrise de cineva care a dorit să îl ajute pe iubitul ei.

Stiller scoase încă un document pe care îl lăsă cu faţa în jos.

— Aşa au crezut şi anchetatorii din Telemark după prima scrisoare, însă a doua avea ataşată asta.

Întoarse foaia de hârtie şi o împinse uşor pe masă, dar ceilalţi tot se văzură nevoiţi să se aplece pentru a putea vedea mai bine.

Era copia unei mici fotografii de paşaport. Stiller văzuse originalul. Se afla printre materialele de urmărire penală din biroul său din Brynsalleen. Era veche şi uzată, crestată pe margini şi zgâriată. În fotografie apăreau doi copii.

— Nadia şi frăţiorul ei. O ţinea în portofel. Dacă scrisorile au fost trimise de cineva care dorea să îl ajute pe iubitul ei, trebuie să fi fost un complice sau cineva implicat în alt fel în răpire.

Wisting se lăsă pe spetează. Fălcile i se mişcau de parcă mesteca ceva. Stiller presupuse că încerca să găsească explicaţii alternative pentru fotografie.

— Dar plicurile? Ele au dezvăluit ceva? întrebă Wisting.

Stiller scoase alte două copii din dosar.

— Au fost expediate destul de ingenios, spuse el, prezentându-le fotografii realizate în timpul expertizei criminalistice.

Ambele plicuri albe aveau lipite pe ele un fel de etichete cu adresa.

— Este adresa sediului companiei lui Krogh. Expeditorii le-au decupat din cartea de telefoane, preciză Stiller.

Îl privi pe Wisting ţinând fotografia unuia dintre plicuri în lumină şi analizând-o cu atenţie.

— După cum vezi, ambele plicuri poartă ştampila oficiului poştal local, aşa cum se proceda pe atunci. Anchetatorii s-au deplasat prin regiune şi au verificat cabinele telefonice. La Vallermyrene au găsit o carte de telefon din care fusese ruptă pagina cu litera K. A doua nu a fost găsită.

— Amprente? întrebă Hammer.

— Multe, atât în cartea de telefon, cât şi în cabina telefonică, dar şi pe plic. Trei dintre amprente aparţin unor infractori mărunţi ce îşi făceau veacul prin zonă. Au fost eliminaţi de pe lista suspecţilor. O amprentă de pe plic aparţine unuia dintre angajaţii companiei care se ocupa de corespondenţă.

— Unde anume a fost găsită amprenta lui Martin Haugen pe scrisoare? întrebă Wisting, ridicând din nou una dintre scrisori. Pe hârtie sau pe tăieturile din ziar?

Stiller zâmbi. Aprecia abilitatea detectivului mai în vârstă de a identifica rapid cele mai importante detalii.

— Pe tăieturi, în trei locuri din prima scrisoare. Cea de a doua nu are nicio amprentă.

Scoase o altă copie a aceleiaşi scrisori, cu pete violet lăsate de procesul chimic la care fusese supusă. Trei locuri, în care se descoperiseră amprente parţiale, erau marcate cu creionul. Deasupra ultimelor trei litere din cuvântul *Nadia.* La finalul cuvântului *milioane* şi deasupra ultimelor litere ale cuvântului *pantere* din semnătură.

— Atunci, asta înseamnă că a citit ziarul, nu neapărat că a realizat scrisoarea, nu? concluzionă Hammer.

Stiller încuviinţă.

— Dacă am fi avut o legătură directă între el şi scrisori, l-am fi arestat. Am ales o abordare mai precautã.

Îşi îndreptă ochii spre Wisting şi încercă să-şi mai îndulcească privirea. Se ştia, chiar şi în afara secţiei de poliţie, că de-a lungul timpului între Wisting şi bărbatul care îşi pierduse în mod misterios soţia în urmă cu 24 de ani se legase o amiciţie. Relaţia lor apropiată îl nedumerea. Wisting lucra de peste 30 de ani în poliţie. Ar fi trebuit să înveţe să recunoască diversele tipuri de oameni. Dacă nu-şi dăduse seama că în prietenia sa cu Martin Haugen trăia într-o minciună, atunci era îngrijorător. În mod normal ar fi spus-o cu voce tare, dar s-a abţinut. Nu ar fi fost înţelept, la începutul unei colaborări care ar fi putut deveni una de lungă durată. Dacă voia să-l convingă pe Wisting să facă ceea ce îşi dorea el, atunci era cazul să-şi pună frâu la gură.

— Avem nevoie de ajutorul tău. Eşti deja foarte apropiat de el.

Wisting îşi împreună mâinile şi le puse pe masă, în faţa sa. În atitudinea lui nu se vedea nicio urmă de reticenţă, doar un acord profesional subliniat printr-o scurtă înclinare a capului.

— Ar fi o singură problemă. Martin Haugen a dispărut.

10

Adrian Stiller se văzu nevoit să recunoască faptul că nu era pregătit pentru aşa ceva. Îşi imaginase diverse scenarii despre informarea poliţiştilor locali cu privire la acest caz, dar nu şi pe acesta. Rămase nemişcat şi urmări cum ceilalţi doi de la masă se întoarseră miraţi spre Wisting, lăsându-i pe ei să-l întrebe ce voia să spună.

Detectivul senior se uită scurt la calendarul de pe perete.

— Katharina Haugen a dispărut pe 10 octombrie, acum 24 de ani, preciză el. De atunci, l-am vizitat în fiecare an cu această ocazie. Cred că aprecia acest lucru. Mă aştepta întotdeauna cu cafea şi prăjituri. Ieri nu a fost acasă.

— Poate că a uitat, sugeră Stiller.

— Nu a fost nici la serviciu, continuă Wisting. Am încercat să îl sun, dar nu răspunde şi acum se pare că telefonul i s-a descărcat. Ieri am trecut pe la el de mai multe ori şi am încercat să-l sun şi azi dimineaţă. A dispărut.

— Ai verificat registrele? îl întrebă Hammer.

Wisting încuviinţă.

— Nu e menţionat nimic în ele. Şi nici nu este internat în vreun spital.

Christine Thiis se întoarse spre Stiller:

— E posibil să fi aflat de amprente şi că a fost redeschis cazul? De asta să fi fugit?

Stiller clătină din cap.

— Chestiunea este cunoscută doar în cadrul grupului EU, răspunse el şi îşi îndreptă atenţia spre Wisting. Dispariţia lui a fost raportată oficial?

— Nu are rude apropiate.

Stiller apăsă de două ori pe arcul pixului. Se gândi imediat că dispariţia aducea cu sine complicaţii, dar ajunse la concluzia că oferea şi o serie de oportunităţi. Faptul că Martin Haugen dispăruse le dădea ocazia să-i percheziţioneze în mod legal locuinţa. Oficial, ar căuta ceva care să le sugereze unde plecase, însă puteau căuta şi dovezi că se aflase în spatele răpirii Nadiei Krogh, fără a fi nevoiţi să-i atribuie în mod formal calitatea de suspect. Se îndoia că aveau să mai găsească ceva după atâţia ani, dar merita efortul.

— Ar trebui să demarezi o anchetă oficială, spuse el, adresându-se procuroarei, care trebuia să ia decizia oficială.

Ea încuviinţă.

— Cazul Krogh va trebui să aştepte până când aflăm unde este şi de ce a dispărut, spuse ea.

Wisting îşi închise agenda, pregătindu-se să părăsească şedinţa.

— Deschid un dosar pe numele lui, spuse el adresându-i-se lui Hammer. Poţi să-i localizezi telefonul?

— Desigur, răspunse el, notând numărul dat de Wisting.

— Christine te poate ajuta cu un birou liber, continuă Wisting adresându-i-se lui Stiller. Mă aştept să rămâi câteva zile.

— Cine merge la locuinţa lui? întrebă Stiller.

William Wisting îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Contez pe tine să ni te alături. Plecăm într-un sfert de oră.

11

Se scurseră 25 de minute până să urce Wisting în maşină. După înregistrarea oficială a dispariţiei lui Martin Haugen, făcuse o căutare rapidă a lui Adrian Stiller. Voia să ştie cine era acest investigator de la Kripos şi cu ce se ocupase înainte. Exista ceva discordant în atitudinea lui. Părea preocupat să fie corect, iar asta îl făcea să acţioneze oarecum rigid, dar în acelaşi timp era plăcut şi binevoitor. Impresia generală pe care i-o lăsa era că omitea să spună ceva.

Bazele de date nu-i oferiră prea multe detalii. Adrian Stiller avea 36 de ani, se născuse în Oppegård şi acum locuia pe strada Seilduksgata din cartierul Grünerløkka, Oslo. Nu era căsătorit şi nu avea nicio parteneră înregistrată oficial. Istoricul domiciliilor arăta că locuise timp de mai mulţi ani în Africa de Sud, începând din perioada de mijloc a adolescenţei şi până când a revenit acasă, după împlinirea vârstei de 20 de ani. Poate că acolo dobândise nuanţa aurie a pielii.

Intranetul returnase rezultatele obişnuite. Numele lui se găsea pe listele participanţilor la diverse cursuri de formare continuă. Părea că se specializase în tehnici de interogare şi gestionare a anchetelor. Cel mai recent rezultat era cel referitor la crearea grupului EU. Wisting îi cunoştea pe câţiva dintre ceilalţi membri ai grupului şi i se

păru puţin ciudat că aceştia aleseseră să încredinţeze cazul unui anchetator nou şi complet necunoscut.

Adrian Stiller îşi lăsă scaunul pe spate, înainte de a-şi fixa centura de siguranţă.

— Stă la cinci minute de centrul oraşului, preciză Wisting, ieşind cu maşina din curtea interioară a secţiei de poliţie.

Stiller încuviinţă, de parcă ar fi ştiut deja. De fapt, probabil că ştia. Poate că se documentase în privinţa lui Martin Haugen înainte de a veni în oraş. Poate că şi trecuse cu maşina pe strada Kleiverveien. Wisting aşa ar fi procedat dacă fi trebuit să se familiarizeze cu un suspect.

— Ai fost acolo? îl întrebă el. Ai trecut cu maşina să arunci o privire?

— Am studiat harta, răspunse Stiller.

Wisting îi aruncă o privire. Nu asta întrebase.

Trase maşina mai spre marginea drumului ca să permită unei dubiţe să treacă şi nu insistă asupra subiectului.

— Ai reuşit să găseşti un birou liber?

Adrian Stiller încuviinţă.

— M-am gândit să studiez după-amiază documentele din cazul Katharina. Se pare că sunt ceva probleme, pentru că doamna de la birou nu le-a găsit în arhiva locală. Ştii unde sunt depozitate?

Era rândul lui Wisting să evite răspunsurile directe.

— Sunt trei cutii de carton, răspunse el fără să dea alte detalii. Mă voi asigura că le primeşti.

Semaforul de pe strada Stavernsveien se făcu roşu chiar în faţa lor. Wisting opri. Ştergătoarele îndepărtau ploaia de pe parbriz. În faţa lor, un grup de copii de grădiniţă, încălţaţi cu cizme de cauciuc şi veste galbene reflectorizante, traversară strada pe trecerea de pietoni.

— Dar despre fata Krogh ce poţi să-mi spui? Ai o copie a dosarului ca să-l pot studia?

— Este digitalizat, îl poţi parcurge pe computer. Mă voi asigura că primeşti acces.

Se aprinse lumina verde a semaforului şi Wisting demară. Merseră în tăcere până când ieşiră din oraş.

Adrian Stiller se îndreptă pe scaunul pasagerului.

Cum este?

— Martin Haugen?

— Da.

Wisting se gândi puţin.

— E liniştit.

— Apele liniştite sunt adânci.

— Poate că rezervat este mai potrivit. Reţinut. Pare să fie încă afectat de cele întâmplate. În acelaşi timp, e binevoitor, continuă Wisting.

— Rezervat şi binevoitor?

Wisting încuviinţă.

— Este cea mai bună descriere pe care o pot face.

— Te-ai gândit vreodată ce înseamnă asta?

Wisting se gândise mult la ambiguitatea pe care o observase în timpul întâlnirilor avute cu Martin Haugen, dar îl lăsă pe Adrian Stiller să tragă o concluzie.

— Ascunde ceva. Ceva ce încearcă să ţină ascuns, fiind amabil şi binevoitor.

— Este o persoană complexă, comentă Wisting, fără să aprobe sau să dezaprobe.

Un jet de apă de la o maşină care venea din sens opus le împroşcă parbrizul. În acelaşi timp, îi sună şi telefonul. Wisting încetini până când îşi recăpătă vizibilitatea şi răspunse. Era Nils Hammer. Vocea lui umplu interiorul maşinii.

— Unde eşti? îl întrebă el.

— Aproape că am ajuns, răspunse Wisting şi viră pe drumul pietruit ce urca spre casa lui Martin Haugen.

— I-am localizat telefonul, explică Hammer. Se pare că e la el acasă, pe Kleiverveien.

Wisting se gândi. Încercase să-l sune pe Martin Haugen de mai multe ori.

— Când a fost activ ultima dată?

— Este activ acum. Mai durează să obţin istoricul traficului de date din ultimele zile, dar compania de telefonie l-a localizat în timp real. Este la el acasă sau în apropierea ei.

— Vrei să spui că este în uz?

— Nu neapărat în uz, dar este conectat la reţeaua de telecomunicaţii.

Maşina tresăltă pe drumul pietruit. Ploaia îndepărtase orice urme lăsate de alte automobile.

— Bine, îi mulţumi Wisting şi închise telefonul.

Intrară în curtea părăsită. Wisting mai rămase o vreme în maşină înainte de a opri motorul. Casa părea la fel de pustie ca în ziua precedentă. Sau se schimbase ceva? Din locul în care se afla, becul ventilatorului de deasupra aragazului părea aprins. Nu era sigur, dar nu credea că fusese aprins cu o seară înainte. Deschise portiera şi coborî. Adrian Stiller făcu acelaşi lucru. Nu mai ploua, dar nici nu părea că avea să se însenineze prea curând.

— Aşa arăta locul ăsta şi în urmă cu 24 de ani? întrebă el sprijinit de portiera pasagerului.

— Mai mult sau mai puţin.

Făcu apoi câţiva paşi spre garaj. În pietrişul din faţa uşii păreau să se zărească urme proaspete de roţi.

Chiar atunci uşa de la intrare se deschise şi Martin Haugen se ivi în capul scărilor. Pisica i se strecură printre picioare.

— Salut, spuse el, uitându-se când la Wisting, când la Adrian Stiller.

Wisting îl salută printr-un semn al capului.

— Eram prin zonă, îi explică Wisting. Voiam să văd dacă eşti acasă.
— Am fost plecat câteva zile la cabană, îi răspunse Martin Haugen. Am încercat să repar acoperişul. Curgea apa prin el.
— Te-am sunat ieri, continuă Wisting.
Pisica se frecă de picioarele lui.
Amândoi ştiau că era vorba de ziua în care dispăruse Katharina, dar niciunul nu spuse nimic.
— Am văzut. Vreţi să intraţi?
Wisting refuză.
— Eram doar în trecere, răspunse el, îndreptându-se spre maşină. Pot să revin după-amiază, dacă este în regulă.
— Bine, răspunse Martin Haugen. Nu plec nicăieri.
Adrian Stiller trânti portiera în urma lui. Wisting făcu un gest cu mâna în semn de la revedere şi urcă la volan. Martin Haugen rămase o clipă în cadrul uşii, după care intră şi lăsă pisica afară, în ploaie.

12

Când intră pe drumul asfaltat, uşa garajului de vizavi se deschise.
— Steinar Vassvik. O să dai peste numele lui când vei citi materialul de urmărire penală. La vremea respectivă locuia tot aici, spuse el şi îl salută printr-un gest pe bărbatul care stătea acolo cu o cârpă mânjită de ulei în mână.
— Are alibi?
Wisting clătină din cap.

— Problema e că nu ştim exact când a dispărut Katharina, dar conform cronologiei stabilite de noi, Vassvik a fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă. Două zile mai târziu, s-a prezentat pentru a ispăşi o condamnare primită pentru loviri şi alte violenţe. A făcut trei ani de puşcărie.

Adrian Stiller scoase un pachet de bomboane mentolate Fisherman’s Friend, rupse un colţ şi-şi răsturnă una în palmă, după care o azvârli în gură.

— Povesteşte-mi despre cabană, spuse el, punând pachetul înapoi în buzunar.

Wisting înţelese unde voia să ajungă.

— Cabana lui Haugen?

Stiller încuviinţă.

— Este în Bamble, la hotarul cu Skien, la distanţă de o oră de mers cu maşina de-aici. Este o casă veche, parţial izolată în pădure. Nu are apă şi nici electricitate. A fost a bunicului său, care a renovat-o cândva prin anii 1950, îi explică Wisting.

— Aţi căutat-o pe Katharina şi acolo, nu?

— Da, dar nu exista niciun motiv să credem că era acolo. Nu-i plăcea locul acela şi, în plus, atât maşina, cât şi motocicleta ei erau acasă. Ca să ajungi la cabană, trebuie să mergi cu maşina câţiva kilometri pe un drum forestier închis cu bariere. Apoi, trebuie să mergi pe jos 15 minute până la clădire. Cheile de la cabană şi de la barieră se aflau într-un sertar din casă.

— Dar ai fost acolo?

— La momentul respectiv nu, dar apoi am mers de câteva ori cu Martin Haugen pentru nişte partide de pescuit.

Se auzi un scrâşnet când Adrian Stiller mestecă bomboana.

Wisting încuviinţă meditativ.

— Ar fi un loc bun pentru a ţine captiv pe cineva.

Ideea că Martin Haugen se afla în spatele răpirii fiicei lui Krogh părea încă improbabilă, dar, dacă aşa au stat lucrurile, cabana din Langen ar fi fost un loc ideal pentru a o ţine sechestrată. Se afla la ceva mai mult de o jumătate de oră de locul în care Nadia Krogh fusese văzută pentru ultima dată, departe de ochii lumii.

— Ai vreo ipoteză în legătură cu ce s-a întâmplat cu Nadia? De ce au păstrat răpitorii tăcerea?

— Ceva nu a mers conform planului, răspunse Stiller. Poate că a încercat să evadeze şi a fost ucisă în acel context. Poate că răpitorii şi-au pierdut curajul când a fost vorba să facă schimbul şi au abandonat-o undeva până când a murit de foame.

— Ca în cazul lui Charles Lindbergh, comentă Wisting.

Răpirea lui Lindbergh fusese unul dintre cele mai analizate cazuri din istorie. În anul 1932, copilul în vârstă de doi ani fusese răpit din dormitorul lui, aflat la al doilea etaj al casei familiei. Răpitorul lăsase o scrisoare în care cerea 50 000 de dolari. Banii au fost plătiţi, însă asta nu a dus la clarificarea situaţiei. Două luni mai târziu, copilul a fost găsit mort. Raportul de autopsie a arătat că murise din cauza unor răni suferite în timpul unei căderi şi că răpitorul îl scăpase, probabil, din vârful scării pe care o folosise pentru a-l răpi.

Siller se îndreptă în scaun.

— Orice s-ar fi întâmplat, vrem să afli.

Wisting ocoli un bărbat care îşi plimba câinele prin ploaie.

— Ce vrei să spui?

— Tu eşti cel care îl cunoaşte cel mai bine, răspunse Stiller. Vrem să încerci să te apropii şi mai mult de el. Să te simtă ca pe un membru al familiei şi să ajungi să aibă încredere în tine ca în el însuşi.

Wisting îl privi, dar nu spuse nimic. Iată ce ţinuse Stiller sub tăcere în timpul şedinţei. Fără să-l consulte, Stiller şi ceilalţi poliţişti de la Kripos elaboraseră un plan de anchetă în care el juca un rol vital.

— Avem o bună experienţă din alte cazuri, continuă Stiller. Infiltrarea, combinată cu supravegherea, interceptarea comunicaţiilor şi investigaţia tradiţională, este eficientă.

— Ştie că sunt poliţist, nu este acelaşi lucru cu a trimite un agent sub acoperire, comentă Wisting.

— Dar nici prin cap nu-i trece că ştii despre cazul Nadiei Krogh, iar asta îţi oferă un avantaj. Poţi să spui lucrurile potrivite la timpul potrivit. Să-i plantezi nişte gânduri în minte. Să-i apeşi butoanele potrivite. Este ceva la care oricum te pricepi foarte bine. Să-i faci pe oameni să se destăinuie, sublinie Stiller, zâmbind pentru prima dată.

Wisting clătină uşor din cap. Îi fusese atribuit un rol pe care nu voia să-l joace. Într-o sală de interogatoriu situaţia era diferită. Acolo lucrurile se desfăşurau cu cărţile pe masă, dar ceea ce-i propunea Adrian Stiller era un fel de operaţiune sub acoperire care presupunea să inducă în eroare şi să înşele încrederea unei persoane pe care o cunoştea bine.

— A fost deja stabilit cu şeful tău, continuă Stiller. Îţi sugerez să începi chiar din această seară, când vei trece pe la el.

Wisting opri în faţa intrării principale a secţiei de poliţie.

— Ai propriul card de acces?

Stiller încuviinţă şi îşi lovi uşor buzunarul de la piept. Wisting îi făcu semn cu capul spre uşile glisante.

— Mai am de rezolvat câteva lucruri înainte de a intra. Îi poţi informa pe ceilalţi că Martin Haugen nu mai este considerat dispărut.

Adrian Stiller ezită înainte de a deschide portiera maşinii.

— Ce părere ai?

— Vom discuta despre asta când mă întorc.

Stiller încuviinţă şi ieşi în ploaie. Wisting se îndepărtă de trotuar şi acceleră.

13

Adrian Stiller rămase nemişcat în ploaie, urmărind maşina cu privirea. Apoi scoase pachetul de Fisherman’s Friend şi scutură din el o bomboană, înainte de a se adăposti sub acoperişul în consolă din faţa uşilor secţiei de poliţie şi a-şi extrage telefonul din buzunar.

Leif Malm era liderul nou formatului Grup EU. Avea numărul lui salvat pentru apelare rapidă. Răspunse după un singur apel.

— Ce faci? se interesă Leif Malm.

— Am cam început cu stângul, răspunse Stiller, explicând că Martin Haugen a apărut după ce dispăruse pentru o scurtă perioadă.

— Wisting a acceptat?

Adrian Stiller mestecă şi înghiţi dropsul.

— Nu ştiu încă. Probabil că nu îi place că am stabilit planul fără să îl consultăm în prealabil.

— Este un tip rezonabil, înţelege, spuse Leif Malm.

Uşile de acces în sediul poliţiei glisară în faţa lui Adrian Stiller. Intră în clădire, îl salută printr-un semn al capului pe agentul aflat în spatele peretelui de sticlă al dispeceratului şi validă cardul de acces.

— În plus, este prea implicat. Nu poate refuza. Va prefera să intre în joc decât să fie lăsat pe dinafară, continuă Malm.

Stiller se uită în jur pentru a se asigura că este singur.

— Care este situaţia cu interceptarea comunicaţiilor? întrebă el urcând pe scări.

— Ne-a fost aprobată pentru două săptămâni. Intră în vigoare azi după-amiază, începând cu ora 15:00.

Stiller deschise următoarea uşă folosindu-şi cardul de acces.

— Bine. O să te sun după-amiază, spuse el.

Cei doi încheiară convorbirea. Stiller îşi puse telefonul înapoi în buzunar şi rămase un timp adâncit în gânduri. Pentru ca interceptarea să dea rezultat, era necesar ca Martin Haugen să nu fi fost implicat de unul singur în răpire şi să se simtă presat să ia legătura cu complicele sau complicii, în momentul în care Wisting apăsa butoanele potrivite. Supraveghere completă a comunicaţiilor însemna că aveau să deţină controlul nu doar asupra persoanelor cu care acesta intra în contact şi a ceea ce vorbea la telefon, ci şi asupra e-mailului şi a altor tipuri de comunicaţii electronice. În plus, telefonul lui Martin Haugen avea să funcţioneze ca un dispozitiv de urmărire, astfel încât ei să ştie în orice moment unde se afla. Cel puţin cât era pornit.

Nils Hammer se îndreptă spre el cu o cană uriaşă de cafea într-o mână şi un teanc de documente în cealaltă.

— V-aţi întors deja? întrebă el.

— Până la urmă, Martin Haugen nu dispăruse. Fusese doar plecat la cabană, îi explică Stiller.

Poliţistul corpolent zâmbi.

— Şi acum ce urmează?

— Aş dori să adun anchetatorii care pot fi desemnaţi pentru acest caz şi să avem o nouă întâlnire în această după-amiază.

Nils Hammer încuviinţă.

— Deocamdată, suntem doar eu şi Wisting.

Doi oameni nu erau de ajuns, se gândi Stiller. Dar trebuia să se mulţumească cu atât până reuşeau să mai obţină ceva. Din partea Grupului EU era doar el şi nu putea să aibă mai multe pretenţii într-un caz care, strict vorbind, nu era în jurisdicţia inspectoratului de poliţie.

— Până atunci, aş dori să studiez cazul Katharina. Au fost găsite documentele?

Hammer sorbi din cană înainte de a răspunde.

— Întreab-o pe Bjørg Karin dacă le-a găsit, îi sugeră el, arătând spre serviciul de investigaţii criminale cu mâna în care ţinea cana de cafea.

— Dacă nu le găseşte, înseamnă că nu sunt în arhivă.

Stiller se îndreptă spre încăperea de formă triunghiulară. Se prezentase deja femeii vesele de la cel mai apropiat birou înainte de şedinţa avută mai devreme.

— Hammer mi-a spus să vorbesc cu tine. Caut dosarul cazului Katharina.

Bjørg Karin clătină din cap şi îi zâmbi cu blândeţe.

— Am fost jos azi-dimineaţă. Nu este un caz care să încapă într-o cutie de arhivă standard. Probabil că este laolaltă cu alte dosare care sunt scoase periodic din arhivă. Îl voi ruga pe Wisting să îl caute, îi explică ea.

Stiller nu aprecie răspunsul, dar îi întoarse zâmbetul.

— Este destul de urgent, spuse el înainte de a porni spre biroul care îi fusese repartizat.

Era un birou obişnuit, cu un aer funcţionăresc, pereţi gri deschis şi o masă de lucru dreptunghiulară, pe al cărei blat dintr-un furnir deschis la culoare era aşezat un monitor.

Încăperea nu era prea aerisită. Se duse la fereastră să o deschidă. Draperiile erau gri, cu un model nedefinit. Erau trase deoparte şi lăsau să se vadă zidul cenuşiu al unei case de peste stradă.

Deschise fereastra şi privi în jur. Pe un panou de plută aflat deasupra mesei, un detectiv care folosise biroul înaintea lui lăsase câteva piuneze roşii, verzi şi albastre. Pe perete se aflau un calendar de anul trecut şi un poster care îndemna oamenii să spună NU drogurilor.

Scaunul nu avea rezemători pentru braţe, iar tapiţeria albastră era uzată în dreptul şezutului. Când se aşeză, scaunul scoase un scârţâit.

Computerul era chiar mai lent decât cele cu care lucrase până atunci. Trecu o mulţime de vreme până să i se ceară să introducă numele de utilizator şi parola şi părea că avea să dureze şi mai mult până să intre în sistem.

Totul mergea mai încet decât planificase şi anticipase. Iar asta îl enerva. Se uită la ceas. Era 13:42. Socotise că până la ora asta avea să fie la curent cu toate elementele esenţiale ale cazului Katharina şi pregătit să îi informeze pe poliţiştii locali despre planul său de investigaţie.

Redeschiderea răpirii Krogh era primul caz care îi fusese încredinţat de Grupul EU. Era important să acţioneze corect. Era important să reuşească. Nu vedea o legătură clară între cele două cazuri vechi, cu excepţia faptului că ambele implicau dispariţia unor femei. Modurile în care se produseseră acestea erau prea diferite pentru a putea indica un tipar sau o conexiune. După cum se prezentau lucrurile, Martin Haugen era singurul numitor comun. Era destul de interesant, dar, strict vorbind, asta doar complica lucrurile. Totuşi, era mulţumit. Însemna că dosarul Katharina putea fi rezolvat în cel mai scurt timp.

14

William Wisting parcă maşina cu spatele pe alee, cât mai aproape posibil de uşa din faţă. Apoi descuie, intră în casă şi merse în living. Pantofii lui lăsau urme ude.

Cutia de carton care conţinea dosarele cazului Katharina era încă deschisă. Strânse dosarele care zăceau afară şi le puse înapoi. Unele dintre foi încă zăceau împrăştiate. Un raport de care era prinsă cu o agrafă o fotografie alunecă pe jos. Le ridică şi rămase cu amândouă în mână.

Fotografia surprindea cele trei bileţele lipite pe oglinda de deasupra comodei din holul locuinţei Katharinei Haugen. Bliţul aparatului foto se reflecta în oglindă, dar se putea distinge silueta criminalistului care o făcuse.

Raportul conţinea răspunsuri cu privire la ce se ascundea în spatele adnotărilor. Biletul pe care erau trecute o zi şi o oră se referea la o programare la coafor stabilită cu două săptămâni înainte de dispariţia Katharinei. Era o programare pentru tuns şi vopsit. Cu toate acestea, coafeza declarase că programarea fusese anulată câteva zile mai târziu. Numele şi numărul de telefon aparţineau unuia dintre membrii corului. Suma de 125 de coroane norvegiene era destinată fondului comun pentru cumpărarea unui cadou cu ocazia zilei de naştere a dirijorului, care împlinea 50 de ani. AML era cea care strângea banii. Anne Marie Larsen.

Asta făcuse poliţia în zilele şi săptămânile de după dispariţie. Genul acesta de detalii fuseseră verificate în amănunt, nu degeaba scriseseră ziarele că nu au lăsat nicio piatră neîntoarsă. Au fost puse cap la cap mici fragmente din viaţa Katharinei Haugen. Iar odată cu fiecare răspuns obţinut apăreau noi întrebări. De ce

planificase Katharina să se tundă şi să îşi vopsească părul şi de ce anulase programarea?

Wisting puse fotografia şi raportul înapoi în dosar şi cără cutia până la maşină. Apoi urcă în dormitor şi le luă pe celelalte două, care se aflau încă în dulap. Erau mari şi grele, aşa că se văzu nevoit să facă două drumuri.

Când închise portbagajul, o văzu pe Line stând lângă maşină. Purta o pelerină de ploaie şi cizme de cauciuc, iar gluga era trasă pe cap.

— Faci curăţenie? îl întrebă ea, îndreptând copertina de ploaie a căruciorului.

— Cred că era şi timpul, zâmbi Wisting.

— M-am gândit că poate eşti acasă şi pregăteşti aluatul, comentă Line.

Wisting nu înţelegea la ce se referea.

— Aluatul pentru pizza, repetă ea. Diseară vine Thomas.

— Ah, da, nu, îl voi face mai târziu, spuse el fără să admită că uitase şi de Thomas, şi de pizza. Are nevoie doar de o oră ca să crească, adăugă el, strecurându-se pe sub acoperişul de deasupra uşii de la intrare. Mergeţi departe?

Făcu semn cu capul spre cărucior. Apa de ploaie se scurgea peste el.

— Am făcut un drum lung, acum mergem acasă.

— Atunci ne vedem diseară, spuse Wisting îndreptându-se spre portiera maşinii. Seara de pizza.

Porni motorul, dar apoi coborî geamul portierei din dreapta şi se aplecă înspre el.

— Mă întrebam ceva: ai acces la vechile numere ale revistei VG?

Line încuviinţă şi îşi îndreptă gluga pelerinei de ploaie.

— De ce?

Wisting ezită să răspundă. Voia să se uite la numărul de ziar din care se presupunea că decupase Martin Haugen

literele şi cuvintele, dar nu voia să-i spună despre scrisoarea de răscumpărare şi de cazul de răpire Krogh.

— Voiam doar să mă uit la un număr mai vechi, spuse el făcând un semn aproape imperceptibil cu capul spre cutiile din portbagaj în care se aflau dosarele cazului Katharina, dând de înţeles că era în legătură cu acesta.

— Poţi să îl cauţi singur, spuse Line. Totul e online. Este un serviciu contra cost, dar îţi pot trimite un link cu un nume de utilizator şi o parolă.

— Ar fi minunat, îi mulţumi el.

Ridică geamul portierei, dar aşteptă până când Line ieşi cu căruciorul din curte pentru a pune maşina în mişcare. Avea în dulap un pachet de făină, era sigur de asta, şi poate câteva plicuri de drojdie uscată, dar probabil că erau expirate. Oricum, trebuia să cumpere caşcaval şi ce mai avea nevoie pentru topping.

15

Wisting lăsă maşina la spălătoria din garajul secţiei de poliţie, luă un cărucior pentru cutiile de carton şi le duse sus, la arhivă.

Bjørg Karin îl privi de la biroul ei.

— Cazul Katharina, preciză el punând cutiile pe podea. Cineva de la Kripos se va interesa de ele.

— A fost deja aici, comentă Bjørg Karin.

— Se va întoarce, o asigură Wisting, împingând căruciorul gol pe coridorul din faţa biroului său pentru a-l duce înapoi când avea să plece.

Pe ecranul calculatorului, un mesaj îl informa că primise acces la versiunea electronică a dosarului Krogh. Unitatea lucra din greu în timp ce încărca toate documentele scanate. Proveneau dintr-o vreme când toate rapoartele poliţiei erau dactilografiate. Însă ceea ce îl interesa era unul dintre documentele recente, care stabilea că amprentele lui Martin Haugen aveau legătură cu cazul.

Sortă documentele în ordine cronologică, cele mai noi apărând în partea de sus a ecranului. Printre ultimele înregistrate era o cerere adresată Tribunalului districtual pentru aprobarea unui ordin de monitorizare a comunicaţiilor. Deschise documentul şi văzu că fusese aprobat.

Puţin mai jos în listă se găsea raportul întocmit de Kripos în legătură cu amprentele. Avea patru pagini, inclusiv fotocopiile celor două scrisori trimise de răpitori. Raportul menţiona în preambul că scrisoarea originală din 1989 fusese curăţată cu pensula magnetică. Wisting îşi aminti cum învăţase el însuşi să folosească pulberea magnetică pentru amprente pe când urma cursurile Academiei de Poliţie şi cum o folosise mai târziu la câteva scene ale crimei. Continua să fie una dintre cele mai utilizate metode pentru depistarea amprentelor. Totuşi, raportul explica cum prin anii 1990 începuse să fie folosită ninhidrina pentru vizualizarea amprentelor pe hârtie şi pe alte materiale poroase. Wisting ştia că substanţa chimică reacţiona cu aminoacizii din transpiraţie formând un pigment violet. La reexaminarea scrisorilor fusese folosită noua metodă. Aceasta a dus la descoperirea a trei amprente pe prima scrisoare. Fotocopiile ataşate erau identice cu cele prezentate mai devreme de Adrian Stiller. Wisting citi din nou prima scrisoare. *O avem pe Nadia. O puteţi recupera. Preţul este trei milioane de coroane. Vor urma alte instrucţiuni.* Cele trei locuri în care fuseseră

găsite amprentele lui Martin Haugen erau marcate cu creionul. Descoperirea era incontestabilă.

Telefonul mobil îl anunţă că primise un mesaj text. Îl verifică şi văzu că era de la Line. Îi trimise un nume de utilizator şi o parolă pentru arhiva VG. În timp ce lăsă telefonul din mână, primi un e-mail cu aceleaşi date. Dădu click pe linkul din e-mail şi se conectă direct la arhiva publicaţiei.

Încercă o căutare după numele Nadia Krogh. Pagina se umplu de o serie de minipictograme ale paginilor în care apărea numele ei. În total, VG publicase 89 de articole despre ea. Numele era atât de deosebit, încât presupuse că toate aveau legătură cu cazul de răpire. Erau copii relativ de slabă calitate ale unor pagini de ziar în alb-negru. Fotografiile nu aveau contrast şi erau neclare, dar textul permitea căutarea anumitor termeni. Majoritatea subiectelor datau din toamna în care Nadia Krogh dispăruse, dar erau şi rezultate mai recente, din articole despre misterul crimei încă nerezolvate. Sau apărea drept caz de referinţă în contextul altor răpiri.

Încercă o căutare similară şi pentru Katharina Haugen. În arhiva ziarului din capitală erau patru articole. De bună seamă, cazul Krogh fusese mai interesant pentru media decât cel al Katharinei Haugen. Un caz în care existau şi scrisori de răscumpărare prezenta un oarecare rafinament faţă de o presupusă sinucidere.

Reveni la raportul privind amprentele. Anchetatorii identificaseră cu certitudine din care număr al VG proveneau cuvintele decupate şi cunoşteau cu siguranţă ce tiraj avusese în acea zi, precum şi chioşcurile de ziare în care se vânduse. Probabil că se consemna într-unul dintre rapoarte, dar Wisting dori să încerce altceva. Observase că prima scrisoare fusese semnată *Panterele Cenuşii*, în timp ce pe a doua scria pur şi simplu *Cenuşii*. Cele două cuvinte

din *Panterele Cenuşii* erau scrise cu caractere îngroşate şi fuseseră decupate ca un întreg. În ziar, cuvintele erau scrise de asemenea unul după altul, pe când *Cenuşii* era format din două cuvinte decupate individual.

Se întoarse la arhiva VG şi tastă *Panterele Cenuşii* între ghilimele. Arhiva returnă trei rezultate. Panterele Cenuşii era o organizaţie politică ce avea ca obiectiv obţinerea de drepturi mai bune pentru muncitorii pensionaţi. Două dintre rezultate erau din decembrie 1987, la trei luni după răpirea Nadiei Krogh, în timp ce al treilea era de joi, 27 august 1987, cu trei săptămâni înainte.

Wisting dădu click pe articol şi găsi din nou Panterele Cenuşii în introducere, sub fotografia unui bărbat despre care se spunea că era un general în vârstă.

Plasă pagina de ziar pe o jumătate de ecran şi scrisoarea de la răpitori pe cealaltă. Urmări paginile în paralel şi găsi alte trei cuvinte care fuseseră, probabil, decupate din acelaşi articol. *Preţ*, *milioane* şi *coroane*. Amprentele fuseseră găsite pe cuvintele *pantere* şi *milioane*, precum şi pe ultimele trei litere ale numelui Nadia.

Numele era compus din două decupaje — *Na* şi *dia*. Wisting făcu o căutare după *dia* în ediţia pe care o avea în faţă. Apărură mai multe rezultate pentru cuvântul *media* şi unul pentru *dializă*. Reveni la prima pagină a ziarului. Printre altele, era vorba de un jaf armat comis în Bodø şi de un temerar care fusese primul care a sărit cu paraşuta de pe stânca Preikestolen. Editorialul de pe a doua pagină dezbătea campania electorală pentru alegerea consiliului local şi a celui districtual, care tocmai începeau.

Cândva, în urmă cu 26 de ani, Martin Haugen răsfoise aceeaşi ediţie a ziarului. Nu exista niciun dubiu în această privinţă. Se ridică de la birou şi se duse la Bjørg Karin, la arhivă. Una dintre cutiile care conţineau dosarele cazului

Katharina fusese luată. Wisting deschise alta şi scoase un dosar intitulat *Situaţie financiară.*

Veniturile personale ale Katharinei şi ale lui Martin Haugen fuseseră verificate cu atenţie în contextul dispariţiei, în principal pentru a vedea dacă femeia pusese bani deoparte pentru a începe o viaţă nouă altundeva, dar verificările nu duseseră la niciun rezultat. Privind însă din perspectiva cazului Krogh, existau circumstanţe care îi ofereau lui Martin Haugen o motivaţie de ordin financiar pentru a încerca o extorcare. Cu câţiva ani înainte de dispariţia Katharinei, cei doi avuseseră probleme cu plata dobânzilor şi a ratelor la creditul ipotecar. Lucrurile nu au devenit mai uşoare nici după dispariţia ei, când Martin Haugen a rămas singur cu toate cheltuielile, dar o scădere a ratei dobânzii pe piaţă i-a permis să îşi păstreze casa.

Nils Hammer îşi strecură capul pe uşă, când Wisting tocmai se aşeză din nou la biroul său.

— Stiller vrea o întâlnire cu noi, acum, la ora 15:00.

Wisting se uită la ceas. Nu mai era decât un sfert de oră până atunci.

— Să fie la 15:30, spuse Wisting, deschizând dosarul.

Primul document de sus era legat de plata unei poliţe de asigurare emise pe numele Katharinei Haugen.

— Cred că trebuie să ne întâlnim la ora 15:00. Vin inspectorul-şef şi colega lui din Telemark, la fel şi şeful Parchetului.

Wisting ridică privirea şi rămase uitându-se la Hammer. Înţelegea ce făcea Stiller. Prezenţa inspectorului-şef şi a prim-procurorului avea menirea să îl forţeze pe Wisting să accepte strategia pusă la cale de Grupul EU.

— În regulă, spuse el, îndreptându-şi din nou atenţia asupra documentelor din dosar.

Plata asigurării fusese făcută abia după patru ani de la dispariţia Katharinei. Făcea parte dintr-un acord colectiv

încheiat la nivelul Administraţiei Suedeze a Drumurilor, despre care Martin Haugen nu avusese cunoştinţă. Wisting îl ajutase să primească banii. Era vorba de aproximativ 100 000 de coroane norvegiene. Banii au fost transferaţi numai după ce Tribunalul districtual a pronunţat o hotărâre prezumtivă conform căreia Katharina Haugen trebuia considerată moartă.

Continuă să răsfoiască înapoi, până găsi documentele pe care le căuta. Era vorba de copia unei scrisori de la banca Sparebanken cu privire la un împrumut nerambursat şi o notificare privind executarea silită a casei. Au ajuns la un acord, astfel că nu s-a mai întâmplat nimic, dar scrisoarea era datată 14 septembrie, cu cinci zile înainte ca Nadia Krogh să fie răpită.

Aproape fără să îşi dea seama, Wisting schiţase o cronologie a evenimentelor pe o coală de hârtie, cu data răpirii, scrisoarea băncii şi cele două scrisori de răscumpărare. Ceea ce nu se prea potrivea era faptul că ziarul apăruse pe 27 august, cu mai mult de trei săptămâni înainte de răpire. Ziarele erau produse perisabile, nu erau ceva ce păstrai săptămâni la rând. Nu îşi amintea să fi văzut teancuri de ziare în vizitele sale la Martin Haugen. Iar pe atunci deşeurile nu erau sortate. Ziarele erau arse în cuptor sau aruncate laolaltă cu alte gunoaie.

Între momentul în care Martin Haugen răsfoise ziarul şi cel în care sosise prima scrisoare la locuinţa Nadiei Krogh se scurseseră 26 de zile. Puteau exista multe explicaţii cu privire la motivul pentru care fusese folosit tocmai acel ziar. Făptaşii ar fi putut, de exemplu, să-l ia din vreun coş de gunoi.

Continuă să răsfoiască paginile ziarului pe ecran, căutând explicaţii plauzibile. Era posibil ca Martin Haugen să fi citit ziarul la serviciu. Când fusese răpită Nadia, lucra

pe un şantier de construcţii de la periferia oraşului Porsgrunn. Acolo o cunoscuse pe Katharina, dar Porsgrunn era şi oraşul natal al Nadiei Krogh.

Ajunsese la secţiunea de sport şi la un articol despre Grete Waitz care se accidentase şi nu putuse să alerge la maratonul din cadrul Campionatului Mondial de la Roma, dar a trebuit să dea paginile înapoi. Ceva îi atrăsese atenţia.

Citi titlul articolului peste care trecuse, studie fotografia şi-i citi legenda de două ori. Avu senzaţia că privea o lumină orbitoare. Informaţia se ivise parcă de nicăieri, dar îi oferi ceea ce avea nevoie. Certitudinea că Martin Haugen era implicat în răpirea Nadiei Krogh.

16

Adrian Stiller se uită la secundarul ceasului de pe peretele sălii de şedinţe. Trecuseră 43 de secunde peste ora 15. Prim-procurorul şi cei doi inspectori-şefi de poliţie erau prezenţi. La fel şi Christine Thiis şi Nils Hammer. Doar William Wisting se lăsa aşteptat. Era însă prea devreme ca să încerce să interpreteze acest lucru. Putea însemna că se opunea planului pe care îl stabilise el pentru caz şi voia să sublinieze acest lucru, dar putea să existe şi o explicaţie mai banală.

Şeful poliţiei locale o servi cu cafea pe colega sa din Telemark. Amândoi erau îmbrăcaţi în uniformă cu sacou. Ivan Sundt ocupa această funcţie doar de câţiva ani. Şeful inspectoratului de poliţie din Telemark avea o experienţă mai îndelungată. Numele ei era Agnes Kiil şi fusese de

curând pomenită în presă în legătură cu un important caz de trafic de droguri. Era şi ea prezentă deoarece cazul Krogh intra, de fapt, în jurisdicţia inspectoratului de poliţie din Telemark. Acest fapt îi conferea o responsabilitate oficială. Ivan Sundt deţinea cea mai înaltă autoritate în districtul de poliţie în care urma să aibă loc ancheta. Amândoi îşi depuseseră candidatura pentru funcţia de inspector-şef al noului district ce urma să fie creat în urma fuziunii. O descoperire în cazul Krogh putea să le ofere amândurora un avantaj în carieră. Probabil că aveau să-şi dea toată silinţa să găsească o soluţie, ba chiar să îşi aroge şi meritele.

Wisting intră în sala de şedinţe cu două minute întârziere faţă de ora stabilită. Închise uşa în urma lui şi îi salută pe inspectorii-şefi şi pe prim-procuror.

— Scuze de întârziere, spuse el punând pe masă un teanc de documente, după care se aşeză.

Stiller luă cuvântul înainte să apuce altcineva să o facă. Era oaspete la secţia de poliţie, dar aceasta era şedinţa lui. Cazul lui.

— Vă mulţumesc pentru prezenţă. Unii dintre voi aţi fost anunţaţi mai din scurt decât alţii, dar mă bucur că vă aflaţi aici.

Îşi drese glasul şi aranjă nişte documente.

— După cum ştiţi, a fost redeschis cazul Krogh. Pe baza noilor probe criminalistice, Martin Haugen a fost declarat suspect. Până la o eventuală inculpare şi arestare, vom folosi o metodă de investigaţie oarecum neconvenţională.

Făcu o pauză pentru a le permite celorlalţi să intervină. Inspectorul-şef din Telemark profită de ocazie:

— Personal, sunt foarte bucuroasă de această evoluţie. Un caz de dispariţie nerezolvat precum acesta reprezintă o mare povară pentru familie şi pentru mediul social local.

Astfel de incidente generează nesiguranţă şi dau naştere la speculaţii, subminând încrederea în poliţie.

Inspectorul-şef local se arătă de acord şi i se adresă lui Wisting:

— Pe mai departe, vom acorda prioritate cercetărilor în acest caz.

Adrian Stiller prezentă pe scurt noul raport privind amprentele identificate.

— Totuşi, cazul nu se poate baza doar pe probele criminalistice. Va trebui să provocăm apariţia unor noi indicii şi probe circumstanţiale.

— Cum? îl întrebă Ivan Sundt.

Stiller evită să îl privească pe Wisting.

— În principal, printr-o măsură de tip infiltrare. Mulţi ştiu că există deja o legătură strânsă între Martin Haugen şi William Wisting. Intenţionăm să ne folosim de asta, răspunse el.

— În ce fel? se interesă Sundt.

— Haugen a păstrat mult timp secretul. Vom încerca să îl facem să se confeseze. Este o chestiune despre care va trebui să discutăm, spuse el privindu-l pe Wisting în ochi.

Era imposibil să desluşească ceva din expresia lui.

— Aţi întocmit un plan detaliat în acest sens? continuă şeful inspectoratului de poliţie local.

Stiller încuviinţă şi o făcu cu mare grijă, pentru a da impresia că planul era mai bine pus la punct decât în realitate.

— Săptămâna viitoare se va da publicităţii informaţia că Grupul EU a redeschis cazul Krogh. Vom prezenta scrisorile de răscumpărare şi ne aşteptăm la un real interes din partea presei. Acest element va reprezenta pârghia noastră în acest caz. Ne vom asigura ca Wisting să fie împreună cu Haugen la momentul emiterii comunicatului

de presă, aşa că vom afla reacţiile lui imediate şi vom avea grijă să îl împingem în direcţia dorită de noi.

Prim-procurorul îşi îndreptă spatele.

— Eşti pregătit pentru asta, William?

Răspunsul veni mai repede şi mai clar decât se aştepta Stiller.

— Da.

— Nu ai îngrijorări de natură personală, etică?

Experimentatul anchetator clătină din cap. Stiller era pe punctul de a continua şedinţa, dar fu întrerupt.

— Am depăşit de mult limitele etice, continuă Wisting.

În sală se lăsă tăcerea.

— Când am reluat contactul cu Martin Haugen, după închiderea anchetei în cazul Katharina, am făcut-o din cauză că nu l-am crezut. Am rămas cu sentimentul clar că ascunde ceva. Credeam, şi încă mai cred, că ştie ce s-a întâmplat cu Katharina şi de-a lungul timpului am iniţiat conversaţii în încercarea de a scoate adevărul de la el.

Liniştea nu fu întreruptă de nimeni din sală.

— Ce te-a făcut să crezi asta? îl întrebă după un timp Christine Thiis.

Wisting se gândi puţin. Cazul Katharina semăna cu o piesă muzicală în care cineva cânta fals, dar îi era greu să le explice celorlalţi ce anume nu îi sunase cum trebuie.

— Este o chestiune de nuanţe. De micile detalii din explicaţiile lui care uneori se schimbă în timpul discuţiilor. Spuneţi-i intuiţie sau instinct, dar mereu am simţit că ceva nu e în regulă şi aş vrea să încerc să aflu despre ce anume e vorba.

Nils Hammer se întoarse către colegul său. Era un tip care nu s-ar fi descurcat în jurul unei mese de poker.

— Deci ai legat cu el o falsă prietenie? În baza intuiţiei?

— A evoluat în direcţia asta, încuviinţă Wisting.

— A venit la înmormântarea soţiei tale, nu? îi aminti Hammer.
— A venit multă lume atunci, comentă Wisting.
— Ce ai obţinut din asta? se interesă Christine Thiis.
— Nimic, cu excepţia faptului că am ajuns să fiu mai convins de suspiciunile mele, răspunse Wisting.
— Perfect, interveni inspectorul-şef din Telemark. Când începeţi această operaţiune?
— Am primit deja aprobarea pentru supravegherea tehnică a comunicaţiilor, preciză Stiller. Wisting va trece după-amiază pe la Haugen şi vom începe de acolo.

Şedinţa continuă cu clarificarea câtorva formalităţi, după care prim-procurorul şi cei doi inspectori-şefi se retraseră.

Adrian Stiller se uită la Wisting.

— Mulţumesc, nu am fi putut face asta fără cooperarea ta.

Wisting încuviinţă.

— Dimineaţă nu păreai foarte convins. Ce te-a determinat să te implici?
— VG, răspunse Wisting.
— VG? repetă mirat Stiller.

Wisting răsfoi teancul de hârtii pe care îl avea în faţă. Stiller recunoscu prima pagină a ediţiei VG din care fuseseră decupate cuvintele şi literele care apăreau în scrisorile răpitorilor.

— Martin Haugen nu citeşte ziarele, îl cunosc. Nu are abonament la ziarul local şi nu l-am văzut niciodată cu vreun tabloid, spuse William Wisting, împingând foile printate către el.
— Păi..., spuse Stiller luând prima foaie.

Wisting îi făcu semn cu capul spre teancul de hârtii.

— Pagina 17, spuse el.

Stiller întoarse paginile. Titlul articolului suna aşa: *O acoperire mai bună*. Era vorba despre un nou tip de asfalt ce urma să fie turnat pe noua autostradă E18, din regiunea Telemark. Asfaltul urma să producă o cantitate mai mică de praf care să fie purtat de vânt şi mai puţin zgomot.

— Numărul doi, din partea stângă, preciză Wisting.

Stiller se uită la fotografia a cinci drumari aliniaţi în faţa unui compresor, dar abia când citi numele din legendă realiză la ce se uita de fapt.

— Martin Haugen! exclamă el.

Nils Hammer şi Christine Thiis se ridicară şi ocoliră masa ca să vadă şi ei.

— Mi s-a părut straniu că scrisoarea de răscumpărare a fost scrisă cu cuvinte dintr-un ziar vechi de aproape patru săptămâni, mai ales că Martin Haugen nu cumpără şi nici nu citeşte ziare niciodată, dar este clar că l-a cumpărat pe cel din ziua în care i-a apărut fotografia. Şi este de înţeles că nu s-a descotorosit imediat de el, ci l-a păstrat.

Stiller se aşeză din nou pe scaun. Nu prea înţelegea cum de trecuseră cu vederea peste legătura dintre Martin Haugen şi ziar, dar în momentul identificării ziarului, nu existau suspiciuni în privinţa lui. Era doar un nume oarecare pe pagina 17. Acum, avea să fie în centrul atenţiei.

William Wisting se ridică:

— Haideţi să începem. Mă duc să-i fac o vizită lui Martin Haugen.

17

Wisting uitase că îşi lăsase maşina la spălătoria de la subsolul secţiei de poliţie. Coborî mai întâi în curtea interioară a secţiei, după care intră în garaj şi ieşi din nou cu maşina în ploaie, îndreptându-se spre Kleiverveien.

Întâlnise mulţi mincinoşi şi prefăcuţi în decursul carierei sale. Oameni care nu spuneau adevărul, ci mai degrabă îi serveau poveştile care le conveneau. Pe unii dintre ei i-a crezut, pe alţii i-a citit, iar pe mulţi i-a ignorat deliberat.

Datorită îndelungatei sale experienţe îi venea foarte uşor să recunoască o minciună. Când ieşea din sala de interogatoriu şi credea că intervievatul minţea, se baza adesea pe intuiţia sau presentimentele sale. Wisting ajunsese la concluzia că, de fapt, totul se rezuma la observarea micilor anomalii ale reacţiilor emoţionale. În cazul lui Martin Haugen, de exemplu, zâmbetul putea să apară cu o secundă sau două prea târziu, ca şi cum ar fi trebuit să se gândească să facă acest gest în mod conştient şi voit. În plus, dura prea mult, iar buzele îi erau prea strânse. Oamenii care spuneau adevărul aveau un comportament sincronizat în ansamblul lui. Poziţia corpului, expresia feţei şi vocea erau în acord unele cu altele şi adaptate la subiectul discuţiei. În cazul lui Martin Haugen, uneori observa o oarecare contradicţie între ceea ce spunea şi felul în care o spunea. Şi apoi, desigur, mai era şi tot ce nu spunea, ceea ce contribuia la formarea impresiei că era un mincinos. La un seminar la care participase Wisting privind tehnicile de interogatoriu, o doamnă care luase cuvântul spusese că mincinoşii au tendinţa de a evita cuvinte precum „dar”, „sau”, „cu excepţia” şi „în timp ce”, din cauză că au dificultăţi cu

procesele complexe de gândire. În afară de asta, preferă să comunice folosind mai puţine pronume personale. Într-o încercare inconştientă de a se distanţa de minciuni, evită cuvinte ca: „eu”, „pe mine” şi al „meu”. Toate acestea erau valabile în cazul lui Martin Haugen.

Viră pe drumul pietruit plin de hârtoape şi parcă maşina în curte. Pe coşul casei ieşea un fum gros care, împiedicat de umezeală şi ploaie să se înalţe, plutea ca o ceaţă spre marginea pădurii.

Wisting nu se grăbi să coboare şi să meargă spre casă. Martin Haugen deschise uşa înainte ca el să sune la sonerie. Pisica neagră stătea între picioarele lui.

— Ce mai vreme, comentă el, făcându-i semn să intre.

Wisting îşi agăţă haina în cuier şi îl urmă în bucătărie. Martin tocmai îşi lua cina. Pe farfurie mai rămăseseră un cartof şi o bucată de carne. Martin strânse farfuria şi puse pe masă un termos cu cafea.

— Îmi pare rău că n-am fost ieri acasă. Anii au trecut ca vântul şi zilele parcă nu se mai deosebesc, spuse el aducând două ceşti.

Wisting se aşeză la fereastră şi se gândi cum, cu un an înainte, uitase de ziua de naştere a mamei lui. Obişnuia ca în acea zi să meargă împreună cu tatăl său la mormântul ei, şi totuşi a uitat. Era uşor să uiţi, doar că în spatele dispariţiei lui Martin Haugen se ascundea altceva.

Wisting nu-şi lăsă gândurile să-i transpară pe chip.

— Ţi-a afectat drumul, spuse el privind afară. Ploaia, adăugă, ca să explice la ce se referea.

Martin Haugen încuviinţă.

— M-am tot gândit să torn asfalt, spuse el, scoţând din dulap o ruladă cumpărată de la magazin.

— Da, eşti în domeniu, comentă Wisting zâmbind.

Se gândi să-l întrebe despre diferite tipuri de asfalt, ca să conducă discuţia spre articolul apărut în ziarul din anul 1987, dar nu avea niciun rost.

— Am văzut că ţi-ai montat propriul indicator, preciză el în schimb.

— Indicator? întrebă Martin deschizând ambalajul prăjiturii.

— Cel cu accesul interzis, explică Wisting făcând semn cu capul în direcţia drumului principal.

Martin se duse din nou la dulapul din bucătărie şi veni cu două farfurii.

— L-am primit de la serviciu. Beneficii colaterale, spuse el zâmbind.

— Ai avut probleme cu oameni şi maşini străine?

Martin Haugen clătină din cap.

— Nu au fost cine ştie ce probleme. Au fost câteva maşini străine care au urcat până aici şi au întors. Lituanieni sau aşa ceva, răspunse el, tăind prăjitura.

Wisting se gândi la micile camere de supraveghere puse la ferestre şi se întrebă dacă era cazul să le aducă în discuţie. Dacă Martin Haugen urmărise înregistrările, atunci ştia oricum că Wisting le descoperise.

Martin i-o luă înainte.

— Am instalat camere.

— Am observat, răspunse de îndată Wisting. Am dat ocol casei ieri, căutându-te.

Se folosi de subiect pentru a-i aminti de Katharina.

— Ai mai văzut-o pe Inger Lise? îl întrebă el, gândindu-se la fosta lui soţie, care intrase în casă şi furase lucrurile Katharinei.

Martin Haugen turnă cafea în ceşti.

— Nu, nu mai ţin legătura cu ea. Apropo, am văzut-o astă-vară în portul interior. Era împreună cu un bărbat.

Wisting abandonă subiectul.

— Cum a fost la cabană? întrebă el în schimb.

Martin Haugen păru să nu înţeleagă întrebarea şi se servi cu prăjitură.

— Ai spus că trecea apa prin acoperiş, adăugă Wisting.

— Da, însă nu era atât de rău pe cât mă aşteptam, dar am vrut să merg până acolo să arunc o privire, zise Martin, luându-şi suficient timp pentru a mesteca.

— Te întorci acolo? se interesă Wisting.

— Va trebui, probabil, confirmă celălalt.

— Pot să te însoţesc, îi sugeră Wisting. Putem pune şi nişte plase, ca data trecută.

Martin Haugen muşcă din nou din prăjitură. Un weekend petrecut la cabana din Bamble i-ar apropia şi i-ar da lui Wisting posibilitatea să întărească relaţia dintre ei.

— Mi-ar prinde bine câteva zile departe de toate acum, la serviciu am parte numai de stres, continuă Wisting înainte ca Martin Haugen să aibă şansa să îi refuze propunerea.

Martin Haugen încuviinţă continuând să mestece. Wisting îşi puse şi el o felie de prăjitură pe farfurie.

— Ai vreun plan pentru weekendul ăsta?

Se auzi sunând un telefon. Martin se ridică, se îndreptă spre blatul de lucru, unde se afla telefonul lui, şi citi mesajul. Apoi îşi puse telefonul în buzunar, fără să răspundă.

— Deci, weekendul ăsta? repetă Wisting în timp ce Martin se aşeza.

Martin Haugen se gândea în mod evident la altceva.

— Excursia la cabană, adăugă Wisting drept explicaţie. Weekendul ăsta?

— Da, răspunse el. Hai să o facem. Să mergem să ne plimbăm.

Wisting gustă prăjitura. Martin Haugen părea mai puţin atent decât în anii anteriori.

— Nu am nimic nou, spuse Wisting brusc.

Martin înţelese la ce se referea. În ultimul an nu apăruseră noi indicii cu privire la Katharina.

— Ai verificat cazul ăla din Sørlandet? întrebă el.

Wisting încuviinţă. Apăruse astă vară la ştiri. Un cadavru fusese adus de curenţi la mal pe una dintre insuliţele din apropierea localităţii Portør. Era vorba de o femeie, care părea să fi stat mult timp în apă.

— Am sunat acolo. Dar bănuiau deja cine era şi s-a dovedit că aveau dreptate. O bătrână care dispăruse de Paşte.

— Cum crezi că arată? întrebă Martin mai departe. Crezi că a mai rămas ceva din ea?

Wisting se gândi. În primii ani vorbiseră despre Katharina ca şi cum ar fi putut fi încă în viaţă, dar, treptat, discuţiile despre ea au început să plece de la premisa că era moartă.

— Totul depinde de locul în care se află. Nu cred că o vom găsi în mare, aşa cum a fost cazul în sud.

— Şi dacă e îngropată undeva? întrebă Martin.

Wisting lăsă prăjitura pe farfurie. Era prima dată când Martin Haugen se interesa de aceste aspecte.

Îşi drese glasul, nu se simţea confortabil să vorbească despre asta.

— Depinde de tipul de sol. Dacă a fost îngropată într-un cimitir, n-au mai rămas din ea decât oasele mari şi dinţii. Dacă zace într-un mediu mai etanş, cum ar fi în lut sau într-o mlaştină, probabil că este mai bine conservată.

Aşteptă puţin înainte să continue.

— Dar, dacă a fost îngropată de cineva, probabil că este învelită în ceva. Într-o prelată sau în plastic. Astea sunt folosite de obicei. Atunci, este posibil să se fi păstrat şi îmbrăcămintea.

— Aţi mai găsit astfel de cadavre?

— Mda, s-a mai întâmplat.

Telefonul lui Martin emise o nouă notificare. Îl ignoră.

— Incertitudinea este partea cea mai rea. Faptul că nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse el.

Wisting nu avea un răspuns pentru asta. Incertitudinea era o temă recurentă a întâlnirilor cu Martin. În cele din urmă începuse să sune repetitiv, aşa că ştia cum avea să continue Martin conversaţia.

— Orice s-ar fi întâmplat, aş vrea să ştiu, se auzi dinspre cealaltă parte a mesei. Speri, multă vreme, că poliţia va găsi ceva, că va descoperi o pistă sau o explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu am renunţat la asta, dar îmi dau seama că, probabil, soarta mea în viaţă e să port această povară.

Lăsară lucrurile aşa şi începură să vorbească din nou despre vreme şi despre ploaia care părea să nu se mai oprească. Martin se interesă de nepoata lui, iar Wisting îi povesti incidentul în care ea ronţăise pixul şi înghiţise cerneala.

La final, Wisting se ridică şi îi mulţumi pentru conversaţie.

— Trebuie să îmi cumpăr o lansetă nouă, spuse el, pentru a-i reaminti lui Martin de înţelegerea cu privire la vizita la cabană.

Martin îl conduse la uşă.

— O să iau nişte cotlete, în caz că nu trage peştele, spuse el.

Wisting se întoarse în capul scării, îi strânse mâna lui Martin şi se grăbi spre maşină. Prin parbrizul şiroind de apă, îl văzu pe Martin scoţând telefonul din buzunar înainte de a închide uşa de la intrare.

18

Wisting trecu cardul de acces şi introduse codul din patru cifre al Camerei tehnice de Supraveghere. Nu erau multe carduri autorizate pentru mica încăpere de la ultimul etaj al secţiei de poliţie. Controlul comunicaţiilor era una dintre metodele secrete de investigare ale poliţiei. Doar câţiva membri ai personalului ştiau ce fel de echipamente se aflau în ea şi chiar mai puţini erau instruiţi să le folosească.

Nils Hammer şi Adrian Stiller se întoarseră spre el.

— A primit un mesaj cât am fost acolo, spuse Wisting aruncând o privire pe monitorul care arăta traficul telefonic în timp real.

— De la un număr înregistrat pe numele Henry Dalberg, preciză Hammer, îndreptându-şi privirea spre monitor.

— *Cum te simţi? Ne vedem luni?* citi el.

— Un coleg de muncă, explică Wisting. L-am sunat ieri şi am vorbit cu el când nu reuşeam să dau de Martin. A spus că anunţase că este bolnav.

— Nouă ne-a spus că a fost la cabană, îi aminti Stiller.

Wisting încuviinţă. Practic, era prima dată când îl prindea pe Martin Haugen cu o minciună clară, dar asta nu însemna neapărat ceva. N-ar fi fost primul care-i spunea angajatorului că e bolnav pentru a se putea ocupa de ceva pentru care altfel n-ar fi primit o zi liberă.

— Puţin mai târziu a mai primit un mesaj, continuă Wisting.

— De la acelaşi număr, aprobă Hammer şi îşi puse degetul arătător pe monitor. *Trebuia să verifici acordul revizuit cu Bryntesen pentru curăţarea şanţurilor.* Probabil

că nu i-a răspuns până ai plecat tu. *Mă întorc luni. Ne ocupăm atunci.*

— Despre ce aţi discutat? se interesă Stiller.

— Despre vreme, răspunse Wisting, adăugând după o scurtă pauză: Am căzut de acord ca weekendul viitor să facem o excursie la cabană.

Observă că lui Stiller îi surâdea ideea.

— Încercăm să prezentăm cazul joi, în emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia*[1] la TV2, şi să reluăm subiectul în ziarele de vineri, spuse el. O excursie la cabană sună absolut perfect.

Exact în momentul acela se lumină un alt monitor.

— A intrat pe internet, explică Hammer.

Se deschise o fereastră derulantă care arăta ce site-uri web accesa Martin Haugen. Un alt ecran afişă pagina respectivă. Prognoza meteo a Institutului de Meteorologie.

— Este pe site-ul Yr, comentă Stiller.

Pe monitorul pe care se derula textul, apăru un nou rând. Ecranul de lângă el arăta prognoza meteo pentru Malvik, în sudul Trøndelag.

— Malvik? De ce verifică vremea în Malvik? Are de gând să plece într-o călătorie? se miră Hammer.

— A locuit acolo, explică Wisting. În momentul dispariţiei Katharinei, lucra la construcţia unui tunel şi locuia într-un ansamblu de barăci.

— Mai ţine legătura cu cineva de acolo?

Wisting îşi muşcă buza, îngândurat.

— Nu cred.

— Şi acolo sus plouă, spuse Hammer.

Pe ecran apăru pagina principală a Google.

— Nu putem vedea ce anume caută, explică Hammer, doar ce pagini accesează.

---

[1] Numele emisiunii este Åsted Norge. (N.tr.)

Textul continuă să se deruleze în sus, în mica fereastră. Pe ecranul mare apăru prima pagină a ziarului Trønder-Avisa. După un timp, Martin Haugen dădu click pe o ştire referitoare la prăbuşirea parţială a autostrăzii E6, la sud de Stavsjøfjellet.

— A lucrat la construirea acelui drum, explică Wisting.

Ceilalţi doi încuviinţară. Câteva minute niciunul dintre ei nu mai spuse nimic, până când imaginea de pe ecran se schimbă. Martin Haugen accesă site-ul ziarului Adresseavisen şi citi despre alunecarea de teren. Calea de rulare fusese îngustată şi exista o limită de viteză pentru traficul din zonă. Nu se ştia cu exactitate când avea să fie reluat traficul în condiţii normale.

— Putem verifica istoricul? întrebă Wisting, chiar dacă ştia că nu prea sunt şanse să obţină aşa ceva. N-am putea să vedem pe ce site-uri a intrat ieri, de exemplu?

Hammer clătină din cap.

— Pentru asta ar trebui să intrăm în calculatorul lui. Ceea ce facem acum este să stăm pe margine şi să adulmecăm adresele care sunt încărcate prin broadband. Dacă vrem să aflăm ce are pe computer, trebuie să îl piratăm. Nu avem echipamentul necesar pentru asta.

— Bine, am intrat în acţiune. Sistemul funcţionează, spuse Adrian Stiller luându-şi sacoul de pe speteaza unui scaun.

Făcu semn cu capul spre monitoare:

— Nu se va întâmpla nimic interesant până când nu vom începe să îl presăm. Propun să lăsăm să treacă weekendul. Eu plec la Oslo, dar revin luni.

Hammer aprobă şi începu să se delogheze. Wisting îşi aminti că trebuia să facă pizza. Se scuză şi se grăbi să iasă din încăpere înaintea celorlalţi doi.

19

Plasa cu cumpărături se rupse când Wisting o luă din maşină. Mare parte a conţinutului căzu pe pavaj. Punga de făină se sparse şi ploaia o transformă într-o pastă lipicioasă.

Înjură în sinea lui şi începu să adune lucrurile. Sperase să ajungă acasă înainte de sosirea lui Thomas, dar maşina lui era deja parcată pe stradă. Thomas nu mai locuia acasă de 12 ani, dar încă mai avea cheile în portofel, aşa că probabil intrase.

Wisting strânse lucrurile în braţe şi le cără până la uşa de la intrare. Încercă să o deschidă cu degetele libere, dar constată că era încuiată. Gemu, lăsă cumpărăturile pe scări şi scoase cheile. Înainte să intre se uită peste umăr şi se gândi că Thomas trebuie să fi plecat să le vadă pe Line şi Amalie.

Când aşeză lucrurile pe blatul de lucru din bucătărie, realiză că uitase să ia ceva de la magazin. Drojdie.

Deschise dulapul şi verifică plicurile pe care le avea. Mai rămăseseră trei. Trebui să îşi pună ochelarii ca să citească termenul de valabilitate şi observă că expiraseră cu aproape patru luni în urmă. Nu însemna altceva decât că eficienţa lor va fi oarecum redusă. Putea folosi două plicuri în loc de unul singur.

Luă bolul, făcu aluatul şi îl lăsă la dospit, după care începu să prăjească carnea tocată pentru topping.

Între timp, sosi Thomas, împreună cu Line şi Amalie. Îşi şterse mâinile de şorţ şi îi îmbrăţişă pe toţi trei. Pe când era la liceu, Thomas devenise prea mare pentru îmbrăţişări, dar cu câţiva ani în urmă el fusese cel care luase iniţiativa de a-l îmbrăţişa pe Wisting şi când se

întâlneau îl strângea bine în braţe. S-a întâmplat după prima lui misiune în Afganistan. În total, fusese acolo de şapte ori şi îndeplinise misiuni de evacuare medicală cu elicopterul. Asta însemna că nu participase direct la lupte, dar văzuse preţul războiului mai mult decât oricine altcineva.

— Ţi-am adus un cadou, spuse Thomas aruncându-i-l.

Era o bucată de material într-o pungă de plastic. Wisting o desfăcu şi descoperi că era un tricou kaki al forţelor armate. În dreptul pieptului, pe partea stângă, era brodat *Căpitan Wisting*. Căpitan era gradul militar al lui Thomas. Era comandant de escadrilă, fiind responsabil, printre altele, de asigurarea sprijinului aerian pentru poliţie şi trupele speciale ale Forţelor Armate Aeriene. Wisting se simţi mândru de fiul lui.

Îi mulţumi şi ţinu tricoul în dreptul lui. I se potrivea.

— Nu sunt prea sigur că va ieşi bine, spuse el ridicând prosopul de pe bolul în care se dospea aluatul de pizza.

— De ce? întrebă Line.

Se apropie ţinând-o pe Amalie pe şold şi aruncă o privire în bol. Aluatul se ridicase puţin, dar nu suficient.

— Stă acolo de o oră, explică Wisting. Am folosit drojdie expirată.

— Sunt sigur că va fi în regulă, spuse Thomas. Îmi place blatul subţire.

Wisting ridică din umeri şi împărţi aluatul în două. Line o duse pe Amalie în living. Thomas rămase în bucătărie, în timp ce Wisting aşeză cele două bucăţi de aluat pe hârtie de copt.

— Este bere în frigider, spuse el şi începu să întindă aluatul.

Thomas aduse câte o sticlă pentru amândoi.

— Ai rezolvat codul? întrebă el.

— Codul Katharina? zâmbi Wisting şi clătină din cap.

Cu câţiva ani în urmă îl lăsase pe Thomas să încerce să descifreze codul. Nu prea ştia cum ajunseseră la asta, dar Wisting adusese cazul Katharina în discuţie. Vorbiseră despre navigaţie şi despre orientare înainte de apariţia GPS. Thomas împărtăşise părerea lui Wisting că numerele erau punctele de referinţă ale unei hărţi, dar nu era ceva ce recunoştea din cartografie sau navigaţie.

Capul Linei se ivi în uşă.

— Despre ce vorbiţi?

— Despre nimic care să te intereseze pe tine, glumi Wisting.

— Cazul Katharina, interveni Thomas.

— A dus dosarul înapoi la secţie, spuse Line şi dispăru din nou în living.

— Poate că era şi timpul, spuse Thomas.

— Poate că da, zâmbi Wisting, întinzând sosul de carne pe blaturile de pizza.

— De ce este cazul ăsta atât de important pentru tine? se interesă Thomas.

Wisting simţi brusc un soi de vină. Lumea era mult mai mare decât districtul lui de poliţie. Thomas servise ţara într-o parte a lumii care era, probabil, mai brutală şi mai nemiloasă decât îşi putea imagina.

— Crezi că greşesc fiindcă dedic atât de mult timp unui singur lucru, unei singure persoane? întrebă el, simţind că sunase ca şi cum ar fi adoptat o poziţie defensivă.

Thomas negă printr-un semn al capului.

— Sunt doar curios cu privire la motivaţia ta.

Wisting se întreba cum să îi explice că acest caz devenise pentru el un fel de virus al creierului. Că nu voia să renunţe la el.

— Pur şi simplu nu îmi place să las lucrurile neterminate, răspunse el, presărând brânza rasă.

Thomas încuviinţă, ca şi cum ar fi cunoscut sentimentul.

Line li se alătură din nou şi discuţia se opri acolo.
— Nu ai uitat că mâine trebuie să ai grijă de Amalie? îl întrebă ea.
— Nu, bineînţeles. Sunt bătrân, dar nu senil.
O jumătate de oră mai târziu, pizza sosi pe masă. Blatul era uscat şi tare, dar nici Line, nici Thomas nu se plânseră.
— Tu ce mai faci? se interesă Line.
Ceea ce întreba, de fapt, era dacă fratele ei avea o iubită. Nu avusese niciodată o relaţie de lungă durată, din cauza carierei militare. Fusese detaşat în mai multe locuri, înainte de a fi mutat la baza aeriană din Rygge. Rotaţia constantă a misiunilor din Afganistan se întinsese pe mai mult de patru ani, consumându-i o mare parte din perioada dintre 20 şi 30 de ani.
Thomas evită să răspundă, întrebând-o dacă intenţiona să îşi găsească un soţ.
Line avusese o relaţie de lungă durată cu un tip de-o seamă cu ea, Tommy Kvanter, dar nu el era tatăl lui Amalie. Tatăl copilei era american şi lucra pentru FBI. Fusese în Norvegia doar pentru câteva săptămâni şi o cunoscuse pe Line pe când lucra la un caz.
Şi Line se eschivă.
— Cât timp rămâi? îl întrebă ea.
— Până marţi, răspunse fratele ei.
Când era acasă, obişnuia să se întâlnească cu vechi prieteni din timpul şcolii.
Wisting o ridică pe Amalie în poală. Stătea la masă alături de cei trei oameni care contau cel mai mult în viaţa lui şi, cu toate acestea, nu se putea concentra prea bine la conversaţie şi la ceea ce se petrecea în jurul mesei. Mintea continua să-i rătăcească. Se gândea la moarte. Crucea era un simbol al morţii. Dacă mesajul de pe masa din bucătărie fusese lăsat de Katharina, acesta nu avea nicio

noimă. Doar dacă nu cumva era vorba despre Nadia Krogh, iar codul indica locul în care se afla aceasta.

20

La intrarea în sediul VG fusese instalat un nou sistem de acces. Line a trebuit să apeleze la agentul de pază pentru a trece de sistemele de securitate şi i s-a spus să-şi actualizeze cardul de acces. După ce trecu de bariere, se opri în spatele unui grup care aştepta liftul. Nu recunoştea pe nimeni. Se traseră într-o parte pentru a-i lăsa pe cei care coborau să iasă, după care se înghesuiră să intre în cabina liftului. Line avea suficient timp şi aşteptă următorul lift. Şi acesta era la fel de aglomerat şi se opri de două ori înainte să ajungă la etajul şase.

Se gândi la momentul în care intrase pentru prima dată în redacţia de ştiri. Îi transpirau mâinile şi o durea capul după o noapte în care nu dormise mai deloc. Ceea ce i se întipărise cel mai bine în minte erau ceasurile de pe perete. Arătau ora din New York, Tokyo şi alte oraşe mari de pe glob. Singura ei experienţă ca jurnalist provenea din perioada în care fusese, temporar, angajată la ziarul local. Se simţise ca o stagiară neştiutoare şi crezuse că acest nou loc de muncă va fi prea greu. Dar simplul fapt de a pătrunde în open space-ul redacţiei i-a produs o schimbare de spirit majoră. S-a adaptat rapid la ceea ce aşteptau ceilalţi de la ea. La VG exista o cultură în care doar cei mai buni erau suficient de buni. Încă de la început managerii i-au comunicat cum trebuia să lucreze. Nu se discuta prea mult despre cunoştinţe şi experienţă, ci mai degrabă

despre abilităţi, care includeau mult mai mult decât cunoaşterea tehnicilor de redactare sau crearea de titluri. Competenţele necesare presupuneau şi altceva: atenţie la detalii, gândire strategică şi atitudinea necesară faţă de ce înseamnă să faci un ziar. Nu i-a luat prea mult să-şi găsească locul şi să-şi îndeplinească rolul într-o măsură mai mare decât se aştepta de la ea.

Îşi aşeză geanta mai bine pe umăr, se duse la automatul de cafea şi căută un pahar de carton.

Unul dintre jurnaliştii sportivi se apropie. Line nu-şi amintea numele lui.

— Nu mai sunt pahare? îl întrebă ea.

Jurnalistul zâmbi.

— Nu se mai folosesc pahare de unică folosinţă, spuse el arătând cu degetul spre sertarul de sub blat. Trebuie să împrumuţi o ceaşcă pentru oaspeţi.

— Reduceri de costuri? întrebă Line şi luă o ceaşcă albă din porţelan.

— Considerente legate de protecţia mediului, îi răspunse celălalt, punând un termos în aparat.

Line aşteptă să îi vină rândul şi alese cafea cu lapte. Aparatul hurui, scoase aburi şi îi umplu încet ceaşca. O luă cu ea în spaţiul deschis în care se aflau birourile. Fiind sâmbătă, era destul de linişte, dar din spatele monitoarelor se iviră câteva chipuri cunoscute care îi urară zâmbind bun-venit. La biroul la care stătuse mai demult nu era nimeni acum, dar o cutie cu tutun de mestecat şi o sticlă de Coca-Cola pe jumătate goală, aşezate lângă un teanc de ciorne erau dovada că era folosit de cineva.

Harald Skoglund se ridică de la biroul lui de lângă fereastră, veni la ea şi o îmbrăţişă. Lucraseră împreună la mai multe articole.

— Te-ai întors? o întrebă el.

— Nu chiar, răspunse Line. Vor să mă ocup de un proiect-pilot, ca un fel de freelancer.

Aruncă o privire spre biroul cu pereţi din sticlă al şefului departamentului de ştiri.

— Sandersen nu e aici?

— Este într-o şedinţă, explică Skoglund făcând semn cu capul spre scările care duceau la etajul de deasupra.

— Şi Frost?

— Şi el.

Line se întrebă dacă nu cumva greşise ora. Cu cei doi trebuia să se întâlnească.

Îşi luă ceaşca de cafea şi urcă la etaj. Sălile de şedinţe aveau pereţi de sticlă. Din capătul scărilor îi văzu pe Frosten şi Sandersen în cea mai apropiată sală. Erau aşezaţi la masă alături de un bărbat pe care Line nu îl cunoştea. Purta un costum închis la culoare şi părea să fie avocat.

Line îşi făcu de lucru cu telefonul mobil, aşteptând să fie observată de cei aflaţi de cealaltă parte a peretelui transparent.

În spatele ei, Daniel Leanger urca scările. Era unul dintre cei mai tineri jurnalişti din echipa de investigaţii criminalistice.

— Bună! Şi tu eşti matinală? spuse el şi o îmbrăţişă.

Îi observă confuzia şi adăugă:

— Se pare că vom lucra împreună.

Line aruncă o privire spre sala de şedinţe. Niciunul dintre cei trei nu îi văzuse încă.

— Ştii despre ce este vorba? îl întrebă ea.

— Lucrez la proiect de câteva săptămâni, răspunse Daniel, dar nu avu timp să îi dea mai multe explicaţii.

Sandersen îi observase şi ieşise în cadrul uşii.

— Intraţi! îi invită el.

Line zâmbi şi primi alte îmbrăţişări, de această dată din partea celor doi şefi. Apoi ocoli masa şi îl salută cu un aer uşor întrebător pe bărbatul cu părul ondulat.

— Adrian Stiller, Kripos, spuse el dând mâna cu ea.

Line deveni curioasă. Întâlnise mulţi poliţişti, inclusiv anchetatori de la Kripos, dar niciodată la ziar ori la o şedinţă cu redactorii-şefi. Îşi mută privirea de la el spre Frosten şi Sandersen, aflaţi de cealaltă parte a mesei. Era clar că avuseseră o discuţie prealabilă.

Line îşi lăsă geanta jos, puse ceaşca de cafea pe masă şi se aşeză.

— La drept vorbind, Stiller este motivul pentru care suntem aici şi pentru care te-am rugat să vii. Lucrează în cadrul noii unităţi a Kripos, dedicată cazurilor neelucidate, sau Grupul EU, cum se numeşte în mod oficial. Tocmai au redeschis un caz în care vor să colaboreze cu noi, începu Sandersen.

Line îşi scoase agenda.

— Răpirea Krogh, spuse Frosten împingând pe suprafaţa mesei prima pagină a unui ziar mai vechi.

Iubitul a fost eliberat, scria deasupra fotografiei unei fete de vreo 20 de ani, cu părul tapat. Sub fotografie scria: *S-a cerut o răscumpărare pentru Nadia.*

21

Adrian Stiller o măsură pe fiica lui Wisting din priviri. La vederea primei pagini a vechiului ziar în ochii ei mari şi albaştri se aprinse o lumină plină de curiozitate. Părul îi era încă puţin umed de la ploaia de afară. Era mai lung şi

câteva şuviţe îi căzură pe faţă când se aplecă deasupra ziarului. Când începu să citească, şi le dădu după ureche ca să nu îi vină în ochi.

— Pe scurt, Kripos vrea să scriem despre caz şi am vrea să o faci tu, spuse redactorul-şef.

— Nu ştiu cazul, spuse Line. Pe atunci aveam cinci ani sau aşa ceva.

Stiller se aplecă peste masă şi se apropie puţin mai mult de Line. Suficient cât să-i simtă mirosul delicat al parfumului. Un parfum cu aromă de flori din familia crinilor.

— Este un bun punct de pornire. Vezi cazul cu ochi proaspeţi de jurnalist.

Line îşi umezi buzele.

— De ce acest caz?

— Pentru că merită să fie rezolvat, replică Stiller.

Pe Line nu o mulţumi răspunsul.

— Mă interesează ce v-a determinat să-l redeschideţi. Aţi primit informaţii noi?

Stiller zâmbi dezarmant. Îşi dădu seama că era isteaţă. Era persoana potrivită pentru această sarcină, dar nu voia să îi spună despre amprente. Nu încă.

— La asta sperăm să contribuie noua serie de articole din VG. Din acest motiv am solicitat o colaborare. Dorim să retrezim interesul asupra cazului, în speranţa că ne va conduce la cineva dispus să vorbească.

Line aruncă o privire spre cei doi şefi ai săi.

— Trebuie să avem ceva nou despre care să scriem.

Cei doi confirmară.

— Aşa vom şi face, preciză Sandersen. Printre altele, vom da publicităţii scrisorile de răscumpărare.

Stiller deschise mapa din piele din faţa lui şi scoase două copii.

— Răpitorul este unul dintre cititorii noştri, continuă Sandersen. Decupajele au fost făcute din ziarul nostru.

Line luă cele două scrisori. Câte una în fiecare mână.

— Exclusivitate?

Stiller încuviinţă.

— Depindem de atenţia publicului, dar, în acelaşi timp, este nevoie să mergem pe o anume direcţie, pentru a obţine cea mai bună reacţie posibilă. Aşadar, este firesc să lansăm acest lucru într-un singur loc. Vei avea acces la toate documentele originale ale cazului.

— La toate?

Stiller confirmă.

— Sunt digitalizate şi permit efectuarea de căutări în text. Pentru noi este important ca reluarea subiectului să fie făcută cu grijă faţă de rude şi alte persoane implicate. Din ceea ce îmi spun şefii tăi, ai empatia necesară.

— Rudele au fost informate? îl întrebă Line.

Adrian Stiller plusă cu încă o ofertă ispititoare.

— Da, iar iubitul este dispus să dea un interviu. La început a fost suspectat pentru uciderea ei, dar a fost eliberat când au apărut scrisorile de răscumpărare. Nu a vorbit niciodată cu presa despre asta.

— Şi restul familiei? Fratele ei mai mic, de exemplu, interveni celălalt tânăr jurnalist.

Stiller discutase cu ei, dar spuseseră foarte răspicat că nu doresc să vorbească cu presa.

— Încă nu am clarificat lucrurile, adăugă el.

Sanders îşi drese glasul.

— Mai întâi, haideţi să lămurim câteva lucruri, spuse el întorcându-se spre Line. În primul rând: eşti interesată de acest caz?

— Da, dar cât de cuprinzător vreţi să fie?

Redactorul-şef Joachim Frost îi răspunse:

— Ideea este să trezim interesul publicului pentru vechiul caz cu o serie de articole. Evident, depinde de turnura pe care o vor lua lucrurile, dar, în principiu, intenţionăm să insistăm pe subiect timp de şase săptămâni, cu câte un nou articol în fiecare săptămână. Mai întâi o recapitulare a cazului, urmată de scrisorile de răscumpărare, o prezentare mai amănunţită a Nadiei Krogh, un interviu cu fostul ei iubit, o analiză mai atentă a anchetei iniţiale şi, la final, un punct de vedere al poliţiei din perspectiva ofiţerului care a coordonat cercetările la acel moment şi unul al lui Stiller, care se ocupă acum de caz. Cel puţin aşa am schiţat noi planul, dar, desigur, ai libertatea să procedezi şi altfel.

Atunci interveni Sandersen.

— Daniel Leanger este aici pentru a face un podcast, dar vrem ca tu să fii naratorul.

Sprâncenele lui Line se ridicară în semn de mirare şi dispărură sub linia bretonului.

— Un podcast?

— Un documentar radio, preciză Frost, de parcă termenul i-ar fi fost străin. Am pregătit deja terenul cu agenţiile de publicitate. Daniel, îmi poţi spune cum intenţionezi să procedezi?

— Va fi o prezentare multimedia a întregului caz. Cu grafice şi animaţie, dar podcastul va fi cel mai important aspect. Este conceput ca o poveste care prezintă modul în care a fost coroborată informaţia pentru articolul publicat în săptămâna respectivă. Ce investigaţii ai făcut, care este opinia ta, înregistrări ale unor conversaţii pe care le-ai avut — mai simplu spus, trebuie să-l porţi pe ascultător pe parcursul cercetărilor efectuate şi să îi dai impresia că este acolo, explică tânărul jurnalist.

Sandersen interveni din nou:

— Ce spui, te interesează?

Line îşi duse pixul la gură şi începu să-i muşte capătul.

— Cel mai practic ar fi să lucrezi de acasă. Nadia Krogh locuia în Porsgrunn, care este la aproximativ o jumătate de oră de tine, continuă Sandersen.

Stiller îşi turnă apă dintr-o carafă aflată în faţa lui Line. Aceasta se întoarse spre el:

— Aveţi un suspect?

Stiller duse paharul la gură. Era o întrebare pe care spera să nu i-o pună, dar îi plăcu. Line semăna cu tatăl ei. Trecea direct la subiect.

Nu se grăbi să-i răspundă. Bău apa şi lăsă paharul jos.

— Da, spuse el într-un final, văzând surprinderea de pe chipul redactorului-şef şi al şefului departamentului de ştiri. Nu intenţionez să spun mai multe acum, dar planul nostru este ca articolele să ajute la scoaterea lui la lumină şi să ducă la o arestare. Va trebui să acceptaţi, mai întâi. Pentru asta, este esenţial ca primul articol să fie publicat vineri.

— Vineri? întrebă Line. Adică vinerea viitoare? Nu ştiu...

Redactorul o întrerupse. Era evident că nu voia să piardă oportunitatea aflată în faţa lui.

— Daniel lucrează deja la subiect de două săptămâni. Va fi totul gata pentru tipar până vineri?

Daniel Leanger încuviinţă.

— Grafica de bază şi macheta sunt aproape gata. În primul rând, este vorba de o prezentare factuală a cazului. Am pregătit totul şi am început să scriu un scenariu pentru podcast.

— Aşadar, răspunsul este da?

— Da.

Redactorul se întoarse spre Line şi o întrebă:

— Accepţi?

— Accept, răspunse ea fără să ezite.

22

Daniel Leanger transformase o mică sală de şedinţe într-un birou care se putea încuia. Line îl însoţi pentru a se familiariza cu subiectul. Pe perete se afla o hartă mare a unor părţi din zona Grenland: Porsgrunn, Skien şi Bamble. Mai erau şi câteva fotografii, prinse în piuneze: imagini de presă din timpul operaţiunii de căutare, dar şi fotografii care proveneau în mod evident din ancheta poliţiei. Două portrete diferite ale Nadiei şi câteva poze făcute la o petrecere.

— A dispărut după o petrecere de tip „singur acasă”, îi explică Daniel, arătând spre fotografia unei case norvegiene standard, de culoare maro, cu pivniţă şi mansardă. S-a certat cu iubitul şi a plecat. El s-a dus după ea, dar n-a mai văzut-o niciodată.

Line se aşeză.

— Nu mă simt prea confortabil cu acest aranjament. Ăştia se folosesc de noi. Tipul de la Kripos încearcă să controleze cazul.

— Presupun că faptul că el impune ritmul de lucru face parte din înţelegere, nu?

— Mda. Însă mai este ceva. De ce nu vrea să ne spună cine e suspectul? zâmbi Line.

— Dar a fost deschis în această privinţă. Au ei un plan al anchetei, dar deocamdată nu vor să ni-l divulge. Eu cred că e în regulă. Măcar aşa cercetările noastre nu vor fi influenţate de perspectiva lor, obiectă Daniel.

Line îi dădu dreptate.

— Să ştii că el a cerut să fii implicată, continuă Daniel.

— Ce vrei să spui?

— Am înţeles că a fost un fel de condiţie din partea Kripos ca tu să te ocupi de subiect.
— De ce?
Daniel Leanger ridică din umeri.
— Poate că are o agendă secretă? Pentru că te-a văzut în fotografii? sugeră el rânjind.
Line răspunse cu o grimasă.
— Probabil că a remarcat articolele tale anterioare. Mulţi au făcut-o, adăugă Daniel şi scoase din sertar un reportofon performant:
— Va trebui să înveţi să-l foloseşti. Cu el vom face podcastul.
Line îl luă şi-l privi sceptică. Ei îi plăcea să scrie. Aşa, avea timp să îşi formuleze ideile. Să schimbe poziţia cuvintelor şi să modifice frazele. Asta era ceva diferit, dar recent ascultase câteva podcasturi interesante şi îi plăcuseră dialogurile şi formatul.
— Vrei să auzi muzica de intro? o întrebă Daniel.
Fără să aştepte un răspuns, deschise laptopul şi porni un fişier audio.
— Trebuie să îl asculţi de mai multe ori, spuse el când Line nu reacţionă imediat. Are zvâc, nu prea mult, dar suficient cât să încălzească atmosfera.
Line ascultă, studiind în acelaşi timp cu atenţie şi harta. Fotografia casei maronii în care fusese văzută pentru ultima dată Nadia Krogh era prinsă în centru, cu un bold.
— Ai fost acolo? îl întrebă ea.
— M-am gândit că am putea merge împreună la începutul săptămânii, răspunse Daniel, dând muzica mai încet. Ar fi bine să-ţi iei câteva zile să te familiarizezi cu subiectul, înainte să trecem la treabă.
Line se lăsă pe speteaza scaunului. Era în concediu de maternitate de 16 luni şi îi mai rămăseseră încă opt. Era singură cu Amalie şi alesese să se stabilească cu ea în

Stavern. Voia să profite de concediul de maternitate ca să înceapă ceva nou, să câştige bani ca scriitor independent, în afara capitalei. Simţea că terminase cu viaţa de reporter de ştiri, dar asta era altceva. Era ceva ce îşi dorea cu adevărat să facă.

23

Stiller intră în apartamentul aflat pe colţ, la ultimul etaj al marelui bloc de apartamente de pe strada Grünerløkka. *Să înceapă jocul!* se gândi el. Apoi o spuse şi cu voce tare:

— Să înceapă jocul!

Paşii lui pe plăcile de gresie recent montate pe hol stârniră un ecou în apartament. Se descălţă, îşi aruncă haina pe cuier şi îşi zâmbi în oglindă, mulţumit de el însuşi.

Anchetele erau adesea comparate cu un puzzle. Nu era genul de joc pe care îşi propusese să-l joace. După cum o spunea şi numele, era prea plin de necunoscute. Lui îi plăceau jocurile cu miză mai mare. Până acum manevrase ancheta în aşa fel încât ajunsese exact în punctul în care îşi dorea.

Intră în bucătărie, luă un pahar din bufet şi-l umplu cu apă carbogazoasă de la dozatorul din uşa frigiderului. În timp ce bea, îşi folosi telefonul pentru a da drumul la nişte muzică. O muzică electronică blândă, care acoperea sunetul ploii de afară.

Se întreba cum va reacţiona bătrânul detectiv din Larvik când va afla că i-a implicat şi fiica. Cu siguranţă ea avea să-i spună că urma să scrie despre cazul Krogh, dar era

puţin probabil ca Wisting să-i divulge că şi el era implicat în ancheta secretă. Era prea profesionist pentru asta.

Muzica din boxele din tavan deveni mai întunecată şi mai melodioasă. Îl urmă dintr-o cameră într-alta. La drept vorbind, apartamentul era prea mare pentru el. Era alcătuit din ceea ce iniţial fuseseră două penthouse-uri, însă când tatăl lui cumpărase întreaga clădire le unise şi i-l oferise ca pe un fel de apartament rezervat administratorului blocului. Doar că, evident, de administrarea imobilului se ocupau alţii.

Cele trei cutii conţinând dosarul Katharina erau aşezate pe măsuţa de cafea. Luni, trebuia să se asigure ca documentele să fie scanate, pentru ca întregul dosar să fie digitalizat, însă răsfoirea documentelor învechite îi dădea un sentiment unic. Un sentiment care îi plăcea.

Se aşeză, îşi puse picioarele pe măsuţă şi întinse mâna după cel mai apropiat dosar. Urmele muncii lui Wisting erau vizibile. Ici-colo, ieşeau în evidenţă bileţele autocolante colorate, pe care erau notate cuvinte-cheie. Anumite cuvinte din documente erau subliniate, iar unele paragrafe fuseseră marcate cu o linie pe margine.

Dosarul pe care îl luase era negru şi conţinea documente întocmite de poliţie. Majoritatea cuprindeau informaţii despre cercetările derulate, care însă nu dăduseră niciun rezultat. Erau rapoarte de percheziţie şi despre căutările întreprinse, inclusiv cu scafandri, anchete privind transportul public şi liste de pasageri pentru traficul internaţional. Pe unele dintre ele se găseau fotografii prinse cu agrafe. Asta avea să îngreuneze activitatea de scanare. Unul dintre rapoarte se referea la investigaţiile care vizaseră buchetul de trandafiri de pe comoda din hol. Fotografia înfăţişa un buchet de flori ofilite. Tulpinile nu erau ambalate, aşa cum se obişnuieşte atunci când urmează să mai treacă o vreme până să fie

puse în apă. În raport se preciza că erau 14 trandafiri din soiul Acapella. Erau importaţi din Olanda şi puteau fi cumpăraţi de la doar şase magazine din oraş. Se vindeau în buchete de câte şapte fire, iar cel de pe comoda din locuinţa Katharinei era, cel mai probabil, compus din două buchete. Anchetatorii nu reuşiseră să afle de unde fuseseră cumpăraţi şi, prin urmare, nici cine îi cumpărase.

Ploaia răpăia pe luminator. Stiller îşi lăsă capul pe spate şi privi pe geam. Katharina primise trandafirii de la cineva sau îi cumpărase singură? Dacă da, îi luase pentru ea sau ca să-i ofere cuiva? Femeile cumpără adesea flori pentru ele, dar rareori trandafiri. În plus, geamantanul de pe pat nu rima cu nimic. Era pregătit de parcă ar fi intenţionat să plece pentru mult timp. Se îndreptă din nou şi se uită la fotografia ataşată de următorul raport. Hainele erau împăturite cu grijă şi păreau organizate sistematic, pentru a ocupa cât mai puţin loc. Pe un bileţel galben Wisting scrisese: *Planificată?* Stiller era de acord. Părea să-şi fi planificat plecarea, altfel şi-ar fi aruncat de-a valma hainele în geamantan. De asemenea, mai era ceva, un aspect straniu legat de conţinutul bagajului. În raport se consemna că erau zece perechi de ciorapi, zece chiloţi, cinci sutiene, zece tricouri, cinci pantaloni, cinci pulovere, cinci bluze şi haine de sport. Numărul şi selecţia păreau rigide şi nu ofereau indicii cu privire la destinaţie. Oricum, întrebarea era de ce nu luase bagajul cu ea când plecase, dacă plecase de bunăvoie. Totuşi, în fotografie nu se vedea nimic care să dea de înţeles că fusese forţată să iasă din casă. Nu exista niciun semn de luptă. Nu fusese răsturnată nicio piesă de mobilier, nu fusese niciun obiect spart, aşa cum se întâmpla de obicei la locul unei crime în care cineva opusese rezistenţă. Covoarele nu fuseseră mişcate de la locul lor, iar pantofii de pe verandă erau aliniaţi cu grijă.

Apoi, mai era şi codul. Misteriosul bilet găsit pe masa din bucătărie. Exista o copie la sediul Kripos şi petrecuse deja multe ore analizându-l. Un soi de tipar cu diverse combinaţii de numere şi două linii întretăiate. Una dintre ele era puţin mai lungă decât cealaltă, aşa că semănau cu o cruce. Poziţia lucrurilor pe foaie nu părea întâmplătoare. Intersecţia sau crucea era un semn. Având în vedere că Martin Haugen era implicat în vechiul caz de răpire, nu putea scăpa de gândul că avea legătură cu Nadia Krogh.

Nici de această dată nu ajunse la o concluzie studiind codul şi puse fotografia deoparte. Ca să aibă o privire de ansamblu a cazului Katharina, trebuia să lucreze sistematic. Trebuia să înceapă cu începutul.

24

Cuptorul cu microunde emise un ţiuit puternic. Wisting îşi făcu griji ca sunetul să n-o fi trezit pe Amalie. Scoase felia de pizza, o duse în living şi înaintă cu grijă până la canapea. Fetiţa stătea întinsă pe o parte, acoperită cu o pătură, cu suzeta în gură şi feţişoara cufundată în pernă.

Wisting pusese două scaune lângă canapea, cu spatele spre ea, ca nu cumva să cadă dacă se agita prin somn sau dacă se trezea şi începea să se mişte, dar nu părea să fie vreun pericol. Se aşeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei şi se întrebă dacă să deschidă televizorul, dar îi era teamă că sunetele ar putea să o deranjeze. Luă în schimb tableta pe care i-o dăruise Thomas de Crăciun. Se obişnuise să o folosească, mai ales ca să citească ştirile.

Accesă arhiva ziarului VG şi căută numele Nadiei Krogh. Prima menţiune era doar o notă în care se preciza că fusese demarată o operaţiune de căutare. În ziua următoare, chipul ei se afla pe prima pagină. Căutările nu avuseseră succes, aşa că fusese declanşată o anchetă, plecând de la premisa că avusese loc o infracţiune penală. Conform articolului, se părea că poliţia nu avea date suplimentare. Responsabilul de caz dăduse o declaraţie. Era un bărbat pe care Wisting nu-l cunoştea. Gaute Fallet. Solicitau informaţii din partea eventualilor martori aflaţi într-o zonă rezidenţială din Stridsklev, unde fusese văzută ultima dată Nadia Krogh. Se presupunea că intenţionase să meargă la casa părinţilor ei din Heistad şi poliţia era interesată în primul rând de orice detaliu pe care l-ar fi putut observa cineva pe respectiva porţiune de drum.

Urma ştirea că iubitul ei fusese pus sub acuzare şi arestat preventiv. El negase că s-ar fi dus după Nadia când aceasta părăsise petrecerea după o ceartă, în timp ce mai mulţi dintre participanţi declaraseră că a plecat după ea şi nu s-a mai întors. La audiere, el recunoscuse că se dusese după ea, în încercarea de a o ajunge din urmă şi a discuta, dar că nu o văzuse. Nadia dispăruse, cu toate că avusese doar un minut avans.

Îşi ridică privirea din tabletă şi se uită la nepoţica lui. Dormea profund în continuare. Wisting se întoarse la tabletă. După ce răpitorii trimiseseră o scrisoare de răscumpărare, mai multe ediţii ale ziarului avuseseră ştirea pe prima pagină. Presa aflase despre scrisori numai după ce răscumpărarea nu fusese ridicată. Şi, dacă nu s-ar fi întâmplat ca scrisorile să ducă la eliberarea iubitului ei, probabil că relaţia dintre ei nu ar fi devenit de notorietate.

În zilele care au urmat, în presă au apărut diverse poveşti, dar nimic cu adevărat nou. După care s-a lăsat liniştea. Răpirea Krogh a dispărut de la ştiri, însă trei ani

mai târziu a fost publicat un interviu cu mama Nadiei. Aceasta vorbea despre incertitudinea în care trăia şi despre faptul că Nadia era tot timpul în gândurile sale. Întreaga ei viaţă se oprise în loc, până şi durerea ei trebuia să aştepte până când avea să primească nişte răspunsuri.

Wisting şi-ar fi dorit să citească şi Thomas articolul, pentru a putea înţelege ce anume îl împiedica să renunţe la cazurile individuale. Mama Nadiei Korgh nu suporta nici măcar să se uite la fotografiile fiicei sale. Durerea era copleşitoare.

Martin Haugen spusese şi el că simţea acelaşi lucru. Ascunsese fotografiile cu Katharina. Existau mai multe explicaţii posibile, cum ar fi durerea, dar la fel de bine putea să însemne şi un sentiment de vinovăţie. Că nu voia să-i simtă ochii aţintiţi asupra sa.

Continuă să citească. Hannah Krogh încercase să-şi descrie pierderea, dar revenise la incertitudine. *Speri multă vreme* că *poliţia va găsi ceva, că va descoperi o pistă*, declarase ea atunci. *Ca să putem primi o explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu am renunţat la asta, dar îmi dau seama că, probabil, soarta mea este să port povara incertitudinii.*

Wisting citi încă o dată pasajul, în vreme ce — încet, încet — un sentiment neplăcut începu să pună stăpânire pe el. Martin Haugen îi vorbise despre aceeaşi povară cu doar o zi mai devreme. Era posibil să fi simţit acelaşi lucru ca mama Nadiei, însă nu doar ideea principală semăna cu spusele acesteia. Aproape întreaga afirmaţie era identică. Wisting nu îşi luase notiţe şi nici nu înregistrase, dar Martin repetase acelaşi lucru de atâtea ori încât recunoştea pasajul referitor la speranţa că poliţia avea să afle ceva şi să descopere o pistă.

Gândul care îl lovi imediat a fost că Martin Haugen trebuie să fi citit interviul şi, după dispariţia Katharinei, a

început să imite reacţia lui Hannah Krogh. Simţi că i se face rău. Pulsul îi crescu alarmant şi simţi cum un fior rece îi străbate spinarea până la rădăcina părului, dar nu avu timp să înţeleagă totul. Amalie începu să se foiască pe canapea şi în scurt timp se porni să scâncească.

Wisting o luă în braţe, îi dădu o zornăitoare şi o lăsă se joace cu ea la el în poală, în timp ce el continuă să citească despre disperarea lui Hannah Krogh. *Dacă Nadia ar fi fost pe un vapor care s-ar fi scufundat şi nu ar mai fi fost găsită niciodată, atunci aş fi avut o oarecare certitudine,* declarase ea. Şi Martin Haugen vorbise despre certitudine. Era un fel de plagiat. Un plagiat al sentimentelor.

Cineva sună la uşă. Amalie se opri în mijlocul unei mişcări pe care o făcea cu zornăitoarea şi rămase nemişcată, ascultând.

— Bună! strigă Line, intrând în casă.

— Aici suntem, răspunse Wisting.

Apoi lăsă tableta din mână şi îşi aşeză nepoţica pe podea. Nu era prea sigură pe picioruşe şi el o ţinu de mânuţe până când apăru mama ei să o prindă de cealaltă parte a încăperii.

Line îşi luă fiica în braţe, făcând-o să zâmbească şi să râdă.

— A mers totul bine?

— Abia s-a trezit, răspunse Wisting, făcând semn cu capul spre pătuţul improvizat la capătul canapelei.

— Thomas unde este?

— A ieşit la o cafea. Trebuia să se întâlnească cu Jonny şi Rolf.

Ca şi cum ar fi fost un memento, se ridică şi îşi duse ceaşca goală în bucătărie.

— Tu ce ai făcut? o întrebă el.

— Bine, răspunse Line.

Apoi, se duse după el la bucătărie.

— Vor să scriu despre un vechi caz de răpire, neelucidat.

Wisting se întoarse spre ea.

— Ce caz?

— Răpirea Krogh, din Porsgrunn, din anul 1987, preciză Line. Îl ştii?

Wisting se întoarse spre aparatul de cafea şi îşi aşeză ceaşca pentru a o umple.

— Îmi amintesc, dar de ce să scrii acum despre el? o întrebă el, stând în continuare cu spatele.

— Va fi redeschis. Voi scrie o serie de editoriale care vor merge în paralel cu ancheta.

Wisting îşi făcu de lucru cu cafetiera. O presimţire neplăcută îşi făcea cuib în inima lui.

— De unde ai aflat că urmează să fie redeschis cazul? o întrebă el peste umăr.

— Este o colaborare cu Kripos, la iniţiativa lor.

Line se aşezase la masa din bucătărie şi începuse să-şi îmbrace fiica.

— Cunoşti un detectiv de la Kripos pe nume Adrian Stiller? A fost la şedinţă.

Simţi că se înroşeşte de furie şi rămase întors cu spatele.

— Îl cunosc, confirmă el, schimbând subiectul discuţiei. Ai acceptat?

— Nu puteam să refuz. Este exact ce îmi place să fac. Vom realiza şi un podcast.

Wisting rămase concentrat asupra ceştii de cafea. Era nervos, dar încercă să se calmeze. Într-adevăr, Adrian Stiller îi anunţase că lucrau la difuzarea în media a cazului de răpire Krogh, dar nimic despre asta. Trebuie să fi ştiut cine era Line, dar poate că nu se gândise că editorii aveau să o aleagă tocmai pe ea să se ocupe de subiect.

— Şi în familia noastră sunt nişte Stiller, crezi că suntem rude? continuă Line.

Neavând încredere nici în vocea, nici în expresia sa, Wisting sorbi lung din ceaşcă.

— N-am auzit să avem astfel de nume în familie, sunt din partea mamei? spuse el după ce înghiţi.

Line îi puse o căciuliţă pe cap fetiţei.

— Nu-mi amintesc. Poate că se pot uita şi peste cazul Katharina?

Gândurile lui Wisting rătăceau şi nu fusese atent.

— Cine? întrebă el.

— Grupul pentru cazurile neelucidate, preciză Line ridicându-se în picioare. Poate că pot verifica şi cazul Katharina, după ce termină cu acesta.

— Poate, încuviinţă Wisting.

Era pe cale să mai spună ceva, dar se abţinu şi o conduse la uşă.

25

Luni dimineaţa, când se trezi, Wisting găsi un mesaj pe telefon. Era de la Adrian Stiller. I-l trimisese la ora 02:23, când Wisting dormea profund. Nu spunea altceva decât că urma să-şi înceapă ziua la sediul Kripos şi avea să ajungă în Larvik la prânz. Lui Wisting îi convenea. Chestorul principal de poliţie dăduse instrucţiuni ca ancheta împotriva lui Martin Haugen să fie prioritară, însă el mai avea şi un departament de condus. Nils Hammer acţiona în calitate de secund, dar pe viitor urma să aibă mai mult

decât suficient de lucru în centrul de supraveghere tehnică.

Când plecă de acasă nu mai ploua, dar asfaltul nu avusese timp să se usuce, iar norii întunecaţi prevesteau mai multă ploaie.

În weekend fusese linişte, aşa că finaliză sarcinile de rutină până la ora 10:00. Îşi petrecu următoarea oră lucrând la studiul de impact al noului inspectorat de poliţie extins. Consideră că argumentele pe care le prezentase erau evidente. Departamentele mai mari ar oferi o expertiză mai specializată şi oportunităţi mai bune pentru schimbul de experienţă şi cunoştinţe. La început, însă, se opusese schimbării. Îi plăceau unităţile mici şi cunoştinţele locale care veneau la pachet, dar, în acelaşi timp, era conştient că o unitate comună de investigaţii ar face poliţia mai eficientă şi ar fi o resursă care ar putea gestiona cazurile cu adevărat grave.

Adrian Stiller sosi puţin după ora 11:00. Wisting nu ştia de cât timp stătea în uşă când, în sfârşit, îl observă.

— Ai citit înregistrările? îl întrebă el făcând semn cu privirea spre centrul de supraveghere tehnică aflat într-o încăpere deasupra lor.

— Te-am aşteptat.

— Bine. Acum sunt aici. Mergem chiar acum?

— Aşteaptă un minut. Mai întâi trebuie să vorbim despre altceva. Ia loc.

Adrian Stiller se apropie de fotoliul pentru oaspeţi.

— Închide uşa, spuse Wisting.

Stiller se întoarse şi închise uşa, după care se aşeză.

— E vorba despre fiica ta? întrebă el deodată.

Wisting fu surprins că Stiller adusese din proprie iniţiativă subiectul în discuţie.

— Am auzit că v-aţi întâlnit sâmbătă.

Stiller încuviinţă, dar rămase în alertă.

— I-ai spus de legătura cu cazul Katharina?
— Bineînţeles că nu, răspunse Wisting.
— Informaţia privind amprentele de pe scrisori este secretă, continuă Stiller ca şi când Wisting nu şi-ar fi dat seama. În afară de asta, VG primeşte acces la întregul material de urmărire din cazul Krogh. Intenţionează să facă un fel de foileton.
— Am înţeles.
— Grozavă fată, apropo. Mă bucur că VG a ales-o să se ocupe de subiect. Am mai citit articole scrise de ea. Este pricepută.
— Nu crezi că pot apărea probleme? La un moment dat, va deveni conştientă de suspiciunea cu privire la Martin Haugen.
— Avem acordul prim-procurorului. Din punctul lui de vedere nu există nicio problemă. Va fi o problemă pentru tine?
Wisting se gândi la asta.
— Va trebui să o mint. Să-mi filtrez răspunsurile când pune întrebări. Mai devreme sau mai târziu va înţelege că am investigat încă de la început cazul despre care scrie, fără să-i spun.
— Şi asta reprezintă o problemă pentru tine? Line este o profesionistă, va înţelege, sublinie Stiller.
Wisting ştia că are dreptate. El şi Line mai avuseseră conflicte similare şi ieşiseră cu bine din ele.
— Primul articol va fi publicat vineri. Atunci vei fi împreună cu Haugen în maşină, în drum spre cabană. Asigură-te că opriţi la o benzinărie şi cumpără un VG, ca să ai despre ce să vorbeşti în timpul călătoriei.
După care zâmbi, evident mulţumit de aranjament. Apoi se ridică.
— Mergem să verificăm ce s-a întâmplat peste weekend?

Wisting încuviinţă şi se ridică de la birou. Îl luară cu ei pe Hammer şi se încuiară în încăperea centrului de supraveghere tehnică.

— Vom începe cu telefonul, spuse Nils Hammer. Pare să aibă ceva trafic.

Pe ecran apăru un desfăşurător scurt. Numerele de telefon erau ordonate în funcţie de dată şi oră şi împărţite în apeluri efectuate şi primite. Sistemul efectuase o căutare automată în agenda telefonică, astfel că interlocutorii fuseseră identificaţi.

Vineri seara, Martin sunase la Pizzabaker. După o oră primise un apel de la un post telefonic aparţinând unui call center. Conversaţia durase doar câteva secunde. Sâmbătă dimineaţa, Martin sunase la un număr de telefon înregistrat pe numele Even Vomma, din Kilebygda.

— Porneşte înregistrarea, spuse Wisting.

Hammer apăsă câteva taste şi în boxe începu să se audă un zgomot de fundal. Auziră sunetul de apel şi vocea unui bărbat, vorbind într-un dialect larg răspândit:

— *Da, Even sunt.*

Martin Haugen se prezentă.

— *Am o cabană în Eikedokkheia, lângă Langen*.

— *Ştiu cine eşti,* confirmă celălalt*.*

— *M-am gândit să merg acolo weekendul următor.*

Pauză.

— *Nu am mai fost acolo de ceva timp, cum este drumul?* continuă Martin.

— *Ei bine, n-am mai mers de când cu ploaia, dar am scos nişte lemne pe partea cu Gisholt, luna trecută. Nu au fost probleme atunci şi nu ar trebui să fie nici acum. Drumul acela este solid.*

— *Bine. Pentru barieră este aceeaşi cheie?*

— *Lacătul a fost spart acum vreo doi ani, sau să fie trei? Cineva l-a făcut bucăţele. Probabil braconierii sau aşa ceva. Dar ţi-am trimis atunci noua cheie, nu?*

— *Da, da, voiam doar să verific să nu se fi întâmplat din nou acelaşi lucru.*

— *Din câte ştiu eu, nu. Dar dacă este aşa, atunci e deschis şi nu va fi nicio problemă.*

— *Bine. Peştele cum merge?*

— *Ca de obicei.*

Cei doi au mai schimbat câteva cuvinte de politeţe, după care au pus capăt convorbirii.

— Minciuni, eram cu tine în maşină când ţi-a spus că a fost la cabană să repare acoperişul. Dacă nu mai are şi alte cabane, te-a minţit, spuse Adrian Stiller cu fermitate, întorcându-şi privirea spre Wisting.

— O are doar pe aceea, spuse Wisting.

— Atunci de ce a minţit?

Hammer se întoarse spre ei:

— Îmi vine greu să cred că are legătură cu răpirea Krogh sau cu cazul Katharina. Nu ştie că au fost reîncepute cercetările.

— Dar pune la cale ceva despre care nu vrea să vorbească. Ceva ce ascunde sub o minciună, spuse Wisting.

Hammer îşi îndreptă din nou atenţia asupra monitoarelor.

Mai erau doar două apeluri. Următorul era un apel primit de la Kirsten Solum din Porsgrunn. Discuţia începea cu Martin Haugen răspunzând şi prezentându-se.

— *Bună, Martin, sunt mătuşa Kirsten. Ce mai faci?* spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— *Bine.*

Mai discutară una alta, după care Kirsten Solum îi spuse de ce sunase:

— *În curând este ziua unchiului Reidar, va împlini 75 de ani. Vrem să organizăm petrecerea aici, acasă.*

— *Weekendul ăsta?* întrebă Martin.

Judecând după intonaţia vocii părea să fie interesat.

— *Nu ăsta. Sâmbătă, pe 26. La ora 17:00*, preciză mătuşa Kirsten.

Imediat, Martin Haugen nu mai păru la fel de interesat.

— *Ar fi frumos dacă ai putea veni*, continuă mătuşa.

Discuţia se termină cu Martin mulţumindu-i pentru invitaţie şi promiţându-i că va veni.

Ultimul apel fusese către un bărbat din Sandefjord. Îl auziră pe Martin Haugen prezentându-se.

— *Sun în legătură cu kiturile de modelism postate pe Finn*, spuse el.

— *Da*, răspunse celălalt.

— *Le-ai vândut?*

— *Am primit câteva telefoane, dar încă sunt aici*.

Conversaţia se termină cu înţelegerea că Martin Haugen avea să cumpere kiturile pentru un Scania T142 cu opt roţi şi pentru un cap-tractor Peterbilt 359 Conventional. Putea să le ridice în acea după-masă.

— Mereu a fost pasionat de asta? De machete? întrebă Stiller.

— Are o colecţie impresionantă. Cred că a început să facă machete pe vremuri, când locuia în ansamblurile de barăci, ca să îşi ocupe timpul, răspunse Wisting.

Stiller ridică din umeri fără să comenteze.

— Verifică-i activitatea pe internet, ceru el.

Hammer activă un alt sistem. Arăta că Martin Haugen vizitase diverse ziare online, dar şi că petrecuse ore întregi pe site-ul Finn.no. Pe lângă diferitele modele de kituri de machete, se mai uitase la maşini şi motociclete.

— Îl interesează drumul acela din Trøndelag, comentă Hammer, aducând în prim-plan captura de ecran a unui website vizitat de Martin Haugen.

În ziarul Adresseavisen apăruse un nou articol despre drumul care se prăbuşise, de data asta un interviu cu un oarecare administrator de drum.

Stiller descoperi altceva, mai jos în lista de accesări. Adresa site-ului dezvăluia despre ce era vorba: http://forskning.no/kroppen/hva-gjor-doden-med-kroppen. Hammer deschise pagina. Era un articol de popularizare a ştiinţei despre ce se întâmpla după moarte, de la primele ore de lividitate şi rigor mortis, până la putrefacţie şi descompunere. Stiller înjură cu voce tare, în timp ce-şi încleşta şi-şi desfăcea pumnii.

Asta a fost revelator, comentă el, înjurând din nou.

Wisting era obişnuit să analizeze un caz din mai multe perspective.

— Nu înseamnă neapărat ceva, spuse el.

— Nu înseamnă ceva? izbucni Stiller. Tipul s-a interesat de descompunerea cadavrelor! Arătă spre istoricul accesărilor. Era evident că erau mai multe articole despre acelaşi subiect.

— Vineri, când am trecut pe la el, m-a întrebat acelaşi lucru. Se întreba dacă mai era posibil să o găsim pe Katharina şi dacă mai rămăsese ceva din ea după atâţia ani, preciză Wisting.

— Evident că se întreabă. A îngropat-o şi acum se întreabă dacă ar trebui să se mai teamă, în caz că va apărea, spuse Stiller.

— Uiţi că are un alibi, interveni Hammer.

— Nu şi dacă-i vorba despre Nadia Krogh, obiectă Stiller, uitându-se la Wisting. În ce moment al discuţiei a adus vorba despre asta?

Wisting încercă să îşi amintească.

— Se întreba dacă am verificat cadavrul unei femei găsit în Sørlandet, la mal. Asta l-a făcut să se întrebe cum ar arăta Katharina acum, dacă ar fi găsită.

— Bine, spuse Stiller făcând un gest aproape dispreţuitor cu mâna. Dar a fost înainte sau după ce a acceptat excursia la cabană?

— După, răspunse Wisting, dându-şi seama unde bătea Stiller. Crezi că Nadia Krogh este îngropată acolo jos, la cabană?

— În mintea noastră se desfăşoară o serie nesfârşită de reacţii în lanţ. Un gând îi urmează altuia. Şi este evident că lui Martin Haugen nu-i surâde ideea ca tu să mergi la cabana lui şi să te apuci să sapi după râme.

— În orice caz, ar trebui să îi punem un GPS pentru a-i urmări mişcările, în plus faţă de telefon. Dacă se întreabă ce a mai rămas din ea, există o singură cale să afle, şi anume să o dezgroape, spuse Hammer.

26

O maşină opri pe stradă. Un mic Audi negru. Daniel Leanger era aplecat deasupra volanului şi se uita prin parbriz. Line îi făcu semn cu mâna de la fereastra bucătăriei, confirmându-i că ajunsese unde trebuia şi că era pregătită.

— Tocmai a adormit, îi spuse Line lui Thomas, arătându-i borcănelul cu mâncare pentru bebeluşi.

Thomas era cel care trebuia să aibă grijă de Amalie.

Line sperase să o lase în grija lui Sofie. Era casnică şi fiica ei era doar cu câteva luni mai mare decât Amalie,

însă avea o întâlnire în Oslo, unde avocatul încă încerca să medieze între ea şi fostul ei soţ.

— Cât timp doarme de obicei? se interesă Thomas.

— Până când se trezeşte, o oră, o oră şi jumătate, zâmbi Line.

Thomas nu avea experienţă cu copiii, dar cu o zi înainte exersase atât schimbarea scutecelor, cât şi hrănitul. Putea să piloteze un elicopter, aşa că, mai mult ca sigur putea să aibă grijă şi de nepoata lui pentru câteva ore.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Line şi dispăru pe uşă.

— Te-ai documentat? o întrebă Daniel în timp ce ea se aşeza pe scaunul pasagerului.

— Da, şi sunt câteva aspecte în privinţa cărora am întrebări, inclusiv în legătură cu femeia la care mergem acum, cea care a organizat petrecerea...

Daniel o întrerupse.

— Aşteaptă, vom continua după ce pornim aparatul, spuse el făcând semn spre echipamentul pentru înregistrarea podcastului.

— Nu tot ceea ce gândesc este potrivit pentru difuzare, îl avertiză Line.

— Vom edita materialul, desigur, spuse Daniel intrând pe strada principală. Vreau doar să fie cât mai autentic cu putinţă.

În loc să discute despre detaliile cazului şi ce credeau despre el, vorbiră despre împărţirea episoadelor şi ce ar trebui inclus în diferitele articole.

Aveau stabilite trei interviuri. Primul era cu Liv Hovet, colega de clasă a Nadiei Krogh şi cea care organizase petrecerea pentru tineri de la care dispăruse tânăra. Apoi trebuiau să vorbească cu şeful Crucii Roşii, care participase la căutări. A treia programare era Kittil Nystrand, unul dintre poliţiştii sub acoperire care

supravegheaseră locul în care fuseseră lăsaţi banii pentru răscumpărare.

— Poliţistul nu poate să se întâlnească astăzi cu noi, spuse Daniel. Va trebui să vorbeşti cu el mai târziu în cursul săptămânii, dar, în schimb, am făcut o înţelegere cu Panterele Cenuşii.

— Panterele Cenuşii? repetă Line, gândindu-se la semnătura de pe scrisoarea de răscumpărare.

— Generalul bătrân, preciză Daniel. Vidar Arntzen. Acum locuieşte în Skien. Vom face doar un mic ocol.

Line îşi amintea de el din documentele din dosar. Nu fusese făcut public faptul că scrisorile de la răpitori fuseseră semnate *Panterele Cenuşii* şi *Cenuşii*. Poliţia urmase indiciul şi îl interogase pe liderul asociaţiei de pensionari, singurul fir de aţă de care se puteau prinde.

— M-am gândit ca acesta să fie titlul celui de-al doilea episod, în care dezvăluim conţinutul scrisorilor trimise de răpitori, continuă Daniel. Panterele Cenuşii.

Line acceptă. Era o idee bună. Nu ca o introducere în cazul propriu-zis, dar ca o curiozitate şi o ilustrare a complexităţii cercetărilor efectuate de poliţie.

— Câţi ani are în prezent, dacă încă de pe atunci era bătrân? întrebă ea.

— Are 93, dar îşi aminteşte totul. A fost singura dată în toată viaţa lui când s-a trezit cu poliţia la uşă, după cum s-a exprimat.

— Trebuie să scriem ceva şi despre modalitatea în care au fost trimise scrisorile. Că răpitorii au decupat adresa lui Krogh din cartea de telefoane.

— Am încercat să dau de secretara care a deschis scrisoarea, dar a murit. Iar cabina telefonică a dispărut.

— Poate reuşim să-i găsim pe cei ale căror amprente au fost găsite în cabina telefonică? sugeră Line. Au fost trei persoane. Numele lor apar în rapoartele poliţiei.

— Bună idee, încuviinţă Daniel.
— Asta, dacă vor să iasă în faţă. Fiindcă există un motiv pentru care aveau amprentele în baza de date a poliţiei, comentă Line.
— Dacă nu, putem încerca să-l găsim pe poştaş, sugeră Daniel. Avem şi numele lui. Poliţia l-a amprentat ca să-i elimine amprentele de pe plic.

Urmă apoi ultimele instrucţiuni date de GPS şi viră spre o zonă rezidenţială tipică anilor ’70, cu grădini spaţioase şi case individuale foarte asemănătoare ca aspect şi stil, dar care, de atunci, fuseseră extinse cu diverse dependinţe.

Opri în dreptul unor tomberoane de pe marginea drumului şi lăsă motorul pornit.
— Acolo, spuse el arătând spre o casă aproape ascunsă în spatele unui gard înalt de tuia, la 30 de metri în faţa lor.
— Am ajuns devreme, spuse Line uitându-se la ceas.
— Încă nu suntem gata.

Daniel luă echipamentul de înregistrare şi îi dădu microfonul lui Line.
— Trebuie să spui unde suntem şi ce avem de gând să facem.

Line se gândise la modul în care avea să procedeze şi ştia în mare ce avea să spună. Scoase carneţelul din poşetă şi îl puse în poală, alături de printuri de pe unele documente întocmite de poliţie.
— Hai să facem o probă de sunet, spuse Daniel, rugând-o să numere până la cinci.

Echipamentul funcţiona, aşa că îi spuse lui Line să înceapă.
— Ne aflăm pe strada Glimmerveien din cartierul Stridsklev, în Porsgrunn, spuse ea şi îşi imagină cum ar fi să asculte transmisia. Suntem Daniel Leanger şi Line Wisting, realizatorii acestui podcast şi ne aflăm în acest loc pentru că aici a fost văzută ultima dată Nadia Krogh.

Făcu o scurtă pauză.

— Suntem în maşină, iar în casa aflată la 30 de metri în faţa noastră locuieşte Liv Hovet. Tot aici locuia şi în urmă cu 26 de ani. Pe atunci, era cea mai mică din casă. Acum, i-a rămas ei şi locuieşte aici împreună cu soţul şi copiii ei. În ziua de vineri, 18 septembrie 1987, era singură acasă şi şi-a invitat prietenii la o petrecere. Printre ei se afla şi cea mai bună prietenă a ei, Nadia Krogh. Am venit să auzim de la ea ce s-a întâmplat cu adevărat în aceea noapte.

Line lăsă microfonul jos.

— Perfect, comentă Daniel. Trebuie să le spui ascultătorilor şi cum arată zona. Este destul de important, fiindcă e cel mai apropiat lucru pe care îl avem de o scenă a crimei.

Line încuviinţă şi ridică microfonul.

— Casa se află chiar la marginea unei zone rezidenţiale, aproape de liziera pădurii, spuse ea. Acum copacii sunt golaşi şi putem zări albastrul fiordului Geiranger, care se află la mai puţin de un kilometru sub noi. Nadia a plecat de la petrecere în jurul orei 00:30 noaptea. A spus că se duce acasă. Cel mai firesc este să o fi luat în direcţia noastră, înspre locul în care ne aflăm acum. Aşa ar fi ajuns în cele din urmă la strada principală, de unde ar fi putut ori să meargă cinci kilometri pe jos până acasă, la Heistad, ori să aştepte un autobuz, ori să încerce să facă autostopul. Dar încotro s-a dus, nu ştie nimeni. Asta vom încerca să aflăm.

Daniel Leanger dădu din cap mulţumit şi se apropie cu maşina de casă.

— Lasă reportofonul să meargă, spuse el.

Peste gardul viu şi deasupra străzii se întindeau ramurile unui impozant pom fructifer. Două păsări care se hrăneau dintr-o minge de seu aflată într-o plasă îşi luară zborul şi se făcură nevăzute în momentul în care portierele maşinii se trântiră.

Line auzea şuieratul slab al traficului de pe E18, care trecea undeva prin spatele pădurii. Se gândi că era ceva ce ar fi trebuit să comenteze pe înregistrare, ca o descriere a împrejurimilor, dar până la urmă a decis să nu o facă.

Daniel sună la uşă. El era cel care stabilise interviul. Line ţinea discret microfonul în mâna dreaptă, aşa încât sunetul clopoţelului şi primele cuvinte se înregistrară.

Liv Hovet era palidă, subţire şi înaltă, cu păr negru, tuns scurt. Se pregătise pentru întâlnire, aşezase o masă în living. Aşa cum era de aşteptat, la vederea echipamentului de înregistrat se arătă sceptică, chiar dacă Daniel o prevenise la telefon.

— Vom folosi pasaje scurte, explică el. Va fi foarte asemănător unui interviu scris în care evidenţiem doar anumite porţiuni din cele spuse.

Îi prinse un microfon pe piept şi o rugă să facă o probă de sunet.

Apoi o lăsă pe Line să poarte dialogul.

— Cine a fost Nadia Krogh? începu ea.

Vechea prietenă îşi dădu puţin ochii peste cap, ca şi cum nu ar fi ştiut de unde să înceapă.

— Nadia a fost Nadia. Era mereu veselă şi curioasă, şi nu tocmai modestă. Vorbea mult şi de obicei spunea exact ce gândea şi tot ce voia să spună. Dacă vedea pe cineva purtând un pulovăr urât nu se sfia să-i spună ce părere are, fără ocolişuri. Era destul de sinceră în legătură cu orice.

Line o aproba, fiindcă nu voia să o întrerupă comentând sau punând întrebări.

— Şi era isteaţă, continuă Liv Hovet. Se descurca bine la şcoală. Nadia spunea că vrea să studieze dreptul afacerilor ca să lucreze la firma tatălui ei.

Descrierea se potrivea cu ceea ce citise Line în documentele poliţiei. Acolo, Liv Hovet mai declarase că Nadia era răsfăţată, cochetă, geloasă şi temperamentală, dar acestea erau trăsături negative, aşa că înţelegea de ce nu voia să le enumere în interviu. În schimb, lui Line i s-a permis să le includă într-o prezentare generală a personalităţii Nadiei.

— Şi era frumoasă, conchise fosta ei colegă de clasă. Dar ştii asta. Ai văzut fotografiile.

Line confirmă.

— Poţi să îmi povesteşti despre noaptea în care a dispărut?

Femeia din faţa ei îşi frecă palmele de braţele fotoliului.

— Părinţii mei au plecat la cabană. Mi-au dat voie să invit câteva persoane aici, vreo 10-12, dar au venit mai multe, peste 20.

Fuseseră 33 de persoane. Line ştia din materialul de urmărire penală. Poliţia îi audiase pe toţi.

— Majoritatea erau colegi de clasă, dar au fost şi câţiva băieţi puţin mai mari decât noi. Printre alţii, Robert.

Robert, adică Robert Gran, iubitul Nadiei. Era cu un an mai mare decât ea şi avea maşină şi permis de conducere.

— Nu s-a întâmplat nimic deosebit. Am povestit, am dansat şi am băut, ca la orice altă petrecere, dar între Nadia şi Robert s-a iscat o mică dramă, continuă Liv Hovet.

— Ce s-a întâmplat?

Liv Hovet ridică discret din umeri.

— Nadia a venit la mine. Aproape că plângea şi nu prea am înţeles despre ce vorbea. Era beată şi totul era înceţoşat şi fără noimă, dar era ceva în legătură cu Robert şi Eva. Ei doi formaseră un cuplu înainte, în timpul liceului, şi în seara aceea fuseseră împreună în baie.

Îşi întoarse privirea şi se uită spre hol, în direcţia toaletei.

— Nu s-a petrecut nimic acolo, cel puţin asta au spus ei după aceea. Oricum, Nadia a fugit. Nu ştiu nimic altceva. Venise multă lume, muzica era dată tare şi totul a fost puţin confuz. Probabil că ar fi trebuit să încerc s-o conving să rămână sau să merg după ea, dar cineva spărsese un tablou. Cred că Olav. S-a lovit de el şi acesta a căzut de pe perete. Geamul şi rama se spărseseră şi eram foarte îngrijorată din cauza asta.

În timp ce vorbea, Liv Hovet îşi luă mâinile de pe braţele fotoliului şi le aşeză protectiv în faţa ei, în poală.

— Chiar nu ştiu nimic altceva. A doua zi, a sunat mama Nadiei şi a întrebat de ea, apoi, mai târziu, s-au petrecut multe lucruri. Cu poliţia şi toate celelalte, încheie ea.

— Ai mai vorbit după aceea cu Robert? o întrebă Line.

Liv Hovet clătină din cap.

— Am vorbit cu el când a plecat Nadia, i-am spus că ar trebui să meargă după ea, dar apoi n-am mai discutat. Abia dacă l-am mai zărit de-atunci şi, sincer, nici nu ştiu dacă l-aş mai recunoaşte, în caz că l-aş vedea.

— Dar în acea noapte s-a dus după ea?

— Nu l-am văzut să fi mers. Sau cel puţin nu imediat, dar ceilalţi l-au văzut plecând, explică Liv Hovet.

Line mai puse câteva întrebări pentru a surprinde atmosfera şi creionă imaginea unei petreceri între tineri pe care mulţi aveau să o recunoască.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu Nadia? dori ea să afle.

— La început am crezut că a avut un accident. Că a mers prin pădure şi şi-a rupt piciorul sau ceva de genul ăsta, dar nu au găsit-o. Apoi m-am gândit că a făcut autostopul sau a plecat pe jos spre casă şi cineva a oprit şi a întrebat-o dacă nu vrea să o ducă cu maşina, răspunse Liv.

Rămase tăcută o vreme, gândindu-se la ce spusese.

— Cel puţin nu am crezut niciodată prima ipoteză a poliţiei, că Robert s-a dus după ea şi a ucis-o. După asta,

au apărut scrisorile. Însemna că cineva o urmărea, că a aşteptat-o aici, gata să o răpească.

Line nu intervenit imediat, lăsând cuvintele să-şi facă efectul.

— Ai vreo fotografie în care apari împreună cu Nadia? O fotografie cu clasa, de exemplu? o întrebă ea după un timp.

O lăsară să poarte microfonul, în timp ce o urmară într-o cameră de oaspeţi. Liv Hovet îngenunche în faţa unui dulap şi scoase un album.

— Aici este, spuse ea după ce îl răsfoi puţin.

Era o fotografie cu absolvenţii clasei. Liv Hovet arătă spre o fată de pe al doilea rând. Fotografia fusese făcută cu mai mult de doi ani înainte ca Nadia să dispară, dar era uşor de recunoscut.

— O putem împrumuta? întrebă Line.

Liv Hovet încuviinţă şi scoase fotografia din album.

— Ar trebui să mai fie câteva aici. Este una în care sunt ea şi Robert, spuse ea întorcând paginile.

Pot să-ţi fac o fotografie? o întrebă Line în timp ce ea căuta.

Liv Hovet îşi ridică privirea.

— Mie?

— Da, acum, în timp ce răsfoieşti albumul.

Îşi scosese deja aparatul foto din poşetă, iar Liv Hovet nu se împotrivi.

În final, primiră cinci fotografii diferite ale Nadiei Krogh. Într-una dintre ele era împreună cu iubitul ei. Părea că râdeau amândoi de ceva. Nadia cu gura până la urechi şi bărbia scoasă uşor în faţă. Poate că era ceva în legătură cu lumina, însă ochii lui Robert păreau şi mai întunecaţi, aproape sumbri, în ciuda zâmbetului afişat.

— Mâncăm ceva înainte să ne întâlnim cu tipul de la Crucea Roşie? întrebă Daniel în timp ce urcau în maşină.

Lui Line i se făcuse foame şi acceptă propunerea. Merseră cu maşina în Posgrunn şi găsiră un restaurant pe strada Storgata. Line îşi comandă o salată de peşte şi fructe de mare, în timp ce Daniel îşi luă un burger.

— Trebuie să edităm partea în care vorbeşte despre faptul că Eva a fost cu Robert în baie, spuse Daniel. Am vorbit cu ea şi nu vrea să ia parte la asta şi nici să îi fie menţionat numele.

— Dar trebuie să o introducem într-un fel sau altul, se gândi Line. Pot să citez din declaraţia pe care a dat-o poliţiei şi să îi schimb numele. Ea spune că nu s-a întâmplat nimic în baie. Că doar au vorbit.

— Robert Gran spune acelaşi lucru, sublinie Daniel.

Mâncarea ajunse în faţa lor, pe masă.

— Poate că ar trebui să mai găsim pe cineva care să vorbească, sugeră Line şi începu să mănânce. Cineva care nu apare în ancheta poliţiei, dar care poate spune ceva general despre felul în care a reacţionat comunitatea locală.

Daniel încuviinţă.

— Un preot sau primarul ori aşa ceva, propuse el, mestecând. Sau poate găsim pe cineva care era politician local pe-atunci, dar care acum are notorietate naţională. Asta ar fi grozav! Sau o altă celebritate. Tipul cu hotelul, de exemplu. Petter Stordalen. E de prin locurile astea şi probabil că îşi aminteşte cazul.

— Nu cred că ar trebui să implicăm vreo celebritate, comentă Line. Mă gândeam mai curând la un ziarist local care a scris despre caz.

Analizară diferite posibilităţi şi perspective şi căzură de acord că era important ca în primul articol să facă o trecere în revistă cronologică a faptelor, mai degrabă ridicând semne de întrebare, decât oferind răspunsuri.

Unul dintre cei care puteau ajuta la conturarea unei imagini a ceea ce se întâmplase după dispariţia Nadiei era Realf Tveten, de la Crucea Roşie. Îi întâmpină la sediul asociaţiei cu jurnalul operaţiunii de căutare din anul 1987, pe care reuşise să-l găsească. Alături de acesta se aflau mai multe hărţi, pe care apăreau zonele marcate pe măsură ce fuseseră verificate.

— Îi cunoşteam bine pe părinţii ei. Joachim şi Margareta Krogh. Evident, toată lumea ştia cine era Joachim, dar eu îl ştiam din şcoală. Un tip grozav. Cu picioarele pe pământ. Nu avea niciun aer de superioritate, chiar dacă familia lui era înstărită.

— Când ai aflat că Nadia a dispărut? îl întrebă Line pentru a readuce conversaţia la ceea ce o interesa.

— Poliţia a sunat sâmbătă, la ora 14:00, răspunse Realf Tveten. Până atunci o căutaseră deja cu ajutorul câinilor poliţişti, dar doreau o căutare mai sistematică. Am activat planul de alertă pentru a aduce echipele. O jumătate de oră mai târziu, stabilisem un centru de comandă.

Consultă registrul înainte să continue.

— Ne-am coordonat eforturile cu efectivele poliţiei şi ne-am concentrat asupra cartierului. Am căutat prin grădinile oamenilor, pe sub tufele de coacăze, în locurile de joacă, în barăci şi garaje. Se mai întâmplase şi înainte ca persoane bete să se adăpostească prin astfel de locuri. Nu era frig sau vreme urâtă, dar Nadia băuse şi exista posibilitatea să i se fi făcut rău. Ar fi putut să se întindă pe undeva, să vomite şi să se înece cu propria-i vomă. Era o posibilitate.

Line aruncă o privire spre echipamentul de înregistrare pe care îl ţinea Daniel şi observă că ledurile se mişcau în ritmul vocii lui Realf Tveten. Avea o voce profundă, vibrantă, pe care îţi făcea plăcere să o asculţi.

— Imediat ce am organizat mai multe echipe, am extins căutarea şi în pădurea din spatele casei.

Scoase o hartă şi le-o arătă.

— Acolo era un teren accidentat, stâncos şi abrupt. Ar fi putut să cadă, să se lovească şi să-şi piardă cunoştinţa.

Line luă aparatul foto şi imortaliză masa din faţa lor. Va avea impact, cu hărţile şi zonele aşa marcate.

Realf Tveten luă un sul şi mai voluminos de hărţi.

— Petrecerea a avut loc aici, explică el, arătând locul cu degetul, dar familia Krogh locuieşte aici. Era rezonabil să presupunem că intenţiona să meargă acasă. De fapt, există trei trasee principale. Putea să coboare până la vechea E18 şi să o urmeze până acasă, la Heistad. Aşa, ar fi avut şi opţiunea de a lua un autobuz. Sau ar fi putut să meargă pe noua E18, care era în construcţie, dar care era pustie şi întunecată. Probabil că cea mai scurtă cale ar fi fost prin zonele rezidenţiale, de unde ar fi ieşit pe Lundedal, dar asta însemna ca ar fi trebuit să meargă şi pe drumuri forestiere.

Cele trei rute erau marcate cu linii roşii pe hartă.

— Am întreprins căutări de-a lungul tuturor celor trei rute. Ne-am gândit că ar fi putut fi lovită şi să zacă în vreun şanţ, dar nici această pistă nu a dus nicăieri. Şi nu au fost descoperite nici urme că ar fi avut loc un astfel de accident.

Daniel Leanger interveni.

— Şi unde crezi că s-a dus?

Realf Tveten se lăsă pe spetează.

— Am participat la o mulţime de misiuni de salvare. Pe munte, în pădure, pe mare şi în zone urbane. Majoritatea celor căutaţi sunt găsiţi. De regulă, nu mai sunt în viaţă, dar sunt găsiţi — indiferent dacă au fost victimele unui accident, ori dacă s-au sinucis sau au fost ucişi, sunt găsiţi. Dacă nu-i găsim noi, dă peste ei un vânător sau un

drumeţ. Aşa că eu am crezut mereu că a luat-o cineva într-o maşină şi a plecat cu ea.

— Răpitorii, interveni Line.

— Întrebarea este ce s-a întâmplat după aceea, încuviinţă Realf Tveten. Ce s-a întâmplat cu Nadia şi de ce nu au încasat niciodată răscumpărarea?

Interviul cu reprezentantul Crucii Roşii durase mai mult decât preconizase Line. De îndată ce urcară în maşină, îl sună pe Thomas şi îl întrebă cum se descurca.

— Totul este în ordine, o asigură Thomas. O învăţ să folosească Ipadul.

— Ipad?

— I-am luat nişte aplicaţii, explică Thomas. O ţin în poală, iar ea apasă pe ecran şi râde. Este foarte curioasă şi înţelege. Este educativ.

Line nu o lăsase pe Amalie să se joace cu Ipadul şi abia recent îi permisese să se uite pentru prima dată la televizor. Era de părere că ecranul le oferă copiilor stimuli artificiali şi le distrage atenţia, pentru a le da părinţilor un răgaz.

— A mâncat? întrebă ea.

— A mâncat şi i-am schimbat scutecul, aşa că totul este în ordine, o asigură fratele ei înainte ca Amalie să înceapă să vocifereze şi să ceară atenţie.

Line îşi luă rămas-bun de la amândoi şi le spuse că va ajunge acasă în vreo două ore.

Daniel introduse în GPS adresa lui Vidar Arntzen.

— Pantera cenuşie, spuse el, urmând instrucţiunile de pe ecran.

— Locuieşte singur?

— Într-o comunitate.

— Într-o comunitate? repetă Line uimită.

— O comunitate rezidenţială pentru persoane vârstnice este probabil descrierea potrivită. E ceva înfiinţat de el pe

când era general. El împreună cu un grup de colegi s-au asociat şi au construit o reşedinţă pentru seniori.

Line studie documentaţia poliţiei. Vidar Arntzen tocmai ieşise la pensie după o îndelungată activitate ca arhitect, când, într-o zi, doi poliţişti în civil i-au bătut la uşă şi l-au întrebat dacă era implicat în răpirea unei fete de 17 ani. Îşi notă rezumatul şi se gândi că putea să-l citească mai târziu. Ar fi fost o bună introducere a interviului cu bătrânul domn. Trecură pe lângă un indicator spre casa în care copilărise Henrik Ibsen, după care ieşiră de pe strada principală şi ajunseră în faţa unei clădiri mari din lemn, amplasată idilic pe malul unui râu. Frunzele umede şi moarte ale unui arbore impunător acopereau cea mai mare parte a curţii.

Când coborî din maşină, Line călcă într-o băltoacă. Sări repede într-o parte, dar simţi cum apa îi pătrunde în pantofi.

— Pe atunci, Vidar Arntzen locuia în Oslo. Asta este cu siguranţă o veche fermă a familiei, preciză Daniel.

Pătrunseră într-un hol nesupravegheat, asemănător unei recepţii, unde găsiră un panou cu sonerii. Probabil că Vidar Arntzen îi văzuse că vin, pentru că îşi făcu apariţia imediat ce sunară. Era înalt şi slab, cu o barbă stufoasă. Sub braţ ducea un mic dosar cu documente. Nu părea să fie nimic în neregulă cu auzul sau cu mintea lui. Le făcu un mic tur şi le prezentă serviciile pe care le ofereau.

— Totul este ultimul răcnet. Aici le oferim o stare de bine şi de sănătate adulţilor sănătoşi care nu vor să locuiască în case individuale, cu grădini mari. Ar trebui să scrieţi despre asta în ziar. Politicienii ar trebui să ia în considerare faptul că, din punct de vedere statistic, traiul în comun ajută persoanele în vârstă să rămână independente şi active mai mult timp decât dacă ar locui singure.

Apoi generalul îi conduse într-o încăpere care era folosită în comun şi acolo se aşezară la capătul unei mese lungi.

— A apărut ceva nou în legătură cu fata? întrebă el în timp ce Daniel îi prindea microfonul.

— Nu, dar poliţia vrea să redeschidă cazul. Poate că acum îşi vor da seama de ceva ce le-a scăpat atunci.

— După atâţia ani... oricum, probabil că nici pe atunci nu aveau prea multe piste, din moment ce au venit la mine, bombăni bătrânul.

— De ce a venit poliţia la dumneavoastră? îl întrebă Line, după ce Daniel îi făcu semn că se auzea bine.

— Nu ştiu cât de mult pot să vă spun, răspunse Arntzen. Poliţiştii mi-au pus în vedere că ceea ce am discutat constituia o parte secretă a anchetei şi mi s-a ordonat să păstrez confidenţialitatea.

— A trecut mult de atunci, îi reaminti Line. Am primit o copie a întregului dosar, aşa că, într-un fel, ei înşişi au anulat obligaţia de confidenţialitate.

— Aşadar, ştiţi despre Panterele Cenuşii?

Line încuviinţă.

— De aceea am venit.

— Ei bine, în acea perioadă tocmai ne adunasem mai mulţi pensionari şi înfiinţasem o asociaţie pentru persoanele în vârstă, cu scopul de a îmbunătăţi drepturile pensionarilor. Denumirea noastră era Asociaţia Seniorilor, dar ni se spunea Panterele Cenuşii, aşa cum s-au semnat cei care au răpit-o pe Nadia Krogh.

— Poliţia ce a dorit?

— Au venit la mine pentru că se scrisese despre noi în ziar, dar „Panterele Cenuşii” este un fel de expresie folosită pentru persoanele în vârstă care sunt încă în formă şi active. Nu aveam nicio legătură cu cazul şi poliţia şi-a dat seama de asta.

Line se uită la Daniel. Era o poveste scurtă şi nu ştia dacă putea fi folosită. În plus, era cam lipsită de conţinut.

— Ne puteţi spune ce s-a petrecut când au venit? îl întrebă ea încercând o altă abordare.

— Asta a fost tot ce s-a întâmplat, răspunse bătrânul ridicând din umeri. Erau doi poliţişti. Au venit şi m-au întrebat dacă eu sunt Vidar Arntzen şi s-au legitimat. Citisem în ziar despre Nadia Krogh. Cred că toată lumea citise, dar nu înţelegeam ce voiau de la mine. A fost un şoc, aş putea spune.

— De ce era secret ce aţi discutat?

— Din cauza Panterelor Cenuşii, explică Arntzen. Nu voiau ca presa sau alţii să afle că în spatele acestei acţiuni se aflau nişte bătrâni pensionari.

Lui Line îi luă o vreme să-i înţeleagă raţionamentul. Ea însăşi crezuse că era un pseudonim ales la întâmplare, decupat din articolul referitor la Asociaţia Seniorilor, dar îşi dădu seama că Vidar Arntzen probabil nu ştia cum arăta scrisoarea şi că, prin urmare, acordase o importanţă mai mare semnăturii decât ea şi o interpretase diferit.

— V-au arătat scrisoarea trimisă de răpitori? îl întrebă ea.

Vidar Arntzen clătină din cap.

— Nici măcar nu mi-au spus ce scria în ea, în afară de faptul că era semnată Panterele Cenuşii.

— Aş vrea să v-o arăt, îi spuse Line şi îşi scoase laptopul pe care avea salvate toate documentele cazului.

Bătrânul se aplecă curios deasupra mesei. Line avu nevoie de ceva vreme până să se conecteze. Era un raport al poliţiei în care se spunea că răpitorii folosiseră ediţia de joi, din data de 27 august 1987 a ziarului VG, care avusese un tiraj de 332 468 de exemplare şi care fusese distribuit către 13 298 puncte de vânzare. Erau informaţii amuzante, pe care intenţiona să le folosească. Semnătura *Panterele Cenuşii* fusese decupată dintr-un articol de la

pagina 11. Line găsi fişierul, deschise prima scrisoare şi întoarse ecranul spre bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei. El căută o pereche de ochelari şi cât timp citi îşi mişcă buzele.

— Au decupat Panterele Cenuşii din interviul cu dumneavoastră publicat de ziar, îi explică Line.

Vidar Arntzen dădu gânditor din cap.

— De aceea erau aşa de interesaţi de ziar, spuse el, dându-şi ochelarii jos.

— Ce ziar?

— Păstrasem ziarul, îi explică Arntzen. Când m-a vizitat poliţia, îl aveam în faţa mea. Era deschis la pagina cu interviul. I-l arătasem lui Aspaker de la Consiliul local, care trecuse pe la mine cu o zi înainte.

Line închise laptopul.

— Dar apoi au văzut că ziarul meu era intact, continuă Vidar Arntzen. Trebuie să mai fi fost cineva care păstrase acelaşi număr.

Line se gândi la ceea ce spusese el. Era un aspect la care nu se gândise şi despre care nu se specifica nici în materialul de urmărire penală. Familia Nadiei primise scrisoarea pe data de 22 septembrie, în timp ce ziarul folosit era din 27 august. Cineva îl păstrase.

Daniel luă iniţiativa încheierii interviului. Opri echipamentul de înregistrare şi încercă să îi explice bătrânului unde putea să asculte programul, dar îşi dădu seama că nu avea să o facă.

Line îi mulţumi pentru interviu şi îi spuse că acesta urma să fie şi publicat.

Afară încă ploua. În plus, începuse să bată vântul.

27

Probabil că vântul îşi schimbase direcţia. Ploaia era aruncată oblic în fereastra biroului şi sunetul ei răsuna în încăpere. Un zumzet monoton.

Wisting era aplecat peste birou. Scosese o hartă pe care era schiţată cabana lui Martin Haugen şi încerca să potrivească numerele codului cu diverse puncte din teren. Reuşise să găsească o corespondenţă între două numere şi două vârfuri montane, dar nu avea niciun sens. Nu acolo se găsea soluţia.

Adrian Stiller intră în încăpere.

— Mâine va veni un tehnician să-i fixeze un transmiţător pe maşină, spuse el, referindu-se la Martin Haugen. E mai stabil şi mai precis decât urmărirea telefonului. De îndată ce va fi la locul lui şi ştim locul în care se află, intrăm în casă şi o percheziţionăm.

— O percheziţie secretă, comentă Wisting.

— Ascunde ceva şi vreau să ajung la el înainte ca tu să începi să pui presiune pe el, explică Stiller, aşezându-se. Dacă începe să suspecteze că suntem pe urmele lui, poate să distrugă probele. Şi nu vreau să se ajungă la asta.

— Crezi că are acasă ceva care să-l incrimineze?

— Vreau să intru în calculatorul lui şi să văd ce are acolo.

— Va fi dificil. Are camere de supraveghere.

Stiller ridică din sprâncene şi Wisting îi povesti despre cele două camere.

— Asta face lucrurile şi mai interesante. Are şi sistem de alarmă?

— Alarme nu.

— Bine, dar camerele sugerează că ascunde nişte secrete acolo.

Wisting se gândise la acelaşi lucru, dar nu spuse nimic. Martin Haugen simţea că trebuia să se protejeze de ceva. De altceva decât muncitorii lituanieni. Stiller se ridică brusc şi se duse la fereastră.

— Eu locuiesc acolo, spuse el după un timp şi arătă cu degetul spre noul hotel de pe strada Sanden. Farris Bad.

Apoi schimbă subiectul.

— Ai mai ţinut legătura cu familia Katharinei? întrebă el stând cu spatele la Wisting.

— Din Austria?

— Da.

— Am vorbit cu sora ei la câţiva ani după ce a dispărut. Era în legătură cu declararea morţii Katharinei pe cale judecătorească.

Stiller se întoarse.

— Seamănă una cu alta?

— Am văzut doar fotografii cu ea, preciză Wisting. Au taţi diferiţi, dar seamănă. De ce?

— Am angajat o firmă din Londra să creeze o imagine a Nadiei cu trăsăturile pe care le-ar avea astăzi, explică Stiller. Ştii tu, pe baza datelor biometrice faciale şi alte chestii.

Wisting încuviinţă. Cunoştea tehnologia, dar nu avusese nevoie de ea.

— Intenţionăm să o folosim joi, în cadrul emisiunii *S-a întâmplat în Norvegia*, continuă Stiller. Dar nu sunt sigur că aşa ar arăta. Indiferent ce program de calculator ar folosi, la urma urmei, nu obţinem decât nişte presupuneri. Cu Katharina ar fi fost mai simplu. În cazul ei am fi avut ceva mai concret pe care să ne bazăm.

— I-ai văzut portretul? îl întrebă Wisting.

— O să-l primesc mâine.

Wisting se lăsă pe spetează.

— Asta înseamnă că tu crezi că Nadia ar putea să mai trăiască?

— Nu, veni răspunsul sec. Este doar ceva de prezentat la televizor, pentru a atrage atenţia. VG primeşte scrisorile de răscumpărare. TV2 primeşte un chip.

Se îndreptă spre uşă.

— Cu Katharina, situaţia este diferită. Ea pare foarte pricepută. A rupt relaţiile cu familia şi în trecut şi a plecat într-o altă ţară, pentru a începe o nouă viaţă. Este posibil să o fi făcut din nou, dar într-o manieră mai inteligentă şi cu mai multă inventivitate decât prima dată.

28

Line se bucura de ultimele ore ale zilei, după ce Amalie se cufundase într-un somn profund. De obicei şi le petrecea citind sau lucrând la cercetările legate de familia sa, însă acum stătea pe canapea cu laptopul în poală şi scria. Din când în când se oprea şi asculta sunetele venite din camera copilului, dar tot ce auzea era ploaia constantă.

În text, alterna între conţinutul documentelor de urmărire penală, relatări din ziare despre cazul din 1987 şi propriile notiţe luate în timpul interviurilor pe care le realizase împreună cu Daniel. El îi trimisese fişierele audio, dar se afla la Oslo, unde edita conţinutul pentru primul podcast.

Începuse bine. Primul articol avea ca scop prezentarea faptelor pe scurt şi concis, dar într-o manieră captivantă, care să-l facă pe cititor să urmărească subiectul şi în

următoarele săptămâni. Ceea ce îi lipsea era o privire de ansamblu asupra cazului. Ajunsese la un acord cu un jurnalist de la Porsgrunns Dagblad care se ocupase de întregul caz şi care încă mai lucra la ziar. Provocarea era ca el să reuşească să termine de scris înainte ca ea să trimită editorialul la tipar. Asta nu prea o ajuta. Un ziar local ca Porsgrunn Dagblad nu era un competitor real şi nu aveau acces la acelaşi material documentar ca ea.

Reciti ce scrisese, cu toate că deocamdată nu erau decât nişte fragmente disparate care trebuiau legate între ele. Puţin dezamăgită, aşeză laptopul pe masă şi se ridică. Adevărul era că nu exista nicio provocare jurnalistică în proiectul pe care îl acceptase. Era interesant şi palpitant, dar în mare parte era vorba de sortarea faptelor şi prezentarea lor în diferite moduri, în porţii adecvate. La cum stăteau lucrurile, ea nu era decât o unealtă a poliţiei. Toate informaţiile fuseseră strânse în prealabil. Dacă voia să prezinte interes pentru cititori şi pentru ascultătorii podcastului, trebuia să mai scoată şi altceva din ele. Ceva care să genereze elan şi implicare. Trebuia să încerce să găsească ceva ce poliţiei îi scăpase sau care fusese interpretat greşit. O pistă pe care să o poată urmări. Din experienţă, ştia că, adesea, după publicarea unor articole, se ivea câte ceva. Sigur existau cititori care preferau să vorbească cu jurnaliştii în locul poliţiştilor despre lucrurile pe care le cunoşteau. Însă Line ardea de nerăbdare şi nu-şi mai găsea liniştea.

29

Wisting încălzi ultima bucată de pizza în cuptorul cu microunde. Rămăsese în frigider de vineri seara, dar arăta foarte bine.

— Vrei pizza? îi strigă lui Thomas, care era în living.

— Am mâncat la Line, răspunse el şi intră în bucătărie.

Wisting scoase pizza şi se aşeză. Thomas luă loc în faţa lui.

— De ce faci asta?

Wisting îşi înfipse furculiţa în felia de pizza. Se înmuiase în cuptorul cu microunde şi era prea fierbinte ca să o ţină în mână.

— Ce anume? se interesă el, tăind o bucată.

— De ce lucrezi la astfel de cazuri? Cele mai grave cazuri. Crime şi toate celelalte.

Wisting se gândi în timp ce mesteca. Din când în când, i se mai punea această întrebare. Oamenii se întrebau dacă stătea treaz noaptea din cauza muncii. Desigur, se întâmpla să nu poată dormi din cauză că un caz îi zăbovea în minte, dar motivul era unul profesional. Revedea în minte detaliile, căutând ceva ce trecuse cu vederea.

— Îmi face plăcere. Îmi place să cred că ajut la asigurarea justiţiei. Îmi place să cred că atunci când un om ucide, ar trebui să fie conştient că va veni cineva după el şi îl va trage la răspundere. Dacă nimeni nu ar face această meserie, am avea o societate în care s-ar aplica legea celui mai puternic.

Thomas ascultă fără să îl întrerupă.

— În plus, cred că este incitant. Aş putea spune că am devenit poliţist pentru că am dorit să fac lumea un loc mai

bun, să fac o schimbare, dar în cele din urmă este vorba de fascinaţia pentru infracţiunile grave.

— Nu este puţin cam... — Thomas căută cuvântul potrivit —, insensibil, într-un fel?

— Aş fi putut fi poliţist la rutieră. Dar asta este ceea ce mi-am dorit. Am vrut să încerc să înţeleg ceea ce pare de neînţeles. Cum poate o fiinţă umană să ia viaţa alteia. E la fel ca în cazul unui preot care lucrează în spital, printre muribunzi. Ar putea oficia nunţi şi botezuri, în loc de asta. Sau al medicilor care aleg să lucreze într-o secţie cu copii bolnavi de cancer. Sunt sigur că e şi dureros, şi dificil, dar poate că tocmai în asta găsesc rostul muncii lor.

— Am cunoscut o fată acum câteva luni, spuse Thomas. Începuse să devină o relaţie serioasă.

Wisting începu să mănânce din nou. Thomas nu le spusese despre o nouă iubită, dar simţea că urmează un *dar*.

— La început nu a înţeles ce presupunea munca mea. Când şi-a dat seama, nu a înţeles cum de puteam să fac o astfel de meserie. În ochii ei, eram un războinic. Unul care lua vieţi. Am încercat să-i explic ce mă motiva, dar nu am reuşit.

Wisting nu ştia ce să spună.

— Am încercat să îi spun că era vorba despre a face lumea mai sigură, continuă Thomas. Dar în mare măsură este aşa cum spui tu. Îmi face plăcere munca mea, atât activităţile de zi cu zi, cât şi ideea de a contribui la ceva mai mare. Nu mă pot imagina făcând altceva, zburând pe avioane de linie, de exemplu.

— Poate că aşa suntem noi construiţi, sugeră Wisting. Cred că şi sora ta simte acelaşi lucru.

Thomas se ridică.

— Pleci mâine? întrebă Wisting.

— Nu, răspunse Thomas. Cred că Line are ceva important de făcut. Voi rămâne toată săptămâna să am grijă de Amalie.

30

Hotelul era construit parţial deasupra plajei şi a mării. Stiller primise o cameră cu vedere la mare. Ieşi pe balcon şi rămase acolo mirosind algele şi marea sărată. În partea interioară a portului, un bărbat ieşise la plimbare cu un câine mare şi negru. Îi zări în lumina unui felinar. Marea izbea cu valuri albe, reci şi înspumate digul pe care stăteau, trimiţând din când în când o perdea de stropi fini peste ei.

Rămase pe balcon până când bărbatul şi câinele se făcură nevăzuţi, dincolo de cercul galben de lumină proiectat de felinar.

Îşi adusese în balcon un bax de şase beri, din care mai rămăseseră trei. Temperatura aerului le menţinea destul de reci. Mai luă o cutie din bax şi se duse în cameră. Spera să-l ajute să adoarmă. Avea probleme cu somnul, mai ales în hoteluri.

Noul chip al Nadiei Krogh umplu ecranul. Primise portretul fantomă cu puţin timp înainte de ora nouă. E drept, în Londra era abia ora opt, dar asta însemna, probabil, că îşi sacrificase cineva din timpul lui ca să obţină cel mai bun rezultat posibil.

Deschise cutia de bere şi se aşeză. Pentru Stiller nu conta cum arăta. Orice tocilar în materie de calculatoare

probabil că putea să creeze o animaţie utilizabilă în dormitorul lui pentru un preţ mult mai mic.

Turnă conţinutul cutiei într-un pahar şi îşi ridică din nou privirea la ecran. Se prea poate să fi arătat aşa dacă ar fi fost în viaţă acum, se gândi el şi luă o gură zdravănă de bere. Dar el nu credea că făcând imaginea publică aveau să obţină ceva. Schiţa era doar o recuzită uşor de utilizat pentru a face cazul să avanseze.

Îşi îndreptă privirea spre oglinda de perete aflată deasupra biroului. Începuseră să-i apară cearcăne, iar pe albul ochilor putea vedea câteva vinişoare roşii.

Prima dată când a avut probleme cu somnul a fost în perioada în care a locuit cu părinţii săi, în Africa de Sud. Cauza nu a fost greu de depistat. Era vorba despre Julia Ann. Însă chiar dacă putea să facă legătura cu ceea ce se întâmplase acolo, asta nu făcea lucrurile mai uşor de rezolvat.

La început, i se întâmpla să stea întins în pat, zvârcolindu-se o oră sau două după ce se culca, dar treptat situaţia s-a agravat. Încercase diverse medicamente. Acestea îi oferiseră câteva ore de somn, dar nu-l ajutaseră să se trezească odihnit. Apoi, după o jumătate de an, lucrurile s-au atenuat şi a reuşit să doarmă din nou normal. De atunci, insomnia a pus stăpânire pe el la intervale regulate. Acum, trecuse mai bine de o jumătate de an de când nu mai dormise o noapte întreagă.

Închise imaginea cu Nadia Krogh şi i-o trimise producătorului cu care avusese o discuţie pentru pregătirea programului de joi. Apoi îşi concentră atenţia asupra lui Martin Haugen. Nu prea putea să îşi formeze o părere despre el. În vechiul material de urmărire penală nu era nimic care să-i spună ce fel de persoană era cu adevărat. Părea să fie un personaj mai degrabă anonim.

Locuia singur şi nu avea o viaţă socială activă. Cercul social părea să se rezume la colegii de serviciu şi la câţiva membri de familie, vârstnici. Supravegherea comunicaţiilor ar putea ajuta, în cele din urmă, la conturarea unei imagini mai clare despre cine era, la fel ca şi percheziţionarea locuinţei. Dar, deocamdată, era ca şi cum ar fi existat ceva în viaţa lui care îl trăgea înapoi şi îl împiedica să-şi trăiască viaţa pe deplin.

Adrian Stiller sorbi din nou din pahar. Cunoştea genul ăsta de oameni. Oameni cu secrete mai întunecate decât cele mai adânci abisuri. Acestea erau secretele pe care îi plăcea să le dezgroape.

31

— Noutăţi? întrebă Wisting, închizând uşa centrului de supraveghere tehnică.

— Porno, răspunse Hammer făcând semn cu capul spre unul dintre monitoare.

— Se pare că are abonament la ceva. L-a accesat ieri noapte. Nu putem vedea o imagine în oglindă a paginilor care se află dincolo de *paywall*, dar pagina de logare vorbeşte de la sine.

— Extreme XXX, citi Wisting.

Paginile păreau să conţină teme precum constrângerea, sadismul şi masochismul.

— Nu ştiu cum să interpretez asta, comentă Hammer.

— Te pune pe gânduri, spuse Adrian Stiller, frecându-se la ochi.

Părea obosit şi dezorientat.

— Apeluri telefonice?
— Niciunul.
— Dar e-mailuri?
— Doar mesaje spam.
— Altceva?
— Este posibil să plănuiască o vacanţă. S-a uitat destul de mult la destinaţii exotice scumpe, dar nu a rezervat nimic.

Stiller se uită la ceas.

— Am doi tehnicieni pe drum. Vor opri în parcarea din Tønsberg şi vor fixa un emiţător pe maşina lui. După asta, îi vom vedea deplasările pe monitor.
— Nu este riscant? În plină zi, într-o parcare deschisă din faţa locului său de muncă?
— O să vadă ei cum procedează în funcţie de cum e parcată maşina, dar aceasta este cea mai bună opţiune. Acasă îşi ţine maşina în garaj. În plus, durează doar o clipă. Pentru un trecător nu este uşor să observe sau să înţeleagă ce se petrece.

Wisting îi dădu dreptate.

— Şi când va avea loc acţiunea? se interesă el.
— Am obţinut un ordin judecătoresc pentru o percheziţie secretă. Tehnicienii criminaliştii vor veni cu echipamentul necesar pentru a citi hard-diskul computerului lui Haugen.
— Cum intrăm?
— Avem experienţă. Nu va fi o problemă.
— Să sperăm că nu, spuse Wisting şi se întoarse în biroul lui.

Percheziţiile secrete nu erau ceva obişnuit. De regulă, îi prezentau persoanei în atenţie un document care consemna că un judecător le acordase permisiunea, după care percheziţia era efectuată în prezenţa suspectului. Sau era realizată după ce acesta era dus în arest. Doar în două rânduri mai participase Wisting la o percheziţie secretă.

La ora 12:07 minute, capul lui Adrian Stiller se iţi la uşa biroului lui Wisting.

— Suntem gata. Acţionăm acum.

Mesajul veni pe nepusă masă, dar Wisting se ridică şi îl urmă pe Adrian Stiller în garajul poliţiei. Acolo se afla o dubă murdară, cu număr de înmatriculare lituanian. Pe laterală era prins un panou magnetic pe care erau desenate un ciocan şi un fierăstrău.

— Creativ, comentă Wisting.

Presupuse că bărbatul aflat la volan era unul dintre tehnicieni şi îl salută cu un semn din cap. Nils Hammer era deja aşezat în partea din spate a maşinii. Wisting urcă şi îl salută şi pe cel de-al doilea agent special al departamentului tehnic din cadrul Kripos. Adrian Stiller urcă după el şi închise portiera glisantă, după care maşina părăsi garajul.

— Totul a mers bine? întrebă Wisting gândindu-se la dispozitivul de localizare ce fusese prins pe maşina lui Martin Haugen.

— Fără probleme, răspunse tehnicianul, ridicând o tabletă pe care se vedea imaginea unei hărţi.

În centrul ei se vedea un punct roşu la marginea unei zone deschise, despre care Wisting înţelese că era parcarea.

— O voi instala în camera centrului de supraveghere tehnică, după ce terminăm, ca să îl puteţi urmări, preciză tehnicianul.

Geamurile din spate ale maşinii erau pline de funingine, ceea ce făcea ca norii cenuşii să pară mai întunecaţi şi mai ameninţători.

Toţi cei din interiorul maşinii săltară pe scaune când şoferul băgă maşina într-o viteză mai mică şi începu să urce spre Kleiver.

Adrian Stiller vorbea la telefon. Schimbă câteva cuvinte monosilabice, după care închise şi îşi ridică braţul stâng în dreptul feţei.

— Avem cale liberă, spuse el într-un microfon minuscul de la încheietură, apoi explică: Am oprit curentul electric, să scoatem camerele de supraveghere din funcţiune.

Bărbatul de la volan arătă spre casca aproape invizibilă pe care o purta în ureche şi-i făcu semn cu degetul mare ridicat prin geamul care despărţea habitaclul de zona de marfă.

Roţile alunecară pe pietriş în timp ce urcau spre casă, iar pietricelele prinseră să zornăie în aripile interioare ale roţilor. Maşina derapă şi Wisting îşi puse o mână pe plafon ca să îşi păstreze echilibrul.

Şoferul viră în curtea largă şi parcă maşina cu partea laterală spre casă. Wisting se mişcă pentru a se uita afară. Fără electricitate, casa lui Martin Haugen părea şi mai părăsită decât atunci când trecuse pe-acolo cu o săptămână înainte. Rămaseră pe scaune, aşteptând ca şoferul să coboare şi să se îndrepte spre casă. Acesta sună la uşă şi făcu un pas în spate.

— *Do you need repair?*[2] spuse Stiller într-o engleză stricată, imitând felul în care s-ar fi adresat şoferul dacă, în ciuda aşteptărilor, ar fi fost cineva acasă.

În casă nu se văzu nicio mişcare. Şoferul se duse la uşă şi scoase din buzunarul hainei ceva ce semăna cu un pahar.

Îl puse peste yală şi în mai puţin de un minut uşa era deschisă.

— Se vede vreo mişcare la maşină? întrebă Wisting uitându-se la tehnician.

Acesta verifică tableta.

Încă stă pe loc.

---

[2] Aveţi nevoie de reparaţii? (N.tr.)

Adrian Stiller deschise portiera glisantă şi le împărţi mănuşi şi protecţii de cauciuc pentru pantofi. Tehnicianul care forţase uşa verifică prin casă, în timp ce restul aşteptară pe hol.

— E sigur, spuse el ca o confirmare finală că nu era nimeni acasă.

Wisting îi lăsă pe ceilalţi să i-o ia înainte. Podeaua din hol scârţâia sub paşii lui.

— Două calculatoare, spuse bărbatul care verificase locuinţa. O unitate cu monitor în camera de oaspeţi şi un laptop în living.

Arătă spre cel din urmă, care era lăsat pe măsuţa de cafea din faţa televizorului. Celălalt tehnician se aşeză şi deschise servieta. Îşi scoase propriul laptop, un hard extern, un acumulator şi cablurile corespunzătoare.

— Va dura mult? întrebă Wisting.

— Depinde, i se răspunse. Mai întâi trebuie să ne conectăm, apoi depinde de câte date are stocate. Ar putea dura cel puţin o oră.

— O oră, repetă Wisting uitându-se pe fereastră.

Nu mai ploua, doar apa continua să picure de pe frunzele copacilor.

Un colţ al livingului era organizat ca birou. Pe masă se găseau câteva facturi şi teancuri de alte hârtii, iar pe un raft se aflau mai multe biblioraftturi, etichetate pe ani. Adrian Stiller începu să se uite prin ele, în timp ce Hammer dispăru în dormitor.

Wisting se duse în bucătărie. Pe peretele de lângă fereastră se găsea un dulap cu sertare. Se afla în spatele scaunului pe care obişnuia să stea Martin Haugen şi la care putea ajunge rotindu-se. Pe dulap se aflau un radio, nişte oferte speciale de la diverse lanţuri de magazine şi câteva numere din revista Vi Menn. În primul sertar de sus, Wisting ştia că Martin obişnuia să îşi ţină portofelul şi

cheile. Îl deschise şi aruncă o privire. Într-o parte, se găseau un telefon mobil vechi şi un cablu de încărcare, câteva pixuri, un mic capsator, un tub de lipici, o foarfecă şi un carneţel fără nimic scris în el.

— Avem ceva aici, strigă Nils Hammer dintr-un alt colţ al casei.

Wisting se îndreptă spre living. Hammer ieşi din dormitor şi ridică un ziar vechi. Wisting recunoscu numărul respectiv. Era interviul luat de VG mamei Nadiei Krogh, în care aceasta îşi descria durerea şi vorbea despre pierderea fiicei sale.

— Nu este ceva deosebit? întrebă Hammer.

Stiller încuviinţă.

— Fotografiază-l şi documentează-l, ordonă el.

— Era pe fundul unui sertar al comodei, explică Hammer.

— Pune-l înapoi în acelaşi loc.

Hammer încuviinţă şi se retrase. Wisting reveni la dulapul cu sertare din bucătărie. În cel de-al doilea sertar era un teanc de scrisori. Wisting le scoase. Sub ele găsi un paşaport. Lăsă teancul de scrisori pe masa din bucătărie şi luă paşaportul. Îi aparţinea lui Martin Haugen şi fusese emis în data de 10 octombrie. Asta se întâmpla cu doar cinci zile în urmă şi coincidea cu aniversarea dispariţiei Katharinei. Cererile pentru emiterea paşapoartelor erau procesate rapid. Concret, asta însemna că el depusese cererea la începutul săptămânii precedente şi probabil că primise paşaportul cu o zi în urmă sau chiar înaintea weekendului, poate vineri, când Wisting trecuse pe la el după-amiaza. Atunci nu-i spusese nimic despre vreun plan de călătorie.

Wisting puse paşaportul înapoi în partea din spate a sertarului şi răsfoi teancul de scrisori. Erau de la taxe şi impozite, de la firma de asigurări şi de la bancă. Le verifică sistematic pentru a nu le schimba ordinea. La baza

teancului se afla un plic alb, fără numele şi adresa destinatarului. Wisting lăsă deoparte celelalte scrisori, deschise plicul fără adresant şi scoase foia de hârtie din interior. Încă dinainte de a o extrage complet, simţi cum îl inundă un val de adrenalină. Conţinutul, însă, îl lăsă fără suflare. Se simţi ca şi cum cineva îl lovise în plex şi îl cuprinse ameţeala.

— Stiller, spuse el înghiţind în sec, fără să reuşească să strige suficient de tare.

Făcu un pas în lateral, apucă spătarul scaunului şi strigă din nou.

— Stiller!

Adrian Stiller intră în bucătărie. Wisting îi întinse foia de hârtie. Pe aceasta era scris un singur cuvânt.

Ştiu.

Fiecare literă a scurtului mesaj fusese decupată dintr-un ziar şi lipită exact la fel ca în scrisoarea trimisă de persoana care o răpise pe Nadia Krogh. Modul în care fusese realizată era o aluzie inconfundabilă la cea din urmă. Cineva ştia despre Martin Haugen şi Nadia Krogh.

— Era în sertar, preciză Wisting, făcând semn cu capul spre dulap.

Stiller ceru să vadă plicul.

— Anonim, comentă Wisting.

Stiller îl ridică în dreptul ferestrei, la lumina zilei.

— Are un mic orificiu în el, comentă el.

Wisting se uită la foaia de hârtie din mâna lui. Avea şi ea un orificiu cât un vârf de ac. Amândoi traseră aceeaşi concluzie. Plicul anonim fusese prins pe uşă.

— Nu pare să fie prea vechi, spuse Stiller.

— Este greu de spus, se gândi Wisting, dar îi dădu dreptate. Poate că are legătură cu camerele de supraveghere. Probabil că le-a instalat ulterior.

Hammer intră şi el în încăpere. Înjură tare la vederea scrisorii.

Wisting încercă să îşi adune gândurile. Era evident că expeditorul voia ca Martin Haugen să afle că exista cineva care ştia ce făcuse.

— Asta confirmă lucrurile, spuse Stiller, privindu-l pe Wisting în ochi. Nu crezi că ţi-ar fi spus despre scrisoare dacă era nevinovat? Dacă n-ar fi înţeles despre ce era vorba?

Wisting încuviinţă.

— Avem o dilemă, spuse Hammer.

— La ce te referi?

— Este clar că expeditorul ştie ce a făcut Martin Haugen, începu el să explice. Poate că pe scrisoare sunt amprente sau probe biologice care să ne permită să-l identificăm, dar ca să aflăm trebuie să o luăm cu noi. Iar în cazul ăsta, Haugen îşi va da seama că a fost cineva în casă.

Wisting îl rugă pe Hammer să ţină scrisoarea în timp ce deschidea o pungă pentru probe scoasă din buzunar.

— O vom lua cu noi, spuse el hotărât. Pun pariu că nu o va căuta o vreme, iar dacă o va face, nu ne rămâne decât să sperăm că va crede că a rătăcit-o. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla este că va apărea o stare de incertitudine.

Scoase o altă pungă de probe pentru plic.

— Situaţia asta dă naştere la nişte întrebări. Scrisorile trimise de răpitori nu au fost făcute publice. Aspectul lor a fost cunoscut numai şi numai de către poliţişti şi răpitori, dar expeditorul cu siguranţă îl ştie, spuse Hammer.

— Şi familia Nadiei ştie, le reaminti Stiller. În cei peste 20 de ani scurşi, poate că au vorbit despre asta, iar săptămâna trecută le-au primit şi cei de la VG.

— Dar niciunul dintre ei nu ştie că Haugen a devenit suspect datorită noii verificări a amprentelor, obiectă Hammer.

Adrian Stiller ridică din umeri.

— Poate că ne grăbim cu concluziile. Poate că scrisoarea se referă la ceva complet diferit. Poate că expeditorul ştie altceva. Sau poate că o fi făcut-o chiar Haugen, care pune la cale un nou plan.

Wisting nu credea niciuna dintre ipoteze.

— Am văzut un bărbat aici, săptămâna trecută, spuse el. Am ajuns noaptea târziu, în ziua dispariţiei Katharinei. A încercat să se ascundă, dar a dispărut în pădure când şi-a dat seama că l-am văzut.

— Ai observat vreun plic prins pe uşă?

Wisting clătină din cap cu îndoială, după care se duse pe holul principal, deschise uşa de la intrare şi se postă în faţa ei. În mijlocul ramei ferestruicii remarcă o gaură mică lăsată de o piuneză sau de altceva folosit pentru prinderea scrisorii pe uşă.

— Joi nu era aici, spuse el.

— Bine, replică Stiller luând cele două pungi de probe. Le voi cere băieţilor să le ducă la laborator, să vedem dacă obţinem ceva din ele.

Wisting se întoarse în bucătărie, puse restul scrisorilor la locul lor şi deschise al doilea sertar. Conţinea reviste şi săptămânale, precum şi un teanc de felicitări de Crăciun. Wisting le răsfoi. Erau de la mătuşa şi unchii săi din Porsgrunn. În fiecare an spuneau acelaşi lucru, un text scurt prin care îi urau un Crăciun şi un An Nou fericit. Printre ele se găseau şi câteva plicuri cu urări trimise de aceeaşi membri ai familiei cu ocazia aniversării lui. Reprezentau o mărturie tăcută despre cât de restrâns era cercul social al lui Martin Haugen.

Cu cât avansa în teancul pe care îl luase, cu atât hârtiile deveneau mai rigide şi mai îngălbenite. Aproape de sfârşitul teancului se afla un plic cu o formă diferită de celelalte, aproape pătrat. Scoase felicitarea şi rămase în mână cu o fotografie în care apăreau Line şi Thomas. Era un bilet de mulţumire pentru banii pe care îi primiseră în dar cu ocazia primei lor împărtăşanii. Data de acum 15 ani, dar fusese lăsată într-un teanc care creştea câte puţin cu fiecare an care trecea.

Brusc, se simţi ca un intrus care cotrobăia prin sertarele din bucătăria altcuiva. Cu ocazia confirmării, Line şi Thomas primiseră cadouri de la familie şi prieteni. Lui Martin Haugen i se oferise un loc în acel cerc.

Puse la loc teancul cu felicitări şi închise sertarul.

În următoarea jumătate de oră, Wisting verifică toate celelalte sertare şi dulapuri. Examină cu minuţiozitate conţinutul unui borcan albastru de pe pervazul ferestrei şi pe cel al unui bol aflat pe frigider. Tehnicianul din living terminase cu laptopul şi se dusese în camera de oaspeţi, ca să copieze conţinutul unităţii de-acolo.

Pe bufetul aflat deasupra blatului de lucru se găseau şase căni mari de porţelan, inscripţionate cu îndemnuri simple. Wisting se ridică pe vârfuri şi luă una pe care scria *Cel mai bun moment este acum. Aminteşte-ţi să te bucuri de cafea.* Odată cu cana, luă şi stratul de praf unsuros care se strânsese şi care acum căzu în chiuvetă. Îl adună, ca să nu lase urme, şi sfârşi prin a-l dosi în buzunarul de la spate.

Cana conţinea o mână de monede străine. O puse la loc şi avu mai multă grijă când o luă pe cea de-a doua. *Viaţa este lungă. Fericirea stă în cafea.* Pe fundul cănii se afla o cheie. Wisting o prinse cu două degete şi simţi că i se lipeşte de mănuşile de unică folosinţă. Cheia părea să stea acolo ceva vreme, fiind acoperită de grăsimea de la prăjeli

care se ridicase din tigăi. Nu avea niciun marcaj, dar judecând după formă şi mărime putea fi de la o uşă sau de la un lacăt mare. O puse înapoi şi verifică următoarea cană. Era goală. La fel şi următoarele trei.

— Avem mişcare! se strigă din camera de oaspeţi.

Anchetatorii se strânseră în jurul bărbatului care ţinea tableta. Wisting observă cum punctul roşu se mişca spre sud, pe E18.

— A apărut cu întârziere, explică bărbatul cu echipamentul tehnic. S-a pus în mişcare în urmă cu 17 minute.

Wisting se uită la ceas. Martin Haugen mai avea două ore din programul de lucru, dar punctul roşu de pe ecran se îndrepta spre ei.

— Va ajunge aici în mai puţin de zece minute, calculă Hammer.

Monitorul laptopului tehnicianului arăta că încă se mai transferau date din calculatorul lui Martin Haugen.

— Cât mai durează? întrebă Stiller.

— Am nevoie de cele zece minute, răspunse tehnicianul.

— Bine. Datele de localizare sunt sigure? Suntem sută la sută în timp real? întrebă Stiller.

Tehnicianul îi confirmă.

— Atunci te opreşti când maşina iese de pe E18. Se întoarse spre Wisting şi Hammer. Noi, ceilalţi, ne asigurăm că totul se găseşte în acelaşi loc în care era atunci când am venit şi că nu am lăsat nimic în urmă: mănuşi, pungi sau alte obiecte. După care ne retragem în maşină.

Wisting se duse în bucătărie şi aruncă o privire în jur. Totul părea neatins. Apoi se îndreptă spre furgonetă şi urcă împreună cu Hammer. Stiller stătea în pragul uşii. Wisting se uită la ceas. Trecuseră patru minute. Se scurse şi următorul minut, apoi încă unul. După şapte minute, şoferul se ivi în cadrul uşii. Traversă curtea, urcă şi porni

motorul, înainte de a se întoarce să închidă uşa. Apoi apăru şi bărbatul cu servieta şi echipamentul computerizat.

O umbră întunecată alunecă de-a lungul peretelui casei.

— Katta! gemu Wisting.

Pisica se furişă în sus pe scări şi se strecură înăuntru chiar în momentul în care uşa era pe cale să se închidă.

Wisting sări din maşină şi alergă spre casă.

Pisica lăsase urme de lăbuţe ude, la fel ca şi tehnicianul care alergase după ea. Wisting îi urmă până în living.

— Pis, pis, pis, o chemă el, fără să se uite la pisică.

Se aplecă, se uită sub masă şi zări o pereche de ochi în spatele canapelei. În timp ce el se apropie, aceasta ţâşni de sub canapea şi dispăru în bucătărie.

Wisting şi tehnicianul o urmăriră. Pisica făcu o tură printre picioarele scaunelor, după care se căţără în mijlocul mesei.

Wisting încercă să o facă să vină la el, dar nu părea interesată. Tehnicianul înaintă încetişor spre ea, dar nu se lăsă prinsă şi se repezi din nou în living.

Acelaşi lucru se repetă încă o dată înainte ca Wisting să se năpustească asupra ei. Pisica i se zvârcolea în mâini în vreme ce o scotea afară. Tehnicianul îngenunche şi şterse urmele de apă de pe podeaua holului cu mâneca hainei. Apoi închise uşa şi îşi folosi din nou dispozitivul pentru a încuia yala. Wisting dădu drumul pisicii şi sări în spatele furgonetei. Uşa glisantă se închise cu o bufnitură. Şoferul se repezi la volan şi puse maşina în mişcare.

— Poziţia? întrebă Adrian.

— Este tot pe E18, răspunse bărbatul responsabil de dispozitivul de localizare. Încă nu a ieşit de pe ea.

— Aşadar nu vine acasă?

Tehnicianul clătină din cap.

— Se îndreaptă spre Telemark.

Maşina săltă când intră pe şoseaua principală. Wisting aruncă o privire spre casa lui Steinar Vassvik, fără să-l zărească pe vecin.

— Am luat tot ce ne trebuia? întrebă Adrian Stiller.

Tehnicianul IT confirmă.

— Două hard-diskuri. Voi face copii în această după-amiază ca să le verificaţi.

Wisting ceru să vadă tableta pe care apărea localizarea maşinii lui Martin Haugen. Tehnicianul i-o înmână. Punctul roşu trecuse hotarul dintre Vestfold şi Telemark.

32

Line aruncă o privire spre vitezometru. Când cădea pe gânduri, ca acum, avea tendinţa să încetinească. Acul arăta puţin peste 90. O camionetă masivă intrase în depăşire şi ajunsese în dreptul ei. Acceleră şi o depăşi chiar în momentul în care mări şi ea viteza.

Stabilise două interviuri. Unul era cu Gier Inge Hansen de la Porsgrunns Dagblat. Celălalt era cu poliţistul Kittil Nystrand, care intra pe tură la ora patru.

O depăşi încă o maşină, deşi mergea cu viteza legală maximă. Menţinu viteza constantă până ieşi de pe E18 spre Porsgrunn. Sediul ziarului se afla pe strada Jernbanegata şi reuşi să ajungă fără să folosească GPS-ul. Era o clădire de un gri-mohorât, peste drum de gară. Niciunul dintre locurile de parcare pentru vizitatori nu era liber, însă Line găsi unul disponibil pe cea mai apropiată stradă paralelă, unde putea staţiona gratuit timp de două

ore. Ajunsese cu aproape o jumătate de oră mai devreme şi îşi scoase reportofonul pentru a înregistra o introducere.

— Ne îndreptăm spre redacţia ziarului Porsgrunn Dagbladet sau PD, cum i se spune aici, începu ea, gândindu-se că era corect să folosească cuvântul *noi*, chiar dacă Daniel nu era prezent.

Astăzi, erau doar ea şi ascultătorii, deci tot *noi*.

— PD este un mic ziar local din Porsgrunn şi Bamble. Apare timp de cinci zile pe săptămână şi are un tiraj de 3 000 de exemplare. Geir Inge Hansen a lucrat aici ca jurnalist mai mult de 40 de ani şi a scris despre orice şi oricine. Unul dintre subiectele despre care a scris cel mai mult este Nadia Krogh.

Opri înregistrarea şi puse reportofonul înapoi în geantă. Era bucuroasă că îl găsise pe Geir Inge Hansen. La telefon păruse interesat şi implicat. Ultimul articol despre Nadia Krogh apăruse în urmă cu un an, când se împliniseră 25 de ani de la dispariţie. Hansen părea mulţumit că ziarul local realizase o nouă trecere în revistă a subiectului şi era interesat să afle de ce dorea VG să aducă acum cazul în prim-plan. Ea se abţinuse să îi spună că fusese iniţiată o nouă anchetă. Această ştire trebuia să apară în numărul de vineri. În schimb, îi povesti ceva, la modul general, despre aventura podcastului.

Mai erau 20 de minute până la ora stabilită pentru interviu. Îşi omorî timpul recitind declaraţiile date poliţiei de iubitul Nadiei, Robert Gran. Adrian Stiller îi aranjase o întâlnire cu el sâmbătă şi era nerăbdătoare să audă ce avea de zis. La poliţie dăduse trei declaraţii diferite cu privire la ceea ce se întâmplase în noaptea dispariţiei Nadiei, aşa că nu era greu de înţeles de ce suspiciunile căzuseră asupra lui. Trebuia să-l provoace cu întrebări dificile, dar şi esenţiale. Când nu mai rămăseseră decât cinci minute până la ora 14:00, coborî din maşină şi se

îndreptă spre redacţia ziarului. La intrare aştepta un bărbat cu o ceaşcă de cafea într-o mână şi o ţigară în cealaltă. Line văzuse fotografii cu Geir Inge Hansen şi îl recunoscu. Bărbatul aflat în faţa uşii probabil că făcuse, la rândul lui, aceleaşi verificări. Îi zâmbi şi trase un ultim fum, înainte de a stinge ţigara în scrumieră.

Line porni din nou reportofonul şi se apropie de el. Mâna ei părea mică într-a lui.

— Bine ai venit pe la noi, spuse veteranul jurnalist. Urmează-mă.

Urcară împreună până la etajul al doilea. Intrară într-o chicinetă, unde Geir Inge Hansen umplu o ceaşcă de cafea. Line ceru un pahar cu apă şi îl urmă într-un birou înghesuit, cu un aer îmbâcsit.

Line se aşeză pe fotoliul pentru oaspeţi, în timp ce Geir Inge Hansen eliberă biroul dintre ei.

— Deci, răpirea Krogh, spuse el, ca şi cum ar fi stabilit subiectul discuţiei. Sunt ziarist de 42 de ani, dar nu am mai fost niciodată intervievat.

Line îi zâmbi. Jurnaliştii care intervievau alţi jurnalişti aduceau, de obicei, foarte puţine informaţii noi despre un subiect.

— Îţi aminteşti când ai auzit pentru prima dată despre caz? îl întrebă ea.

Geir Inge Hansen încuviinţă.

— Pe atunci nu era vorba despre un caz de răpire, ci de dispariţie, de genul celor care sunt destul de multe: un adolescent care nu s-a întors acasă după o petrecere a tinerilor. Când a început operaţiunea de căutare, a devenit o chestiune de interes şi pentru noi. Oamenii devin curioşi când văd poliţia, Crucea Roşie şi voluntarii.

Aruncă o privire spre reportofon, de parcă acesta l-ar fi împiedicat să-şi exprime unele gânduri, apoi continuă:

— Cu toate acestea, poliţia a început devreme. Poate din cauză că persoana care i-a alertat a fost Joachim Krogh, dar probabil şi pentru că a devenit clar încă de la bun început că nu-şi petrecuse noaptea nici cu iubitul, nici cu prietena ei. Dimpotrivă, plecase de la petrecere devreme. Sigur i se întâmplase ceva.

Jurnalistul făcu din nou o pauză.

— Punerea sub acuzare a iubitului ei a reprezentat o evoluţie dramatică. Mai întâi pentru că minţise în timpul audierii, apoi pentru crimă. Cu siguranţă nu mai fusesem implicat în aşa ceva înainte. Îmi amintesc întâlnirea de la închisoare. Nu mai văzusem niciodată atâţia jurnalişti strânşi în acelaşi loc. Robert Gran a fost adus şi nu părea să fie impresionat de tot ceea ce se petrecea în jurul lui. Părea foarte rece. Cinic. Privea fix în faţă, cu ochii lui întunecaţi.

Sună un telefon mobil. Geri Inge Hansen îl scoase din buzunar, se uită la ecran şi îl opri, apoi continuă:

— După aceea, lucrurile au luat o cu totul altă turnură. La aproape două săptămâni de la dispariţie, poliţia a organizat o conferinţă de presă. Mă gândeam că asta însemna una din două: fie mărturisise iubitul, fie descoperiseră cadavrul. Sau ambele. Dar nu a fost aşa. Inspectorul-şef a început prin a spune că în ultima săptămână existase un dialog cu persoane care susţineau că o răpiseră pe Nadia Krogh şi care ceruseră o răscumpărare în schimbul ei. Nimeni nu se aşteptase la aşa ceva. Cei din încăpere au rămas fără cuvinte, ca după o explozie. Ţăcănitul blitzurilor a răsunat în toată sala.

Jurnalistul aflat de cealaltă parte a biroului îşi duse ceaşca de cafea la gură şi sorbi din ea.

— Restul poveştii îl ştii. Iubitul ei a fost eliberat. Nadia nu a fost găsită niciodată, spuse el.

Line dorea ca discuţia să se concentreze pe ceea ce voia să scoată în evidenţă.

— Ce au crezut oamenii despre ce se întâmplase?

— Nu cred că oamenii ştiau ce să creadă, răspunse Geir Inge Hansen. La început, s-a stârnit teama, dispăruse o copilă. Apoi arestarea a adus un fel de uşurare, dar şi o stare de şoc. Când s-a aflat despre răpire, cred că oamenii au fost confuzi. Joachim Krogh, tatăl Nadiei, era un tip controversat. Încă este. Mulţi au crezut că dispariţia ar fi putut avea legătură cu el. Se afla în toiul unei restructurări şi tocmai închisese fabrica de cherestea când s-a întâmplat totul. Au fost unii care au crezut că răpirea era răzbunarea vreunui angajat. Aproape o sută de oameni rămăseseră pe drumuri, oameni care lucraseră acolo toată viaţa, unii timp de mai multe generaţii. Dar, dacă aşa au stat lucrurile, în situaţia asta au avut efect de bumerang. Răpirea a trezit simpatie în rândul oamenilor şi nimeni nu se mai aştepta ca el să răspundă pentru închiderea fabricii în timp ce era copleşit de situaţia cu fiica lui. Dimpotrivă, politicienii şi sindicaliştii s-au străduit să nu iasă în evidenţă. Au existat şi persoane care au susţinut că Joachim Krogh chiar a profitat financiar de pe urma situaţiei şi că banii ceruţi în schimbul Nadiei erau mărunţiş în comparaţie cu câştigurile lui din perioada în care nimeni nu s-a simţit în stare să protesteze sau să se opună unui tată îndurerat.

Geir Inge Hansen continuă să relateze modul în care urmărise el evenimentele. Fusese de faţă când echipa de scafandri cercetase Eidangerfjord şi atunci când se săpase prin pădure în căutare de cadavre, când clarvăzătorii credeau că ştiu unde era Nadia şi unii erau convinşi că o văzuseră în viaţă în alt oraş sau în altă ţară. Misterul nu făcuse decât să ia amploare.

Line obţinuse afirmaţii pe care le putea folosi, dar şi idei cu privire la alte persoane care ar fi putut contribui la podcast. Se asigură că discuţia se înregistrase şi opri reportofonul. Geir Inge Hansen se ridică să o conducă la ieşire.

— Eu tot cred că a fost iubitul ei, spuse el.

— De ce?

— Numeşte-o intuiţie, răspunse Geir Inge Hansen. Este ceva în legătură cu tipul acela. Ceva în neregulă.

— Cum rămâne cu scrisorile de răscumpărare? Au fost trimise când el era în arest.

— Oricine putea trimite acele scrisori.

— Nu chiar oricine, obiectă Line. Nu Robert Gran.

— Dar cineva care ar fi dorit să-l ajute ar fi putut s-o facă fără probleme, insistă ziaristul local. De îndată ce Robert Gran a fost eliberat, răpitorii n-au mai dat niciun semn.

— Există o fotografie ataşată la caz, continuă Line să obiecteze. O fotografie cu Nadia şi frăţiorul ei, pe care o avea în portofel la momentul dispariţiei.

Geir Inge Hansen ridică discret din umeri şi zâmbi.

— Presupun că ai dreptate. Nu oricine putea să trimită acele scrisori. Trebuie să fi existat un complice. Cineva care ştia ce se întâmplase cu Nadia şi unde era.

Line regretă că oprise reportofonul, dar probabil că acesta fusese şi motivul pentru care Geir Inge Hansen îndrăznise să îşi împărtăşească gândurile personale. El îşi scoase o nouă ţigară, o puse în colţul gurii şi o urmă la parter.

— În cazul ăsta, cine l-ar fi putut ajuta? întrebă Line când ieşiră din clădire.

— Nu ştiu, recunoscu Geir Inge Hansen şi îşi aprinse ţigara. Ceea ce ştiu este că Robert locuieşte împreună cu mama lui.

Ultimele lui cuvinte i se întipăriră în minte şi nu reuşea să scape de ele în timp ce se îndrepta spre maşină. Acum avea o nouă perspectivă înaintea întâlnirii cu iubitul Nadiei.

Ideea o părăsi brusc când ajunse la maşină. Un bilet galben pus pe parbriz o făcu să înjure. Încă o amendă pentru parcare.

Se uită în jur să vadă dacă inspectorul de parcare mai era prin preajmă, dar nu văzu pe nimeni. Îşi verifică ceasul şi tichetul de parcare. Nu lipsise mai mult de două ore, doar că uitase să pună la socoteală şi jumătatea de oră petrecută în maşină, în care se pregătise.

Era a doua amendă de parcare într-o săptămână. Se prăbuşi în spatele volanului şi aruncă notificarea galbenă pe bancheta din dreapta. Supărată, exasperată şi frustrată. Porni motorul, apăsă prea tare pedala de acceleraţie, încât roţile scârţâiră pe asfalt când demară din spaţiul marcat.

Intenţionase să se oprească la o cafenea, să mănânce o salată şi să bea o cafea cât timp pregătea interviul cu poliţistul, dar acum nu-şi mai putea permite. Merse în schimb la un magazin de unde cumpără o sticlă de apă şi un pachet de biscuiţi, pe care îi mâncă în maşină.

În drum spre locul unde stabilise să se vadă cu Kittil Nystrand, îl sună pe Thomas. Erau bine amândoi. După Anul Nou, urma să obţină un loc la creşă pentru Amalie, dar până atunci era complet dependentă de cineva care să aibă grijă de ea cât timp era la muncă.

Ajunse devreme. Kittil Nystrand mergea la serviciu la ora 16:00 şi acceptase să se întâlnească cu ea la 17:30. Fusese senin toată ziua, dar acum începuse să plouă din nou.

Line porni echipamentul de înregistrare în timp ce motorul mergea în ralanti şi ştergătoarele îndepărtau apa de pe parbriz.

— Mă aflu la Olavsberget Camping din Porsgrunn, spuse ea. Suntem în afara sezonului. Campingul este închis, se vede doar un strop de lumină în clădirea sanitară şi în cupola de deasupra chioşcului galben aflat în piaţa din faţa intrării principale. În urmă cu 26 de ani, într-un sac de gunoi, lăsat în spatele chioşcului, se găseau trei milioane de coroane. Vom afla mai multe despre asta când ne vom întâlni cu inspectorul de poliţie Kittil Nystrand.

Maşina de poliţie apăru exact în timp ce spunea asta, cu aproape zece minute înaintea orei stabilite. Opri lângă ea şi coborî geamul lateral.

— Cu tine trebuie să stau de vorbă? întrebă bărbatul aflat la volan.

Vocea aspră se potrivea cu înfăţişarea sa. Rigid, cu părul tuns scurt, pometi proeminenţi şi o bărbie puternică.

— Vii la mine în maşină? o întrebă el.

Line îi mulţumi, îşi luă reportofonul cu ea şi urcă în maşina de poliţie. Îl prevenise că avea să înregistreze discuţia şi că anumite fragmente ar putea fi utilizate în podcast.

— Am înţeles că aţi petrecut ore bune aici. Aşa este? făcu Line introducerea.

Poliţistul încuviinţă.

— Lucram la departamentul de narcotice pe atunci. Eram un grup separat care se ocupa de supraveghere. Într-o după-amiază am fost chemaţi de şeful departamentului. Era într-o zi de joi. Am fost informaţi succint despre caz. Nadia Krogh fusese răpită, iar familia primise o cerere de răscumpărare. Plata urma să se facă aici, într-un sac de gunoi negru, care urma să fie plasat în spatele chioşcului.

Ni s-a ordonat să plecăm şi să fim pe poziţii înainte ca Joachim Krogh să sosească cu banii.

— Care era planul, de fapt?

— Joachim Krogh voia să plătească pentru a-şi recupera fata. Sarcina noastră era să urmărim banii. Nu trebuia să intervenim în niciun fel, doar să supraveghem. Exista riscul ca un trecător curios să se apropie şi să înceapă să scotocească în sac.

Prin staţia radio se auzi un apel. Kittil Nystrand îi reduse volumul.

— Cei care lucrau aici nu au ştiut nimic, continuă el. Proprietarului i s-a spus că făceam cercetări în legătură cu un caz de trafic de stupefiante. Pe atunci, E18 trecea pe aici. Era mult trafic, mulţi oameni se perindau pe aici. Planul era să-i lăsăm să ia banii şi apoi să-i urmărim. De îndată ce ne-am instalat, am primit întăriri din Oslo. În total, eram trei echipe de supraveghere. Două care se aflau pe teren în ture de 12 ore şi una care se odihnea; 18 bărbaţi în maşini şi pe motociclete. În plus, aveam un avion gata de decolare pe pista din Geiteryggen. Eu eram într-o dubă cu însemnele unui instalator, cam pe unde ne aflăm acum.

— Şi ce s-a întâmplat? se interesă Line.

— Nimic, oftă poliţistul. Problema a fost că în scrisoare nu era precizată ora. Se spunea doar unde să fie lăsaţi banii. Nu au fost ridicaţi, iar răpitorii n-au mai transmis niciun mesaj. După ce a trecut weekendul, am redus numărul echipajelor, iar spre finalul săptămânii întreaga operaţiune a fost anulată. Am luat banii şi ne-am întors la bază.

Pe strada principală trecu un camion. Line aşteptă până ce zgomotul se estompă.

— Ai mai fost implicat în aşa ceva înainte sau după aceea?

— Nu.

— Te-ai întrebat vreodată ce s-a petrecut, de fapt?
— De multe ori, răspunse poliţistul. Dar nimeni nu poate spune ce s-a întâmplat de fapt.

33

Imaginea cu localizarea exactă apăru pe unul dintre monitoarele din încăperea centrului de supraveghere tehnică. Punctul roşu care indica maşina lui Martin Haugen stătea pe loc chiar la periferia oraşului Porsgrunn, la doar câteva sute de metri după ce ieşise de pe E18.

Hammer înlocui imaginea hărţii cu una aeriană. Maşina era parcată într-o zonă industrială. Cel mai izbitor aspect al imaginii era marea carieră de nisip. Vegetaţia începuse deja să acopere locurile din care se făcuse extracţia, dar, văzută de sus, încă arăta ca o rană în peisaj.

— A parcat în faţa unei clădiri comerciale, spuse Hammer, căutând adresa. Depozitul de materiale de construcţie Montér. Ce-o fi căutând acolo?

— Nadia Krogh a dispărut la doar câţiva kilometri de-acolo, spuse Stiller, arătând spre captura de ecran. Au căutat-o inclusiv în cariera de nisip.

— A folosit telefonul? întrebă Wisting.

— Nu, dar triangulaţia arată că telefonul este în acelaşi loc cu maşina, preciză Hammer. El este cel care conduce.

— Ar fi trebuit să îl urmărim, spuse Stiller. Atunci am fi aflat ce pune la cale.

— Poate cumpără o lopată? sugeră Hammer.

Chiar atunci, punctul roşu începu să se mişte. Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi privind cum maşina continua să se

îndrepta spre Porsgrunn. Traversă centrul oraşului şi trecu podul spre suburbia Vestsiden. De acolo se îndreptă spre vest, pe drumul regional.

— Se duce la cabană, spuse Wisting.

Hammer se întoarse cu scaunul spre el.

— Nu vi se pare suspect? Nu a mai fost acolo de mult timp şi acum, dintr-odată, îşi dă seama că trebuie să plece mai devreme de la muncă ca să meargă la cabană.

Wisting nu răspunse şi se aşeză pe un scaun liber.

Punctul roşu traversă Kilebygda şi după zece minute ieşi de pe strada principală şi se opri.

— Stă la barieră, comentă Wisting.

Hammer mări fotografia aeriană şi au putut vedea un drum îngust şerpuind prin pădure. Punctul roşu se mişca mai încet şi după alte zece minute se opri.

— Acolo este cabana, explică Wisting, arătând o clădire aflată lângă un lac lunguieţ. Nu este cale de acces până la capăt. Pe ultima porţiune de drum trebuie să meargă pe jos.

— Ai coordonatele? întrebă Stiller.

Hammer plasă cursorul mouse-ului în centrul imaginii şi obţinu latitudinea şi longitudinea.

— Voi solicita un elicopter, spuse Stiller, apelând un număr salvat pe telefonul mobil.

Wisting îl auzi prezentându-se.

— Monitorizăm electronic un suspect în legătură cu un caz de crimă. Este posibil să ne acordaţi sprijin pentru un survol ca să putem vedea ce face suspectul?

Părea să fi primit un răspuns pozitiv. Stiller transmise coordonatele şi promise să facă o cerere scrisă pentru sprijin.

— Puteţi face fotografii? întrebă el, notându-şi ceva înainte să termine convorbirea.

— Se pot ocupa? întrebă Hammer.

— Erau pe cale să termine o misiune în Agder. Acum realimentează la Kjevik, după care se vor ocupa de asta pe drumul de întoarcere spre bază. Ajung în zonă peste un sfert de oră.

— Şi vom avea imagini live?

Stiller rupse o foaie din agendă şi i-o înmână lui Hammer.

— Dacă te conectezi aici, spuse el.

Hammer deschise o nouă fereastră pe monitorul pe care puteau urmări în timp real imagini din elicopter. Avea să mai dureze până vor putea să vadă ceva, dar Wisting nu se putea hotărî să părăsească încăperea. Toţi trei stăteau cu ochii pironiţi pe ecranul gol.

— Cred că le-a răpit pe amândouă, spuse Hammer, scoţând din buzunarul pantalonilor o cutie cu tutun de mestecat. Pe Nadia şi pe Katharina. Două cazuri de dispariţie cu un numitor comun: Martin Haugen.

Şi Wisting se gândise la acelaşi lucru, dar nu ajunsese la aceeaşi concluzie. Se putea demonstra că Martin Haugen era în cealaltă parte a ţării, la o distanţă de opt ore, când dispăruse Katharina.

Cei trei rămaseră aşezaţi, schimbând gânduri şi idei, dar teoriile despre o legătură între cazuri erau fanteziste, iar motivele inventate. Apoi ecranul se trezi la viaţă, arătând imagini video din elicopter.

După câteva bruiaje, se uitau în jos, la pădure. Ploaia făcea ca imaginea să fie plumburie, iar detaliile de la sol nu puteau fi descifrate cu uşurinţă.

Telefonul lui Stiller sună. Erau cei din elicopter. Stiller comută sunetul pe difuzor.

— Vom ajunge deasupra ţintei în circa două minute, preciză pilotul în zumzetul constant al zgomotului de fond din carlingă. Ne apropiem dinspre sud-sud-est. Zburăm la o înălţime de 600 de metri, vom coborî până la 500, dar nu

mai jos, ca să nu fim identificaţi. Presupun că nu vreţi să fim observaţi, nu?

— Clar nu, confirmă Stiller. Puteţi surprinde imaginile mai de aproape cu camera?

— Vom fixa camera pe ţintă când va intra în raza vizuală, explică pilotul. Apoi ne vom apropia.

Pentru o clipă, linia telefonică se întrerupse din cauza zgomotului de fond, apoi pilotul se auzi din nou.

— 60 de secunde, raportă el.

Imaginea transmisă de cameră se roti pe verticală şi se îndreptă oblic în faţa elicopterului.

— 40 de secunde.

În partea dreaptă a imaginii apăru un corp lung de apă. Un obiectiv se îndreptă spre continent.

— Aveţi imagini? se interesă pilotul.

Stiller confirmă.

Într-un luminiş al pădurii, apăru o clădire. Camera se fixă pe ea şi o aduseră în prim-plan. Ploaia făcea ca împrejurimile să arate cenuşii şi estompate.

— Se pare că este activitate pe acoperiş, raportă pilotul.

— Iată-l! exclamă Hammer, punând degetul arătător pe ecran.

Imaginea se apropie şi mai mult. Văzură o scară rezemată de peretele casei şi o persoană căţărată pe acoperiş. Aceasta se opri din ce făcea, îşi duse o mână la frunte şi se uită la elicopter.

Apoi imaginea se micşoră şi, în cele din urmă, bărbatul şi cabana dispărură printre trunchiurile de pin.

— Vreţi să mai survolăm o dată? întrebă pilotul.

Wisting clătină din cap. Stiller le mulţumi pentru ajutor şi încheie convorbirea.

Hammer derulă imaginile înregistrate şi blocă imaginea bărbatului urcat pe acoperişul cabanei.

— Nu a fost prea palpitant, comentă el.

— Depinde din ce perspectivă priveşti, afirmă Stiller.

Wisting încuviinţă.

— A susţinut că a reparat acoperişul săptămâna trecută. Ştim că nu este adevărat, spuse el arătând cu degetul spre imaginea din prim-plan. Ceea ce face acolo este o încercare de a-şi ascunde minciuna. Se asigură că nu o să-l prind când o să merg cu el la cabană în weekend.

34

Line îşi organizase un birou separat la subsol, dar nu îl folosise niciodată. Prefera să se aşeze pe canapea cu laptopul în poală şi notiţele împrăştiate pe podea şi pe masă. În plus, stând pe canapea nu mai trebuia să folosească staţia de monitorizare ca să o audă pe Amalie când se trezeşte. Thomas stătea pe scaun şi se uita la un documentar TV. Nu o deranja nici pe ea, nici pe Amalie care dormea cu uşa deschisă.

Lucrul la podcast şi articol decursese mai uşor şi mai rapid decât îşi imaginase. A doua zi urma să plece la Oslo pentru un interviu cu Adrian Stiller la sediul Kripos, după care avea să meargă la redacţie pentru a prezenta ceea ce avea până acum. Apoi îi mai rămânea o zi să finalizeze.

Avea în faţă documentaţia despre iubitul Nadiei, Robert Gran. Adrian Stiller îi trimisese un e-mail cu datele de contact şi materiale despre trecutul lui, probabil mai multe decât i-ar fi trimis poliţia în condiţii obişnuite, dar în felul ăsta câştigase timp şi, în plus, le putea considera ca fiind informaţii verificate.

După cum îi spusese Geir Inge Hansen, Robert Gran locuia împreună cu mama lui. Adresa era pe strada Slottsbrugata, la o aruncătură de băţ de centrul oraşului Porsgrunn. Nu locuise mereu acolo. Avea doi copii, cu două femei diferite cu care convieţuise, ale căror nume, date de naştere şi adrese erau consemnate. Din cea mai recentă schimbare de adresă reieşea că ultima relaţie se încheiase în urmă cu trei ani, după care se mutase la mama sa.

Părinţii lui se despărţiseră la câţiva ani după răpirea Nadiei Krogh. Tatăl se recăsătorise. Primise numele şi adresa lui. Mama lui rămăsese singură.

Robert Gran era cu un an mai mare decât Nadia. Cei doi formaseră un cuplu când ea a începuse liceul, iar el era în anul doi. În prezent, avea 44 de ani şi lucra în departamentul de logistică al unei companii de materiale de construcţii. Îi fuseseră puse la dispoziţie şi datele privind veniturile pe care le realiza.

Poliţia îl audiase pentru prima dată în cursul zilei de sâmbătă, la ora 13:45, la aproximativ 14 ore după ce Nadia plecase de la petrecere. Afirmase că se îmbătase şi că nu-şi amintea prea bine ce se întâmplase. Nadia se înfuriase din cauză că el vorbise cu o altă fată şi, la un moment dat, şi-a dat seama că ea plecase. Chiar înainte de ora 20:00 a fost interogat din nou şi confruntat cu faptul că ceilalţi îl văzuseră stând pe hol şi certându-se cu Nadia, care îi întorsese spatele, îşi luase geaca din cuier şi plecase. După doar câteva minute, mai multe persoane îl văzuseră plecând după ea. El a negat că ar fi urmărit-o, dând vina pe faptul că era prea beat ca să-şi mai amintească ceva. Cu toate acestea, alţi participanţi la petrecere erau de părere că nu prea băuse. Spre finalul audierii, calitatea lui a fost schimbată. Din martor, a fost pus sub acuzare pentru mărturie mincinoasă şi reţinut. Luni dimineaţa, a fost dus la înfăţişare cu propunerea de

arestare preventivă. El şi-a schimbat declaraţia în sensul că plecase după Nadia pentru a vorbi cu ea, dar nu o mai găsise. În loc să revină la petrecere, s-a dus acasă.

Thomas se ridică de pe scaunul de lângă ea şi se duse în bucătărie cu un pahar gol.

— Vrei ceva? o întrebă el.

Ea clătină din cap.

Adrian Stiller ataşase la e-mail o fotografie recentă. Pe ea scria „a nu se publica” şi probabil fusese adăugată la dosar doar ca să o ajute pe Line să-l recunoască pe Robert Gran când avea să se întâlnească cu el. Era un bărbat chipeş, deşi în imagine părea închis în sine şi serios. Dar exista ceva în ochii lui. Erau întunecaţi şi dădeau impresia că ascunde ceva.

La început, crezuse că fotografia fusese luată din registrul de paşapoarte, dar nu avea aceleaşi dimensiuni, şi şi-a dat seama că cel mai probabil fusese luată din evidenţele poliţiei, dar fusese decupată în aşa fel încât numărul din partea de jos să nu fie inclus.

35

Stiller deschise uşa de la balconul camerei sale de hotel şi lăsă aerul proaspăt să pătrundă înăuntru. Hard-diskul extern conectat la laptop făcuse ca aerul din încăpere să devină încărcat şi greu de respirat. Rămase în cadrul uşii. Aerul tare de mare îi învălui faţa ca o peliculă sărată.

Hard-diskul conţinea două foldere, copiile fişierelor din calculatoarele lui Martin Haugen. Laptopul din living fusese folosit cel mai mult, dar nu conţinea niciun fişier personal.

Desktopul era de departe cel mai interesant. La el erau conectate cele două camere de supraveghere. Softul fusese instalat cu o săptămână în urmă, luni, şi era setat să înceapă să înregistreze când detecta mişcare.

Uneori, înregistrările fuseseră declanşate de pisică, dar după ce le ordonase, scurtele secvenţe arătau momentele în care Martin Haugen sosea şi pleca. În ziua de joi era o înregistrare cu William Wisting. Trecuse pe-acolo de trei ori şi fusese surprins atât în faţa, cât şi în spatele casei. Următoarea secvenţă îl înfăţişa pe Martin Haugen sosind acasă. Ceasul din colţul din dreapta sus indica ora 03:27, în noaptea de vineri. Apoi din nou Wisting, care venise în vizită vineri dimineaţa.

Se întoarse la birou, dar lăsă uşa deschisă. Punctul roşu al dispozitivului de localizare aflat pe maşina lui Haugen se mişca din nou. Stătuse la cabană până se lăsase întunericul, după care punctul-indicator începuse să se deplaseze încet de-a lungul drumului forestier înapoi spre Larvik. În ultima jumătate de oră staţionase în Vallermyrene, la periferia oraşului Porsgrunn. Harta arăta un restaurant, aşa că acum Martin Haugen, probabil sătul, se îndrepta spre casă.

Camerele de supraveghere îi ajutaseră să stabilească o cronologie simplă. Martin Haugen plecase de acasă miercuri, la ora 11:23, şi revenise vineri noaptea, după o zi şi 16 ore. Înainte de plecare depusese o cerere pentru un paşaport nou şi-şi cumpărase sistemul de supraveghere. Concluzia era simplă: toate acţiunile lui fuseseră declanşate de scrisoarea anonimă. *Ştiu*. Era clar că îl speriase. Lui Stiller îi făcea plăcere acest gând. Oamenii speriaţi făceau lucruri iraţionale.

Se frecă la ochi şi realiză cât era de obosit. Noaptea trecută dormise trei ore şi se îndoia că aveau să fie mai multe în noaptea ce urma, chiar dacă îşi simţea pleoapele

grele. Trecuse mult timp de când descoperise că a fi obosit nu era acelaşi lucru cu a fi somnoros.

Rămase aşezat şi urmări pe tabletă punctul roşu care se mişca. După aproximativ 20 de minute, se opri acasă, pe Kleiver. Stiller luă telefonul mobil şi-i trimise un mesaj lui Wisting în care îl informa că Martin Haugen sosise acasă.

36

Telefonul mobil bipăi. Wisting îl ridică şi văzu un mesaj de la Adrian Stiller, de data asta ceva mai lung. Verificase în treacăt datele copiate din calculatoarele lui Martin. Cele mai interesante erau camerele de supraveghere, care dovedeau că Martin fusese plecat de acasă timp de o zi şi 16 ore.

Wisting răspunse cu un scurt *OK*. Apoi se ridică de pe scaunul din living şi se duse în bucătărie. Nu avea stare şi începu să facă ordine pe blat, unde Thomas lăsase pâinea din care tăiase şi cuţitul.

Martin Haugen plecase de acasă din motive pe care nu voise să le împărtăşească nimănui. Minţise cu privire la cauza absenţei atât în faţa colegilor, cât şi în faţa lui.

Supravegherea tehnică le asigura permanent controlul deplin al locului în care se afla, dar nu le putea spune unde fusese săptămâna trecută. Totuşi, exista o cale să afle.

Scoase telefonul din buzunar şi îi scrise un mesaj lui Stiller. *Datele de trafic de săptămâna trecută.* Stiller avea să înţeleagă mesajul criptic. Istoricul datelor de trafic de pe telefonul mobil al lui Martin le-ar putea spune cu cine

luase legătura şi unde fusese timp o zi şi jumătate când lipsise de la lucru.

Primi un răspuns rapid. *Recepţionat.*

Cu siguranţă că acel unic cuvânt îl determinase să se comporte aşa: *Ştiu.* Mesajul anonim era un simplu colaj de litere, la fel ca în cazul Krogh, însă forma lui trebuie să-l fi răscolit profund pe Martin.

Dar cine şi ce ştia?

Wisting se întoarse în living. Luase acasă dosarul pe care scria Inger Lise Ness. Ea era, probabil, cea care îl cunoştea cel mai bine pe Martin Haugen. Locuiseră împreună mai mulţi ani înainte ca Martin să o întâlnească pe Katharina. Însă tot ceea ce declarase poliţiei fusese privit prin prisma stării ei psihice.

Faptul că îi furase corespondenţa condusese la cele mai multe probleme. Acest lucru i-a împiedicat pe Katharina şi Martin să-şi plătească facturile şi a dus la cereri de recuperare a datoriilor şi la somaţii de plată. Wisting luă documentul în care erau specificate obiectele Katharinei descoperite în comoda din casa lui Inger Lise Ness. Wisting făcuse un semn pe marginea unei facturi de la firma de asigurări. Aceasta era datată 21 septembrie 1987 şi cădea într-o luni, a doua zi după dispariţia Nadiei. Ceea ce însemna că Inger Lise Ness trebuie să fi spart cutia poştală a lui Martin Haugen în timp ce răpitorii o ţineau pe Nadia captivă.

În timpul interogatoriului, ea recunoscuse hărţuirea şi se conturase o imagine în care faptele sale păreau să fi fost motivate de ură şi frustrare faţă de Martin Haugen. *Nu ştiţi cum e el în realitate. Nu ştiţi ce a făcut. Nu ştiţi voi despre el ce ştiu eu*. La acel moment, declaraţiile fuseseră interpretate drept o încercare de autojustificare şi de pasare a vinovăţiei. Acum, avea un motiv întemeiat să se întrebe dacă nu cumva ştia cu adevărat ceva.

37

Departamentul pentru cazurile vechi şi nesoluţionate se afla la etajul şase al sediului Kripos, situat la periferia estică a oraşului Oslo. Adrian Stiller nu-şi amenajase încă biroul. Nu avea nimic acolo, în afară de nişte rafturi pe care se aflau câteva dosare, un birou, un calculator şi un scaun.

Nu petrecuse prea mult timp pe scaun. Activitatea lui în cadrul Grupului EU se desfăşura în principal în districtele de poliţie în care se aflau dosarele cazurilor neelucidate. Dacă nu ar fi avut stabilit interviul cu Line Wisting, nu s-ar fi aflat nici astăzi aici. Desigur, ar fi fost mult mai comod pentru amândoi să se fi întâlnit în Larvik, dar era mai bine ca ea să nu ştie că el e în oraş.

Cu cinci minute înainte de ora 12:00, îl sunară de la recepţie ca să-l anunţe despre sosirea lui Line. Coborî să o întâmpine. Line avea o geantă pe umăr şi un reportofon în mână. Îşi dădu seama că acesta era pornit, dar se prefăcu că nu-l observă când o salută şi îi ură bun-venit. Line ridică reportofonul, astfel încât să se poată auzi sunetul cardului de acces trecut prin cititor şi codul introdus. Când uşa se închise în urma lor, îl puse pe pauză.

— Ce mai faci? o întrebă Stiller în timp ce aşteptau liftul.

— Bine, îl asigură Line. Majoritatea lucrurilor sunt rezolvate. Am nevoie doar de câteva cuvinte din partea ta despre motivul pentru care aţi redeschis cazul Krogh.

Uşile liftului se deschiseră şi intrară; stătea atât de aproape de ea, încât îi simţi parfumul discret, uşor dulceag, care îl duse fără să vrea cu gândul la vară.

În drum spre birou, luă din chicinetă o carafă cu apă şi două pahare. Îi oferi cafea, dar ea refuză. Se aşezară.

Line părea să fie eficientă. Carneţelul ei se găsea deja pe masă şi reportofonul fu pus din nou în funcţiune, înainte ca el să aibă timp să toarne apă în pahare.

— De ce aţi ales să redeschideţi ancheta în cazul Krogh? întrebă ea.

Stiller se aştepta la această întrebare, dar nu putea să-i spună adevăratul motiv: acela că descoperiseră amprentele lui Martin Haugen pe scrisoarea de la răpitori. Era o informaţie pe care urma să o dezvăluie ulterior.

— Răpirea Nadiei Krogh este specială. Este un caz fără precedent în istoria infracţiunilor din Norvegia. A devenit un punct nevralgic pentru poliţie, rude şi întreaga comunitate locală.

O grămadă de baliverne. Un răspuns cât se poate de politicianist. Cuvinte de genul celor pe care şefii inspectoratelor de poliţie le mai rostiseră şi în trecut, iar Line Wisting era în mod clar nemulţumită.

— Ce anume îl face special?

— Cazurile de răpire de acest fel sunt speciale. Rare. Trebuie să mergem în alte ţări şi pe alte continente pentru a găsi ceva similar.

— Oare acesta să fie motivul pentru care nu a putut fi soluţionat? Lipsa de expertiză?

Stiller trebuia să fie atent. Indiferent de părerea pe care o avea despre modul în care se acţionase, şeful Kripos fusese ferm când le atrăsese atenţia că echipa EU nu trebuie să-şi critice niciodată colegii pentru eforturile depuse în vechile cazuri.

— Cazul Krogh a fost, la momentul respectiv, prioritatea zero. De el s-au ocupat cei mai experimentaţi poliţişti. Dificultatea constă în elementul comun cazurilor de dispariţie. Nu există un loc al crimei.

Discuţia continuă. Îi explică cum era alcătuit şi organizat Grupul EU, precum şi faptul că poliţia îşi îmbunătăţise constant instrumentele de lucru pentru a rezolva cazurile dificile.

— Dar, deşi probele criminalistice şi ADN-ul sunt importante, rezolvarea cazurilor se datorează informaţiilor noi primite de la cineva care ştie sau îşi aminteşte ceva. Trebuie ca persoanele potrivite să înceapă să vorbească.

Părea o remarcă adecvată pentru a încheia conversaţia. Era mulţumit de el însuşi şi făcu semn cu capul spre reportofon, în semn că dorea ca ea să îl oprească.

— Ştiţi cine este această persoană? îl întrebă ea, cu reportofonul funcţionând în continuare. El nu-i răspunse. Line lăsă tăcerea să vorbească timp de câteva secunde, pentru efect, înainte de a opri echipamentul de înregistrare şi de a-l pune în geantă, ca şi cum ar fi subliniat că răspunsul lui, dacă avea să sosească, va fi neînregistrat, la propriu.

— Trebuie să aveţi ceva în plus, continuă ea când el tot nu răspunse. Să aşteptaţi ca persoana potrivită să înceapă să vorbească sună a strategie de investigaţie slabă.

— Ar putea fi vorba mai degrabă de a face persoana potrivită să înceapă să vorbească, o corectă el, zâmbind.

— Aveţi de gând să-l audiaţi din nou pe Robert Gran? Iubitul ei?

— Am făcut deja asta.

— Am o întâlnire stabilită cu el sâmbătă.

— Eu am stabilit-o, îi reaminti Stiller.

— Ştiu. Ceea ce mă întreb este dacă nu cumva mai există şi altceva în legătură cu el, despre care ar trebui să ştiu.

— Cum ar fi?
— De exemplu, are cazier?
Siller încuviinţă.
— Ce a făcut?
— Lucruri necurate.
N-ar fi vrut să o spună, dar se văzu nevoit să o informeze.
— A fost condamnat pentru violenţă.
— Împotriva cui?
— Împotriva partenerei lui de viaţă. Ea deţine un ordin de restricţie activ împotriva lui.
O urmări cu atenţie pe ziarista care analiza noile informaţii ca şi cum încerca să-şi reordoneze întrebările care-i veneau în minte şi să hotărască pe care s-o pună mai întâi.
— Asta nu pune lucrurile într-o cu totul altă lumină? Vreau să spun violenţele faţă de parteneră. Ceea ce a făcut îl transformă într-un fel de candidat model.
Line subliniase nişte fapte evidente, dar nu acesta era obiectivul principal asupra căruia trebuia să se concentreze. Ancheta urma o altă direcţie.
— E cazul să-ţi aminteşti că te mişti în ape tulburi, spuse el. Vinovatul se află afară, în libertate. Trebuie să fii conştientă că sarcina pe care ţi-ai asumat-o te poate aduce într-o zi faţă în faţă cu el. Voi înţelege dacă vrei să renunţi la interviu.
Line Wisting clătină din cap.
— Nu asta vreau. Vreau să aflu cât mai multe detalii posibil.
Îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică, dar rămase pe loc.
— Pe el îl suspectaţi? El este cel vizat neoficial în cadrul anchetei?

Stiller ezită să răspundă negativ suficient de mult timp pentru ca ea să nu fie sigură dacă el spunea adevărul.

— Suntem pe cale să descoperim ceva, spuse el după o scurtă pauză. Dacă avem noroc, s-ar putea să-ţi pot dezvălui ceva săptămâna viitoare, pentru următorul articol. Dar acum este prea devreme.

După ce primi promisiunea unei dezvăluiri viitoare, ea păru să accepte situaţia actuală.

38

De la fereastra biroului, Wisting vedea casa lui Inger Lise Ness. Era un apartament dintr-o clădire în care locuiau patru familii, situată pe Kirkestredet, chiar lângă calea ferată. În linie dreaptă nu erau mai mult de 600 de metri până acolo.

Avea nevoie de un pretext pentru a vorbi cu ea. O scrisoare anonimă era stilul ei, dar, dacă într-adevăr ştia ceva, probabil că avea alte planuri decât să discute cu poliţia despre asta. Trebuia să găsească o cale de a o aborda. După care, avea nevoie de un pretext. Şi îl găsise.

Potrivit cazierului, fusese condamnată recent pentru înşelăciune. După o lungă perioadă în care nu lucrase, se angajase la un magazin, dar declarase mai puţine ore lucrate în registrul de asigurare NAV decât ar fi trebuit. Timp de un an şi jumătate primise cu aproape 100 000 de coroane mai mult decât suma cuvenită ca indemnizaţie de şomaj. Fusese condamnată la 90 de zile de închisoare. Acum aştepta să fie chemată să-şi execute pedeapsa.

Ridică receptorul, sună la Serviciul Probaţiune şi ceru cu un responsabil de caz pe care îl cunoştea deja.

— Am nevoie de o favoare, spuse el.

— Ce anume?

— Este vorba de o condamnată pe nume Inger Lise Ness. Am nevoie să avanseze pe lista celor care aşteaptă să-şi execute pedeapsa.

— Cred că putem aranja asta.

Se făcu linişte cât timp celălalt căută în sistemul computerizat.

— Peste trei săptămâni se eliberează un loc la Sandefjord. Este suficient de rapid?

— E bine, important e să-mi daţi mie citaţia, astfel încât să pot să i-o predau personal, răspunse Wisting.

— De obicei o trimitem prin poştă, obiectă celălalt.

— Trimite-mi-o şi i-o voi înmâna personal, să mă asigur că se va înfăţişa la data stabilită.

Inger Lise Ness nu avea să reacţioneze la sosirea unui poliţist în civil şi la primirea citaţiei pe această cale.

— Pentru mine nu e nicio problemă. Va avea ataşată şi o broşură. Dacă o trimit azi, mâine ajunge la tine, răspunse responsabilul de caz.

Wisting îi mulţumi şi îi dictă adresa.

39

Sistemul de securitate îi permise accesul. Se aprinse becul verde şi sistemele electronice se activară cu un clic, iar ea intră în clădire.

Răpirea Krogh era genul de subiect care nu trebuia discutat nicăieri altundeva decât în şedinţe editoriale ţinute în spatele uşilor închise. Un proiect de care puteau să afle doar câţiva angajaţi ai ziarului până să ajungă la tipar. Dar era şi genul de caz care făcea să circule zvonuri. Părea că toată lumea ştia despre el şi dorea să afle mai multe.

Line răspunse cu politeţe şi fermitate la întrebările adresate şi se grăbi să ajungă în biroul în care se găsea Daniel. Ştia că el lucra de mai multă vreme decât ea la proiect, dar o impresionă cât de repede se aşezaseră piesele la locul lor. Aproape tot materialul era pregătit pentru tipar. Mai rămăsese ceva de lucru la primul articol şi la editarea podcastului. Planul era ca vineri dimineaţa să fie publicat în ziar şi pe site-ul VG+, iar apoi, pe parcursul zilei, să fie lansate online câteva istorisiri suplimentare. Podcastul avea să fie disponibil începând cu ora două. Mai erau 48 de ore. După aceea, începeau să lucreze pentru runda următoare.

Toate materialele despre răpirea Krogh urmau să fie strânse pe un website separat. Avea o interfaţă captivantă, cu un colaj de documente vechi, fotografii şi decupaje din ziare.

Line răsfoi câteva dintre documentele întocmite de poliţie pe care le printaseră.

— Nu prea cred în povestea răpirii, spuse ea.

— Ce te face să te îndoieşti?

— În primul rând, răpitorii au renunţat pur şi simplu. Au trimis două scrisori în care au precizat unde să fie lăsaţi banii, dar nu au făcut niciodată vreo încercare de a-i ridica.

— Poate că s-au speriat?

— Poate, dar cererea lor de răscumpărare nu mi s-a părut reală.

— De ce nu?

— Am analizat alte câteva cazuri clasice de răpire, majoritatea din America, fiul lui Frank Sinatra, Charles Lindbergh Jr., dar şi din Franţa şi Germania. Elementul comun este acela că scrisorile trimise de răpitori conţin instrucţiuni detaliate şi un avertisment să nu contacteze poliţia. Cei care au răpit-o pe Nadia au folosit o singură propoziţie. *Pune banii într-o pungă neagră din plastic în spatele chioşcului din Olavsberget.*

— Au ataşat şi o fotografie, îi reaminti Daniel.

Line avea o copie în faţa ei. Era o fotografie cu Nadia şi frăţiorul ei, făcută într-o cabină foto. Stăteau cu capetele apropiate, pentru a încăpea în cadru. Situaţia îi făcuse să râdă. Fotografia fusese în portofelul pe care îl ţinea mereu în poşetă.

— Nu dovedeşte mai nimic, se gândi Line.

— Şi totuşi, a fost suficient pentru ca poliţia să îl elibereze pe iubitul ei.

— Poate că scrisorile au fost o diversiune, tocmai pentru ca el să fie eliberat.

Daniel ridică mâna ca s-o atenţioneze.

— Ţine minte asta! Scrisorile sunt pentru episodul următor. Acum trebuie să mergem în studio să punem laolaltă ceea ce avem.

Se duseră împreună în studio. Daniel se aşeză la panoul de control, Line în faţa microfonului şi îşi întinse foile scenariului pe masă:

— Nu sunt sigură cum ar trebui să vorbesc despre noaptea în care a dispărut.

Daniel îşi ridică privirea.

— La ce te referi?

— Ar trebui să spun „noaptea în care a dispărut”, „noaptea în care a fost răpită”, „când a fost luată” sau „când a dispărut”?

Daniel se gândi puţin.

— „Noaptea în care a dispărut” — oricum, acoperă toate posibilităţile şi pare cea mai naturală pentru tine.

Să vorbească la microfon pentru nişte ascultători necunoscuţi era mai uşor decât îşi imaginase. Avea un scenariu cu o dramaturgie şi o prezentare metodică a cazului, dar tot vorbea liber şi simţea că vocea îi era relaxată şi dezinvoltă.

Cât a povestit, nu şi-a putut lua gândul de la Nadia şi frăţiorul ei.

Îşi ridică privirea de pe scenariu şi şi-o aţinti asupra microfonului din faţa ei.

— În acest podcast o întrebare va fi foarte importantă, se auzi spunând. Încă nu am adresat-o nimănui dintre cei cu care am stat de vorbă, pentru că nu am crezut că este importantă. Poliţia a pus această întrebare, inclusiv lui Liv Hovet, care a fost una dintre ultimele persoane care au văzut-o pe Nadia în data de 18 septembrie 1987. Întrebarea este: ţinea ceva în mână? Când a plecat, avea ceva la ea? Sau, mai precis: când a plecat în grabă de la petrecerea de pe Glimmerveien şi-a luat poşeta? Probabil că anchetatorii au pus-o pentru că este o chestiune de rutină, un punct pe care trebuiau să-l bifeze, tot aşa cum cei de la petrecere au fost întrebaţi cu ce fusese Nadia îmbrăcată în noaptea dispariţiei. La întrebarea privind poşeta au primit răspunsuri diferite. Veţi afla de ce este importantă această întrebare în episodul următor al *Misterului Nadiei Krogh.* După care veţi afla ce le-au scris răpitorii părinţilor ei şi ce au inclus în scrisoare.

40

Line se prăbuşi pe canapea. Era frântă. Fusese o zi lungă şi era bucuroasă să îl aibă pe Thomas alături. Când ajunsese acasă, el o culcase deja pe Amalie şi îi pregătise şi ei ceva de mâncare. Sendviş de pui cu şuncă şi brânză brie.

— Ştii că suntem înrudiţi cu bucătarul acela de la televizor? îl întrebă ea, tăind o bucată.

— Cine, Jamie Oliver? zâmbi Thomas şi luă telecomanda.

— Nu, e norvegian. Hellstrøm.

Thomas nu părea prea entuziasmat de această informaţie.

— Nu înrudiţi direct. Dar una dintre surorile stră-străbunicii noastre a fost căsătorită cu fratele stră-străbunicului lui.

Thomas părea să se gândească cum îi făcea asta rude, dar la final ridică din umeri, după care se concentră asupra televizorului.

Line mâncă jumătate de sendviş. Înveli restul în folie de bucătărie şi îl puse în frigider. Pe uşa frigiderului era o fâşie cu fotografii făcute la o cabină foto. Trei versiuni ale lui Thomas şi Amalie. În prima, ea zâmbea fericită şi se uita aproape direct în obiectivul aparatului, dar în ultima deja nu mai avea răbdare.

— V-aţi făcut fotografii? strigă ea spre living.

— Da, răspunse Thomas bucuros. Pe cele mai bune le-am oprit pentru mine.

Line deschise uşa frigiderului şi puse farfuria înăuntru.

— Unde ai găsit un astfel de aparat? întrebă ea.

— La mall, răspunse Thomas. Nu era un aparat automat, ci un tren de jucărie care făcea fotografii în timp ce îl conduceam.

Line se aşeză din nou pe canapea.

— Mulţumesc că eşti atât de drăguţ cu ea.

Thomas făcu semn din cap şi îşi făcu iar de lucru cu programul TV. Semăna cu tatăl lor, nu se pricepea prea bine să accepte laude.

Line luă laptopul să facă unele modificări la articol. Erau chestiuni minore, indicate de editor. Puteau fi rezolvate rapid. Dar în loc să deschidă documentul, deschise programul de genealogie şi căută numele Stiller.

Găsi trei persoane numite Stiller în familia ei. Era o legătură care provenea de la un stră-stră-stră-străbunic. Sora lui fusese căsătorită cu un anume Anders Stiller din Mysen, în 1862. Au avut doi fii. Ole şi Lars. Potrivit altei surse, informaţia provenea dintr-un registru bisericesc digitalizat.

Hotărî că era un aspect pe care trebuia să-l verifice când va avea timp.

— Ăsta nu este cazul la care lucrezi? o întrebă Thomas, ce stătea aşezat pe fotoliu.

Line se uită la ecran. Observă că era menţionat numele Nadiei Krogh şi îi era prezentat portretul.

— Ce-a fost asta? întrebă ea, deşi înţelesese ce însemna.

— Un promo pentru emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia* de mâine. Vor dezbate cazul Krogh, explică Thomas.

Line se îndreptă pe canapea şi puse laptopul pe masă, în faţa ei.

— Nu pot face asta! protestă ea.

Thomas o privi nedumerit. Line luă telefonul şi îl apelă pe Frosten.

El răspunse ca întotdeauna, scurt şi pe un ton neprietenos.

— Nu ar fi trebuit să avem exclusivitate pentru cazul Krogh? îl întrebă ea.
— Ba da.
— TV2 îi face promo acum. Îl vor prezenta în emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia* de mâine seară.
La celălalt capăt, redactorul înjură.
— Adrian Stiller joacă la două capete. Nu aşa ne-am înţeles, spuse el, înjurând din nou.
— Care a fost înţelegerea?
După o scurtă pauză, Frosten înjură iar.
— Urma să primim scrisorile de răscumpărare. Exclusivitate la publicare, dar nu avem un acord de exclusivitate asupra cazului în sine. Am presupus că vom fi primii cu privire la tot.
Îi venise rândul lui Line să blesteme.
— Ce vom face? Ar trebui să accelerăm lucrurile? Să ieşim cu articolul mâine? Pot să-l termin într-o oră.
— Nu, răspunse Frosten prompt. Mâine avem alt subiect. Facem aşa cum am stabilit, dar o să dăm o ştire despre redeschiderea cazului Krogh şi despre faptul că vineri vom difuza un podcast cu materiale în exclusivitate. Ne vom folosi de teaserul TV2 în interesul nostru. Poţi să îmi pregăteşti ceva într-un sfert de oră?
— Absolut. Vorbeşti tu cu el?
— Cu cine?
— Cu Stiller, ca să nu ne mai trezim cu vreo surpriză. Sau vrei să o fac eu?
— Vorbesc eu. Voi doi ar trebui să fiţi prieteni.
Încheiară convorbirea. Amalie începuse să scâncească în camera ei. Thomas se ridică.
— Mă ocup eu de ea, spuse el.
Line îi mulţumi şi deschise laptopul.

41

Adrian Stiller îi adunase pe ofiţerii de poliţie locală într-una dintre sălile de şedinţe mai mici. William Wisting, Nils Hammer şi Christine Thiis. Uşa era închisă, iar lumina roşie de afară era aprinsă. Hammer era lângă fereastră şi trase jaluzelele.

— Cum se anunţă vremea pentru mâine? întrebă el.

Wisting se aşeză.

— De ce? Probabil că va continua să plouă, răspunse el.

— Tu eşti cel care va merge mâine într-o excursie la cabană, comentă Hammer.

— Va fi frumos, preciză Christine Thiis. Uşor înnorat şi vreme frumoasă tot weekendul. Pe alocuri, va ieşi soarele.

Adrian Stiller se aşeză în capul mesei şi îi aşteptă şi pe ceilalţi să îşi găsească un loc.

Ultimul care se aşeză fu Hammer, după care Stiller anunţă:

— Astăzi este ziua în care începem. TV2 va prezenta cazul Krogh ca subiect principal în cadrul emisiunii *S-a întâmplat în Norvegia* din această seară. Transmisiunea va fi în direct. Eu voi fi prezent în studio.

Se întoarse către William Wisting.

— Poţi să fii acasă la Haugen atunci? Aş vrea să ştiu care este prima lui reacţie.

— Ar putea să pară puţin nefiresc şi să trezească suspiciuni.

Stiller trasă cronologia evenimentelor.

— Am întocmit un plan pentru asta: la 20:15, îi trimiţi un sms în care îi spui că stai peste program şi te întrebi dacă, în drum spre casă, ai putea să treci pe la el să stabiliţi detaliile pentru excursia la cabană. La urma urmei, trebuie

să vă împărţiţi cumpărăturile şi să vă puneţi de acord asupra chestiunilor de natură practică.

Wisting încuviinţă.

— Transmisia începe la ora 21:40. Trebuie să ajungi la Martin Haugen cu câteva minute mai înainte.

— Şi dacă nu se uită la televizor? interveni Hammer.

Stiller nu terminase şi continuă fără să răspundă.

— Subiectul despre Nadia Krogh va fi difuzat după 16 minute de emisie, la ora 21:56. În acel moment, Hammer îţi trimite un mesaj şi te roagă să te uiţi la TV2.

Se aplecă, scoase un telefon mobil din geantă şi îl împinse pe suprafaţa mesei.

— Foloseşte acest telefon, îi spuse lui Hammer, după care îşi fixă privirea asupra lui Wisting. Pe telefonul tău trebuie să salvezi numărul ca fiind al lui Line, pentru a lăsa impresia că fiica ta te roagă să te uiţi. Ar trebui să fie suficient pentru a-l determina să pornească televizorul pe postul care ne interesează.

Îi aruncă o privire lui Hammer înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia către Wisting.

— Spune-i lui Martin Haugen că fiica ta lucrează la un articol despre cazul Krogh pentru VG. Şi că îţi aduci aminte de caz, după care întreabă-l dacă şi-l aminteşte şi el.

Observă că Wisting nu se simţea confortabil cu acest plan. Luase un pix în mână şi îşi împinsese aproape imperceptibil scaunul în spate, ca şi cum s-ar fi distanţat de plan.

— Vei fi echipat cu un microfon ascuns, continuă Stiller. Este un dispozitiv minuscul, pe care îl vei purta cu tine tot weekendul. Se activează vocal şi are o capacitate de stocare de 48 de ore. Bateria are o durată de viaţă de două ori mai mare, aşa că, odată montat, nu trebuie să te mai gândeşti la el.

Wisting începu să îşi facă de lucru cu pixul, în mod evident iritat.

— Mâine vom pune şi mai multă presiune. Când vorbiţi în această seară, este important să cădeţi de acord să folosiţi maşina ta. Vom monta un dispozitiv de localizare şi microfoane pe ea, astfel încât să avem acces direct la ce se vorbeşte. Pe drum, trebuie să opreşti la o benzinărie şi să cumperi un număr al ziarului VG. La jumătatea distanţei spre cabană, „Line” îţi trimite prin sms un link către podcast, ca să-l poţi asculta în maşină. Durează 34 de minute, aşa că nu îl veţi putea asculta în întregime până ajungeţi acolo. După vreo două ore, „Line” îţi mai trimite un sms şi te întreabă ce crezi despre el. Asta îţi oferă un pretext ca să îl asculţi până la capăt şi să-i ceri părerea lui Haugen.

Nils Hammer fu cel care rupse tăcerea.

— Şi asta îl va face să mărturisească? întrebă el sceptic.

— Asta va face ca răpirea Nadiei Krogh să devină subiect de conversaţie, îi răspunse Stiller. Jumătate dintr-o anchetă înseamnă psihologie. Uneori nu avem nevoie de dovezi, trebuie doar să-l facem pe suspect să se încurce într-o plasă din care să nu mai poată ieşi.

Wisting rămase tăcut. Stiller împărţi copii ale planului.

— Sunt o mulţime de detalii aici, comentă Wisting. O mulţime de lucruri care ar putea să meargă prost.

— O să vezi că n-o să fie aşa, îi spuse Stiller. În primă instanţă, nu trebuie decât să-i punem mintea în mişcare, făcându-l mai vulnerabil şi mai nesigur, astfel încât lucrurile să devină chinuitoare pentru el. Iar când va veni momentul, carapacea în care s-a închis să fie mai uşor de străpuns. Trebuie să-şi dea seama că a purta un secret mare şi întunecat este cu mult mai rău decât a suporta consecinţele faptelor sale, dacă mărturiseşte.

42

Monitoarele din centrul de supraveghere tehnică indicau o activitate anormal de intensă. Cât timp se aflaseră în şedinţă, fuseseră înregistrate şapte apeluri către şapte numere de telefon diferite. Hammer îşi trase scaunul lângă birou şi porni prima înregistrare. Era un bărbat care locuia în Sandefjord. Martin Haugen se prezentă.

— Sun în legătură cu pistolul cu aer comprimat pe care îl aveţi pe Finn, începu el.

Wisting aruncă o privire spre monitorul care indica traficul de date.

— Este încă la serviciu. Probabil că a folosit un computer de acolo, comentă Stiller.

Discuţia înregistrată se termină cu înţelegerea ca Martin Haugen să meargă la domiciliul vânzătorului între 16:00 şi 18:00, pentru a verifica pistolul cu aer comprimat.

— Ce are de gând să facă cu un pistol cu aer comprimat? întrebă Stiller.

Hammer accesă pagina finn.no şi încercă să caute numărul de telefon apelat de Martin Haugen. Nu găsi nimic. Nici numele vânzătorului nu era de găsit. În schimb, intră pe filtrele de unde putea selecta zona şi căută pistoale cu aer comprimat din Sandefjord. Obţinu patru rezultate. Accesă fiecare anunţ în parte şi găsi numele vânzătorului în cel de-al treilea anunţ. În fotografie, părea o armă reală. În textul anunţului se spunea că era o copie a unui SIG elveţian şi că funcţiona cu cartuşe cu CO_2, de 12 grame.

Wisting căzu pe gânduri; niciunul dintre cei trei din încăpere nu spuse nimic. Hammer porni următoarea înregistrare. Era un apel similar. Martin Haugen stabilise o

întâlnire pentru a verifica un alt pistol. Ascultară alte patru înregistrări. Toate aveau ca subiect achiziţionarea unui pistol cu aer comprimat.

— Este speriat. Nu are permis de portarmă pentru a-şi putea cumpăra un pistol adevărat şi nu ştie unde să meargă să-şi facă rost de unul ilegal. A ales următoarea cea mai bună soluţie. Ceva cu care să poată ameninţa şi intimida, comentă Hammer.

Pe unul dintre monitoare, punctul roşu care indica maşina lui începu să se mişte brusc pe hartă.

— A plecat cu maşina, remarcă Hammer.

Toţi trei urmăriră punctul indicator intrând pe drumul judeţean şi îndreptându-se spre Tønsberg.

— Nu se duce acasă, preciză Wisting.

— Presupun că merge să-şi cumpere un pistol cu aer comprimat, spuse Stiller.

Hammer porni încă o înregistrare. Şi acolo era vorba tot de un pistol cu aer comprimat. La fel şi în ultima convorbire. Martin Haugen stabilise câte o întâlnire cu fiecare dintre vânzători între ora 16:00 şi 18:00, cu excepţia unuia, care nu era acasă până a doua zi.

Punctul roşu se opri. Hammer verifică adresa. Nu le spunea altceva decât că era în centrul oraşului.

— Niciunul dintre dealerii de arme nu locuieşte acolo, spuse el, verificându-şi însemnările.

Wisting se uită la ceasul de la încheietură.

— Şi este şi prea devreme, adăugă el.

Urmăriră punctul roşu mai bine de zece minute, timp în care nu se petrecu nimic. În şirul de dulapuri din spatele monitoarelor, aparatele electronice zumzăiau şi huruiau. Aerul din mica încăpere începea devină încins şi apăsător.

— Ar fi trebuit să-l supraveghem, oftă Stiller.

Şi lui Wisting îi scăpă un oftat pe când se îndrepta spre uşă.

— Anunţaţi-mă dacă se întâmplă ceva interesant, îi rugă el.

Se duse în birou şi o vreme rămase în picioare, lovind ritmic cu degetele în speteaza scaunului. Îşi dădu seama că începuse să aştepte cu nerăbdare plecarea la cabană.

43

Era ora 18:30 şi afară încă ploua. Wisting profitase de orele libere ca să termine de scris raportul despre impactul iminentei reorganizări şi mâncă ce mai găsi prin frigiderele de la cantină. Raportul nu era pe atât de amănunţit şi cuprinzător pe cât îşi imaginase.

Adrian Stiller trecu să-l vadă. Îşi schimbase cămaşa şi sacoul şi îşi pusese o cravată. Ochii îi erau în continuare roşii, dar entuziasmul făcea ca pe faţă să nu i se citească nici oboseală, nici epuizare.

— Pornesc spre TV2.

Wisting încuviinţă.

— Succes!

El îi mulţumi înclinând din cap.

— Aşa vei fi îmbrăcat diseară? îl întrebă el, făcând semn către cămaşa lui Wisting.

— La ce te referi?

Stiller nu-i răspunse, ci doar se apropie de birou şi lăsă o cutie mică de carton.

— Ai mai purtat microfon? întrebă el.

— S-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, încât era vorba de un reportofon care abia dacă-mi încăpea în buzunarul interior.

— Ăsta este cel mai recent model, îi explică Stiller, deschizând cutia.

În ea se aflau trei obiecte. Un mic tub de lipici, o bandă velcro şi un mic cip de culoare neagră care, realiză Wisting, era chiar dispozitivul de înregistrare.

— Nu trebuie decât să îţi aduci aminte să îl porneşti, spuse el, arătându-i cum se porneşte şi se opreşte aparatul de înregistrat, prin glisarea unui mic întrerupător. Chiar dacă este mic şi inofensiv, este important să-l ataşezi undeva unde nu se vede, continuă Stiller.

Luând o foarfecă din suportul de pixuri de pe birou, tăie o bucată de velcro şi-l rugă pe Wisting să se ridice.

— Adeziv pentru materiale textile, spuse el luând tubul din cutie. Puse câteva picături pe dosul benzii velcro. Nu te mişca, îl instrui el, apăsând ferm banda velcro în interiorul buzunarului de la cămaşa lui Wisting.

— Velcro? întrebă el sceptic.

— Îl folosesc cei de la NASA, îl asigură Stiller. Apasă!

Wisting îşi duse mâna la piept şi presă cu putere mica fâşie.

— Martin Haugen a fost la bancă, îi spuse Stiller în timp ce aşteptau ca adezivul pentru textile să se lipească. În urmă cu patru ore a fost la sediul DNB din centrul oraşului Tønsberg şi a retras o sumă mare de bani.

Wisting se gândi la punctul roşu pe care îl urmăriseră cu patru ore înainte.

— Am iniţiat supravegherea tranzacţiilor lui financiare. Voi fi notificat în cazul în care vor exista operaţiuni anormale în contul său, continuă Stiller.

— Cât a retras? se interesă Wisting.

— Exact 25 000, maximul pe care îl poate obţine fără să facă o cerere prealabilă, spuse Stiller, făcându-i semn lui Wisting să îşi ia mâna de pe buzunar.

— A menţionat motivul la extragere?

Stiller scoase dispozitivul de înregistrare din cutie. Partea din spate era acoperită cu o fâşie pufoasă care se lipea de velcro.

— Când e vorba despre sume mari e obligatoriu, spuse el aruncându-i lui Wisting dispozitivul. A declarat că e vorba de posibila achiziţionare a unei maşini.

Wisting îşi lipi dispozitivul de înregistrare pe partea interioară a buzunarului de la cămaşă.

— Trebuie să-ţi alegi hainele pe care le vei lua la cabană, astfel încât să poţi purta în permanenţă microfonul, spuse Stiller.

— Nu va fi mult zgomot de fond din cauza frecării hainelor?

— Minim. Şi, oricum, putem să-l filtrăm ulterior.

Apăru şi Nils Hammer. Intră şi trase uşa după el.

— Îl vezi? îl întrebă Stiller, făcând semn cu privirea către Wisting.

— Ce? întrebă Hammer.

— Microfonul.

Hammer se uită cu atenţie, apoi făcu semn că nu. Wisting scoase dispozitivul de înregistrare din buzunarul cămăşii şi i-l arătă.

— Fără fire, fără leduri, explică Stiller.

Hammer luă mica piesă între degete şi o studie puţin, după care i-o returnă.

— Martin Haugen şi-a cumpărat un pistol cu aer comprimat marca Walter CP88, spuse el şi descrise cum urmărise deplasările ţintei la cele cinci adrese. Ultimele două întâlniri au fost anulate prin mesaje sms. Era evident că găsise ceea ce căuta.

— Cât l-a costat? întrebă Wisting.

— Dacă a plătit preţul afişat, 1 700.

Îi dădu lui Wisting anunţul printat. Pistolul era într-o cutie de plastic albastră. Semăna cu o armă adevărată.

Nimeni, dacă s-ar fi aflat în cătarea acelei arme, nu şi-ar fi putut da seama că nu era reală. Încărcătorul avea opt focuri. Se vindea împreună cu 500 de bile de oţel. Era destul de dureros dacă te atingea vreuna dintre ele, dar în scop de autoapărare era mai potrivit pentru a ameninţa, decât pentru a răni.

— Eu mă duc la emisiune, repetă Adrian Stiller, îndreptându-se spre uşă. Cazul Krogh va fi difuzat în prima jumătate a acesteia. Voi pleca în timpul pauzei publicitare şi sper să ajung înapoi înainte de miezul nopţii. Ne putem întâlni aici pentru o evaluare?

Wisting era pe punctul de a sugera să se limiteze la a-şi transmite prin telefon ceea ce mai apărea şi să aştepte cu evaluarea până a doua zi, dar până la urmă renunţă. În schimb, făcu un semn afirmativ din cap către Stiller.

44

Era ora 20:10 când Wisting se încuie în centrul de supraveghere tehnică. Nils Hammer stătea pe scaun şi citea o revistă. Nu existau noutăţi pe niciunul dintre ecrane.

— Este acasă? întrebă Wisting.

— Cel puţin maşina este acolo.

— Altă mişcare?

— Acum o oră a intrat pe internet. S-a uitat la diverse ziare online.

Wisting îşi scoase telefonul şi începu să scrie un mesaj: *Azi lucrez peste program. E în regulă dacă trec pe la tine pe la 21:30?*

— Vom respecta programul lui Stiller, spuse el şi se aşeză aşteptând să se facă ora 20:15.

Hammer aruncă o privire spre buzunarul în care se afla reportofonul, pentru a-l avertiza să nu spună ceva nepotrivit despre Stiller.

După trei minute, apăsă *trimite*. Imediat, mesajul primit apăru pe monitorul principal din faţa lor, indicând ora, celula din a cărei zonă de acoperire fusese trimis şi alte date tehnice pe care Wisting nu ştia cum să le interpreteze.

Se scurse o jumătate de minut, apoi textul fu urmat de răspunsul lui Martin Haugen.

E în regulă.

Concomitent, se auzi notificarea sonoră pentru mesaje a telefonului lui Wisting.

— Primul pas a fost făcut, zâmbi Hammer.

La 21:38, Wisting viră spre drumul denivelat ce ducea la casa lui Martin Haugen. Lumina farurilor alunecă pe pereţii casei. Chipul lui Martin Haugen apăru la fereastra bucătăriei, ca şi cum ar fi stat acolo aşteptându-l.

Wisting se uită în jos la dispozitivul aflat în buzunarul de la piept, după care coborî din maşină şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Auzi yala răsucindu-se şi apoi uşa deschizându-se.

— Intră! îl invită Martin.

Pisica stătea între picioarele lui şi trăgea cu ochiul afară.

— Mă gândeam să vorbim puţin despre ce o să facem mâine, spuse Wisting închizând uşa după ce intră.

Îl urmă până în bucătărie. Sunetul televizorului din living se auzea până la ei. Părea să fie un post străin.

— La ce oră pornim? întrebă Wisting. Ar fi bine să ajungem acolo înainte de lăsarea întunericului.

— Atunci trebuie să plecăm pe la 16:00, spuse Martin şi scoase două ceşti din dulap. Cred că pe drum ar trebui să ne oprim să cumpărăm câte ceva.

— La 16:00 este perfect pentru mine, spuse Wisting. Pot să plec puţin mai devreme de la serviciu.

Martin aşeză ceştile pe masă.

— Şi eu, spuse el, turnând cafea din cafetieră.

— M-am gândit că am putea merge cu maşina mea, continuă Wisting. Aşa nu va trebuie să punem bagajele în spatele camionetei.

Martin clătină din cap şi puse cana înapoi în filtru.

— Va trebui să luăm camioneta mea, spuse el. După ploaie, drumul este aproape impracticabil. Maşina ta nu are garda suficient de înaltă.

Wisting nu avea cum să-l contrazică.

*

Amalie stătea întinsă pe spate, dormea profund. Avea buzele un pic uscate şi le ţinea uşor depărtate. Respira regulat şi liniştit. Line putea să stea oricât aşa, doar ca să o privească. Acum închise uşa cu grijă şi se întoarse în faţa televizorului din living.

— Dă-l puţin mai tare, îl rugă pe Thomas când începu emisiunea *S-a întâmplat în Norvegia*.

Prezentatorul le ură bun-venit invitaţilor. Ea îl cunoştea. Era un jurnalist de investigaţii talentat, cu multe relaţii, surse de încredere şi o bună înţelegere a cazurilor la care lucra. Enumeră subiectele serii. Aveau să arunce o privire mai atentă asupra unui nou drog sintetic mortal, asupra unei serii de jafuri comise în restaurante fast-food, asupra violării brutale a domiciliului unei femei în vârstă şi asupra unui grup de hoţi specializaţi în spargerile date în magazinele cu produse electrice şi electronice.

— De asemenea, vom analiza mai îndeaproape unul dintre cele mai mediatizate cazuri de răpire din istoria infracţiunilor comise în Norvegia, continuă el. În 1987, Nadia Krogh, în vârstă de 17 ani, a fost răpită de persoane necunoscute, care au solicitat o răscumpărare de trei milioane de coroane. Banii au fost depuşi în locul indicat, dar nu au fost ridicaţi niciodată şi nimeni nu a mai văzut-o de atunci pe Nadia. Acum, noi investigaţii şi metode moderne ar putea oferi răspunsuri.

Line se lăsă pe spetează. Era o introducere dramatică potrivită, dar mai degrabă superficială.

— Ca de obicei, alături de mine în studio se află grupul nostru de experţi, continuă amfitrionul, prezentându-i pe cei doi domni şi o doamnă aflaţi în jurul mesei. Line mai urmărise de câteva ori emisiunea şi le cunoştea istoricul. Un anchetator retras din activitate, un fost procuror al poliţiei şi un avocat al apărării.

Prezentatorul respectă formatul standard al emisiunii.

— Mai întâi, vom vedea cum s-au derulat cazurile de săptămâna trecută, spuse el, îndreptându-şi atenţia spre un poliţist în uniformă, responsabil de ponturile primite.

Line se ridică şi se duse în bucătărie ca să-şi ia ceva de băut.

*

Wisting îşi setase pe telefon alerta pentru mesaje la maximum. Sorbi câte puţin din ceaşca de cafea, ca să n-o golească înainte de mesajul de la Hammer.

— Am verificat prognoza, spuse el, mai mult ca să întreţină discuţia. Sunt sigur că vremea se va mai îmbunătăţi.

— Ar fi şi timpul, spuse Martin. Acum este destul de mohorâtă.

Pisica stătea aşezată lângă picioarele lui. Wisting se pregătea să spună ceva despre faptul că vremea de-acum era grozavă pentru ciupercile din pădure, dar telefonul îi vibră în buzunar şi emise un sunet de notificare.

El îl deschise şi îl ţinu puţin ridicat ca să citească.

— Hm, spuse el afişând o expresie îngrijorată, pentru a-l face pe Martin Haugen să întrebe despre ce era vorba.

În loc de asta, Martin se întoarse politicos cu spatele, după care se ridică şi aduse cafetiera.

— E de la Line, explică Wisting în timp ce el îi turna cafea. *Uită-te la TV2*, îmi scrie.

Aruncă o privire spre living, încercând să-l facă pe Martin Haugen să înţeleagă că şi-ar dori să dea curs îndemnului fiicei sale. Fără să spună nimic, Martin Haugen lăsă jos vasul de cafea şi porni spre living. Wisting îl urmă. Martin luă telecomanda şi mută pe canalul respectiv.

*

Lui Stiller i se repartizase un loc în studioul de televiziune. O mică bucată de bandă adezivă lipită pe podea marca locul în care trebuia să îşi ţină piciorul drept.

A fost difuzat un program preînregistrat despre Nadia Krogh. O hartă le arăta telespectatorilor spaţiul geografic în care se petrecuseră faptele. O succesiune cronologică a fost derulată înapoi, până în luna septembrie a anului 1987. Fotografii vechi şi articole de presă au alunecat pe ecran, în timp ce un reporter prezenta faptele asociate.

Producătorul de platou numără secundele rămase până la sfârşitul materialului înregistrat şi-i dădu cuvântul prezentatorului cu un gest al mâinii. Acesta privi direct în camera de luat vederi şi începu să vorbească.

— Alături de noi în studio se află astăzi inspectorul principal de poliţie Adrian Stiller, de la noua secţie de cazuri vechi neelucidate din cadrul Kripos.

Se întoarse către Stiller.

— Prin urmare, domnule Stiller, de ce a fost redeschisă ancheta în acest caz de răpire?

Stiller îi susţinu privirea.

— Pentru că este un caz ce poate fi rezolvat. Soluţia se află, probabil, în materialul de anchetă disponibil, răspunse el, concentrându-se să păstreze un ton egal.

Făcu o pauză şi aruncă o scurtă privire către aşa-zisul grup de experţi, lăsând incertitudinea să crească atât în rândul lor, cât şi în cel al telespectatorilor. Avea dovezi care să-i susţină afirmaţia. Amprentele lui Martin Haugen fuseseră acolo tot timpul, iar când acea parte a cazului avea să fie dezvăluită săptămâna viitoare, experţii aveau să îi dea dreptate.

— Cum abordaţi astfel de documente? continuă prezentatorul.

— Atât tehnic, cât şi tactic, explică Stiller. Tot materialul de urmărire penală este re-examinat, folosind tehnologii şi metode moderne.

— Cum ar fi probele ADN? îl întrerupse prezentatorul.

— Printre altele, confirmă Stiller. Este vorba despre efectuarea de noi analize apelând la tehnologiile prezentului.

Producătorul de platou ridică un deget pentru a indica timpul rămas.

— Ce ne puteţi spune despre tactica criminalistică?

— Am digitalizat toate documentele din dosarul original, preciză Stiller. Acum alegem diverse părţi ale evenimentelor şi le punem cap la cap cu ajutorul unui soft modern, astfel încât obţinem o nouă imagine asupra a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Până acum aţi reuşit să aflaţi ceva?

Era o întrebare care depăşea cadrul prestabilit. Prezentatorul improviza. Stiller păru să nu observe.

— Activitatea este abia la început, răspunse el.

Prezentatorul verifică notiţele pe care le ţinea în mână.

— Aveţi informaţii noi? continuă prezentatorul, revenind la seria de întrebări prestabilite.

— De aceea ne aflăm aici. Aducerea la lumină a unor cazuri vechi scoate întotdeauna ceva la suprafaţă. Avem convingerea că cineva ştie ceva.

Ar fi vrut să privească direct în camera de luat vederi pentru a-i adresa ultima parte a mesajului direct lui Martin Haugen, care, spera el, urmărea emisiunea împreună cu Wisting, dar se mulţumi să repete ultimele trei cuvinte:

— Cineva ştie ceva. Poate că în urmă cu 26 de ani i-a fost greu să ia poziţie, dar poate că acum situaţia s-a schimbat. Trecerea timpului a uşurat, eventual, lucrurile.

— În ce sens?

— Poate că există persoane care pe atunci au ales să nu spună nimic pentru că se găseau într-o situaţie de dependenţă, care i-a determinat să aleagă să păstreze tăcerea, dar care în prezent se află într-o situaţie diferită.

— Aşadar, în acest caz e posibil ca trecerea timpului să nu constituie un dezavantaj? întrebă prezentatorul.

— Nu neapărat. Acest lucru este valabil şi pentru activitatea de investigaţie tactică. Timpul ajută. Deoarece, chiar dacă la acel moment cazul a fost analizat pe larg şi în mod profesionist, acum vom avea posibilitatea să privim probele cu alţi ochi şi să punem întrebări diferite.

Prezentatorul puse unul dintre cartonaşele cu întrebări în spatele celorlalte şi îşi schimbă poziţia picioarelor, semnalând că urma să schimbe subiectul.

— Vedeţi vreo posibilitate ca Nadia Krogh să fie încă în viaţă? întrebă el.

— Abordăm pe larg acest aspect, confirmă Stiller. Tocmai de aceea am apelat la ajutorul experţilor pentru a crea un portret al Nadiei Krogh, aşa cum ar putea arăta astăzi.

*

Wisting stătea în picioare în living, în faţa televizorului, puţin în spate şi în lateral faţă de Martin Haugen, care privea în tăcere ecranul.

— Line scrie un articol despre acest caz, îi explică el, bând din ceaşca de cafea pe care o luase cu el. Lucrează de mult timp la el. Îi vor dedica o serie întreagă de articole. Primul va fi publicat mâine. Probabil că nu e deloc fericită că TV2 i-a luat-o înainte.

Martin întinse o mână şi se prinse de speteaza celui mai apropiat scaun, de parcă ar fi avut nevoie să se sprijine de ceva.

— Vor face şi un podcast, adăugă Wisting.

Nu mai spuseră nimic şi urmăriră emisiunea.

— Îţi aminteşti când s-a întâmplat? îl întrebă Wisting după un timp.

— Da, parcă îmi amintesc ceva, răspunse Martin întorcându-se spre el. Ai fost implicat în caz?

Wisting negă. Pe ecran, Adrian continua să vorbească.

Martin se făcuse palid. Wisting încercă să-i descifreze limbajul corporal. Continua să se ţină cu mâna de speteaza scaunului, iar colţul gurii îi tresărea uşor, dar era dificil să tragă o concluzie.

— Nu prea îmi plac astfel de emisiuni, spuse Wisting, şi-l văzu pe Martin încuviinţând.

Nu era adevărat. Nu urmărise emisiunea prea des, dar îi plăcea. Le oferea telespectatorilor o perspectivă asupra modului în care lucrează poliţia şi contribuise la rezolvarea unor infracţiuni, dar voia să arate că era de partea lui Martin Haugen. Era un aspect important în anticiparea weekendului pe care aveau să îl petreacă împreună.

— E cinică şi speculativă, adăugă el, luând încă o gură de cafea.

Martin Haugen dădu drumul scaunului şi îşi încrucişă braţele în faţă. Începu să respire mai greu.

— E doar divertisment. Şi nu cred că astfel de lucruri ar trebui transformate în divertisment, continuă Wisting.

Martin Haugen se întoarse spre el. Lui Wisting i se păru că vede ceva în privirea lui. Ceva care îl sfâşia. Apoi dispăru.

— Să vin deci mâine să te iau pe la 16:00? întrebă el.

*

Line stătea aplecată în faţă pe fotoliul din faţa televizorului şi era atentă la fiecare cuvânt pe care îl rostea Adrian Stiller. Era puternic machiat şi semnele de oboseală de pe faţa lui dispăruseră. Până acum nu se spusese nimic care să nu fi fost inclus în articolul ei. Dimpotrivă. Conţinutul emisiunii TV2 fusese superficial şi simplist. Cititorii publicaţiei VG aveau să primească mult mai mult.

— Vedeţi vreo posibilitate ca Nadia Krogh să fie încă în viaţă? întrebă el.

Stiller încuviinţă, ca şi când era o întrebare convenită în prealabil.

— Abordăm pe larg acest aspect, confirmă Stiller. Tocmai de aceea am apelat la ajutorul experţilor pentru a crea un portret al Nadiei Krogh, aşa cum ar putea arăta astăzi.

Line deschise gura dorind să protesteze. Adrian Stiller nu îi spusese nimic despre asta. Moderatorul se întoarse înspre cameră.

— Şi acum vom prezenta, pentru prima dată, portretul-robot comandat de poliţie al felului în care ar putea arăta astăzi Nadia Krogh, spuse el înainte ca un desen în creion să umple întreg ecranul.

Line îşi prinse capul în mâini şi gemu. Concomitent, ecranul se împărţi în două. Jumătatea din stânga înfăţişa

chipul tineresc al Nadiei Krogh, iar cea din dreapta, portretul imaginar din prezent.

— Spuneţi-ne cum de v-aţi gândit să faceţi această schiţă, îl rugă moderatorul.

Adrian Stiller începu să explice, dar Line nu-l mai asculta. În orele rămase până la publicarea articolului ei, imaginile de atunci şi de-acum ale Nadiei aveau să fie preluate de cele mai importante ziare online. Articolul ei urma să fie complet diluat.

*

Martin Haugen se întoarse în bucătărie. Televizorul era încă pornit. Experţii îşi dădeau cu părerea în legătură cu vechiul caz de răpire.

— Sau ar trebui să încercăm să plecăm puţin mai devreme? întrebă Martin, aparent complet netulburat de emisiune.

— La 16 e perfect, spuse Wisting şi îl urmă, ieşind din living.

Telefonul lui începu să sune. Îl luă şi văzu pe display numele Line. Trebuia să fie ceva important, nu era planificat ca Hammer să îl sune, se gândi el.

Rămase în cadrul uşii, destul de departe de Martin, astfel încât acesta să nu audă vocea răguşită a lui Nils Hammer.

Când răspunse, auzi cu surprindere vocea lui Line.

— Eşti acasă? întrebă ea.

— Mă îndrept spre casă, răspunse el, apropriindu-se de blatul de lucru din bucătărie şi lăsând jos ceaşca de cafea. Am trecut puţin pe la Martin Haugen. De ce?

— Mă întrebam dacă te-ai uitat la televizor, la emisiunea privind cazul Krogh.

— Am văzut-o aici, confirmă Wisting. Ţi-a încurcat puţin planurile cu articolul de ziar?

— Mi-am închipuit că aveam să fim singurii care vom vorbi despre cazul Krogh, răspunse Line. Am fi avut mai mulţi cititori şi ascultători. Chestia asta a cam răsuflat balonul, aş spune.
— Nu crezi că ar putea avea efectul contrar? Că va exista un interes crescut, iar cititorii vor dori să afle mai mult?
— Poate, spuse Line. Mă gândeam doar că tipul ăsta Stiller de la Kripos a procedat mişeleşte. Ştia de la bun început de asta, dar nu ne-a spus nimic. În schimb, ne-a făcut să credem că vom avea exclusivitate. Parcă ar avea un soi de plan pentru asta.
— Cei de la redacţie ce au spus? se interesă Wisting, evitând să comenteze.
— Am încercat să îl sun pe Frosten, dar nu dau de el. Voi mai încerca. Treci pe la mine când te întorci?
— Pot face asta, promise Wisting.
Martin Haugen se aşezase din nou.
— Era Line, explică Wisting, punând telefonul înapoi în buzunar.
— Mi-am dat seama, zâmbi Martin.
Wisting rămase în picioare.
— Era destul de supărată, îi explică el. Asta-i problema cu jurnaliştii. Vor să fie primii. Acum a fost învinsă pe ultima sută de metri.
— Altfel, ea ce mai face? se interesă Martin.
— Destul de bine, răspunse Wisting. Acum lucrează ca freelancer. Este un domeniu dur şi din ce în ce mai prost plătit.
— N-am mai văzut-o de mult, comentă Martin.
Wisting îşi aruncă privirea către sertarul în care ştia că se afla felicitarea de mulţumire de la confirmarea ei. Se gândi să-i sugereze lui Martin Haugen să-l însoţească pentru a o cunoaşte pe Amalie, dar nu se putu hotărî să o spună.

— Thomas a fost acasă o săptămână, îi spuse în schimb. A stat cu Amalie cât Line a lucrat la articol.

Se îndreptă spre uşă. Martin se ridică din nou ca să îl conducă.

— Salută-i din partea mea, spuse el.

— Aşa voi face, îl asigură Wisting, dar ştia că nu avea să o facă.

Martin rămase în cadrul uşii în timp ce Wisting traversă curtea spre maşină.

— Atunci ne vedem mâine la ora 16:00, strigă în urma lui.

45

Felinarul din dreptul casei lui Line era stins. Ar trebui să anunţe mâine municipalitatea. Parcă lângă gard, îşi scoase dispozitivul de înregistrare din buzunarul de la piept, îl opri şi îl puse în compartimentul din mijloc de la bord. Apoi coborî şi se duse la uşă. Nu era încuiată. O deschise fără să sune la sonerie. Thomas încă era acolo. Pantofii lui se aflau pe podea. Se descălţă şi el şi bătu încet în tocul uşii, înainte de a intra.

Thomas stătea cu telecomanda în mână. Line ţinea laptopul în poală. Îşi ridică privirea şi îi făcu semn să intre.

— Ai reuşit să vorbeşti cu cineva? întrebă Wisting.

— Da, răspunse Line. Nu este o criză.

Thomas îşi dădu ochii peste cap.

— Aici, în oraş, a fost un pic de criză, comentă el.

— Nu-mi place să fiu luată de fraieră, spuse Line. Putea să joace cu cărţile pe masă.

— În poliţie nu se joacă cu cărţile pe masă, comentă Wisting aşezându-se. Cred că asta e valabil şi pentru jurnalişti.
— E posibil să fim înrudiţi cu el, interveni Thomas. Line a găsit un stră-stră-străbunic din Mysen numit Stiller.
— Dacă mai are şi alte trucuri în mânecă, o să ripostez, spuse Line.
— Cum?
— Pot să scriu că au un suspect.
Wisting privi spre ecranul televizorului.
— Chiar au unul? întrebă Thomas îndreptându-se de spate.
— A spus asta la prima noastră întâlnire şi a confirmat când l-am intervievat, explică Line.
— Cine? se interesă Thomas.
— Evident că nu mi-a spus, dar vom fi primii care vom afla.
Pe ecran, doi medici discutau despre o afecţiune rară. Wisting se prefăcu că urmăreşte emisiunea.
Thomas îşi îndreptă atenţia spre el:
— Tu crezi că au un suspect sau a spus-o doar aşa, într-o doară?
Wisting se ridică. Nu voia să rămână ca să muşamalizeze o situaţie creată de Adrian Stiller.
— Dacă aşa susţine, probabil că au, răspunse el îndreptându-se spre uşă. Dar nu cred că ar trebui să scrii asta.
— Plecaţi amândoi? întrebă Line.
Şi Thomas se ridicase.
— O să plec şi eu acum, spuse el.
— Eu nu mă duc acasă, preciză Wisting. Trebuie să mă întorc la serviciu.
— S-a întâmplat ceva? îl întrebă Line curioasă.
El o privi, căutând un răspuns potrivit.

— Vei fi prima care va afla, zâmbi el.

Nils Hammer se afla la intrarea personalului din curtea din spate a secţiei de poliţie şi se pregătea să intre când Wisting parcă. Aşteptă la uşă şi îl lăsă pe Wisting să o ia înainte.

— Ce părere ai despre Stiller? îl întrebă el.

— Pare hotărât. E genul care vrea să avanseze în carieră.

— Am vorbit recent cu un coleg care a lucrat cu el în UP în urmă cu câţiva ani, spuse Hammer. Mi-a spus cam acelaşi lucru. Orientat spre obiective şi rezultate, dar metodele lui pot fi puţin cam neortodoxe.

Se opriră să aştepte liftul.

— În ce sens? întrebă Wisting.

Hammer aşteptă până când uşile liftului se închiseră în urma lor.

— Conduceau o maşină video de poliţie nemarcată pe E18 şi măsurau viteza medie de deplasare. Într-o zi, a pus semnul de începător în partea din spate a maşinii lor, ca să nu trezească suspiciuni. Ştii cum accelerează toţi când trec pe lângă o maşină de începător.

— Neortodox şi creativ, comentă Wisting.

— Şi cu încălcarea regulilor, adăugă Hammer. Au mai fost şi alte episoade, în care îi depăşea pe alţi participanţi la trafic şi îi invita să se întreacă. A aplicat pentru un alt departament înainte de a deveni o problemă internă.

Uşile liftului se deschiseră. Holul departamentului de investigaţii criminale era în beznă. Un dreptunghi luminos se proiecta din biroul folosit de Stiller. Când auzi paşi pe hol, scoase capul pe uşă. Cravata dispăruse.

— Aţi urmărit emisiunea? întrebă el.

— Totul a mers conform planului, confirmă Wisting.

— Cum a reacţionat Haugen? se arătă curios Stiller.

— Destul de dificil de interpretat, dar părea să nu se simtă confortabil.

— În ce sens?

— Aproape că a paralizat. A stat nemişcat şi a privit, după care s-a scuturat şi şi-a revenit.

— Nu pare să fi fost deosebit de dificil de interpretat. Mergem în camera de supraveghere?

Wisting încuviinţă.

— Dar nici nu înseamnă neapărat ceva. Privind dintr-o perspectivă obiectivă, ar putea să fie doar o reacţie naturală. E posibil ca subiectul să-i fi reamintit de momentul în care a dispărut Katharina.

Stiller scoase o pungă de dropsuri Fisherman's.

— Ai înregistrarea? Nici măcar tu nu crezi asta, zâmbi el şi-i întinse punga lui Wisting.

Wisting luă un drops, pescui micul dispozitiv din buzunarul cămăşii şi i-l dădu lui Stiller.

Stiller îi oferi punga şi lui Hammer. Acesta refuză şi îşi scoase cutia cu tutun de mestecat.

— Ai primit vreun pont? întrebă el.

— Multe, răspunse Stiller. Prezentarea unei asemenea schiţe la o oră de maximă audienţă iscă un val de ponturi. Oamenii au văzut-o peste tot.

— Şi altceva, ceva ce poate prezenta interes? întrebă Hammer.

Stiller negă.

— Nimic relevant pentru noi.

Wisting se întreba dacă era cazul să discute despre reacţia lui Line faţă de emisiunea televizată, dar renunţă. Apreciase creativitatea lui Stiller, dar nu-i plăcuse modul în care se folosise de fiica lui.

Hammer scoase cardul de acces, introduse codul şi ţinu uşa deschisă pentru ceilalţi. În spaţiul strâmt din cameră ventilatoarele şuierau şi sistemele electronice bipăiau. Wisting şi Stiller rămaseră în picioare, în timp ce Hammer se aşeză şi porni monitoarele.

— Nu sunt apeluri sau mesaje scrise, raportă el.
— Dar a fost activ pe internet.

Istoricul traficului pe internet al lui Martin Haugen din ultimele câteva ore umplu tot ecranul; rând după rând de adrese web.

Era evident că două erau cuvintele pe care le căutase: *Nadia Krogh.*

Stiller îşi făcu mâna pumn şi lovi triumfător în speteaza scaunului.

— *Yes*, exclamă el. Începem!

46

Camera de hotel era cufundată în întuneric. Adrian Stiller stătea în dreptul ferestrei, cu căştile în urechi, ascultând înregistrarea întâlnirii dintre Wisting şi Haugen. Un cargobot intra în fiord. Prora lui înaltă se întorcea lent spre terminalul pentru containere.

Asculta discuţia dintre cei doi pentru a doua oară. Din când în când, materialul cămăşii atingea microfonul, aşa că înregistrarea trebuia filtrată ca să fie mai clară, dar o parte era mai clară decât celelalte. Cea în care vorbeau despre fiica lui Wisting. Martin Haugen întrebase cum o mai ducea Line. Părea o întrebare sinceră, nu doar de dragul conversaţiei. Wisting îi spunea cât de dificil era să reuşeşti ca freelancer. Conversaţia o luă într-o direcţie care lăsa loc unei oportunităţi pe care Stiller nu ştia cum să o abordeze. Poate că ar putea s-o valorifice cumva. Line lucrase din greu şi intens la cazul Krogh, dar fusese învinsă înainte de publicarea articolului. L-ar putea lăsa pe Wisting

să joace pe cartea eşecului fiicei lui, pentru a face ca empatia să devină un factor de legătură între el şi Martin.

Era trecut de 1 noaptea. Se întreba dacă nu cumva era timpul să se schimbe şi să coboare la sala de sport a hotelului, să alerge vreo oră pe bandă şi apoi să stea în saună. Poate că aşa ar fi putut să adoarmă.

Se ridică şi văzu laptopul. Citise nenumărate articole despre tulburările de somn, dar multe dintre ele se contraziceau complet. Unele considerau insomnia un simptom, altele o afecţiune. Existau nenumărate sfaturi cu privire la ce era de făcut, dar, din câte îşi putea da Stiller seama din articole, cercetătorii nici măcar nu erau complet siguri ce era somnul. Ştia că ar trebui să nu mai facă pe omul de ştiinţă amator şi să apeleze la ajutor de specialitate, dar era dificil.

Medicii aveau atât de multe întrebări la care trebuia să răspundă. În plus, se descurca. Era bine. Cel puţin, nu mai era asaltat de coşmaruri.

Se duse în baie, aprinse lumina şi îşi făcu cu ochiul. Cui aparţinea chipul care-i întorcea privirea? Cui îi aparţineau aceste trăsături dubioase? Se încruntă şi rămase acolo gândindu-se că viaţa lui nu fusese mereu ca acum.

47

Adrian Stiller nu realiză că zăcea cu ochii deschişi până când o discretă strălucire albăstrie lumină camera de hotel.

Întoarse capul spre noptieră. Telefonul nu scosese niciun sunet, dar pe ecran era afişat un mesaj. Patul

scârţâi când se rostogoli pe o parte şi îl ridică. Era o notificare de la dispozitivul de urmărire montat pe maşina lui Martin Haugen. Era în mişcare.

Stiller îşi aruncă picioarele afară din pat. Din câteva apăsări de taste intră în sistem. Îi luă câteva secunde să se orienteze pe harta miniaturală. Punctul roşu ieşise de pe Kleiverveien.

Îl urmări până când intră pe E18. Acolo, viră spre vest.

Patru minute mai târziu, Stiller era în maşină. Martin Haugen se afla la 14,7 kilometri în faţa lui, îndreptându-se spre Porsgrunn. Exista posibilitatea ca acesta să-l conducă la cadavrul Nadiei Krogh, dar la fel de posibil era ca Haugen să fi fost chemat pentru ceva legat de serviciu. Nu credea în ultima ipoteză. Verifică ora indicată de ceasul aflat pe bordul maşinii, după care îl sună pe Wisting.

Era 2:00 fix.

Wisting răspunse imediat.

— Haugen a plecat, îl anunţă Stiller fără nicio introducere. Se îndreaptă spre Porsgrunn.

— Unde eşti? se interesă Wisting.

— Sunt la câţiva kilometri în spatele lui.

— Ai nevoie de sprijin?

— Mă întreb ce are de gând să facă.

— Merg la secţie, îl anunţă Wisting. Verific rezultatele supravegherii tehnice să vedem dacă este ceva acolo care să ne spună ce are de gând să facă.

— Bine, îi mulţumi Stiller. Nu-l pot urmări cât vorbesc la telefon.

— OK, te sun când aflu ceva, spuse Wisting la celălalt capăt al firului.

Convorbirea se termină şi pe ecranul telefonului apăru din nou harta. Distanţa faţă de Haugen se redusese la 13,8 kilometri.

Autostrada era aproape goală la ora aceea. Întâlni doar câte un camion când şi când şi merse tot timpul cu viteză. Distanţa faţă de Martin Haugen se reduse, dar nu prea avea cum să îl ajungă din urmă.

Se uită în oglinda retrovizoare, schimbă banda şi depăşi o semiremorcă. La 11,3 kilometri în faţa lui, Haugen ieşi din Porsgrunn şi continuă să meargă spre vest. Stiller apăsă şi mai mult pedala de acceleraţie. Carosabilul era ud de la ploaie, dar vremea era plăcută şi vizibilitatea bună. Motorul puternic al maşinii zumzăia constant. Computerul de bord indica faptul că putea să parcurgă 326 de kilometri cu combustibilul pe care îl avea. Nu se aştepta să meargă atât de departe.

Se uită alternativ la ceasul de la bordul maşinii şi la cifra care indica distanţa faţă de maşina lui Martin Haugen. Dacă păstrau amândoi viteza, îl putea prinde din urmă în mai puţin de 12 minute.

Brusc, punctul roşu ieşi de pe autostradă. Distanţa se micşoră mai repede, probabil pentru că limita de viteză era mai mică pe tronsonul pe care se afla Martin Haugen.

Stiller nu cunoştea zona. Luă telefonul mobil de pe scaunul de lângă el, reduse puţin viteza şi ţinu volanul cu o singură mână în timp ce verifica harta. Părea că Haugen se îndrepta spre o zonă numită Heistad. Recunoscu denumirea locului. Acolo locuise Nadia Krogh.

Şase minute mai târziu, viră în acelaşi loc. Punctul roşu se oprise în ceea ce părea a fi un cartier rezidenţial. Harta dispăru de pe ecran când îl sună William Wisting.

— Îmi apare că a efectuat un apel, către Hannah Krogh.

Stiller deschise gura, dar nu spuse nimic.

— A închis imediat ce a răspuns ea. A apucat doar să îşi spună numele.

— Ea şi Joachim Krogh stau în Heistad, nu? întrebă Stiller.

— Le-a căutat numărul de telefon şi adresa pe internet, confirmă Wisting.
— Acum este acolo.
— Cât de departe eşti?
— La trei sau patru minute.
— Ai nevoie de întăriri?
— Nu ştiu ce vrea să facă. Tu ce crezi?
La celălalt capăt să aşternu liniştea.
— Poate vrea să le spună ceva.
— În toiul nopţii?
— Nu contează, câtă vreme ceea ce vrea să le spună este important.
Stiller avea nevoie de hartă ca să se orienteze.
— Urcă în maşină. Vino încoace!
Închise apelul şi pe ecran reapăru harta. Punctul roşu era în acelaşi loc. Stiller găsi o ieşire care ducea în acea zonă. Trei minute mai târziu, opri maşina la trei sute de metri distanţă de acesta. Potrivit hărţii, un pâlc de pădure îl despărţea de Martin Haugen. Schimbă nivelul detaliilor de pe hartă şi observă o linie punctată care traversa pădurea. O potecă.
Coborî din maşină, se orientă şi porni spre poteca bătătorită. Întunericul îl învălui când pătrunse printre copaci, dar după câteva minute putu zări luminile cartierului aflat de cealaltă parte a pădurii.
Camioneta lui Martin Haugen era oprită cu roţile din spate în afara drumului şi botul îndreptat spre o proprietate mare, cu o curte pavată, străjuită de un gard de fier forjat şi o poartă impunătoare. Casa avea două etaje, bovindouri, frontoane înalte şi ferestre mari şi întunecate. Nu se vedea niciun om. Niciun semn de viaţă.
Din locul în care se afla, nu putea să vadă cabina camionetei. Trebuia să intre din nou în pădure şi să iasă apoi pe drum undeva mai în faţă.

Când a ajuns acolo, observă că la volan se afla cineva. Faţa lui Martin Haugen era luminată slab de felinarul din apropiere. Era nemişcat, cu privirea îndreptată spre casa familiei Krogh. Era ora 02:41. Stătea acolo de nouă minute.

Stiller rămase în întuneric, aşteptând fără să ştie de fapt ce anume aşteaptă. După cinci minute se retrase în pădure şi-l sună pe Wisting.

— A parcat în faţa casei familiei Krogh şi acum stă în maşină.

— Hmmm..., spuse Wisting pe un ton gânditor.

Stiller îi explică unde putea să lase maşina şi cum să intre prin pădure.

— Ajung în zece minute, spuse Wisting.

Stiller îşi trecu telefonul pe silenţios şi îl puse în buzunar, ca să-i simtă vibraţiile, în caz că-l suna cineva. Apoi se furişă din nou pe drum. Martin Haugen se afla în acelaşi loc. La 40 de metri de el.

Într-o casă aflată mai jos pe stradă se aprinse o lumină. Haugen se mişcă puţin, suficient însă ca Stiller să constate că era viu şi treaz.

Două minute mai târziu lumina se stinse şi curând după aceea printre copacii din spatele lui se auzi un foşnet şi Wisting îşi făcu apariţia.

— Stă pur şi simplu acolo, şopti Stiller, uitându-se la ceas. S-a scurs aproape o jumătate de oră.

Wisting scoase un binoclu de mici dimensiuni şi îl duse în dreptul ochilor fără să spună nimic. Stiller se sprijini de trunchiul unui copac.

Trecură alte 20 de minute fără să se petreacă nimic. Se uită din nou la ceas.

— Aproape o oră, spuse el.

În acelaşi timp, portiera camionetei se deschise şi Martin Haugen coborî. Rămase lângă maşină, cu faţa spre conac.

— Ce facem dacă intră? şopti Stiller.

Wisting nu răspunse.

Martin Haugen traversă strada şi se opri în lumina proiectată de felinarul din faţa porţii. Apoi se întoarse brusc şi o luă spre maşină, urcă în ea şi porni motorul. Stiller şi Wisting se pitiră şi rămaseră acolo până când maşina trecu de ei.

Se grăbiră să traverseze pădurea. Rămaseră lângă maşină şi urmăriră mişcările lui Haugen până când intră pe E18, îndreptându-se spre casă.

— Este cu nervii întinşi la maximum, spuse Stiller întorcându-se spre Wisting. Cred că voia să le spună ce i-a făcut Nadiei.

Wisting nu răspunse, dar Stiller vedea în privirea lui că se gândea la acelaşi lucru.

— Cred că are nevoie de un mic imbold, continuă el. Şi mai cred că tu eşti cel care va trebui să i-l dea.

48

— Doar a stat acolo? întrebă Hammer.

Wisting îşi trase scaunul mai aproape de masa de şedinţe şi îl privi obosit peste ceaşca de cafea.

— Da, aproape o oră, încuviinţă el.

— Înseamnă că v-aţi sculat cu noaptea-n cap, conchise Hammer.

Adrian Stiller stătea lângă micul blat al chicinetei şi îşi turna o pulbere albă dintr-un plic în paharul cu apă.

— Acum unde este? întrebă el, mutându-şi privirea de la Hammer spre încăperea dedicată echipamentelor de supraveghere tehnică.

— La serviciu.

— Trebuie să mergem cu maşina lui, spuse Wisting. Drumul spre cabană este prea rău. Mă va lua la ora 16:00.

Stiller amestecă în pahar cu o furculiţă după care bău amestecul, strâmbându-se.

— Bine, o să-ţi dăm două dispozitive de înregistrare, ca să le schimbi sâmbătă. În mod normal, ambele au suficient spaţiu de stocare şi autonomie, dar trebuie să ai o rezervă.

Christine Thiis îi ascultase în linişte.

— Vei fi singur cu el. N-ar trebui să pregătim o echipă de intervenţie? întrebă ea uitându-se la Wisting.

— Am mai fost şi înainte, de multe ori, comentă Wisting.

— Dar nu cu intenţia de a stoarce informaţii de la el, obiectă Christine Thiis.

— Elicopterul poliţiei poate ajunge acolo într-o jumătate de oră, spuse Stiller. Asigură-te că ai telefonul mobil încărcat, ca să poţi trimite un mesaj dacă se întâmplă ceva.

Se apropie de servieta aşezată lângă uşă şi se apleca deasupra ei.

— Am ceva pentru tine, spuse el, scoţând o sticlă de coniac. Drum bun!

Wisting o acceptă. Era o sticlă de Hennessy.

— Haugen bea coniac? întrebă Christine Thiis.

— Este marca preferată a lui Haugen, comentă Hammer. Acasă avea o sticlă pe jumătate goală.

— Oricum, va trebui să guste din asta, spuse Stiller. Este o ediţie aniversară. Costă aproape patru mii de coroane.

Trebuie să inventezi o poveste cum că ai primit-o cadou sau aşa ceva.

— Când te întorci acasă? se interesă Hammer.

Wisting ridică discret din umeri.

— N-am stabilit încă, răspunse el. Cred că duminică, pe la ora 16:00.

— 48 de ore, încuviinţă Stiller. Multe se pot întâmpla în 48 de ore.

49

Amalie era întinsă pe burtică în pătuţul ei şi se juca cu o zornăitoare. Din când în când o scutura cu putere, după care se oprea şi o analiza cu atenţie.

Line stătea pe canapea şi citea prima ştire postată online. Redacţia se folosise de imaginea manipulată a Nadiei Krogh pentru a atrage clickuri. Ştirea ei era neschimbată, dar fusese adăugată o casetă cu informaţii despre felul în care ar putea să arate Nadia Krogh în prezent. Se preciza că fotografia aparţinea poliţiei, care acordase postului TV2 permisiunea de a o difuza.

Întreaga emisiune de la TV2 o enerva. Credea că Stiller controlase totul, aşa cum controlase, în mare parte, publicarea articolului ei. TV2 ar fi putut să transmită emisiunea săptămâna următoare, caz în care canalul ar fi beneficiat de acoperirea subiectului în ziar. Asta ar fi atras cititorii în faţa ecranului.

Îi căută numele în lista de contacte şi-l sună. Oricum, trebuia să-l întrebe dacă emisiunea le adusese vreo informaţie nouă.

Sună, însă el nu răspunse.

Atunci, îi trimise un mesaj despre *S-a întâmplat în Norvegia* şi îl întrebă dacă apăruseră noutăţi. Pe asta trebuia să se concentreze în continuare. Seria de articole şi podcastul trebuiau să scoată la iveală ceva nou şi să conducă, într-un fel sau altul, spre un răspuns la întrebarea ce i se întâmplase Nadiei Krogh.

50

La secţia de poliţie, corespondenţa ajungea la ora 10:30. Wisting se duse în camera în care se afla xeroxul şi ridică plicurile de pe raftul lui. Era obişnuitul morman de documente noi privind dosarele penale în derulare, diverse circulare şi scrisori returnate. În mijlocul teancului se afla şi un plic voluminos de la Poliţia Penitenciară. Puse deoparte restul corespondenţei şi îl deschise. Conţinea o scrisoare adresată lui Inger Lise Ness privind locul şi ora la care trebuia să se prezinte pentru a-şi ispăşi pedeapsa cu închisoarea. Era însoţită de o broşură cu informaţii practice despre ce putea şi ce nu putea să ia cu ea, programul de vizite, orele în care putea folosi telefonul, activităţile şi programele şcolare şi de agrement din închisoare.

Luă plicul cu el şi urcă în maşină. Se părea că prognoza meteo era corectă. Nu mai ploua, vântul îşi schimbase direcţia şi norii se risipiseră. Putea să zărească chiar şi petice de cer albastru.

Ideea de-a o căuta pe fosta soţie a lui Martin Haugen fusese un impuls de moment, care acum i se părea mai degrabă o idee efemeră. Nu ştia ce voia să obţină, dar

simţea că trebuia să simtă că înaintează. Întregul caz era aşa. Avea prea puţin miez, drept pentru care totul era despre găsirea punctelor de presiune potrivite.

Numele era scris pe o plăcuţă deasupra soneriei: Inger Lise Ness. Nu mai era trecut niciun alt nume.

Când apăsă pe butonul soneriei, nu se auzi niciun sunet în interior. Aşteptă puţin şi încercă din nou, dar ajunse la concluzia că soneria nu funcţiona şi ciocăni în uşă.

Înăuntru se auzi un strigăt. Wisting nu era sigur dacă fusese un *intră*, aşa că rămase pe loc şi aşteptă. Curând după aceea, Inger Lise Ness apăru la uşă. Era cu opt ani mai mare decât Martin Haugen. Acum, diferenţa de vârstă părea şi mai mare. Părul îi încăruntise de când o văzuse ultima dată şi părea că şi aerul ieşise cumva din ea. Faţa îi era acoperită de riduri şi pungi.

— Sunt de la poliţie, preciză Wisting.

— Ştiu cine eşti, răspunse femeia din faţa lui.

— Pot să intru?

— Despre ce este vorba?

— Am nişte documente, explică Wisting. O citaţie de la penitenciar.

Inger Lise Ness oftă cu subînţeles şi îl invită înăuntru, în bucătărie. Wisting îi explică unde şi când trebuia să se prezinte şi o puse să semneze o copie a citaţiei.

— Nu pot să-mi iau cu mine setul de tricotat? întrebă ea, citind broşura.

— Dacă nu este pe listă, nu.

— Trei geci, citi Inger Lise Ness. Ce să fac cu trei geci în închisoare?

Wisting ridică din umeri şi puse copia semnată înapoi în dosar.

— Şi un covor pentru rugăciune, continuă Inger Lise Ness. Pot să îmi aduc un covor pentru rugăciune, dar n-am voie să-mi iau andrelele.

Wisting se ridică, neştiind cum să conducă discuţia spre subiectul pentru care venise de fapt.

— L-ai mai văzut pe Martin Haugen?

Inger Lise Ness păru surprinsă de întrebare, chiar dacă Martin era un punct de referinţă comun pentru ei.

— De ce aş face-o? Am terminat-o cu chestiile astea. A trecut multă vreme de atunci, zise ea, lăsând broşura din mână.

— Nu a fost găsită, comentă Wisting.

— Chiar nu-mi pasă, răspunse Inger Lise Ness, ducându-şi mâna la gâtul ridat.

Wisting încercă să îi descifreze expresia feţei, iar singurul lucru pe care îl putea observa era un fel de uimire cu privire la motivul pentru care, brusc, discutau despre vechiul caz.

— Ne gândim să reluăm ancheta. Să o luăm de la capăt şi să vorbim din nou cu toată lumea, spuse Wisting.

Inger Lise Ness nu reacţionă.

— Cred că cineva ştie ceva ce nu s-a spus, continuă Wisting.

Încercă din nou să observe dacă spusele lui îi provoacă vreo reacţie femeii din faţa lui, dar nu văzu nimic.

— Să nu veniţi la mine, îl avertiză ea.

— Ai spus că noi nu ştim cum este el cu adevărat.

— Cine?

— Martin Haugen. În timpul unei audieri, ai spus că noi nu ştim cum este el în realitate.

Inger Lise Ness se ridicase şi se îndrepta spre uşa de la intrare, de parcă ar fi fost nerăbdătoare să-şi scoată oaspetele afară.

— Poate că aşa este, spuse ea.

Wisting o urmă.

— Cum este el de fapt? o întrebă el.

— Nu ştiu. Este doar un fel de a spune. A trecut mult timp şi nu-l mai cunosc. Nici nu mai vreau să-l cunosc.

Wisting mai făcu o ultimă încercare.

— Dar atunci îl cunoşteai?

— Am terminat-o cu el. Mi-a luat mult timp şi m-a costat mai mult decât trebuia, dar am terminat-o cu Martin Haugen.

El nu mai insistă şi îi mulţumi, fără să ştie ce sperase cu adevărat să obţină din această vizită.

51

Avea rucsacul de vreo 30 de ani. Era din nailon verde şi îşi amintea că i se păruse scump când îl cumpărase. Pe atunci, Thomas şi Line erau mici şi obişnuiau ca în zilele de duminică să facă drumeţii în pădure, la munte sau de-a lungul potecii de coastă. Era agăţat în debara. Ultima dată îl folosise când mersese cu Martin Haugen la cabană, cu cinci sau şase ani în urmă. Depozitase acolo şi sacul de dormit şi echipamentul de pescuit. Scoase toate lucrurile din debara.

Cabana lui Martin Haugen era primitivă, fără apă curentă sau electricitate. Trebuiau să-şi aducă apă de la un izvor şi mâncarea trebuia încălzită cu lemne, pe o plită din fontă. Totul era anevoios, dar şi relaxant în acelaşi timp. Pierdeai noţiunea timpului şi te deconectai de toate ideile care-ţi umpleau mintea. Această călătorie, însă, avea să fie complet diferită. Avea să-l solicite foarte mult.

În mare, avea să poarte aceleaşi haine tot weekendul, dar împachetă două perechi de şosete groase, două

perechi de chiloţi, un pulover gros, o pereche de pantaloni de trening şi două tricouri de schimb. Singura posibilitate de a se spăla era un lighean cu apă încălzită la un boiler cu lemne.

Îmbrăcă o pereche de pantaloni de vânătoare şi de curea prinse un cuţit, luă o bluză cu mânecă lungă şi îşi alese o cămaşă de lână în carouri, cu două buzunare la piept. Înainte de a o îmbrăca, luă dispozitivul de înregistrare şi se aşeză la masa din bucătărie ca să lipească o fâşie de bandă velcro în buzunarul de la piept. După ce se gândi mai bine, lipi câte o fâşie pe partea interioară a ambelor buzunare.

Thomas coborî din camera lui, aflată la etajul al doilea.

— Când pleci?

— Va veni să mă ia la ora 16, răspunse Wisting. Tu?

— Sâmbătă după-amiază. Line îl va intervieva mâine pe fostul iubit al Nadiei Krogh, aşa că voi sta cu Amalie.

— A fost frumos să te avem acasă. Atât pentru mine, cât şi pentru Line, spuse Wisting.

Thomas nu comentă, dar îl anunţă:

— Line este cam stresată zilele astea, iar a primit o amendă pentru parcare.

— Cea mai recentă este acolo, spuse Wisting făcând semn cu capul spre poliţa din bucătărie pe care obişnuia să-şi pună propriile amenzi.

— Probabil că a plătit-o deja pe asta, spuse Thomas. Se apropie de poliţă şi luă folia din plastic. I-o duc eu, adăugă el.

Thomas ieşi. Wisting se duse la baie şi-şi luă borseta cu obiectele de igienă personală. Înainte să o pună în bagaj, scoase aparatul de ras şi un mic flacon de şampon. Nu era nevoie să care mai mult decât era necesar, se gândi el, şi îşi dădu seama că trebuia să ia chibrituri. Găsi două cutii şi le puse în buzunarul lateral al rucsacului. La final, puse şi

sticla de coniac primită de la Adrian Stiller, aşezând-o între sacul de dormit şi puloverul de lână, pentru a fi protejată.

Rămase uitându-se în gol la rucsacul pregătit. Ceva legat de Katharina Haugen îi declanşase un proces în care gândurile păreau să se înlănţuiască, dar pur şi simplu nu putea să le prindă firul. Era ca următorul vers dintr-o melodie veche. Era pe-aproape. Se gândi la tot ce făcuse în timpul zilei, pentru a încerca să îşi dea seama ce anume îi aruncase gândurile într-o cursă pe care n-o putea duce până la capăt.

Apoi ideile începură să se lege şi şi-a dat seama. Nu dintr-odată, ci treptat; o înţelegere lentă a ceea ce se întâmplase în mintea Katharinei Haugen în ultimele zile înainte să dispară. Făcu câţiva paşi spre dormitor pentru a consulta documentele vechi aflate în dulap, dar îşi dădu seama că nu mai erau acolo. Aşa că luă telefonul şi îl sună pe Nils Hammer.

— Am nevoie de puţin ajutor, spuse el fără alte explicaţii. Trebuie să te duci în biroul lui Stiller şi să găseşti documentul 04.11 din dosarul Katharinei, să fotografiezi paginile şase şi şapte şi să mi le trimiţi.

— Documentul 04.11? repetă Hammer.

Wisting ştia pe dinafară numerele documentelor importante.

— Este un dosar cu fotografii, explică el uitându-se la ceas. Era 15:45. Am nevoie de ele imediat.

Sună apoi la Serviciul Penitenciare şi probaţiune, dar nu răspunse nimeni. Angajaţii plecaseră probabil acasă. După care sună la Centrul de informare şi fu transferat la închisoarea pentru femei din Sandefjord.

Se prezentă şi spuse că are o solicitare mai neobişnuită şi că avea nevoie urgent de un răspuns.

— A fost realizat un pliant de informare pentru persoanele condamnate care urmează să se prezinte pentru a-şi executa pedeapsa, spuse el. Aveţi unul la îndemână?

— Nu chiar în faţa mea, dar ştiu la ce vă referiţi.

— Puteţi face o fotografie a paginii referitoare la obiectele de îngrijire personală pe care le pot lua în celulă?

În glasul interlocutoarei se putea desluşi mirarea, dar promise să îi trimită ceea ce îi ceruse.

Primi fotografia de la Nils Hammer. Nu se obosi să se uite la ea, ci sună din nou la Informaţii telefonice şi ceru să-i fie făcută legătura cu Steinar Vassvik de pe Kleiverveien. Telefonul sună de câteva ori înainte ca Steinar Vassvik să răspundă, prezentându-se cu numele de familie.

Wisting se aşeză şi se concentră să pară calm.

— Au trecut 24 de ani de când Katharina a dispărut, spuse el, apucând un pix cu mâna liberă. Am mai studiat puţin dosarul şi am recitit unele dintre vechile rapoarte.

— Da.

— A apărut o singură întrebare suplimentară, explică Wisting.

— Da, spuse Vassvik iar.

— În raportul întocmit cu ocazia interogatoriului se spune că ai împrumutat câteva cărţi de la ea cu o zi înainte să dispară.

— Nu le-am împrumutat, spuse Vassvik. Mi-a spus că le pot păstra. Încă le am, dacă asta este o problemă.

— Scrie că a adus o geantă, dar tu ai ales cinci cărţi, continuă Wisting din memorie.

— Aşa este.

— De ce exact cinci? întrebă Wisting.

— Atât era permis, răspunse Steinar Vassvik. Urma să intru în închisoare. Doar atât era permis. Cinci cărţi.

— Ai vorbit cu Katharina despre asta?

— La ce te referi?

Wisting se uită din nou la ceas. Era 15:55. Martin Haugen putea să apară oricând. Dacă voia să obţină răspunsuri, trebuia să pună întrebări sugestive.

— Ai primit de la penitenciar o listă cu ce aveai voie să iei cu tine? întrebă el.

— Da.

— Katharina a văzut acea listă?

— Când a venit la mine, eu împachetam, explică Vassvik.

— Aşadar a văzut lista?

— Da.

Telefonul lui Wisting scoase din nou un sunet de notificare.

— Mulţumesc, spuse el. Atât voiam să ştiu.

Puse capăt convorbirii şi deschise imaginea trimisă de Nils Hammer. Pe a şasea pagină a dosarului cu fotografii era o imagine a valizei Katharinei Haugen deschise pe pat. Mări o parte a imaginii, trăgând de ea pe ecran. Valiza era împachetată cu grijă. Îşi aminti descrierea din raport. Zece perechi de şosete, zece perechi de chiloţi, cinci sutiene, zece tricouri, cinci pantaloni, cinci pulovere, cinci bluze şi trening.

Deschise fotografia primită de la închisoarea pentru femei din Sandefjord. Numărul articolelor de îmbrăcăminte de pe lista din broşură corespundea cu conţinutul valizei. Numărul de cărţi era limitat la cinci. Totuşi, ceea ce era scris pe ultimul rând îl făcuse pe Wisting să fie sigur pentru ce anume împachetase Katharina. Era permisă o singură fotografie, neînrămată.

Wisting reveni la imaginea din dosar. Pe a şaptea pagină era o fotografie a mesei din living. În faţa lui erau cinci cărţi. Lângă ele era aşezată o poză cu Katharina şi Martin, alături de rama în care se aflase.

Katharina îşi făcuse bagajul urmărind broşura, de parcă s-ar fi pregătit să meargă la închisoare. La început, descoperirea îl nedumeri. O parte a enigmei era rezolvată, dar, în acelaşi timp, se năşteau alte întrebări. Katharina, ştia asta cu certitudine, nu fusese condamnată pentru nimic. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri pentru a reuşi să înţeleagă cum se legau toate acestea. Însă lucrurile se potriveau în imaginea de ansamblu. Prietenii din cor spuseseră că la un moment dat devenise altă persoană şi că era deprimată, ca şi cum ceva o deranja.

Înainte să-şi ducă gândurile până la capăt, din faţa casei auzi zgomotul făcut de un motor puternic şi două claxoane.

52

Martin Haugen deschisese trapa din spatele camionetei. Wisting îşi împinse rucsacul şi lanseta sub prelată.

— Aşteaptă o clipă, spuse el şi fugi din nou la uşa din faţă, încuindu-se în casă.

Îşi fixase microfonul în interiorul mânecii drepte a jachetei, în acelaşi fel în care îşi ascundeau agenţii de securitate microfoanele echipamentului de comunicare. Voia doar să se asigure că era pornit, înainte să urce în maşină. Micul glisor indica verde. Dispozitivul de rezervă era ascuns în buzunarul interior.

Ieşi din nou şi încuie uşa în urma lui.

— Trebuia doar să verific dacă am oprit aparatul de cafea, zâmbi el şi se aşeză pe banchetă.

Martin Haugen se aşeză la volan. Zâmbi în faţa momentului de rătăcire al lui Wisting, dar altfel chipul lui nu trăda nimic.

— Ai avut mult de lucru astăzi? îl întrebă Martin Haugen.

— Nu mai mult ca de obicei, răspunse Wisting. Secţia de poliţie urmează să se reorganizeze din nou.

Îi povesti despre fuziunea districtelor de poliţie şi despre felul în care îi va afecta asta viaţa profesională. Martin Haugen asculta, fără să pară tocmai interesat. Apoi se lăsă tăcerea, iar Wisting simţi în corp un fior de nelinişte. Voia să raporteze ceea ce descoperise.

— La naiba! exclamă el şi-şi scoase telefonul mobil din buzunar. Trebuie să trimit un mesaj cuiva de la muncă.

Căută numărul lui Hammer.

— Am uitat să fac ceva, se scuză el. După-amiaza de vineri este mereu puţin stresantă.

Ţinu telefonul în aşa fel încât Martin să nu vadă ce scrie.

Sunt în maşină cu MH, începu el, cu toate că Hammer era, probabil, în camera de supraveghere tehnică, urmărind punctul roşu pe hartă. *Verifică fotografiile pe care mi le-ai trimis şi compară-le cu asta*, încheie el şi ataşă lista cu ce era permis să fie dus în închisoare.

Apoi începu să scrie alt mesaj: *Cred că, de fapt, Katharina intenţiona să se predea poliţiei. Se pregătea să meargă la închisoare.*

Rămase cu telefonul în mână aşteptând un răspuns. Asfaltul de pe autostrada spre Telemark era dur. Vibraţiile produse se propagau prin arcurile suspensiilor până la scaune.

— Veţi turna curând un nou strat de asfalt aici? întrebă el.

— La vară, răspunse Martin.

— Asta este responsabilitatea ta, nu? întrebă Wisting. Tu decizi când trebuie să reasfaltaţi.

— Nu eu decid, răspunse Martin, dar raportez gradul de uzură.
— Cât de des trebuie să reasfaltaţi?
— Totul depinde de greutatea pentru care a fost conceput drumul. Apoi mai depinde de numărul de transporturi grele, de anvelopele cu crampoane şi alte chestii de genul ăsta.

Wisting aruncă o privire spre mâneca gecii în care era ascuns microfonul. Pentru un ascultător din afară, discuţia putea părea lipsită de importanţă, dar ea avea o direcţie şi un motiv.

— Depinde şi de tipul asfaltului? întrebă el având în minte articolul publicat de VG în 27 august 1987.
— Bineînţeles. Au apărut îmbunătăţiri majore în tehnologia asfaltului, răspunse el şi începu să vorbească despre amestecuri şi rezistenţa la uzură.

Wisting se întreba dacă era cazul să continue discuţia, dar decise să nu o facă. Pentru moment era suficient. Plantase ceva în Martin Haugen, ceva care avea să-i reapară în minte în ziua în care urma să îl confrunte cu faptul că amprentele lui se aflau pe scrisoarea trimisă de răpitori şi că în ziarul ce fusese utilizat în acest scop exista un articol în care el vorbea despre un nou tip de asfalt, mai rezistent.

Telefonul lui Wisting scoase un sunet de notificare. Era un mesaj de la Hammer. *În cazul ăsta, nu mă pot gândi decât la un singur lucru de care ar fi putut fi vinovată,* scria el. *Nadia Krogh.*

Wisting închise ecranul imediat ce termină de citit. Hammer pusese în cuvinte propriile lui gânduri. În ultima oră îşi conturase o ipoteză. Katharina şi Martin Haugen acţionaseră împreună pentru a o răpi pe Nadia Krogh, dar ceva mersese prost. Katharinei mustrările de conştiinţă nu-i dăduseră pace şi până la urmă puseseră stăpânire pe

ea. Hotărâse să se autodenunţe şi era pregătită să meargă la închisoare pentru faptele ei. Totuşi, asta ar fi însemnat să-l tragă şi pe Martin Haugen după ea. Aici se afla motivul. Singura cale de a nu fi daţi în vileag de Katharina era ca ea să dispară. Exista însă o problemă cu această teorie. Martin Haugen avea un alibi. Wisting îl verificase de nenumărate ori. Când a dispărut Katharina, Martin Haugen se afla pe un şantier de construcţii, la o distanţă de opt ore.

— Veşti proaste? întrebă Haugen de pe scaunul de lângă el.

Wisting se uită în jos la telefon.

— Acum, oricum nu mai pot să fac nimic, răspunse el.

Se aplecă înspre parbriz şi privi în sus. Cerul de deasupra lor era senin, cu doar câţiva nori singuratici.

— Măcar avem noroc de vreme frumoasă, spuse el.

— O să ajungem prea târziu ca să mai instalăm plasele, spuse Martin. Dar m-am gândit că putem încerca să pescuim cu harpoanele. Sunt vreo două la cabană.

Wisting nu mai făcuse niciodată asta, dar ştia că presupunea să vâslească pe întuneric într-o zonă de reproducere de mică adâncime, având o lumină puternică la prora, şi să înfigă suliţa în peştii paralizaţi din cauza luminii. Teoretic, metoda era atât de eficientă, încât fusese interzisă.

— Este legal? întrebă el.

— Acum lucrezi şi la protecţia mediului? îl întrebă râzând Martin. Mă gândeam doar să prind vreo doi peşti pentru cină. Ar fi distractiv să încerc. N-am mai făcut asta din copilărie.

Wisting râse şi căzu de acord. Martin schimbă subiectul arătând spre un indicator rutier.

— Katharina a montat acel indicator, spuse el.

Wisting reuşi să îl vadă înainte să treacă de el. Porsgrund scria pe el şi semnaliza prima la dreapta.

— Este încă acolo, zâmbi Martin Haugen. Râd de fiecare dată când îl văd. Katharina nu prea scria corect. La atelierul de indicatoare lucra un suedez şi nu a observat nici el greşeala. Când a fost descoperită, au protestat amândoi şi au spus că aşa trebuie să fie. Scria Porsgrunds Porselænsfabrik pe toate toaletele. Indicatorul a rămas locului. Este aşa de peste 25 de ani.

Wisting condusese de multe ori pe acest segment de drum. Observase ortografia, dar nu îşi pusese vreo întrebare în legătură cu asta. Porsgrund era vechea scriere a numelui.

Martin Haugen urmă indicatoarele şi ieşi de pe autostrada E18.

— Luăm ceva de acolo? întrebă el făcând semn spre un supermarket Meny.

Wisting încuviinţă.

— De ce avem nevoie? întrebă el.

— Trebuie să luăm măcar ouă şi şuncă, îi răspunse Martin.

53

Stiller urmări punctul deplasându-se spre o zonă comercială şi oprindu-se.

— Aprovizionare, spuse Hammer.

Stiller încuviinţă şi-şi îndreptă atenţia spre laptopul pe care-l ţinea în poală.

— Am primit traficul de date de pe telefonul lui din ultimele 90 de zile. Printre cei cu care a luat legătura nu este nimic notabil, îl foloseşte în special pentru chestiuni legate de serviciu, dar ne spune unde a fost săptămâna trecută.

— Unde a fost?

— În Malvik, preciză Stiller. Are trei apeluri pierdute în acea perioadă. Toate trei de la Wisting şi toate trei sunt în aria de acoperire a unei celule din Malvik.

— Prognoza meteo, comentă Hammer. A verificat de mai multe ori prognoza meteo pentru Malvik. Acolo au fost inundaţii din cauza ploii şi o porţiune din autostrada E6 a fost măturată de ape. Poate a vrut să meargă acolo să verifice situaţia. Probabil că s-a numărat printre cei responsabili de construcţia drumului.

Stiller se gândise la acelaşi lucru.

— Dar de ce ne-a minţit în legătură cu asta? se întrebă el. Trebuie să fi avut ceva de făcut acolo.

— N-au fost şi alte apeluri care să aibă legătură cu călătoria? Nu a stabilit nicio întâlnire cu nimeni sau ceva?

— I-a trimis un sms unui coleg de serviciu pe când trecea de Lillehammer, puţin după ora 8:00, în dimineaţa zilei de 10 octombrie, după care Wisting a încercat de trei ori să dea de el.

— În Lillehammer la ora 8:00? repetă Hammer. Atunci, înseamnă că a plecat de acasă în toiul nopţii.

Stiller nu comentă. Tot muta în sus şi în jos lista conţinând datele de trafic ale telefonului mobil al lui Haugen, de parcă ar fi conţinut detalii edificatoare. Lipsa de somn îl împiedica să se concentreze şi avea dificultăţi să-şi adune gândurile. Se ridică, se duse la uşă şi îl rugă pe Hammer să îl scuze.

— Vin imediat înapoi.

Coborî în biroul său şi căută o pungă cu pudră de cofeină. Făcuse rost de ea pe când locuia în Africa de Sud. În Norvegia nu se comercializa, dar adusese mai multe pungi ultima dată când îşi vizitase tatăl. Pe biroul său era un pahar gol. Se duse la toaletă şi îl umplu cu apă. Apoi rupse punga şi îşi vărsă pudra direct în gură, după care o înghiţi şi bău apa din pahar. Nu lua pudra ca să stea treaz, oricum avea să fie treaz, dar lipsa de somn îi afecta capacitatea de concentrare. Rămase neclintit şi aşteptă să îşi facă efectul, ştiind că acesta apărea treptat. Îi sună telefonul. Era Malm. Probabil era în biroul din Oslo şi voia un raport înainte să plece acasă pentru weekend.

Înainte de a răspunde, Stiller bău apa rămasă în pahar.

— Cum staţi? întrebă Malm.

Aproape fiecare discuţie o începea aşa.

— Suntem în grafic, răspunse Stiller. Se îndreaptă spre cabană, dar nu îi putem auzi, aşa că probabil abia duminică vom afla cum au decurs lucrurile.

— Ar fi trebuit să punem microfoane în cabană? întrebă Malm.

Stiller începu să urce pe scări până la etajul patru.

— Am făcut o analiză. Planul era să aranjăm maşina lui Wisting, dacă nu altceva, dar nu era potrivită pentru drumul forestier. Va fi înregistrat, ca să putem asigura probele necesare.

Stiller bătu la uşa camerei de supraveghere tehnică pentru ca Hammer să îi deschidă.

— Şi ultima analiză de risc ce ne spune? întrebă Malm.

— Riscul este încă redus, îl asigură Stiller.

Hammer deschise uşa. Cursorul roşu de pe monitor era în acelaşi loc.

— Atunci îţi doresc un weekend liniştit, îi ură Malm şi puse capăt discuţiei.

Stiller se aşeză şi simţi cum cafeina i se răspândeşte în corp. Îşi închise ochii pentru o clipă şi îşi adună gândurile.

— Poţi să verifici cazierul lui Emil Slettaker? îl rugă pe Hammer şi-şi deschise ochii.

Hammer se întoarse spre el.

— Cine este acesta?

— Bărbatul de la care a cumpărat Haugen pistolul cu aer comprimat.

Nils Hammer încuviinţă ca şi cum i-ar fi recunoscut numele şi se aplecă asupra tastaturii. Făcu o căutare în Evidenţa Persoanelor, pentru a găsi data naşterii şi codul numeric personal al lui Emil Slettaker, apoi selectă şi copie cele 11 cifre în registrul cazier şi apăsă tasta „enter”.

— Câte puţin din toate, dar numai fapte mărunte, comentă el.

Stiller se aplecă spre ecran. Avea mai multe abateri de circulaţie, câteva infracţiuni minore legate de stupefiante, vreo două cazuri de loviri şi două încălcări ale regimului armelor şi muniţiilor.

Nu îi plăcea ceea ce vedea.

— Dar primul pe lista lui Haugen cine a fost?

Hammer se întoarse la lista de apeluri şi găsi numele şi numerele de telefon ale tuturor celor contactaţi de Haugen.

— Gunnar Fischer, spuse el cu voce tare şi îl verifică. Singurul lucru pe care îl pot găsi este că a raportat un jaf în urmă cu doi ani. Se pare că la Sandefjord Paintball Club. Apare ca fiind preşedintele consiliului de administraţie de acolo.

Stiller îşi miji ochii şi clipi de câteva ori în faţa ecranului.

— Bine, spuse el. Caută numărul de telefon din anunţul pentru pistolul acela vândut de Emil Slettaker.

Hammer i-l dictă.

Stiller formă numărul şi puse telefonul pe difuzor. Ascultară sunetul de apel.

— Emil Slettaker, se auzi, într-un final, răspunsul de la celălalt capăt al firului.

— Stein Arnesen la telefon, minţi Stiller şi se uită la monitor. Sun în legătură cu pistolul Walter din anunţul publicat online. Mai este de vânzare?

— Da.

Făcu un schimb de priviri cu Hammer.

— Îţi ofer 1 000 de coroane pentru el, propuse Stiller.

— 1 500, spuse celălalt, încercând să ajungă la o înţelegere.

— Regret, am o ofertă mai bună din altă parte, spuse Stiller punând capăt conversaţiei înainte ca interlocutorul să aibă timp să mai reducă din preţ.

Hammer îl privea gânditor.

— Credeam că Haugen a cumpărat acel pistol.

Stiller nu răspunse.

— Dă-mi anunţul tipului cu sala de paintball. Gunnar Fischer.

Hammer făcu întocmai. Stiller apelă postul telefonic. Bărbatul răspunse imediat. Stiller adoptă un ton oficial.

— Vorbesc cu Gunnar Fischer de la Sandefjord Paintball Club? întrebă el.

Celălalt confirmă. Stiller se prezentă.

— Sun din partea Secţiei Speciale din cadrul Kripos, spuse el, ştiind că suna foarte formal. Cercetăm un bărbat care este posibil să vă fi contactat încercând să cumpere un pistol cu aer comprimat pe care îl aveţi la vânzare pe Finn.

Urmă o scurtă pauză, după care interlocutorul confirmă.

— Aşa cred, răspunse el.

Stiller aşteptă o continuare din partea celuilalt.

— A venit ieri după-amiază, continuă Fischer. Nu ştiu cum îl cheamă, dar am numărul lui în agenda telefonică.

— Îmi poţi da detalii legate de întâlnire? îl rugă Stiller.
— Nu era interesat cu adevărat de pistol, explică Fischer. Când a venit aici, se întreba dacă am şi alte arme. Arme reale. Probabil credea că deţin arme de foc, din moment ce am pus câteva anunţuri, dar i-am spus foarte clar că nici nu se pune problema. Nici nu am astfel de arme.
— Bine, spuse Stiller şi dădu să închidă.
— Acum ce fac? întrebă Fischer.
— Nimic, răspunse Stiller. Vom trimite pe cineva la tine acasă după weekend ca să-ţi ia o declaraţie oficială, dar este important să nu iei legătura cu acest tip. Nu te deranja să îl suni sau altceva.
— Desigur că nu, îl asigură interlocutorul înainte să pună capăt convorbirii.
Stiller închise şi se întoarse spre Hammer.
— Ia legătura cu procurorul poliţiei, îi ordonă el. Avem nevoie de un mandat de percheziţie şi de arestare pentru Emil Slettaker. Trebuie să aflăm exact cu ce s-a înarmat Martin Haugen.

54

Căruciorul de cumpărături era plin. Pâine, cârnaţi şi conserve de fasole pe lângă ouă şi bacon, precum şi câteva cotlete, în caz că nu prindeau peşte. Alune şi două pachete a câte şase cutii de bere. Până ajunseră la casa de marcat luaseră atât de multe, încât Wisting nu ştia dacă aveau să încapă în rucsacuri.

Pe standul de ziare nu mai rămăsese niciun număr din VG. Wisting se uită şi la casa alăturată. Nici acolo nu mai era. La fel şi la celelalte.

— Nu mai aveţi niciun număr din VG? întrebă el.

— Nu, s-au terminat de ceva timp, îi confirmă tânăra casieră. Pungi?

— Plătesc eu, se oferi Martin Haugen şi scoase portofelul. Ne socotim mai târziu.

Wisting puse cumpărăturile în pungi şi le duse la maşină.

— Hai până la benzinărie, spuse Wisting arătând peste stradă. Trebuie să încerc să fac rost de un exemplar din VG. Astăzi se publică articolul scris de Line despre Nadia Krogh.

Şi standul de la benzinărie era gol. Martin Haugen parcă între pompe, iar Wisting intră şi văzu că nici acolo nu mai era nimic pe standuri.

— Nu este aşa ciudat, spuse el urcând iar în maşină. La urma urmei, aici a trăit.

Îşi puse centura de siguranţă.

— Îţi aminteşti? întrebă el. Pe atunci lucrai în zonă, nu?

Martin Haugen se întoarse, se uită în oglinda retrovizoare şi acordă prioritate unui moped, înainte de a ieşi din benzinărie.

— Toată lumea vorbea despre asta, răspunse el. Poliţia a căutat prin barăci şi a plimbat câinii prin şanţ, de-a lungul drumului nou.

— Stăteai aici, în barăci? întrebă Wisting.

— Nu, Katharina şi cu mine făceam naveta zilnic. Ea era la biroul de construcţii, eu devenisem maistru şi lucram în tura de zi.

— Îmi amintesc că ăsta a fost cel mai bun lucru în a fi inspector principal de poliţie, după-amiezele libere,

comentă Wisting ca să pregătească următoarea întrebare: Dar în weekend? Şi în weekenduri eraţi liberi?

Nadia Krogh dispăruse într-o noapte de sâmbătă, în data de 19 septembrie 1987, şi se îndoia că ar mai fi putut să găsească pontajele din acea perioadă.

— În majoritatea timpului, răspunse Martin. Dacă întârziam cu lucrările, atunci munceam suplimentar şi în weekend, şi după-amiaza.

— Şi Katharina ce făcea, dacă tu trebuia să lucrezi în plus? Stătea la birou, nu?

— Când aveam ceva planificat, ea îşi lua motocicleta, ca să putem să plecăm separat. Dacă nu, avea mereu câte ceva de făcut la birou sau rămânea acasă la o prietenă.

Wisting încuviinţă. După ce venise în Norvegia, Katharina locuise în Porsgrunn şi până la urmă obţinuse un loc de muncă la biroul de planificare pentru construcţia noii autostrăzi. Aici îl cunoscuse pe Martin Haugen. Undeva prin dosarul de urmărire penală avea lista cu numele prietenelor ei din Porsgrunn. Acestea fuseseră audiate după dispariţia Katharinei, însă fără niciun rezultat. Declaraţiile lor erau incluse într-o parte a anchetei care fusese considerată neinteresantă. Elementul comun al acestora consta în faptul că legătura lor cu Katharina se redusese treptat, după ce ea se mutase cu Martin. Cea mai apropiată prietenă credea că ultima dată vorbise cu Katharina la telefon cu patru luni înainte de dispariţie. Acum, însă, centrul de greutate al cazului se schimbase. Poate că prietenele ei ar putea să spună ceva referitor la comportamentul Katharinei din perioada în care fusese răpită Nadia Krogh.

— Pe una dintre ele o chema Ellen? întrebă Wisting. Cred că am vorbit cu câteva dintre ele în timpul anchetei.

— Se prea poate, da, încuviinţă Martin.

Dacă ar fi folosit maşina lui Wisting, Hammer şi Stiller ar fi putut sta în camera dedicată supravegherii tehnice şi ar fi auzit discuţia în direct. S-ar fi gândit la acelaşi lucru ca şi Wisting şi ar fi căutat declaraţiile fostelor prietene. Se gândi chiar să trimită un mesaj text echipei, dar lăsă lucrurile aşa.

— De cât timp a fost terminat drumul? întrebă el în schimb, aruncând o privire prin lunetă, către autostradă.

— A fost construit în etape. Eu am terminat aici în 1988 şi am început lucrările la E6, sus, în Trøndelag.

— La ştiri au spus că e închis, comentă Wisting.

— Ploaia a erodat terenul şi drumul a fost luat de ape. Cel puţin acel segment.

Martin Haugen frână brusc şi ieşi de pe drum, intrând într-o altă benzinărie.

— Vrei să vezi dacă au ziarul aici? întrebă el oprind între pompe şi magazin.

Wisting coborî şi o luă spre magazin. Mai rămăseseră câteva exemplare. Articolul lui Line era pe prima pagină. Folosiseră o fotografie din anii 1980 a Nadiei Krogh şi aleseseră un titlu simplu: *Misterul Nadiei Krogh.*

Luă ziarul de pe stand, îl puse pe tejghea şi plăti.

Martin Haugen aştepta cu motorul pornit. Wisting deschise ziarul în timp ce mergeau. Articolul se întindea pe trei pagini. Lângă numele lui Line era o mică fotografie a ei, alături de cea a unui jurnalist mai tânăr, Daniel Leanger. Principala ilustraţie era o hartă care indica locul din care dispăruse Nadia Krogh şi cel în care locuia. Era completată de o fotografie a casei în care avusese loc petrecerea, precum şi de una ce o înfăţişa pe colega de clasă care stătea acolo. Pe a treia pagină se găsea o imagine cu Adrian Stiller. În partea de jos a paginii era o trimitere la podcast şi la următorul articol din serie, care urma să se refere la scrisorile trimise de răpitori.

— Este bun? întrebă Martin Haugen fără să îşi ia privirea de la drum.

Wisting împături ziarul.

— O să-l citesc diseară, la cabană, spuse el.

Parcurseră ultima porţiune din drum în tăcere. Martin dădu radioul mai tare şi schimbă posturile până găsi o muzică pe placul său. Wisting se lăsă pe spetează. Aştepta un mesaj de la Hammer, care, pretinzând că este Line, urma să-l roage să asculte podcastul. Înţelegerea fusese să i-l timită când ajungeau pe la jumătatea drumului. Wisting analizase harta împreună cu Hammer şi estimaseră că asta avea să se întâmple cam după ce traversau podul spre partea vestică a oraşului Porsgrunn. Trecuseră cinci minute de atunci.

În partea stângă era Vollsfjorden. Un stol de pescăruşi dădea ocol unei ambarcaţiuni. Martin îşi sprijini braţul stâng de geamul lateral şi se concentră la drum. Ajunseseră din urmă un camion care mergea încet. Drumul era prea îngust şi cu prea multe viraje ca să poată depăşi, aşa că păstrară o distanţă de siguranţă.

După vreo doi kilometri, camionul trase pe margine. Martin îşi puse din nou ambele mâini pe volan şi îl depăşi. În sfârşit, se auzi şi notificarea pe telefon. Wisting îl scoase. Adăugase un punct după numele lui Line ca să ştie când apelantul era Hammer.

— Este de la Line, spuse el, adresându-i-se lui Martin. Îmi spune să ascult podcastul pe care l-a făcut. Este în regulă?

Martin opri sunetul radioului.

— Nu ştiu cum funcţionează chestia asta, spuse el.

— Nici eu, răspunse Wisting.

Apăsă pe linkul din mesaj şi porni difuzorul telefonului. Martin opri radioul maşinii. După un intro muzical, vocea lui Line răsună în habitaclu.

Ascultară cu atenţie. Martin viră spre Kilebygda şi pădurea îi înconjură din ambele părţi.

Era straniu să audă vocea lui Line aşa. Avea o voce narativă plăcută, caldă şi dezinvoltă, care păstra totodată şi un timbru serios. Prezentă tabloul general al cazului, apoi o imagine a Nadiei Krogh şi le promise ascultătorilor că avea să încerce să afle ce i se întâmplase.

Povestea era bine structurată, respectând metoda jurnalistică, dar crescând tensiunea treptat.

Martin Haugen ţinea ambele mâini pe volan. Pe chipul lui nu se putea citi nicio reacţie. După doar zece minute, ieşi de pe drumul principal şi ajunse în dreptul barierei care bloca drumul forestier denivelat. Puse schimbătorul de viteze în punctul mort şi trase frâna de mână.

— Mă ocup eu, se oferi Wisting.

Opri podcastul, luă cheile de la Martin şi sări din maşină.

— Merge destul de greu, îl avertiză Martin.

Wisting bâjbâi cu cheile în lacăt, dar reuşi să îl deschidă şi ridică bariera pentru ca Haugen să treacă cu maşina. Apoi o lăsă în jos şi încuie lacătul.

Drumul era destul de accidentat. Maşina scârţâi pe grohotiş şi se zgudui puternic, după care intră într-o groapă. Wisting opri telefonul şi îl lăsă pe Martin Haugen să manevreze maşina. În unele locuri trebuia să se apropie mult de marginea drumului, pentru a evita şleaurile şi gropile din drum. Crengile zgâriau caroseria, iar Wisting se bucură că nu veniseră cu maşina lui.

Camioneta continuă să urce anevoios şi nimeri într-o altă groapă. Martin Haugen acceleră. Roţile se învârtiră în gol, împingând maşina spre şanţul din partea lui Wisting, după care prinseră aderenţă şi maşina se redresă.

— Când bunicul meu a preluat locul, nu exista niciun drum, explică Martin. Aşa că veneau cu barca. Materialele erau trase pe gheaţă.

După câţiva kilometri, drumul se bifurca. Wisting abia îl recunoştea de ultima dată când fusese aici. Martin Haugen o luă la stânga. Părea aproape impracticabil. Dispăruse aproape tot pietrişul şi rămăsese solul bătătorit, în care ploaia săpase şanţuri adânci.

— Drumul devine mai lin când ajungem în vârful dealului, îl asigură Martin.

Avea dreptate. Dincolo de vârful dealului, drumul o lua din nou la vale. Cea mai mare parte a apei de ploaie se scursese într-un pârâu care mergea paralel cu drumul. După un kilometru ajunseră într-o zonă largă, în care maşina putea fi întoarsă. Câţiva buşteni putreziţi încă mai zăceau prin jur de pe vremea în care se construise drumul pentru exploatarea forestieră. Locul era năpădit de iarbă, care se frecă de şasiu când Martin întoarse maşina şi dădu în marşarier până în dreptul unei poteci.

Wisting luă ziarul cu el şi coborî. Dinspre copacii care îi înconjurau se auzi şuieratul unei rafale de vânt.

Martin îl însoţi în partea din spate a maşinii şi deschise trapa de încărcare. Împărţiră mâncarea. Rucsacurile se umplură rapid şi sfârşiră prin a pune cele mai uşoare alimente într-o pungă de plastic pe care Martin se oferi să o care. Îşi luară apoi rucsacurile în spinare şi porniră spre cabană.

55

Actele fură întocmite repede. Christine Thiis fusese uşor de convins că Emil Slettaker ar fi putut să-i vândă o armă ilegală lui Martin Haugen. Decise că acesta trebuia arestat,

iar casa percheziţionată pentru a vedea dacă mai există şi alte arme. Nils Hammer organizase o echipă care să efectueze percheziţia.

Două maşini ale poliţiei cu însemne opriră în faţa casei. Din ele coborâră patru bărbaţi care se apropiară de uşă. Adrian Stiller se afla într-o maşină parcată pe cealaltă parte a străzii şi îl văzu pe Emil Slettaker deschizându-le. Cel mai masiv dintre poliţişti îi înmână un document. Bărbatul din cadrul uşii îl citi în timp ce i se ofereau nişte explicaţii. I se permise apoi să se încalţe şi să îşi ia jacheta, înainte de a fi încătuşat şi condus într-una dintre maşinile de poliţie.

Stiller se duse spre ei şi le spuse să aştepte înainte de a-l lua de acolo.

În casă, poliţiştii în civil căutau deja arme. Încăperile erau verificate sistematic.

Locuinţa lăsa impresia că Emil Slettaker trăia singur. Era mobilată simplu, dar cu simţ practic. În bucătărie, cuptorul era pornit. Stiller se uită prin uşa transparentă şi văzu că înăuntru erau doi cartofi mari în folie de aluminiu. Opri focul şi îşi îndreptă atenţia spre blatul de lucru. O halcă zdravănă de carne aştepta să fie gătită. În living, televizorul era pornit pe un canal de sport.

— Schimbare de plan, comentă unul dintre poliţişti.

Un altul ieşi dintr-o încăpere aflată la capătul holului.

— Ai găsit ceva? întrebă Stiller.

— Un pistol cu aer comprimat, răspunse poliţistul, oferindu-i-l.

Era arma din anunţul de pe internet.

— OK, continuă, spuse Stiller.

Ieşi şi se aşeză pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, lângă Emil Slettaker. Cătuşele prinse la spate îi provocau dureri. Se răsuci şi-l privi întrebător pe Stiller.

Uimirea iniţială se transformase în furie. Înjură şi ceru să i se spună ce se petrece.

— Am oprit eu cuptorul, spuse Stiller calm.

Bărbatul înjură din nou, susţinând că nu făcuse nimic rău şi că n-aveau ce să găsească la el.

— Ascultă-mă, spuse Stiller.

— Cine dracului eşti tu?

Stiller se prezentă.

— Lucrez într-o secţie specială la Kripos, spuse el, ştiind că suna altfel decât dacă i-ar fi spus că lucra în cadrul serviciului pentru cazuri vechi neelucidate.

Emil Slettaker nu răspunse.

— Nu-mi pasă dacă friptura ta o să se strice peste weekend, continuă el. Nu-mi pasă dacă în seara aceasta este vreun meci pe care o să-l pierzi. Nu dau doi bani pe tine, mă interesează un singur lucru: ce armă i-ai vândut bărbatului care a venit ieri, la ora 17:34, la tine şi a stat aici până la ora 17:49?

Ştia intervalul orar datorită dispozitivului de urmărire montat pe camionetă. Asta avea să îl facă pe tipul de lângă el să creadă că poliţia cunoştea mai multe decât era cazul în realitate.

Stiller se uită spre casă. Poliţistul de la intrare îi făcu semn că nu mai găsiseră altceva.

— Trebuie să ştiu, spuse Stiller.

Bărbatul încă tăcea.

— Nu dau doi bani pe tine, repetă Stiller. Imediat ce îmi răspunzi, îţi voi da jos cătuşele şi te voi lăsa să mergi în bucătărie să-ţi pregăteşti friptura. Dar trebuie să îmi spui acum.

Emil Slettaker înghiţi în sec.

— Voia un pistol cu aer comprimat, începu el.

Stiller se apropie de el.

— Nu asta voia, spuse el printre dinţi. Ăsta a fost doar pretextul ca să ia legătura cu tine. Ce şi-a luat?

Emil Slettaker se uită înspre casă şi apoi la Stiller.

— Un Glock 34, răspunse el.

— Funcţional?

— Da, este un model de concurs, cu ţeavă lungă.

— Muniţie?

— Da, sunt două rânduri de cartuşe în încărcător. Are o capacitate de 17 cartuşe.

Stiller aşteptă.

— A cumpărat o cutie, 50 de cartuşe.

— Cât a plătit?

— 20 000.

— Unde sunt banii?

— În living, într-o carcasă de DVD.

— Bine. Îi luăm cu noi.

Stiller coborî, ocoli maşina şi deschise portiera de pe cealaltă parte. Emil Slettaker se târî afară. Unul dintre poliţiştii în civil se apropie de el şi-i desfăcu cătuşele.

— Ce se întâmplă? întrebă Emil Slettker. E vreo chestie teroristă sau ceva de genul ăsta?

Nu primi niciun răspuns.

— Acum ce urmează? continuă el să întrebe.

— Noi am terminat, dar o să-ţi spună cei de la poliţia districtuală, răspunse Stiller.

Celălalt doar încuviinţă şi se uită în jur să vadă dacă vreun vecin urmărise cele petrecute.

— Le voi transmite că ai cooperat, vei primi o pedeapsă mai uşoară. Ceea ce contează este să nu iei sub nicio formă legătura cu bărbatul căruia i-ai vândut arma.

Îl privi fix în ochi.

— Ai înţeles? întrebă el. Îţi vei înrăutăţi situaţia.

Emil Slettaker încuviinţă. Stiller îi întoarse spatele şi plecă la maşina lui.

56

După vreo zece minute de mers pe jos, Wisting zări acoperişul cenuşiu printre copacii din faţă. Cabana se afla într-un luminiş. Wisting cunoştea istoria locului. Aceasta fusese o gospodărie, o mică fermă izolată deţinută de unul dintre fermierii bogaţi din sat. Strămoşii lui Martin Haugen locuiseră acolo până la începutul anilor 1900. Cel mai mare număr de persoane care locuiseră în acea căsuţă fusese de patru adulţi şi nouă copii. Avuseseră vreo două vaci, găini, câteva capre şi oi. Bunicul lui Martin fusese ultimul dintre copiii născuţi în pădure. El cumpărase locul după război şi restaurase casa pe o structură de lemn. Tot acolo mai existaseră două construcţii, un şopron şi un hambar. Se pare că şopronul arsese, aşa încât din el nu mai rămăseseră decât nişte bolovani printre care crescuse vegetaţia. O jumătate din hambar se prăbuşise după o ninsoare abundentă, iar cealaltă jumătate, împreună cu latrina şi magazia de lemne mai erau încă în picioare.

Pe partea sudică a acoperişului, burlanele şi jgheaburile care dirijau apa de ploaie fuseseră schimbate. Cele vechi zăceau întinse pe jos, fiind înlocuite cu unele din lemn tratat, de o culoare mai deschisă.

Martin Haugen se duse la uşă, o deschise şi îl lăsă pe Wisting să intre primul.

Cabana avea bucătărie, living şi două dormitoare cu paturi supraetajate. Wisting se aplecă să nu se lovească de pragul scund şi intră în dormitorul pe care îl folosise

ultima dată. Îşi puse bagajul jos şi îl auzi pe Martin făcând acelaşi lucru în camera alăturată.

De la fereastra din living se vedea lacul Langen. Ceaţa serii se aşternuse peste apă, aşa încât pădurea de pe celălalt mal abia se mai distingea. În mijlocul vechii pajişti de fân ce cobora către apă se afla un măr. Se dezbrăcase de frunze, dar câteva mere mici şi roşii încă mai atârnau pe ramuri.

Martin ieşi din dormitorul lui cu două cutii de bere şi îi oferi una lui Wisting.

— Propun să aprindem cuptorul şi să pregătim ceva de mâncare, spuse el, deschizând cutia.

Wisting încuviinţă şi se duse în magazia de lemne. Toporul era înfipt în butuc, chiar după uşă. Martin lăsă cutia de bere jos, puse mâna pe topor şi începu să taie nişte vreascuri cu care să aprindă focul.

Wisting rămase afară. Se feri puţin din dreptul uşii ca să lase lumina să intre. Pădurea era tăcută şi deasă în jurul lor. Îşi îndreptă din nou privirea spre apă. Suprafaţa lină era tulburată de o pereche de raţe ce înotau una lângă alta. În afară de sunetul toporului, nu se auzea nimic.

Când se făcu linişte, intră în magazie şi luă un braţ de lemne, traversă curtea cu ele şi le lăsă în coşul de lemne din bucătărie. Martin veni imediat după el. Sub un braţ avea un maldăr de lemne, iar în celălalt ducea un harpon pentru pescuit. Arăta ca o furcă, însă dinţii aveau ghimpi, pentru ca peştele să nu alunece. Vârfurile celor trei dinţi erau lucioase, ca şi cum ar fi fost proaspăt ascuţite.

— Ar trebui să scoatem şi luntrea, ca să aibă timp să se umfle puţin, spuse el lăsând suliţa jos înainte de a răsturna lemnele în coş.

Wisting se aplecă şi deschise uşa sobei.

— A trecut mult de când nu ai mai lăsat-o la apă? întrebă el băgând înăuntru câteva vreascuri.

— De anul trecut, răspunse Martin, dându-i o cutie de chibrituri. E posibil să ia puţină apă.

Wisting aprinse focul în cuptor. Flăcările se înălţară repede. Aşteptă să fie suficient de puternice, după care puse bucăţi mai mari de lemn şi închise uşiţa cuptorului. Duse apoi cutiile de bere pe la malul apei.

Luntrea de lemn era fixată pe două trunchiuri de copac şi fusese acoperită cu o prelată în ale cărei falduri se adunaseră frunzele moarte.

O îndepărtară şi rămaseră privind vechea barcă cu vâsle. Chila plată era acoperită cu smoală şi părea intactă. Împreună reuşiră să o întoarcă. Nivelul apei era ridicat după ploaie, aşa că o lansară cu uşurinţă. Martin luă funia de la proră şi o legă de un copac, după care puse vâslele şi aruncă în ea o mică găleată roşie de plastic, pe post de polonic. Printr-o crăpătură mică din osatura pupei se infiltra puţină apă, dar lemnul avea să o absoarbă în câteva ore şi să se umfle, închizând micile orificii.

Întunericul serii se furişase cât se ocupaseră ei de barcă. Când reveniră în cabană, nu mai puteau vedea până la apă.

Martin aruncă un lemn în cuptor, după care scoase două inele de pe plită şi aşeză deasupra o tigaie.

— Facem doar vreo doi cârnaţi? sugeră el, punând un cub de unt care începu să se topească încet.

Wisting încuviinţă şi aprinse un felinar cu parafină. Răspândea o lumină mohorâtă în încăpere, făcând ca scaunele şi mesele să arunce umbre lungi.

Încetul cu încetul, micuţa cabană începu să se încălzească. Wisting îşi dădu geaca jos şi o puse pe speteaza scaunului. Apoi îşi scoase ziarul din rucsac, se aşeză şi citi articolul lui Line. Martin puse cârnaţii în tigaie şi îi întoarse de mai multe ori.

— Ce crezi că s-a întâmplat? îl întrebă Wisting ridicându-şi privirea din ziar.

Martin Haugen apucă berea şi luă o înghiţitură.

— La ce te referi? întrebă el.

— Cu Nadia Krogh, preciză Wisting. E un caz special.

Martin îşi plimbă degetul pe inelul cutiei de bere şi îşi ridică un colţ al gurii într-un zâmbet.

— Nu ştiu, răspunse el.

Wisting ţinu pagina pe care se afla imaginea ei manipulată pe jumătate ridicată spre el.

— Eu nu cred că mai trăieşte, spuse el. I s-a întâmplat ceva.

— A fost răpită, comentă Martin.

Întoarse cârnaţii care sfârâiau în tigaie şi spuse ceva despre oamenii imprevizibili.

Wisting se văzu nevoit să îl roage să repete.

— Nu este bine să fii în compania unor persoane imprevizibile, spuse Martin.

— Cam ai dreptate, încuviinţă Wisting, împăturind ziarul. Adică, nu cred că persoana sau persoanele ce au pus la cale asta sunt imprevizibile în sensul de instabile sau cu probleme psihice, dar cred că moartea Nadiei Krogh nu făcuse parte din planul lor.

Era o momeală. Nu una din care Martin să muşte imediat, ci una care să stea la pândă şi să se maturizeze, să îl acapareze lent, pentru ca, în cele din urmă, să îl determine să vorbească mai uşor despre ce făcuse.

Wisting avea, de bună seamă, un plan pentru călătoria la cabană, la fel ca atunci când intra în camera de interogatoriu. Ipoteza era că Martin Haugen îi luase viaţa Nadiei Krogh şi că efectele în lanţ au făcut ca şi Katharina să aibă aceeaşi soartă. Tot ceea ce insinua Wisting în conversaţiile lor îşi avea rădăcinile în această teorie şi fiecare răspuns dat de Martin era interpretat din aceeaşi

perspectivă. Avea în minte o listă lungă de subiecte pe care să le abordeze pentru a-l pune pe Martin pe gânduri. Afirmaţia că moartea Nadiei Krogh nu fusese neapărat un act deliberat reprezenta doar prima mişcare.

— Criminalii rareori sunt aşa, adăugă Wisting. Foarte puţini dintre cei pe care i-am întâlnit erau reci, cinici sau calculaţi. Aproape niciunul dintre ei nu-şi imaginase că avea să devină criminal, dar a devenit. Şi nici nu erau nebuni la momentul comiterii crimei. La fel cum nu fuseseră nici înainte de crimă şi nici după aceea.

Aburii de gătit din tigaie se amestecau cu vaporii de parafină. Martin îşi feri capul din dreptul sobei şi îşi vântură mâna. Wisting observă că vorbele lui atinseseră o coardă sensibilă. Nu era ceva ce putea fi auzit pe înregistrarea audio, dar era ceva ce Wisting interpreta drept o confirmare că era pe drumul cel bun. Martin Haugen prezenta deja câteva semne clasice de nesiguranţă. Evita contactul vizual, zâmbea în momentele nepotrivite şi îşi mişca mâinile întruna.

— De obicei este vorba despre oameni care au ajuns în situaţii extreme, chiar la limita a ceea ce pot controla şi îndura, menţinu Wisting presiunea. Ajung să ucidă din pasiune, disperare sau furie.

Martin îndepărtă tigaia de plită şi împinse inelele la locul lor.

— Cred că sunt gata, spuse el.

— Arată bine, încuviinţă Wisting.

Martin deschise un sertar, îl închise la loc, deschise altul şi scoase un cuţit de pâine. Wisting luă pâinea integrală şi i-o dădu. Martin o aşeză pe blatul de lemn, tăie două felii şi aşeză câte un cârnat pe fiecare.

— Am şi nişte muştar pe undeva aici, spuse el, deschizând unul dintre dulapuri.

Găsi un borcan şi i-l dădu lui Wisting. În lumina difuză nu putea citi data de expirare, dar întinse puţin muştar pe pâine şi o înfăşură în jurul cârnatului.

Mâncară în linişte. Lemnul trosnea în sobă. Martin deschise uşiţa şi mai împinse câţiva buşteni peste jar.

57

Cifrele nu arătau prea bine. Articolul principal despre Nadia Krogh era în mediul online de la ora 12:00. Pe prima pagină existau două linkuri diferite, dar până acum mai puţin de 100 000 de persoane le accesaseră şi îl citiseră. Ziarul online avea 1,5 milioane de utilizatori zilnic, ceea ce însemna că sub zece la sută dintre ei fuseseră atraşi de subiect. Ţinta era 200 000, atunci însemna că aveau un subiect bun. Poate că numărul cititorilor avea să crească mai spre seară.

Pentru cifrele de audienţă ale podcastului trebuiau să aştepte mai mult. Îi puteau cuantifica doar pe cei care îl ascultaseră prin intermediul paginii ziarului. Erau puţini, 1 200. Un număr catastrofal de mic pentru început, dar era pregătită pentru asta. Popularitatea unui podcast se propaga ca un foc mistuitor. Potenţialul stătea în faptul că tot mai mulţi oameni îl descopereau şi deveneau interesaţi şi, în cele din urmă, noile episoade aveau să atragă o mare masă de urmăritori.

Amalie era în ţarc. Se plictisea şi începuse să se agite cerând de mâncare.

Line îi zâmbi.

— Bine, atunci, spuse ea. Vom mânca.

Se aplecă stând pe marginea fotoliului, luă telefonul mobil şi intră pe contul de Twitter. Exista un număr surprinzător de postări despre Nadia Krogh, dar majoritatea erau comentarii legate de emisiunea de la TV2 şi de la cei care distribuiseră schiţa cu aspectul ei din prezent. Lăsă telefonul din mână, o duse pe Amalie în bucătărie şi o puse în scăunelul ei înalt cât întinse pe o felie de pâine pateu şi unt. O împărţi în patru şi îi puse Amaliei o baveţică, înainte de a aşeza farfuria în faţa ei. Apoi mai unse o felie cu unt pentru ea şi mâncară împreună. După asta, o îmbăie pe Amalie şi o puse în pătuţ. Adormi aproape imediat şi Line se aşeză din nou în faţa laptopului.

În ultima oră, numărul cititorilor crescuse cu aproape 10 000. Era promiţător, dar acum trebuia să se concentreze asupra următorului articol. Publicarea scrisorilor originale ale răpitorilor avea să influenţeze statisticile de clickuri.

Avea scrisorile, poliţistul care supraveghease locul de ridicare a recompensei şi pe Pantera Cenuşie din ziarul folosit de răpitori. Dar ar fi vrut ceva în plus, ceva nou.

În materialul documentar pe care îl adunase observase două lucruri. În primul rând, ce spusese bătrânul general în vârstă de 93 de ani despre expresia Pantere Cenuşii, care făcea referire la persoanele vârstnice care erau încă în formă şi active. În al doilea rând, ceea ce afirmase ziaristul de la Porsgrunns Dagblad, conform căruia răpirea ar fi putut avea ca motiv răzbunarea. Tatăl Nadiei tocmai închisese fabrica de cherestea, la momentul dispariţiei ei. Mulţi rămăseseră fără locuri de muncă, oameni care lucraseră acolo toată viaţa, oameni în vârstă.

Ipoteza era improbabilă, avea să o ignore şi să se concentreze mai curând asupra lui Robert Gran, care fusese iubitul Nadiei. Trebuia să se pregătească pentru interviul de a doua zi, dar încă stătea şi răsfoia ediţia

digitală a ziarului folosit de răpitori. Se opri la pagina pe care era fotografia lui Vidar Arntzen. El subliniase că ziarul fusese publicat cu trei săptămâni înainte de întocmirea scrisorii şi ea se întreba de ce ar fi folosit cineva tocmai acel număr.

Răspunsul cel mai la îndemână era că fusese vorba de un ziar oarecare, pe care răpitorul îl luase dintr-un teanc de ziare. Probabil că şi-ar fi pus aceeaşi întrebare şi dacă ar fi fost ziarul de cu o zi înainte sau din ziua următoare, iar răpitorii s-ar fi autointitulat Câinii Roşii sau Pisicile Negre.

Continuă să dea paginile, înainte şi înapoi, dar în cele din urmă renunţă.

58

Martin Haugen mai puse câteva lemne în cuptor, după care luă harponul pentru peşti.

— Încercăm? întrebă el.

Drept răspuns, Wisting îşi luă geaca de pe speteaza scaunului şi se îmbrăcă cu ea.

— Eu luminez calea, spuse el apucând felinarul.

Afară, cerul era înstelat. Luna se ridica peste marginea pădurii. Ici şi colo, apa plescăia sub cizmele lor, în timp ce se apropiau de barcă. Aerul era rece şi umed.

Pe fundul bărcii se adunase surprinzător de puţină apă după ce stătuse pe uscat mai bine de un an. Wisting urcă primul la bord, se aşeză pe banca din spate şi puse cu grijă felinarul lângă el. Apoi luă găletuşa de plastic şi

începu să strângă apa, cât timp Martin dezlegă parâma şi sări în barcă, în timp ce o împingea de la mal.

Apa gâlgâia sub carenă. Martin Haugen se aşeză în dreptul vâslelor, aşa că stăteau faţă în faţă. Îşi sprijini picioarele de cadrul bărcii, îşi arcui spatele şi se îndepărtă de mal. În licărul firav al felinarului, părea sfrijit şi bătrân.

O clipă, lui Wisting i se păru că se vede pe sine în bărbatul aflat dinaintea lui. Şi el era afectat de trecerea timpului. Anii trecuseră în timp ce era ocupat cu munca, iar el şi-ar fi dorit să fi avut parte de mai multe momente ca acesta. Simţea satisfacţia de fi alături de altcineva într-o activitate atât de simplă ca pescuitul. Să împărtăşească liniştea, întunericul, emoţia.

— Pe partea cealaltă este un loc în care îşi depune icrele, spuse Martin făcând semn cu capul într-acolo, înainte de a întoarce barca din câteva lovituri de vâslă.

Barca aluneca încet înainte. Apa se scurgea de pe vâsle de fiecare dată când Martin Haugen le ridica pentru o nouă tură. Din când în când se uita peste umăr ca să verifice direcţia în care mergea.

Wisting continuă să scoată apa din barcă cu găletuşa. Se gândi la noaptea în care dispăruse Katharina Haugen. Aveau puţine dovezi solide, dar cele pe care le aveau îi ofereau lui Martin Haugen un alibi.

Găleata zgârie fundul bărcii. Wisting aruncă ultimii stropi de apă şi o puse jos.

— Cât este de adâncă? întrebă el oglindindu-se în apa întunecată.

— Are cam 60 de metri în cel mai adânc punct, explică Martin. Dar nu aici, în golf. Aici nu are mai mult de 12 metri.

Se apropiară de marginea pădurii de pe celălalt mal. Îi distingeau silueta pe cerul înstelat.

Martin ridică vâslele şi rămaseră să asculte, în timp ce barca aluneca mai departe în linişte. La mică distanţă în stânga lor puteau auzi susurul unui torent. Vâslele despicară suprafaţa apei când Martin le lăsă jos şi ajustă direcţia.

— Du-te la proră, şopti el, ca şi cum vocea sa ar fi putut speria peştii.

Wisting luă felinarul, se strecură pe lângă Martin şi se aşeză la jumătatea prorei. Acum erau foarte aproape de mal. Pădurea era deasă până la marginea apei, înfăşurând tot mai strâns întunericul în jurul lor.

Felinarul avea un abajur de metal care îndrepta lumina în jos, către apă, şi nu-l orbea.

— Vezi ceva? întrebă Martin.

Wisting ridică fitilul, iar flacăra se mări şi se întinse peste apă, felinarul abia plutind deasupra ei.

— Fundul nisipos, răspunse el.

Martin mai înfipse o dată vâsla în apă, apropiindu-se şi mai mult de torent. O umbră se întrezări pe fundul apei.

— Peşte! exclamă Wisting.

Martin îi duse mai aproape de mal. Fundul nisipos se frecă de chilă, dar torentul îi împinse din nou spre apa adâncă.

— Trebuie să o ancorăm, spuse el.

Wisting aşeză felinarul pe o băncuţă transversală, după care luă frânghia şi sări pe ţărm imediat ce Martin se apropie suficient de mult. Ancoră barca şi urcă din nou la bord. Aceasta mai pluti în derivă câţiva metri de la mal până când frânghia se întinse, după care rămase locului.

Martin trase ramele înăuntru, apucă harponul şi se ridică în picioare. Barca se legăna şi Wisting prinse felinarul ca să nu se răstoarne în apă.

Martin se aşeză în genunchi şi se aplecă peste marginea bărcii, ţinând harponul ridicat, gata să lovească. Wisting se

întinse lângă el, ţinând felinarul. Fundul se afla la mai puţin de jumătate de metru sub ei şi era format din nisip şi pietricele. Curentul produs torent unduia plantele acvatice.

La marginea cercului de lumină, se mişcă ceva. Wisting se aplecă şi mai mult în faţă, dar mişcarea sperie peştele.

Rămaseră tăcuţi, unul lângă altul. Martin mai coborî puţin harponul, astfel încât cele trei vârfuri să fie sub apă. Silueta întunecată a unui peşte alunecă în raza de lumină şi rămase nemişcată. Martin lovi. Apa era prea agitată ca să-şi poată da seama dacă îl nimerise, dar când ridică harponul peştele se zbătea în el. Avea burta de un portocaliu-roşiatic, în timp ce spinarea era verzuie. Martin îl smulse dintr-o singură mişcare, îi rupse capul şi îl aruncă în barcă.

— Cinci sute de grame, estimă el, spălându-şi sângele de pe mâini. Mai avem nevoie de câţiva şi putem face o ciorbă.

Se aplecă din nou peste margine. Nu dură mult până apăru altul. De data asta nu-l nimeri. La fel şi pe următorul, dar apoi nimeri ţinta şi scoase încă un fântânel, aproape pe jumătate cât primul. Îl smulse din ţepuşă, îi rupse capul şi îl aruncă lângă celălalt, după care îi întinse harponul lui Wisting.

— Vrei să încerci?

Wisting îl luă şi-i dădu felinarul lui Martin. O vreme, Wisting uită de orice altceva şi se concentră în întregime asupra a ceea ce se întâmpla pe fundul apei. Katharina şi Nadia îi ieşiseră complet din minte.

Se ivi botul unui fântânel mare, alunecând încet în cercul de lumină. Wisting îşi ţinu respiraţia şi strânse mai tare coada furcii în mână. Apoi, lovi. Mâna şi braţul îi dispărură sub apă până când simţi harponul atingând fundul. Îl ridică, dar îşi dădu repede seama că ratase.

Martin râse şi îl încurajă să încerce din nou.

Noroiul agitat se aşternu repede. Încercarea eşuată îl lăsă pe Wisting cu mâneca udă. Picura şi agita suprafaţa apei, dar nu într-atât încât să sperie peştii. Destul de curând, apărură alţi doi fântânei mici. Ochii lor negri şi goi se holbau la lumină, după care ţâşniră în faţă şi dispărură, ca şi cum ceva îi speriase.

Din umbra bărcii se ivi alt peşte. Corpul lui fusiform strălucea în lumină. Îşi undui coada şi intră în raza de acţiune a harponului.

Wisting lovi şi simţi că reuşise. Ridică harponul şi văzu că peştele se prinsese într-unul dintre dinţi. Era mai mare decât ceilalţi doi şi avea burta şi mai roşie.

Roti harponul în faţa lui Martin, care îl scoase, îi rupse şi lui capul şi îl aruncă în partea din spate a bărcii.

Aveau suficient pentru o masă, dar gustul izbânzii îi făcea să-şi dorească mai mulţi. Mai rămaseră puţin şi mai prinseră câţiva fântânei pregătiţi să-şi depună icrele.

Lui Wisting începu să-i îngheţe braţul care fusese sub apă şi hotărâră că era timpul să se oprească. Îşi dădu seama că era cel pe care avea montat microfonul abia când Martin se aşeză din nou la vâsle. Verifică discret cu degetele partea interioară a mânecii. Micul echipament era încă prins de banda velcro, dar se îndoia că mai funcţiona. Până acum, discuţiile lor nu conţineau nimic care să-l incrimineze pe Martin. Trebuia să activeze celălalt echipament de îndată ce se ivea ocazia.

Barca se lovi de ţărm. Martin ridică vâslele înăuntru şi coborî primul. O trase mai sus pe mal şi o ancoră înainte ca Wisting să-l urmeze.

Curăţară şi spălară peştele pe malul apei, după care se întoarseră în cabană. Martin făcu din nou focul în sobă, în timp ce Wisting mai aprinse câteva felinare şi vreo două lumânări. Luă una în dormitor, se dezbrăcă de hainele ude

şi se schimbă cu altele uscate. Apoi luă celălalt dispozitiv şi îl lipi în buzunarul cămăşii.

Când reveni în bucătărie, cartofii fierbeau într-o oală, iar peştele îşi aştepta rândul.

Martin îi întinse o cutie de bere proaspătă şi el bău dintr-a lui. Wisting se aşeză pe un scaun, iar Katharina şi Nadia Krogh îi reveniră în minte. Bunul-simţ îi spunea că exista o legătură între cele două cazuri. Faptul că Martin nu putea fi implicat direct în dispariţia Katharinei dădea naştere unor noi posibilităţi. Katharina ar fi putut fi implicată de una singură în organizarea răpirii sau putea să fi colaborat cu altcineva.

Îşi dădu seama că Martin stătea şi se uita la el.

— Ţi-ai dorit vreodată să dispari? îl întrebă el.

În oala în care fierbeau cartofii, apa bolborosea.

— Nu prea, răspunse Wisting întrebându-se unde voia Martin să ajungă cu întrebarea. Uneori, când un caz ajunge într-un punct mort sau când un jurnalist pune o întrebare dificilă, aş vrea să las totul pe seama altcuiva, dar altfel nu. Dar tu?

— Uneori aş vrea să plec şi să o iau de la capăt altundeva, fără să iau toate problemele cu mine.

— Unde ai vrea să te duci?

— Nu ştiu, răspunse Martin. Aş prefera să mă întorc în timp şi să o iau de la capăt, fără să repet aceleaşi greşeli.

— Ce greşeli ai făcut?

Martin se uita în gol, undeva în beznă, dincolo de lumina felinarului.

— Inger Lise a fost o greşeală. N-ar fi trebuit să mă însor cu ea.

Wisting se forţă să zâmbească.

— Nu te pot contrazice.

— În rest, cred că este vorba despre suma tuturor micilor greşeli. Am trecut de mult de jumătatea vieţii şi nu am

realizat nimic. Nu am la ce să mă uit în urmă. Nu am familie, nu am călătorit nicăieri, nu am experimentat multe lucruri, am acelaşi loc de muncă de 30 de ani.

— La fel şi eu, comentă Wisting.

— Dar tu ai un serviciu interesant, o viaţă interesantă.

În mica bucătărie se aşternu liniştea. Martin luă un buştean din coş şi îl puse pe foc.

— Crezi că şi cu Katharina ai făcut o greşeală? întrebă Wisting.

Martin inspiră adânc, după care expiră încet printre dinţii încleştaţi.

— Căsătoria cu ea a fost singurul lucru bun pe care l-am făcut vreodată, doar că nu a ieşit aşa cum am vrut.

Wisting nu spuse nimic. Simţea că Martin voia să mai adauge ceva.

— Cred că uneori regreta că era cu mine. Şi că şi-a văzut pur şi simplu de viaţa ei, a dispărut aşa cum mai dispăruse o dată din ţara ei natală. Aşa era felul ei de a fi. Cel mai important lucru pentru ea era să îşi lase trecutul în urmă. Se îndepărta constant de el. Eu nu pot să fac acelaşi lucru. Eu stau pe loc. Încă aştept.

Pentru o clipă, discuţia se aflase sub imperiul regretelor şi deznădejdii, iar Wisting văzuse în asta o oportunitate de a o îndrepta spre o formă sau alta de recunoaştere sau măcar de a-l face pe Martin să înţeleagă că era nevoie să îndrepte lucrurile, pentru a-şi continua viaţa. Acum, conversaţia luase o altă direcţie şi înainte ca Wisting să profite de ocazie Martin se ridică şi puse tigaia pe plită.

— Unde am lăsat untul? întrebă el, uitându-se în jur.

— Este agăţat afară, îi răspunse Wisting.

Se duse la uşă şi luă una dintre sacoşele cu cumpărături agăţate de un cui pe peretele exterior pentru a sta la răcoare. Puse o bucată mare de unt în tigaie. Aceasta sfârâi în timp ce untul se topea.

Peştii, curăţaţi temeinic, erau pe blat. Martin le făcuse câteva crestături în piele, pe fiecare parte. De îndată ce untul se rumeni, îi puse în tigaie şi îi asezonă cu sare şi piper.

— Nu cred că a ales să dispară, spuse Wisting. Cred că este cineva responsabil de faptul că nu mai e în viaţă.

Peştele sfârâia în tigaie. Martin nu răspunse.

— Nu am renunţat la ideea că vom găsi acea persoană, continuă Wisting. Dacă sau când se va întâmpla, trebuie să fii pregătit ca aceasta să nu fie persoana pe care ţi-ai imaginat-o.

Martin bău din cutia de bere şi înţepă cu furculiţa unul dintre peştii aflaţi în tigaia întunecată. Wisting se aplecă puţin pe scaun.

— Cel mai probabil e cineva ca mine sau ca tine. Vorbesc din experienţă. Când am devenit poliţist, vedeam lucrurile în alb şi negru, credeam că există oameni buni şi răi, dar până la urmă mi-am dat seama că lucrurile sunt mai complicate de-atât.

Martin întoarse peştii. Pielea se rumenise şi devenise crocantă.

— Am trecut prin multe ca să înţeleg că oricine este capabil să omoare, în cazul în care circumstanţele îl obligă la asta, continuă Wisting. Este vorba de persoane care sunt supuse unei presiuni atât de mari, încât în cele din urmă ajung să creadă că omuciderea este singura soluţie, dar în aproape toate cazurile sunt la fel ca tine sau ca mine. Singura diferenţă este că ei au ucis o fiinţă.

Nu spusese asta doar pentru ca Martin să dea vina pe împrejurări sau pentru a-i fi mai uşor să justifice ceea ce făcuse. Exista un adevăr în spusele lui.

— De fapt, cred că fiecare fiinţă umană e capabilă să ia viaţa cuiva, atât timp cât există un motiv, insistă el. Nu este despre a ucide sau nu, ci problema se pune dacă e

vorba de o persoană nevinovată sau de una care ne-a ameninţat în vreun fel.

Declaraţia ar fi trebuit să stârnească o reacţie. Martin Haugen ar fi trebuit să protesteze şi să întrebe cu ce greşise Katharina ca să merite soarta de care avusese parte. În loc să spună ceva, luă un cuţit şi îl înfipse într-un cartof.

— Cred că sunt gata, spuse el, dând oala la o parte. Poţi să mergi tu afară să verşi apa?

— Ceea ce vreau să spun este că poţi să fii o persoană decentă, chiar dacă ai făcut ceva grav, spuse Wisting ridicându-se. La un moment dat, toţi am făcut ceva care i-a afectat pe ceilalţi. Nu putem categorisi oamenii în frumoşi sau urâţi, buni sau răi. Nu suntem ori una ori alta, suntem amândouă.

Luă două mănuşi de bucătărie şi duse oala afară, se îndepărtă puţin de cabană şi rămase privindu-l pe Martin prin fereastră, neştiind dacă reuşise ceva cu ceea ce îi spusese. Totul se rezumase la a-l pregăti să mărturisească. Ca atunci când aveau să-l confrunte cu acuzaţiile să ştie că putea fi acceptat aşa cum era, cu toate defectele şi neajunsurile lui. Ca la momentul potrivit să fie sigur că Wisting nu îl judeca sau condamna, ci că avea să îl înţeleagă.

Când reveni, peştii erau pe farfurii şi Martin curăţa tigaia cu smântână. Fiecare luă câte o farfurie în living şi se aşezară la masă faţă în faţă. Cartofii erau cam nepătrunşi. Ar mai fi putut fi lăsaţi să fiarbă. Peştele era perfect.

— Bun, spuse Wisting.

Telefonul lui emise o notificare.

— Eu l-am oprit pe al meu, spuse Martin. Cred că este unul dintre cele mai bune lucruri când sunt aici. Acasă îmi place să stau şi să mănânc în faţa televizorului. Aici, sunt complet deconectat.

Wisting zâmbi şi se uită la ecran. Era de la Line cu punct.

— Este de la Line, preciză el, scuzându-se.

Voiam doar să îţi urez călătorie plăcută, scria Hammer. *Se anunţă vreme frumoasă pentru tot weekendul. Salutări lui Martin!* Era un mesaj codat. Stabiliseră că, dacă Hammer sau Stiller aveau un mesaj important pentru el, trebuiau să trimită mai întâi un mesaj despre vreme. Era un avertisment că următorul mesaj va conţine ceva ce Martin nu trebuia să vadă.

— O să îi spun bună, răspunse el şi scrise înapoi *Weekend plăcut.*

Rămase pe scaun cu telefonul în mână. Următorul mesaj veni atât de repede, încât probabil că fusese deja scris: *MH are o armă adevărată. Un Glock 34 neînregistrat, cu muniţie.*

Martin scotea din gură un os de peşte. Wisting îşi ridică privirea către el după care se uită din nou la telefon. Nu ştia cum aflaseră Hammer şi Stiller, dar se gândi că avea legătură cu pistolul cu aer comprimat. În orice caz, însemna că Martin Haugen se simţea presat şi că se temea de ceva.

— Se întreba dacă am ascultat podcastul, spuse Wisting ştergând mesajul. Vrea să ştie ce părere am. Putem asculta restul?

Martin încuviinţă. Wisting porni din nou înregistrarea. Ascultau în timp ce mâncau. Line făcea o bună prezentare a cazului. Parţial reproducea ceea ce spuseseră cei intervievaţi, parţial îi lăsa chiar pe ei să vorbească, redând înregistrările discuţiilor. În plus, oferea informaţii suplimentare din documentele poliţiei şi din articole de presă. Acest lucru conferea o bună dramatizare diverselor informaţii concrete.

În timp ce asculta, încercă să analizeze reacţiile lui Martin. Abia spre finalul podcastului detectă ceva ce părea a fi o reacţie nervoasă. Line vorbea despre poşeta Nadiei Krogh şi se întreba dacă o luase cu ea când plecase de la petrecere. Martin Haugen se fâstâci cu tacâmurile. Furculiţa îi căzu din mână şi se opri pe podea. Scaunul scârţâi când se aplecă să o ridice. Line vorbea despre episodul următor, care trebuia să fie despre scrisorile de la răpitori. Apoi, programul se opri.

Wisting luă telefonul şi opri înregistrarea. Mai avea doar 21% baterie. Se agitase atât de mult înainte să plece, încât nu avusese timp să îl încarce. Înregistrarea consumase multă energie.

— Ce crezi? întrebă el.

— E bună, răspunse Martin.

— Trebuie să-i scriu ceva, spuse Wisting râzând. Ceva despre conţinut. Simţi că te-a apropiat de Nadia Krogh?

Martin dădu farfuria la o parte din faţa lui. Nu mai lăsase nimic în ea.

— Da, răspunse el.

— Ţi-a trezit interesul să descoperi misterul dispariţiei ei?

Martin sorbi din cutia de bere. Era goală şi o strivi cu mâna.

— Într-un fel, devine ciudat. Mă duce cu gândul la Katharina.

Se ridică şi făcu semn spre cutia de bere a lui Wisting.

— Mai vrei una?

— Da, mulţumesc, răspunse el.

Martin străbătu bucătăria şi ieşi pe scări. Când deschise uşa, flacăra felinarului pâlpâi în curentul de aer. La întoarcere, mai puse nişte lemne pe foc. Wisting bău restul berii din cutie şi o luă pe cea nouă, pe care Martin o împinse către el în timp ce se aşeza la masă.

Wisting era cuprins de dorinţa ca scena care se desfăşura între ei să nu fie nimic altceva decât ceea ce părea a fi: doi bărbaţi singuri într-o cabană, bând bere şi vorbind despre orice.

— Mereu am vrut ca într-o zi să pot să-ţi spun că ştiu ce s-a întâmplat cu Katharina, îi zise el. Dar nu am reuşit să găsim nici măcar un suspect, niciun motiv pentru care cineva să-i fi făcut rău. Dar cred în ceea ce a spus acel detectiv ieri la televiziune despre Nadia Krogh. Cineva ştie ce s-a întâmplat.

Când deschise cutia, spuma berii ţâşni prin orificiu.

— Ancheta unei omucideri nu se rezumă doar la căutarea unui făptaş. Este vorba şi despre identificarea circumstanţelor care pot împinge o persoană la crimă.

Duse cutia de bere la gură, dându-i lui Martin ocazia să spună ceva.

— Te-ai gândit care ar putea fi motivul? De ce ar fi răpit-o cineva? întrebă el când Martin nu spuse nimic.

Era o întrebare foarte personală. Discuţia dintre ei avea o intimitate care nu ar fi fost posibilă cu zece sau 15 ani în urmă, dar întâlnirile regulate îi apropiaseră şi îi permiteau lui Wisting să pună astfel de întrebări provocatoare.

— Prefer să nu mă gândesc la asta, răspunse Martin. Există atâţia nebuni pe lume. Oameni care violează, ucid, se descotorosesc de cadavre. În urmă cu câţiva ani te-ai ocupat de cazul *Omului cavernelor*. Pe câţi i-a răpit şi ucis?

Wisting încuviinţă. Un motiv legat de sex era cel mai probabil. *Omul cavernelor* fusese subiectul mai multor discuţii dintre el şi Martin. Era un criminal în serie căutat în SUA, însă venise în Norvegia abia după anul 1990 şi nu putea să aibă vreo legătură cu cazul Katharinei.

— M-am gândit la o posibilitate, spuse Wisting.

— La care?

Wisting ezită înainte să răspundă. Voia să ducă discuţia la faptul că, la un moment dat, Katharina se pregătise să se predea poliţiei şi să meargă la închisoare.

— La răzbunare, spuse el, modelându-şi în minte direcţia discuţiei.

Între ei se lăsă din nou tăcerea, ca şi cum Martin ar fi trebuit să cântărească în minte cuvântul.

— E posibil să fi făcut ceva care să fi stârnit în alţii dorinţa de răzbunare?

Martin clătină din cap.

— Ce ar fi putut să facă? Cred că mi-aş fi dat seama.

— Probabil că ai dreptate, încuviinţă Martin. Dar m-am tot gândit la un lucru, unul dintre cele pentru care nu am găsit până acum o explicaţie.

— Care?

— Valiza ei.

— Ce-i cu ea?

— Reţine că este doar o ipoteză, spuse Wisting. Dar cred că e posibil să-şi fi făcut bagajul pentru a merge la închisoare.

Martin nu avu nicio reacţie. Dacă ipoteza nu s-ar fi bazat pe ceva ce ştia şi Martin, ar fi părut fantasmagorică.

— Îşi împachetase un număr precis de haine, continuă Wisting când Martin nu răspunse. Conţinutul corespunde cu ceea ce ai voie să aduci în închisoare.

Văzuse lista când a fost la Steinar Vassvik. Ştia ce era permis să iei şi ce nu, precum şi câte haine din fiecare fel putea să ia.

Stăteau la lumina felinarului de o parte şi de alta a mesei şi se priveau în ochi, aproape ca într-o cameră de interogatoriu. Dacă rolurile ar fi fost definite, cu Wisting anchetator şi Martin suspect, acesta ar fi fost momentul să provoace o confruntare şi să susţină că Martin trebuie să ştie ce făcuse Katharina. Aşa cum stăteau lucrurile acum,

era suficient să-i dea de înţeles lui Martin că era tot mai aproape de aflarea adevărului.

— Scosese din ramă o fotografie cu voi doi, spuse Wisting. Exact aşa cum scrie în formularul de la penitenciar: o singură fotografie, neînrămată.

Martin clătină ezitant din cap, de parcă s-ar fi simţit obligat să protesteze.

— Aşa, s-ar explica şi florile, adăugă Wisting, referindu-se la buchetul de 14 trandafiri lăsat pe comoda din hol. S-ar putea să-i fi cumpărat chiar ea pentru a-i oferi cuiva în semn de regret.

— Nu, spuse Martin fără ezitare. Nu crezi că, dacă ar fi fost vorba de aşa ceva, aş fi ştiut?

— Dar ceva a fost, obiectă Wisting. Prietenii ei din cor au spus că era deprimată.

— Eu n-am băgat de seamă, îl contrazise Martin. Ei n-o cunoşteau la fel de bine ca mine. Am mai vorbit despre asta. Nu era deprimată. Nu o deranja nimic. La final, când am vorbit ultima oară cu ea la telefon, a râs, aşa cum făcea de obicei.

Dacă ar fi fost în camera de interogatoriu, Wisting l-ar fi presat. L-ar fi confruntat cu faptul că nu mai era totul ca înainte. Dintr-un motiv oarecare, îşi făcuse bagajul. Dintr-un motiv necunoscut, pe hol se afla un buchet de trandafiri. Dintr-un motiv sau altul mâzgălise un cod pe masa din bucătărie. Şi dintr-un motiv sau altul dispăruse.

În loc să-l confrunte cu propriile-i contradicţii, se ridică şi se duse în bucătărie.

— Pun de cafea, spuse el.

Umplu ibricul cu apă din găleată şi îl aşeză pe sobă. Apoi ieşi să se uşureze.

Lumina lunii era suficient de puternică cât să-şi găsească drumul până la marginea pădurii. Rămase cu

spatele la cabană. Temperatura mai scăzuse cu câteva grade, iar din jetul de urină se înălţau aburi fierbinţi.

Termină, se întoarse pe loc şi porni înapoi. La câţiva metri de zidul cabanei, se opri. Lumina ce venea prin ferestre avea o strălucire de cupru. Îl putu vedea pe Martin Haugen înăuntru. Se ridicase şi se îndrepta spre dormitorul lui, ţinând o lumânare în mână.

Wisting se mişcă să vadă ce face.

Martin aşeză lumânarea pe noptieră şi se aplecă deasupra bagajului. Era cu spatele la fereastră şi în lumina slabă era dificil să-şi dea seama ce făcea cu adevărat. Părea să-şi scoată din bagaj nişte haine ca să se schimbe. Îşi scosese cămaşa din pantaloni, dar o lăsase să atârne liber. Apoi luă lumânarea şi ieşi din cameră.

Wisting se apropie de uşă. Când intră, apa din ibric fierbea. Puse cafeaua în ea şi duse ibricul şi două ceşti în living.

— Am adus nişte ciocolată, spuse Martin făcând semn cu capul spre o pungă de pe masă.

Wisting puse jos ibricul şi ceştile.

— Şi eu am adus ceva, zâmbi el şi se retrase în dormitor.

Wisting desfăcu sticla de coniac din puloverul de lână şi o luă cu el.

— Este o ediţie aniversară, spuse Wisting, punând sticla pe masă. Ai mai băut din ăsta?

— Este cam scump pentru mine, spuse el zâmbind.

— Şi pentru mine, spuse Wisting răsucind dopul şi rupând sigiliul. L-am primit cadou de la un şofer de autobuz din Risør.

Dopul se deschise cu un sunet surd. Wisting duse gura sticlei la nas şi mirosi. Aroma intensă de condimente îi eliberă căile nazale.

— Fiica sa a fost una dintre victimele *Omului cavernelor*, continuă Wisting. Era dispărută de mai mult de şase ani

când am găsit-o într-un puţ din Tanum. Tatăl ei a fost atât de recunoscător să afle adevărul despre ce se întâmplase, încât mi-a dat asta.

— Nu ştiam că poliţia are voie să accepte daruri, comentă Martin.

— Ei bine, n-am putut să-l refuz, răspunse Wisting. Îşi pierduse unica fiică.

Se duse în bucătărie şi aduse două pahare pentru lapte.

— Astea sunt bune, spuse el umplându-le pe jumătate.

Martin luă un pahar şi îl ridică până în dreptul nasului să-i simtă aroma.

— Hilde era numele ei, spuse Wisting şi puse dopul la loc. Hilde Jansen. Împlinise 20 de ani.

Martin roti paharul cu grijă după care îl mirosi iar.

— I-am promis că primul toast va fi pentru ea, spuse Wisting ridicând paharul astfel încât să-l poată vedea pe Martin prin el. Chipul i se distorsionă şi deveni brun.

Martin îşi ciocni paharul de-al lui înainte ca amândoi să-şi savureze picăturile preţioase.

Wisting se întrebă dacă Stiller cumpărase sticla de coniac din banii lui sau dacă îi fusese decontată din bugetul celor de la Kripos. Indiferent de răspuns, era puţin surprins de el însuşi şi de cât de uşor îi fusese să vină cu o minciună despre provenienţa lui. Construise povestea ca pe o paralelă la cea a Nadiei Krogh.

Într-adevăr, ajutase la scoaterea lui Hilde Jansen de pe fundul unui puţ de apă vechi. Tatăl ei îi fusese profund recunoscător şi, când se întâlnise cu Wisting, îi adusese un buchet de flori foarte scump. Era mai uşor să spui o minciună când existau şi câteva frânturi de adevăr.

Cafeaua era gata. Mai era puţin zaţ în cafea, când o turnă în ceşti.

— Spunea ceva despre mama ei? întrebă Martin privind în ceaşca de cafea.

Wisting puse ibricul pe masă.

— Unde anume? întrebă el.

— În articolul scris de Line, preciză Martin. Se spunea ceva despre mama Nadiei Krogh? Probabil că ea a suferit cel mai mult.

Wisting îl privi în ochi şi îşi aminti de vechiul interviu pe care Martin îl păstrase pentru a-i plagia sentimentele. Probabil că îl măcina ceva ce spusese ea.

— Nu, răspunse el. Nu cred că a fost vreodată de acord să fie intervievată, adăugă el ca să provoace o reacţie.

Martin Haugen sorbi din cafea.

— Line a spus că tatăl Nadiei are acasă un cadou împachetat, continuă Wisting când Martin nu răspunse. Bunica ei îl cumpărase din Paris. Trebuia să fie cadoul pentru ziua ei de naştere, dar între timp ea a dispărut. L-a lăsat acolo, pentru ca Nadia să-l primească la întoarcere. Bunica a murit în anul în care nepoata ei ar fi împlinit 27 de ani. Cadoul încă o aşteaptă.

Martin puse pe masă paharul de coniac şi luă ceaşca de cafea.

— Line scrie despre asta?

— Face parte din poveste.

— Ce este în pachet?

Wisting luă o bucată de ciocolată din punga de pe masă.

— Nu ştie nimeni. Cred că pachetul este un fel de simbol al întregii poveşti. Răspunsul este acolo, bine împachetat.

Martin înlocui ceaşca de cafea cu paharul de coniac.

— Anchetatorii tăi par atât de siguri că există o soluţie, spuse el ţinând paharul în poală. Dar dacă nu mai există răspunsuri? Dacă toţi cei care ştiau ceva au dispărut, ca bunica Nadiei?

— Mai sunt oameni care ştiu, dacă săpăm suficient de adânc. Vânzătoarea din magazinul de la Paris, clientul din spatele ei, un pasager cu care a vorbit în avion, o prietenă

cu care s-a întâlnit când a ajuns acasă şi căreia i-a povestit despre călătorie. Întotdeauna este cineva care ştie.

Martin sorbi îndelung din pahar.

— Putem să vorbim despre altceva?

Wisting n-ar fi vrut să schimbe subiectul. Martin începuse să simtă presiunea. Se simţea ceva în aer, ca un balon care se tot umflase şi care s-ar fi putut sparge oricând. Wisting ar fi vrut să continue, dar ar fi fost lipsit de respect. În plus, nu ştia ce se putea întâmpla dacă Martin ar fi ajuns la limită.

— Sigur, căzu el de acord. Hai să vorbim despre ceva plăcut.

— Ce vrei să faci când o să ieşi la pensie? întrebă Martin.

Wisting îşi bău coniacul.

— Credeam că urma să vorbim despre ceva plăcut, glumi el luând încă o înghiţitură. O să lucrez până la 60 de ani. Adică încă cinci ani. După aceea, nu ştiu. Poate că o să aloc mai mult timp pentru lucruri de genul ăsta, spuse el făcând un gest larg cu mâna. De exemplu, pentru pescuit.

Conversaţia a trecut de la politică la programe de televiziune, vreme şi vânt. În scurt timp, din sticla de coniac nu mai rămăsese decât jumătate. Wisting simţea că se ameţise şi vedea că şi Martin era tot pe-acolo. Vorbea mai mult şi din când în când se poticnea în cuvinte.

— Trebuie să merg să mă uşurez, spuse Martin.

— Vin şi eu, spuse Wisting.

Merseră împreună până la marginea pădurii. Tăcerea îi înconjura. Undeva, susura un pârâu şi un foşnet slab venea dinspre vârfurile copacilor. Lângă el, Martin începu să se uşureze. Wisting îşi lăsă capul pe spate şi privi cerul nopţii. Luminiţele unui avion ce se îndrepta spre est sclipeau intermitent deasupra lor.

— Ai auzit de Charles Lindbergh? întrebă Wisting, încercând să readucă discuţia în punctul în care o lăsaseră.

Martin părea nesigur.

— Un aviator american, preciză Wisting şi trecu şi el la fapte. A fost primul care a traversat de unul singur Oceanul Atlantic. De la New York la Paris, în 1927. I-a luat 33 de ore şi jumătate. Proprietarul unui hotel din Londra promisese un premiu de 25 000 dolari primei persoane care avea să reuşească ghiduşia asta. Astăzi suma ar însemna cam 350 000 dolari. Peste trei milioane de coroane. L-a făcut şi bogat, şi celebru. A câştigat la fel de mult din cărţile pe care le-a scris şi chiar mai mult din diversele apariţii.

Îşi trase fermoarul, făcu câţiva paşi spre cabană şi îşi şterse mâinile de iarba plină de rouă.

— Cinci ani mai târziu, fiul lui a fost răpit, continuă Wisting uitându-se din nou la avionul de pe cer. A dispărut din dormitorul lui de la etajul al doilea. Răpitorii au lăsat în urmă o scrisoare în care cereau 55 000 de dolari şi o scară sprijinită de peretele casei. Banii au fost plătiţi, dar nu şi-au mai recuperat fiul. A fost găsit zece săptămâni mai târziu. Ancheta a stabilit că murise din cauza rănilor provocate de o cădere şi că răpitorii îl scăpaseră probabil din vârful scării când au ieşit pe fereastră. Aproape jumătate din banii de răscumpărare au fost găsiţi în casa unui german care a negat orice implicare, dar a fost condamnat şi executat pe scaunul electric.

Se întoarseră în cabană.

— A fost un accident, insistă Wisting. Dacă germanul ar fi declarat cum se petrecuseră lucrurile, probabil că ar fi scăpat de pedeapsa capitală.

Wisting se aşeză din nou la masă.

— Cred că un lucru asemănător s-a întâmplat şi cu Nadia Krogh, spuse el. Ceva neplanificat şi ireversibil.

Martin stătea acolo privindu-l. Ceva din atmosfera tensionată revenise.

— Ai dreptate, spuse el ridicând paharul. Probabil că a fost un accident.

— Ce fel de accident? întrebă Wisting.

Martin bău tot coniacul.

— Nu ştiu, răspunse el părând dezinteresat. Probabil că ai dreptate, dar acum cred că o să merg să mă culc.

Puse paharul pe masă şi se îndreptă spre dormitor.

— Noapte bună, spuse, închizând uşa în urma lui.

Şi Wisting simţea efectul alcoolului. Era târziu şi combinaţia de aer proaspăt şi alcool se făcea simţită în corpul lui. Strânse masa, îşi luă periuţa de dinţi şi ieşi să se spele la pârâu, înainte de a se culca. Se întinse în pat pe spate, încercând să facă rezumatul serii, dar nu apucă să înceapă fiindcă primi o notificare pe telefon. Un mesaj text.

Wisting se întinse spre pantalonii agăţaţi de scaun şi scoase telefonul. Ecranul lumină încăperea. Line cu punct. *Voiam să îţi urez noapte bună. Aveţi noroc cu vremea. Cerul înstelat trebuie să fie foarte frumos acolo unde sunteţi.* Un raport despre vreme. Wisting opri sunetul telefonului şi răspunse scurt. *Ne-am culcat.* Următorul mesaj veni imediat. *S-a oprit din nou curentul. Nu-l găsesc în casă.* Era un mesaj parţial codat, dar Wisting îl înţelese. Hammer şi Stiller intraseră din nou în casa lui Martin. Arma nu era acolo. Asta însemna că o avea la el. Şterse mesajul. De cealaltă parte a peretelui se auzi un sunet. Era evident că Martin nu adormise. Se auzi uşa şi apoi paşi pe podea. Uşiţa sobei scoase un scârţâit metalic în timp ce era deschisă pentru a fi puse lemne pe foc. Apoi recunoscu sunetul făcut de polonicul din găleata cu apă, dar şi un alt

sunet, pe care nu-l recunoscu, după care paşii târşâiţi revenіră în dormitor.

Wisting aşteptă puţin, apoi ieşi cu grijă din sacul lui de dormit, puse un scaun în dreptul uşii şi rucsacul pe el, astfel încât să se trezească dacă cineva ar fi intrat peste el.

59

Wisting se foi în sacul de dormit şi auzi că şi Martin făcea acelaşi lucru de cealaltă parte a peretelui. Patul era tare şi mai îngust decât era obişnuit, dar gândurile îl împiedicau să adoarmă. Începea să devină tot mai sigur pe teoria sa, conform căreia Katharina ajunsese să fie tot mai tulburată de conştiinţa ei încărcată şi fusese pe punctul de a se preda. Teoria se baza pe ideea că era vinovată de moartea Nadiei Krogh. În felul ăsta, totul se potrivea, inclusiv codul de pe masa din bucătărie. Înainte să se predea, scrisese punctele de referinţă ale unei hărţi care indicau locul în care fusese ascuns trupul Nadiei. Una sau două explicaţii din partea Katharinei ar fi uşurat, probabil, înţelegerea sistemului de linii şi numere. Nu ştia cu adevărat cum i se adunau şi i se amestecau gândurile, dar brusc îşi dădu seama ce anume puteau să însemne.

Patul scârţâi când se ridică în şezut. Trase spre el scaunul pe care se afla rucsacul şi bâjbâi după cutia de chibrituri din buzunarul lateral. Aprinse lumânarea şi scoase o hârtie şi un creion.

Petrecuse atâtea ore analizând codul, încât nu avea nicio problemă să îl rescrie din memorie. După ce termină, fu sigur. Găsise răspunsul.

60

Luminile din camera de hotel erau stinse. Adrian Stiller stătea întins pe spate în pat, cu mâinile încrucişate pe piept. Se concentra asupra respiraţiei, a felului în care i se ridica pieptul la fiecare inspiraţie şi cobora la fiecare expiraţie. Asupra aerului care îi intra şi îi ieşea prin nări. Gândurile îi rătăciră până când găsi ceva de care să le ancoreze şi un cuvânt pe care să-l repete, din nou şi din nou. De data asta alese cascada Tugela din Africa de Sud. Îşi imagină cum cădea apa mai mult de 900 metri de pe platoul Mont-Aux-Source.

Tugela.

Rosti numele în sinea lui aşa cum făceau localnicii, pe un ton profund, aproape ca pe o mantră. Era o formă de meditaţie autodidactă, fără tămâie, clopoţei, lumânări şi muzică spirituală. Îi oferea un fel de pace lăuntrică şi uneori îl ajuta să doarmă.

Telefonul sună pe noptieră.

Stiller se întinse după el şi îl luă. Văzu că era ora 02:37 şi că cel care îl suna era Nils Hammer.

— Dormeai? îl întrebă el.

— Aproape.

— Wisting crede că a descifrat codul Katharinei, continuă Hammer. Ştie unde este Nadia Krogh.

Stiller se ridică în şezut.

— Unde?
— Mi-a trimis un sms, explică Hammer fără să îi răspundă. Crede că Nadia a fost ucisă de Katharina Haugen şi nu de Martin. Codul se referă la o hartă care indică locul în care a fost îngropat cadavrul. L-a schiţat ca să îi fie mai uşor să explice în momentul în care avea să se predea.
— Unde?
— Undeva de-a lungul autostrăzii E18. Noua autostradă era în construcţie, în momentul în care Nadia a dispărut. Katharina lucra la biroul de planificare. Wisting este de părere că ea a desenat o porţiune din şosea. 18 reprezintă numărul drumului. Drumul european 18.

Stiller se ridicase şi se îndrepta spre birou. Deschise capacul laptopului în care avea o fotocopie a codului Katharinei, dar deja putea să vizualizeze numărul 18 scris de două ori şi încadrat într-un pătrat.
— Cum rămâne cu celelalte numere?
— Sunt numere de indicatoare.
— Cum adică numere de indicatoare?
— Fiecare indicator are propriul lui număr. De exemplu, 362 pentru limita de viteză. Katharina lucra la planurile de semnalizare. Cunoştea toate aceste numere.

Stiller deschisese codul pe ecran. Liniile paralele semănau cu o porţiune de drum. De fiecare parte se găsea câte un cerc cu numărul 362 în el, aşa cum ar fi fost marcată pe o autostradă limita de viteză.
— Ce înseamnă 334?
— Depăşirea interzisă.
— Şi 701?
— Toate indicatoarele care încep cu 7 indică direcţia.
— Adică?

— Indicatoare care oferă informaţii despre denumirea locurilor, presemnalizarea unor ieşiri şi altele asemenea. Cele galbene pătrate.

Stiller se gândea în timp ce se uita la intersecţia de pe marginea drumului.

— Cât de lung este tronsonul de drum construit atunci când a dispărut Nadia?

— Nu ştiu. Zece kilometri, poate.

— Şi undeva de-a lungul lui există o succesiune de indicatoare care ne spun unde se află Nadia Krogh.

Aruncă o privire spre ceasul din colţul ecranului laptopului. Se apropia de ora 3:00.

— Ne putem întâlni la ora 9:00? întrebă el.

— Da, e în regulă.

Terminară convorbirea. Stiller rămase un timp în faţa laptopului. Apoi se ridică şi-şi trase pantalonii şi restul hainelor, înainte de a coborî în parcare. Cinci minute mai târziu era în maşină, îndreptându-se spre E18.

61

Wisting se trezi din cauza luminii. La ferestre nu existau perdele şi soarele se înălţa peste pădure. Razele îl loveau drept în ochi. Îşi simţea corpul ţeapăn şi amorţit. Se răsuci şi luă telefonul mobil. Nu avea mesaje noi. Era 8:45, şi bateria ajunsese la 14%. Îl opri complet ca să economisească energia.

Soluţia codului Katharinei părea la fel de clară ca şi în seara precedentă. Chiar înainte de a adormi, ajunsese la concluzia că amenzile de parcare primite de Line îi

clocotiseră în fundul minţii. Indicatorul pe care nu îl respectase era menţionat printr-un număr. Se întrebă dacă nu era cazul să inventeze o scuză ca să scurteze excursia şi să se ducă acasă, dar avea o misiune pentru weekend. Codul Katharinei rămăsese o necunoscută timp de 24 de ani. Mai putea aştepta două zile.

Se strecură din sacul de dormit şi îşi puse picioarele pe podea. În cameră era frig. Îşi trase şosetele, pantalonii şi o cămaşă, iar pe deasupra îşi luă un pulover. Apoi se duse în bucătărie şi aprinse focul în sobă, înainte de a pleca cu găleata la pârâu ca să ia apă.

Îşi auzi propriii paşi prin iarbă, pârâul susurând şi, din când în când, ciripitul unei păsări. În rest era linişte, o linişte diferită de simpla absenţă a sunetului. Sunetele pe care le auzea nu erau deranjante. Cele ale civilizaţiei create de om erau deranjante. Această formă de linişte îl ajuta să-şi ascută simţurile şi să gândească mai clar.

Simţi o durere în spate când se aplecă să umple găleata. Undeva în pădurea de pe cealaltă parte se rupse o creangă. Rămase nemişcat şi aşteptă să vadă iţindu-se un animal, dar nu văzu nimic, aşa că se întoarse la cabană. Fumul ce ieşea pe coş aluneca uşor spre apă.

Când intră, Martin Haugen era deja treaz.

— Bună dimineaţa, zâmbi Wisting.

Martin îi răspunse în acelaşi mod.

— Ai dormit bine? îl întrebă el.

— Nu prea. Nu sunt obişnuit şi salteaua de spumă e puţin cam tare.

Spălă ibricul şi îl umplu cu apă curată. Martin înlătură unul dintre inelele de pe ochiul cuptorului cu lemne.

— Va fi o zi frumoasă, spuse el şi se uită pe fereastră. Putem întinde plasa încă de dimineaţă.

Luară micul-dejun şi îşi băură cafeaua. Wisting lăsă deoparte tot ce avea legătură cu Katharina şi Nadia. Seara

trecută avusese o oportunitate, la lumina tremurătoare a felinarului cu parafină. Dar Martin fusese în gardă. Probabil că ştia ce soartă avuseseră Katharina şi Nadia şi îşi trăise ultimii 26 de ani în minciună. Fiecare întâlnire cu Wisting trebuie să fi fost un moment tensionat, ca mersul printr-un câmp minat. Martin Haugen rămăsese singur după dispariţia Katharinei, concentrându-şi viaţa în jurul ideii de a nu comite greşeli. Era dificil să aibă o legătură apropiată şi reală cu cineva, când trebuia să fie atent în permanenţă să nu se dea de gol.

După micul-dejun ieşiră cu barca şi întinseră două plase, una la gura torentului şi alta în dreptul celui mai apropiat promontoriu. Odată ajunşi la mal, umplură un termos şi fiecare îşi luă lanseta pe malul apei. Merseră pe o potecă plină de iarbă până la o limbă de pământ stâncoasă pe care se aliniară, menţinând o oarecare distanţă între ei.

Martin Haugen aruncă primul montura. Năluca desenă un arc de cerc în aer înainte de a străpunge suprafaţa apei.

Wisting luă o linguriţă oscilantă Toby de şapte grame. O nălucă uşoară, argintie cu dungi negre şi o tentă de roşu. Slăbi firul pe mulinetă, ţinu linia principală cu degetul arătător în timp ce conduse lanseta în poziţie oblică în spatele lui şi aruncă. Linia principală zumzăi discret la contactul cu inelele tijei. Năluca urmă direcţia lansetei, urcând oblic până ajunse în punctul cel mai înalt şi apoi coborî spre suprafaţa apei ca o insectă în picaj. Aşteptă să se scufunde puţin înainte să o recupereze şi să arunce din nou.

Pescuiră în linişte. Liniştea nu îl deranja pe niciunul dintre ei.

După o jumătate de oră, Martin Haugen recuperă năluca şi schimbă montura. Wisting făcu la fel.

Soarele se ridică mai sus pe cer şi începu să se încălzească. Muştele şi alte insecte se treziră la viaţă. Deodată, liniştea fu tulburată de siajul unui peşte. Wisting reuşi să-i vadă licărul arămiu al burţii înainte să dispară sub apă.

Martin lansă repede în direcţia siajului, dar peştele nu muşcă.

După încă o jumătate de oră în care nu muşcă niciun peşte, Martin Haugen îşi puse geanta de pescuit pe umăr şi-şi luă lanseta în mână.

— Eu o să încerc puţin mai departe, spuse el.

Wisting încuviinţă. Martin dispăru în pădure şi ieşi pe un promontoriu aflat la 50 de metri distanţă, de cealaltă parte a unui golfuleţ puţin adânc, plin de stufăriş şi nuferi de apă.

Îi oferi lui Wisting ocazia pe care o aştepta. Îşi lăsă undiţa jos şi îi făcu semn lui Martin că se întoarce repede. O luă apoi prin pădure şi se întoarse la cabană.

Rucsacul lui Martin era sprijinit de perete, sub fereastra dormitorului. Îl pipăi căutând conturul contondent al unei arme. Nu simţi nimic aşa că luă rucsacul în living, ca să poată privi spre pajiştea dinspre apă în timp ce îl verifica temeinic. Scoase hainele şi le aşeză pe masă. Realiză destul de repede că nu se găsea nicio armă sau altceva interesant în el.

Duse rucsacul înapoi în dormitor şi îl puse la loc. Verifică patul şi restul camerei fără să găsească nimic. Dacă Martin Haugen luase o armă cu el, aceasta fie era ascunsă în maşină, fie o avea la el.

Uşa de la camera lui era larg deschisă. Intră şi porni telefonul mobil. Bateria ajunsese la 10%.

Nu primise niciun mesaj nou şi profită de ocazie să îl sune pe Hammer.

— Nu am mult timp, îi spuse el lui Nils Hammer când acesta răspunse. Bateria este aproape descărcată. Aveţi noutăţi?

— Ipoteza ta cu indicatoarele s-ar putea să fie corectă, explică Hammer. Stiller crede că a găsit un loc care ar putea corespunde codului. La ora 15:00, mergem să îl inspectăm împreună cu un reprezentant al Administraţiei Drumurilor din Norvegia.

— Bine.

— Dar tu? Te simţi confortabil acolo?

— E în regulă.

— Ai scos ceva de la el?

— Doar peşti. Voi verifica telefonul din două în două ore, dar la un moment dat se va descărca de tot.

— Te voi anunţa dacă apar noutăţi aici, spuse Hammer şi încheie convorbirea.

Scurtul schimb de replici îl costase un procent din viaţa acumulatorului.

Wisting traversă sufrageria în timp ce îşi închise telefonul. Brusc, realiză că Martin Haugen stătea în uşa bucătăriei.

— Trebuia să sun acasă, spuse el punând telefonul în buzunar şi rememorând discuţia ca să vadă dacă exista în ea ceva ce îl putea deconspira.

— E totul în ordine? întrebă Martin.

Nu avea cum să fi prins mai mult decât ultima parte.

Acolo nu era nimic compromiţător.

— Line a fost la urgenţe cu Amalie, minţi el. Probabil că are ceva la stomac.

Martin rămase nemişcat, ca şi cum cântărea veridicitatea poveştii.

— Nu e de joacă, spuse el.

Trase un sertar şi scoase un sul de folie de aluminiu.

— Am prins un mic păstrăv chiar după ce ai plecat. Dacă mai prindem, m-am gândit că am putea face focul şi să îi prăjim pe jar.

— Sunt complet de acord, spuse Wisting zâmbind.

— În altă ordine de idei, poţi împrumuta telefonul meu, se oferi Martin. Dacă rămâi fără baterie.

62

Lui Line nu-i plăcea să întârzie. Era mereu atentă când îşi planifica timpul alocat drumului. Aşa că ajunse cu mai mult de jumătate de oră înainte de ora fixată la întâlnirea cu iubitul din 1987 al Nadiei Krogh.

Trecu încet cu maşina pe lângă locuinţa lui. Casa era mică şi dreptunghiulară, cu ferestre înguste. Cândva, fusese probabil de un galben crem, însă acum era murdară şi coşcovită, cu mucegai negru pe la rosturi. Prin iarba înaltă din grădină se fugăreau două pisici care dispărură în spatele casei. Părea că Robert Gran locuia singur la parter. În orice caz, pe latura scurtă a casei exista o scară. O remorcă încărcată cu fier vechi era parcată lângă balustradă, în faţa unei motociclete acoperite cu o prelată. În afară de ele, pe alee se mai afla un BMW cu jante late.

Merse mai departe şi găsi o porţiune pietruită la capătul străzii, unde putea să-şi omoare timpul până la ora 12:00. Luă agenda şi-şi revizui întrebările. Pentru început, voia ca Robert Gran să-i povestească ce se întâmplase în noaptea în care dispăruse Nadia. Dorea să audă şi opinia lui despre ce i s-ar fi putut întâmpla. La un moment dat trebuia să-l

confrunte şi cu diferitele declaraţii pe care le dăduse, din pricina cărora poliţia îl considerase principalul suspect.

Deschise telefonul ca să verifice numărul de cititori ai articolului din ziua anterioară. Fusese accesat de aproape 180 000 de persoane. Spera ca următorul, în care aveau să fie publicate scrisorile de răscumpărare, să fie citit de şi mai multe. Cifrele pentru podcast crescuseră şi ele. Trecuseră de 10 000, iar graficele arătau că frecvenţa de accesare urma o traiectorie ascendentă. Adesea, după publicarea unor articole importante apăreau comentarii şi ponturi. Site-ul era conceput în aşa fel încât cititorii să poată trimite mesaje direct jurnalistului. Până acum nu primise nimic interesant. Îşi verifică din nou e-mailul şi văzu că avea un răspuns la un mesaj pe care îl postase pe un forum de genealogie. Căuta descendenţi ai fraţilor Ole şi Lars Stiller, născuţi în Mysen la sfârşitul secolului al XIX-lea. Un genealogist local îi scria că aceştia erau fiii lui Anders şi Gerda Stiller. Era o informaţie pe care o avea deja. Numele de fată al Gerdei fusese Svensson şi provenea din Røros. Ea era veriga de legătură cu familia lui Line. Pe ea o interesau descendenţii, dar expeditorul mesajului nu avea informaţii în acest sens.

Ar fi trebuit să existe cel puţin patru generaţii între Adrian Stiller şi ramura familiei ei. Poate că ar fi fost mai simplu să meargă în sens invers. Îl rugase pe unul dintre documentariştii de la redacţie să caute în registrele de evidenţă a populaţiei cele mai apropiate rude ale lui Stiller, dar nu i se comunicase nimic. Probabil că îşi dăduse seama că nu avea o legătură directă cu activitatea ziarului, aşa că nu acordase prioritate cererii.

După o jumătate de oră îşi pregăti echipamentul de înregistrare, merse înapoi cu maşina şi intră în curtea dezordonată. Rămase la volan şi înregistră introducerea:

— Robert Gran a fost iubitul Nadiei Krogh. Suspiciunea că ar fi putut avea ceva de-a face cu răpirea s-a răspândit rapid. A fost arestat, dar poliţia nu a reuşit să strângă suficiente probe împotriva lui, aşa că a fost eliberat. Nu a dorit niciodată să vorbească despre cele întâmplate. Cel puţin până acum.

Lăsă reportofonul pornit şi deschise portiera.

Un cap întunecat se ivi pe scările exterioare ale pivniţei de pe partea laterală a casei. Era puţin mai slab decât în fotografiile pe care le primise de la Adrian Stiller, însă îl recunoscu.

— Bună, tu eşti Robert Gran?

Celălalt confirmă şi se apropie de ea. Îi simţi mâinile reci, când şi le strânseră.

Line îi mulţumi pentru disponibilitatea de a vorbi cu ea şi îi arătă reportofonul.

— Este în regulă dacă îl las pornit? îl întrebă ea, explicându-i despre podcast.

— L-am ascultat ieri, o informă Robert Gran, conducând-o pe scările care duceau la apartamentul de la demisol.

— Ce impresie ţi-a făcut? îl întrebă Line.

Robert Gran ridică din umeri.

— Nu ştiu, e destul de ciudat să-l ascult. Puţin prea intim, într-un fel.

Line îşi exprimă compasiunea şi lăsă reportofonul să meargă.

— Locuiesc aici doar temporar, îi explică Robert Gran.

O lăsă să intre prima şi o rugă să nu se descalţe, după care îi explică pe scurt că locuise mulţi ani împreună cu partenera sa, dar că relaţia se încheiase cu ceva timp în urmă.

— Cine locuieşte la etaj? întrebă Line, cu toate că ştia.

— Mama mea, răspunse Robert Gran. Este plecată din oraş. În Spania.

Apartamentul era întunecat, înghesuit şi fără personalitate. Se aşezară la o masă în bucătărie. Fuseseră deja pregătite o sticlă de Coca-Cola şi două pahare.

— Vrei? întrebă Robert Gran, răsucind dopul.

Line refuză.

— Puţină apă, poate, spuse ea, aşezând reportofonul în mijlocul mesei.

Robert Gran se duse cu paharul ei la chiuvetă şi lăsă apa să curgă o vreme înainte de a-l umple. Line aşteptă până ce el se aşeză din nou, înainte să îi dea mai multe detalii legate de seria de articole şi îi spuse că voia să audă şi povestea lui.

— Cum aţi devenit iubiţi, tu şi Nadia Krogh? întrebă ea şi îşi luă carneţelul de notiţe.

— Am fost la aceeaşi şcoală, preciză Robert Gran. Mergeam la aceleaşi petreceri şi aveam acelaşi cerc de prieteni. Chiar dacă eram foarte diferiţi, aveam aceleaşi interese. Eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Cât timp aţi fost împreună?

— Un an şi un pic, deşi o perioadă am fost şi certaţi. Părinţii ei ne-au îngreunat situaţia.

— În ce fel?

— Ştii cum este tatăl ei. Presupun că s-au gândit că nu eram suficient de bun pentru ea sau aşa ceva. Tatăl meu lucra la fabrica lui.

— Aşadar, părinţii voştri se cunoşteau?

Robert Gran clătină din cap.

— Avea mulţi angajaţi, nu cred că ştia cine era tatăl meu. Sau poate că de asta a fost concediat.

Line rămase cu pixul în aer.

— Tatăl tău a fost concediat?

— Au numit-o restructurare. El s-a numărat printre primii daţi afară.

— Ai vorbit cu părinţii Nadiei după cele întâmplate? întrebă Line.
— Nu. Nu am vorbit cu nimeni.
Line simţi o notă de amărăciune în vocea lui sau poate o umbră de agresivitate.
— Mai bine zis, nimeni nu a vorbit cu mine, se corectă el. O vreme am locuit prin împrejurimi, în alte oraşe. Acum, m-am întors. Cei mai mulţi oameni uitaseră toată povestea, apoi ai adus-o tu din nou în discuţie.
— Poliţia este cea care a redeschis cazul, sublinie Line.
— Ştiu. Un anchetator de la Kripos s-a gândit că ar fi înţelept din partea mea să accept să fiu intervievat. Să arăt că nu am nimic de ascuns.
Line încuviinţă.
— Încercăm să facem lumină şi să analizăm cazul din perspective diferite. Îmi poţi povesti despre noaptea cu pricina?
Robert Gran îşi umplu paharul cu Coca-Cola şi sorbi puţin înainte să vorbească. În mare parte, era aceeaşi versiune spusă în faţa instanţei de judecată la momentul arestării, dar de atunci mai prezentase alte două versiuni.
— Ce a determinat poliţia să te considere suspect?
— Nu aşa se întâmplă întotdeauna? Nu iubitul este cel suspectat?
— Adesea, încuviinţă Line. Dar ai fost arestat.
— Au făcut din ţânţar armăsar. Credeau că minţeam.
— Şi nu minţeai? întrebă Line, dar regretă pe loc. Interviul abia începuse. Era prea devreme să pună presiune pe cel intervievat şi observă că el începea să se enerveze.
— Băusem. Au fost detalii pe care nu le-am înţeles pe deplin.
Line se întreba dacă era cazul să-l roage să explice la ce detalii se referea, dar se hotărî că putea, în schimb, să editeze ulterior podcastul şi să explice cele trei versiuni

diferite ale lui. Era foarte posibil să existe şi o a patra variantă cu privire la ce se întâmplase de fapt. Putea să revină la ea spre finalul interviului şi să treacă acum la altceva.

— Există un aspect în privinţa căruia nu m-am lămurit. Când a plecat de la petrecere, Nadia şi-a luat poşeta?

Răspunsul veni imediat.

— Da.

Line se foi puţin pe scaun.

— Spui da pentru că îşi lua mereu poşeta cu ea sau pentru că îţi aminteşti?

— Avea mereu poşeta la ea, dar îmi şi amintesc. Şi-a luat geaca de pe cuier şi a îmbrăcat-o, după care a luat poşeta şi a plecat.

— Ce avea în poşetă?

— Portofelul şi o fotografie cu ea şi frăţiorul ei.

Line îşi luă notiţe, mai mult ca să-şi acorde timp de gândire. Robert Gran aduse în discuţie exact proba care îl disculpase. Răpitorii erau în posesia poşetei Nadiei şi ataşaseră la cea de-a doua scrisoare fotografia cu ea şi frăţiorul ei.

— Şi altceva?

— Lucruri obişnuite: trusa de machiaj şi gumă de mestecat, cheile. Nu era prea voluminoasă, nu încăpeau prea multe în ea.

Îşi ridică paharul şi bău din el.

— El este şeful acum, ştii? adăugă el.

Line nu ştia la ce se referă.

— Malte Krogh, preciză Robert Gran. Frăţiorul Nadiei. El este acum preşedintele consiliului de administraţie. La vremea respectivă avea doar 11 ani.

Mai luă o înghiţitură din pahar.

— Eram cu ei când au făcut fotografia. Avea zece ani pe atunci. Nadia avea grijă de el şi îl luaserăm cu noi în oraş.

Era foarte bună cu el şi îmi amintesc că mă gândeam că avea să fie şi o mamă bună.

Line aruncă o privire spre reportofon. Aceasta era o frântură de istorie personală care avea să prindă bine.

— Pâlpâie beculeţul, observă Robert Gran.

Avea dreptate. Un led roşu clipocea periodic.

— Cred că mai am nişte baterii pe aici, zise el dând să se ridice.

— Are un acumulator încorporat, explică Line oftând. Am crezut că l-am încărcat.

Se grăbi să meargă mai departe şi îl convinse pe Robert Gran să vorbească despre cum fuseseră anii ulteriori dispariţiei Nadiei. El îi povesti despre pierdere şi durerea psihologică, dar părea ceva exersat şi, la drept vorbind, nu stârnea nicio urmă de simpatie.

— Ce crezi că s-a întâmplat atunci? întrebă ea cât încă mai mergea reportofonul.

Robert Gran răspunse că se gândise mult la asta, dar nu ajunsese la nicio concluzie.

— Pare deopotrivă întâmplător, cât şi planificat. Nu îmi pot imagina că stătea cineva în faţa casei de pe Glimmerveien şi o aştepta. Răpirea este ceva ce se petrece în marile oraşe şi mai degrabă în filme.

Făcu o pauză pentru a-şi rezuma cumva gândurile.

— Dar cred că a răpit-o cineva, continuă el, pentru a oferi un răspuns direct la întrebarea ei. Nişte localnici. Cineva de pe aici.

— Cineva cunoscut? sugeră Line.

Robert Gran se gândi la întrebare. Apoi clătină din cap.

— În acest caz, ar fi fost cineva cunoscut şi eu nu-mi imaginez cine ar fi putut fi.

Line ar fi vrut să-l roage să explice de ce credea că a fost cineva din cadrul comunităţii locale, dar becul reportofonului se stinse.

63

Casa era goală când Line ajunse acasă.

Thomas nu îi spusese ce planuri avea pentru el şi Amalie. Se gândi să-l sune ca să afle unde erau, dar renunţă. În schimb, se aşeză în faţa laptopului, conectă reportofonul şi descărcă interviul cu Robert Gran. Îl ascultă, îl compară cu notiţele şi rescrise porţiunile pe care voia să le folosească în articol.

Pe la jumătatea discuţiei, îi atrase atenţia o afirmaţie de-ale lui Robert Gran, care pe moment nu îi se păruse semnificativă. Se ridică, se duse în bucătărie şi se aşeză în faţa frigiderului. Fâşia cu fotografiile lui Thomas şi Amalie făcute la aparatul automat era lipită de frigider cu un magnet în formă de buburuză. O desprinse şi rămase cu cele trei poze mici în mână. Înţelese întreaga semnificaţie a celor spuse de Robert Gran. Citea de zile întregi documentele primite de la poliţie despre cazul Krogh, dar acolo nu se consemna nimic despre asta.

Afară, Thomas venea ţinând-o pe Amalie pe umeri. Fetiţa avea gâtul cam dezgolit. Deşi soarele strălucea, aerul putea fi rece. Thomas îşi schimbă ritmul paşilor într-unul de cal la trap. Amalie îl apucă de bărbie şi Line o auzi râzând.

Se repezi în living şi, aplecându-se deasupra laptopului, accesă folderul intitulat *Cazul Krogh.*

Uşa de la intrare se deschise. Amalie încă râdea.

Line deschise fişierul în care se găsea fotografia Nadiei şi a frăţiorului ei şi aceasta umplu ecranul. Versiunea pe

care o avea era o fotocopie. Echipa de criminalişti aşezase imaginea originală pe un fundal gri şi plasase lângă ea o riglă înainte de a face poza. Scrisorile de la răpitori fuseseră fotografiate în acelaşi mod.

Line petrecuse ceva timp analizând fotografia. Urmau să o publice în articolul următor şi probabil că mulţi cititori aveau să simtă aceeaşi apropiere pe care o trăise şi Line când se uitase în ochii Nadiei Krogh. De această dată, însă, nu era interesată de fotografie, ci de marginea ei albă. Aparent, colţurile formau unghiuri drepte, dar când privi cu atenţie lucrurile nu păreau să stea chiar aşa.

Pe hol, îl auzi pe Thomas ajutând-o pe Amalie cu pantofiorii.

Folosind funcţia de decupare, plasă cursorul în colţul din stânga sus şi trase mouse-ul pe diagonală, spre colţul din dreapta jos, până când selectă întreaga fotografie. Suspiciunea i se confirmă. Marginea din partea de jos a imaginii nu era perfect dreaptă, având o deviaţie de un milimetru de la stânga la dreapta, ca şi cum cineva ar fi tăiat-o cu o foarfecă. Probabil că mai existau încă trei alte fotografii ale Nadiei şi frăţiorului ei.

— Mami! strigă Amalie alergând poticnit spre ea.

Line se sculă de pe scaun, se duse în întâmpinarea fetiţei şi o ridică pentru o îmbrăţişare lungă.

— Ai fost la plimbărică?

— Am fost la locul de joacă, preciză Thomas.

— Aţi mâncat?

Thomas clătină din cap.

— Cred că îi este foame.

— Atunci, hai să mâncăm, spuse Line ducându-şi fiica în bucătărie şi aşezând-o pe scaunul ei.

Mintea îi era în altă parte pe tot parcursul mesei. Era nerăbdătoare să se întoarcă la muncă, ştiind că Amalie avea să doarmă o oră după ce mânca.

— Când pleci? întrebă ea, aruncând o privire spre fratele ei.
— După-amiază. Săptămâna viitoare am ore.
— A fost grozav să fii aici. Şi pentru mine, şi pentru Amalie.
Amalie părea să se fi săturat. Mai mult se juca cu mâncarea decât mânca. Line o duse la baie, o spălă şi îi schimbă scutecul. Apoi îi dădu suzeta şi o jucărie de pluş şi o puse la somn.
— Aproape jumătate dintre cazurile de răpire sunt fictive, spuse Thomas în timp ce ea se aşeză din nou la masa din bucătărie.
El se ridică de pe scaun şi îşi puse farfuria în maşina de spălat vase.
— Un tip de la FBI spunea asta într-un documentar. Că victima îşi înscenează propria răpire, fie împreună cu alţii, fie pe cont propriu.
— M-am gândit la asta, încuviinţă Line. Dar în cazul Nadiei Krogh nu se potriveşte. Sunt atât de multe circumstanţe exterioare.
Thomas se îndreptă spre uşă.
— Mă duc acasă la tata.
— Şi eu trebuie să lucrez, încuviinţă Line. Să treci pe la mine înainte să pleci.
Aşteptă până când Thomas ieşi, după care se aşeză din nou în faţa laptopului. Mai studie fotografia preţ de un minut, după care luă telefonul şi îl sună pe Robert Gran. El răspunse imediat.
— E vorba de un lucru pe care mă întrebam dacă l-am înţeles corect, se scuză Line.
— Da?
— Ai spus că ai fost acolo când Nadia şi frăţiorul ei au făcut fotografia.
— Aşa este.

— Ştiu că a trecut mult timp, spuse Line, dar îţi mai aminteşti şi altceva legat de asta? Par să fie făcute într-o cabină foto.

— Da, în gară. Era o cabină din aceea cu perdea.

— Îţi aminteşti câte fotografii au făcut?

Se aşternu liniştea. Fie încerca să-şi aducă aminte, fie cumpănea ce să răspundă.

— Patru. Dar numai prima a ieşit cum trebuie. Bliţul s-a aprins o dată şi ei au crezut că asta a fost tot. Tocmai se pregăteau să iasă din cabină, când s-a aprins a doua oară, aşa că au încercat să se întoarcă. Ultima imagine a ieşit şi ea destul de bine.

Line se uită la reportofon şi regretă că nu îl conectase la telefon ca să poată înregistra discuţia.

— Ce s-a întâmplat cu celelalte fotografii?

— Cred că le-a luat Malte. Nadia a păstrat una şi o ţinea în portofel.

— Era prima din fâşie?

— Aceea era cea mai reuşită.

— A tăiat-o?

— La ce te referi?

— Cum a separat imaginea de celelalte? A tăiat poza cu foarfeca?

— Nu ştiu. Nu îmi amintesc. Cred că a făcut-o acasă. Nu îmi amintesc să o fi făcut acolo.

Line îi mulţumi şi se grăbi să închidă telefonul înainte ca Robert Gran să se gândească mai bine şi să o întrebe de ce o interesează.

Dacă existau două fotografii cu Nadia şi frăţiorul ei, asta dădea naştere posibilităţii ca poza ataşată scrisorii să nu fi provenit din portofel, ci să fi fost ultima din cele patru făcute. Acest lucru s-ar fi potrivit cu unele dintre aspectele pe care intenţiona să le prezinte în următorul articol. De ce aleseseră răpitorii să trimită fotografia şi nu cartea de

identitate sau un alt obiect personal din poşeta ei? Sau de ce nu au trimis lănţişorul ei?

Îşi umflă obrajii cu aer şi expiră puternic. Explicaţia dată de Robert Gran îi submina argumentele. Nadia Krogh păstrase prima fotografie din fâşie şi era identică cu cea din materialul poliţiei. Avea unghiuri drepte în partea de sus, dar era puţin strâmbă în cea de jos. Nu exista niciun motiv să creadă că nu provenea din portofelul Nadiei Krogh. Totuşi, voia să transmită fiorul pe care îl simţise în următorul podcast.

Ascultă restul interviului cu Robert Gran. Se încheia brusc, în momentul în care i se descărcase reportofonul, dar se hotărî să îl folosească exact aşa şi să le ofere ascultătorilor o explicaţie. Asta avea să-i confere un plus de autenticitate. Derulă 30 de secunde înapoi şi ascultă încă o dată finalul. Îl întrebase pe Robert Gran ce credea că i se întâmplase Nadiei. *Cred că cineva a răpit-o*, răspunsese el. *Nişte localnici. Cineva de pe aici.* Apoi, înregistrarea se termina.

Repetă cu voce tare ceea ce spusese el şi încercă să găsească alte dovezi ale unei legături locale. *Cineva de pe aici* însemna cineva din acelaşi oraş. Din Porsgrunn. Singurul lucru care susţinea în mod obiectiv această ipoteză era faptul că scrisorile de răscumpărare aveau ştampila poştei locale. În plus, adresa lui Krogh fusese ruptă şi ea dintr-o carte de telefoane locală. Ziarul din care fuseseră decupate literele avea acoperire naţională, dar era, desigur, vândut şi citit şi pe plan local.

Line se întrebă de ce folosiseră răpitorii VG din data de 27 august. Singurul motiv pentru care cineva ar păstra un ziar era că în acesta se găsea o informaţie preţioasă — fie despre ceva ce îl interesa, fie despre cineva cunoscut. Accesă arhiva ziarului şi alese ediţia folosită de răpitori. Deschise apoi caseta de căutare şi introduse un cuvânt.

Posgrunn. Apăru un singur rezultat. La pagina 17 se găsea un articol ce privea zona respectivă. Înainte să îl deschidă, luă în mod mecanic pixul, ca şi cum ar fi ştiut că ceea ce urma să vadă era ceva ce nu trebuia ratat.

Articolul era despre noua autostradă, care era în construcţie la acea vreme. Un nou tip de asfalt urma să reducă numărul de particule aeropurtate şi zgomotul. Cuvântul Posgrunn era evidenţiat în două locuri. Line prinse capătul pixului în gură şi studie fotografia cu atenţie. Cinci muncitori rutieri în faţa unui utilaj greu. Numele lor erau trecute jos, în legendă. Unul dintre nume îi atrase atenţia. Îl recunoscu pe cel de-al doilea bărbat din partea stângă. Era Martin Haugen.

64

Stiller trăsese maşina cât putuse de mult pe marginea drumului şi aprinsese luminile de avarie. Găsise locul noaptea trecută. Acum revenise împreună cu Nils Hammer. Aveau codul Katharinei desfăşurat pe capotă. Răspunsul părea evident. Coloanele de pe foaie formau două benzi de circulaţie. Linia care traversa partea de jos a coloanelor era un drum local care trecea peste autostradă prin intermediul unui pod, la circa o sută de metri în spatele lor.

— Indicatorul 334, spuse el şi arătă spre indicatoarele „depăşirea interzisă” de pe ambele părţi ale drumului. 148, continuă el şi arătă spre indicatorul triunghiular de avertizare care anunţa că pe carosabil circulaţia se făcea în ambele sensuri.

Mai departe, în faţă, erau două indicatoare ce afişau limita de viteză, unul care semnaliza că se aflau pe un drum cu prioritate, un indicator de serviciu care semnaliza că în faţă se afla o zonă de odihnă şi un indicator galben care semnaliza ieşirea nr. 49. Totul se potrivea.

Un camion trecu pe lângă ei în viteză, făcând harta să fluture în vânt. Stiller se întoarse cu spatele şi făcu semn spre terasamentul de lângă drum.

— Crucea marchează un loc în această zonă.

Nils Hammer adusese cu el o hartă rutieră.

— Glimmerveen este chiar în vârful dealului, spuse el arătând spre copacii aflaţi în spatele locului marcat de Katharina cu o cruce. Suntem la doar câteva sute de metri de locul în care Nadia Krogh a fost văzută ultima dată.

Stiller coborî câţiva paşi în şanţ şi urcă pe terasamentul de pe cealaltă parte. Undeva sub el era îngropată Nadia Krogh. Avea impresia că îi simţea prezenţa.

— Autostrada era în construcţie atunci, continuă Hammer.

Stiller luă un drops Fisherman's Friend. Martin Haugen ajutase la construirea drumului. Logica acestui caz începea să se contureze. Ridică schiţa Katharinei în faţa lui şi o compară cu terenul.

— Este o indicaţie destul de imprecisă, conchise el, crănţănind dropsul. S-ar putea să fim nevoiţi să săpăm mulţi metri cubi.

— Am putea încerca mai întâi cu un georadar, pentru a cartografia subteran, sugeră Hammer.

Stiller respinse ideea.

— Nu vreau să aştept. Vreau să fac asta acum, cât Martin Haugen este izolat la cabană, fără radio sau televizor.

— Ce zici de un câine antrenat? Va merge mai repede, propuse Hammer.

Stiller lovi cu vârful piciorului nişte smocuri de iarbă. În Norvegia nu mai aveau câini antrenaţi să găsească

cadavre, dar existau câini poliţişti dresaţi să întreprindă căutări moleculare pentru rămăşiţe umane.

— Mă tem că 26 de ani s-ar putea să fie o perioadă prea lungă, spuse el. Dar merită să încercăm.

Una dintre maşinile galbene ale Administraţiei Drumurilor opri în spatele maşinii de poliţie. Şoferul porni luminile de avertizare de pe acoperiş şi coborî. Stiller îl salută ridicând mâna. Era, probabil, inginerul solicitat să ia parte la inspecţie. Chipul îi era brăzdat de riduri sumbre, de parcă i-ar fi displăcut situaţia. Se salutară scurt, după care inginerul îşi lăsă privirea să alunece de-a lungul părţii laterale a drumului.

— Voi credeţi că este îngropată aici, spuse el gânditor.

Stiller îl informase deja despre caz. Nu exista niciun motiv pentru care să nu-i spună despre ce era vorba sau de ce se aflau acolo.

— Avem o schiţă, zise el şi îi arătă reprezentantului Administraţiei Drumurilor foaia cu crucea, în timp ce îi explica ce reprezintă numerele.

Bărbatul luă hârtia şi o studie în timp ce, în paralel, măsura şi analiza terenul.

— Ce crezi? îl întrebă Stiller, când celălalt nu spuse nimic.

— Cred că este îngropată aici, spuse bărbatul făcând o mişcare circulară cu mâna în direcţia zonei în care stătuse puţin mai înainte Stiller.

— Ar putea fi un loc bun de unde să începem, încuviinţă Stiller.

Bărbatul îi înapoie schiţa.

— În anii ’80, când am construit acest drum, am fost manager de proiect, spuse el aşteptând să treacă un trailer şi un şir de maşini strânse în urma lui, după care continuă. Eu locuiesc în Bamble, iar după ce a fost finalizat drumul am mers zilnic pe aici spre serviciu şi înapoi. La câteva luni de la inaugurarea şoselei, am văzut că aici, pe

marginea drumului, erau flori, aşa cum se întâmplă de obicei în locurile în care cineva îşi pierde viaţa într-un accident rutier sau ceva asemănător. M-a deranjat, pentru că drumul fusese construit ca să ofere siguranţă în trafic şi nu avusese loc niciun accident, aşa că m-am întors, m-am oprit şi le-am luat de acolo.

— Flori? repetă Stiller pe un ton mirat.

— Trandafiri roşii, încuviinţă bărbatul de la Administraţia Drumurilor. Cum se pun pe morminte.

— Unde erau? se interesă Hammer.

— A trecut mult timp, dar cam pe aici.

Indică din nou aceeaşi zonă.

— Două luni mai târziu, a apărut un alt buchet. L-am luat şi pe acela, dar au tot apărut. Nu ştiu câte am îndepărtat. După care s-au oprit.

Stiller scoase din nou pachetul de Fisherman’s Friend şi luă din el un drops fără să le ofere şi celorlalţi.

— Când au încetat să apară buchete de flori?

Bărbatul făcu o grimasă care arăta că îi era greu să estimeze.

— A durat vreo doi ani, cel puţin.

Stiller îşi plimbă dropsul în gură.

— Ne poţi pune la dispoziţie echipament pentru săpat?

— Majoritatea utilajelor şi oamenilor sunt ocupaţi, dar putem aranja ceva. Când aveţi de gând să începeţi?

— Acum, răspunse Stiller.

— Acum? spuse el surprins. Nu se poate.

— De ce?

— Dacă vrem să venim aici şi să începem săpăturile, trebuie să închidem drumul şi să deviem traficul. Asta necesită planificare.

— Aveţi un plan prestabilit pentru asta, nu-i aşa? întrebă Stiller. Nu diferă prea mult de situaţia în care are loc un accident rutier.

— Aceasta este o lucrare planificată, obiectă inginerul. Oricum, trebuie să aşteptăm până diseară, pentru a incomoda cât mai puţin participanţii la trafic.

— Pot aştepta până diseară, spuse Stiller. Poţi aduce echipamentul necesar aici diseară, la ora 22:00?

— În cazul ăsta trebuie să le cer oamenilor să facă ore suplimentare.

— Plătim din bugetul nostru, îl asigură Stiller. Ora 22:00.

— Ora 22:00, încuviinţă reprezentantul Administraţiei Drumurilor.

Stiller simţi telefonul vibrând în buzunar. Îl scoase şi văzu că era un număr salvat în lista de contacte. Line Wisting.

65

În telefon, se auzea ca şi cum Adrian Stiller ar fi fost undeva în aer liber. Numele i se pierdu în zgomotul unui vehicul greu, în timp ce se prezenta.

Line mută telefonul la cealaltă ureche şi se asigură că reportofonul mergea.

— Ai câteva minute?

— Te ascult, îi spuse Stiller.

La celălalt capăt al firului se auzi o portieră închizându-se şi zgomotul de fond dispăru.

— Lucrez la următorul articol şi la noul podcast şi a apărut un nume care mi se pare interesant, începu Line, dând ceva mai multe explicaţii decât era necesar, în ideea că ar putea folosi înregistrarea discuţiei.

— Am căutat în vechile dosare ale poliţiei şi nu există nicio menţiune despre asta acolo, continuă ea. Totuşi, mă întrebam dacă este un nume pe care îl cunoaşteţi.

Adrian Stiller părea nerăbdător.

— Ce nume? întrebă el.

— Martin Haugen.

Prin telefon, Line auzi sunetul de drops spart.

După care se făcu linişte pentru o perioadă prea lungă de timp.

— Unde ai dat peste el? întrebă Stiller.

Line se uită din nou la reportofon. Nu voia să le vorbească ascultătorilor despre tatăl ei, dar putea opri înregistrarea în acest punct, în momentul editării. Tăcerea lui Stiller era grăitoare. Descoperise ceva interesant.

— A fost implicat într-un caz la care a lucrat tatăl meu aici, acasă, explică Line. Soţia lui Martin Haugen a dispărut în 1989. Nu a fost găsită niciodată. Când a dispărut Nadia, Haugen lucra pe şantierul noii autostrăzi de la ieşirea din Porsgrunn.

Din nou linia rămase tăcută. Spunând-o cu voce tare, realiză cât de neverosimilă era legătura dintre cele două cazuri. Ar fi vrut să vorbească cu tatăl ei despre asta, înainte de a-l suna pe investigatorul din cadrul Kripos, însă el nu îi răspunsese.

— Uite, sunt puţin ocupat, în momentul ăsta, spuse în cele din urmă Stiller. O să te sun eu mai târziu.

Apoi închise telefonul.

66

Cinci păstrăvi mici au fost rezultatul celor trei ore petrecute pe malul apei. Înainte de-a face focul pentru a-i găti, înlocuiră nălucile cu cârlige şi râme. Lăsară lansetele la marginea îndepărtată a promontoriului, cu firele întinse şi cu plutele roşii la suprafaţa apei.

Martin curăţase peştii. Acum stătea lângă foc şi îi presăra cu sare înainte de a-i înveli unul câte unul în folie de aluminiu, fiecare cu câte o bucată imensă de unt în burtă.

Wisting îşi scoase telefonul mobil şi îl porni. Mai avea opt la sută baterie. Se întrebă dacă la pornire consuma aceeaşi cantitate de energie ca atunci când era lăsat în standby. Oricum, probabil că peste noapte avea să se descarce de tot. Îl aştepta un mesaj de la Line cu punct: *Se pare că vremea va fi frumoasă tot weekendul. Da, dar peştele cel mare încă nu a luat momeala*, îi răspunse el şi îşi aruncă privirea către Martin Haugen. Limbajul codat de amatori era la limita comicului, se gândi el. Aşa le plăcea să-şi scrie mesajele către informatori şi surse. Doar expeditorul şi destinatarul înţelegeau sensul din context, dar orice persoană din afară ar fi fost totuşi suspicioasă. *Pescuit în murdărie,* i se răspunse. *În seara asta ieşim la săpat.*

— Totul e în regulă? întrebă Martin, făcând o groapă în mijlocul jarului.

Wisting aproape că uitase de propria minciună, cum că trebuia să se intereseze de Amalie, care fusese la urgenţe.

— Da, sigur, zâmbi el.

Martin Haugen puse cele cinci pachete cu peşti în groapă şi îi acoperi cu jar folosindu-se de un băţ.

— Trebuie să stea zece minute, spuse el, uitându-se la ceas.

Wisting aruncă un ochi spre undiţă. Apa făcea mici valuri în jurul plutei. Părea că un peşte voia să muşte, dar apoi rămase nemişcată.

Era cald de la soare şi de la foc. Wisting îşi scoase geaca şi o aşeză între ei, pentru ca microfonul din mânecă să le poată capta mai uşor vocile. Martin Haugen rămase cu geaca pe el şi nu putea să vadă dacă avea o armă ascunsă sub ea.

— Este linişte aici, zise Wisting, mai mult ca să spună ceva.

— Familia mea s-a stabilit aici în secolul XVIII, spuse Martin. Au stat aici peste 250 de ani, dar cu mine se sfârşeşte totul. Mai am doar câteva mătuşi fără copii. Nu mai este nimeni care să ducă mai departe numele familiei.

Wisting se gândi la nepoata lui şi la bucuria adusă de faptul că ştia că lăsa ceva în urmă.

— Cred că îmi doresc ca cenuşa mea să fie împrăştiată aici, continuă Martin.

Unul dintre buştenii de pin de pe foc trosni puternic. Martin folosi un băţ ca să mai pună nişte cărbuni peste peştii împachetaţi.

— Nu vreau să zac într-un mormânt de care oricum nu va avea nimeni grijă, spuse el ridicându-se.

Se apropie de lansetă, trase firul ca să verifice dacă viermele mai era în cârlig şi lansă din nou. Pluta roşie se mişcă puţin în timp ce plumbul se scufunda şi întindea firul.

Wisting nu spuse nimic. Pe el îl aştepta un loc în cimitir. Pe piatra de mormânt a lui Ingrid, sub numele ei era un spaţiu gol unde, într-o zi, urma să fie cioplit numele lui.

— Te ocupi tu de asta? întrebă Martin aşezându-se iar.

— De ce anume?

— De chestia cu cenuşa?

Wisting zâmbi.

— Poate că ar trebui să o scrii, îi sugeră el. Fă un testament.

Pe celălalt mal, un stol de ciori îşi luă zborul. Wisting puse mâna streaşină la frunte, să se ferească de lumina soarelui. Era clar că le speriase ceva. Una dintre ciori îşi strânse aripile şi plonjă printre copaci, în timp ce restul zburară mai departe. Cioara singuratică se înălţă din nou, dând din aripi şi cârâind, după care se lansă într-un nou atac.

— De ce crezi că face aşa? întrebă Martin.

— Nu ştiu, răspunse Wisting. E clar că se întâmplă ceva acolo, în pădure.

— Da, dar de ce una a ales să atace, în timp ce restul s-au îndepărtat?

— Poate că are ceva de protejat sau de apărat, sugeră Wisting.

— Un cuib cu pui sau aşa ceva.

Martin clătină din cap.

— Ciorile clocesc primăvara. Cred doar că sunt diferite. E vorba despre instincte diferite. De obicei, un cal speriat fuge, în timp ce un câine ia poziţie de atac, dezvelindu-şi dinţii. Cred că la fel se întâmplă şi cu noi, oamenii. Că am moştenit instincte primare care fac ca atunci când suntem ameninţaţi unii să aleagă să atace, iar alţii să fugă. Nu putem alege sau controla acest lucru în mod conştient.

Wisting încercă să interpreteze ceea ce spusese Martin în lumina suspiciunii că avea vieţi umane pe conştiinţă. Ar putea fi înţeles ca o încercare de a justifica ceea ce făcuse.

— Ai văzut la televizor filmuleţele acelea amuzante făcute de amatori? continuă Martin. Când cineva se ascunde într-un tomberon sau altceva şi apoi iese brusc să îşi sperie un prieten sau un coleg de muncă?

Wisting zâmbi.

— De obicei este amuzant, pentru că persoana speriată sare cât colo şi fuge la uşă sau ceva de genul ăsta, încercând să scape, dar uneori se întâmplă ca aceasta să lovească automat cu pumnul. Creierul lor reacţionează diferit. Nouă din zece aleg automat să fugă, în timp ce unu din zece reacţionează atacând.

Wisting nu credea că era vorba de o predispoziţie moştenită de a răspunde cu violenţă, ci de reacţii reflexe ghidate de modele de comportament învăţate. Unii cresc într-un mediu violent şi competitiv şi au învăţat că aceea este cea mai uzuală formă de răspuns.

— De aceea există prevederi în Codul penal care se referă la autoapărare şi la dreptul de urgenţă, spuse el în loc să îl contrazică. Nu poţi fi pedepsit fiindcă ai făcut ceva pentru a te apăra sau pentru a respinge un atac. Poţi ucide ca să nu fii tu însuţi ucis.

Cioara de pe celălalt mal lansă un al treilea atac.

— Ai fost acolo? Când cineva a scăpat datorită faptului că a acţionat din motive de autoapărare?

— S-a întâmplat, răspunse Wisting, povestind despre o femeie care îşi lovise bărbatul în cap cu un ciocan, în timp ce acesta stătea deasupra ei şi încerca să o stranguleze.

— Dar crezi că există instincte umane care ne împiedică să fim responsabili pentru propriile acţiuni?

— Absolut, minţi Wisting. El nu credea că oamenii sunt conduşi de instincte. Cred că asta se întâmplă atunci când cineva spune că a văzut negru în faţa ochilor. Cred că ajunge într-un punct în care nu se mai poate controla şi nu mai ştie ce face.

— Ţi s-a întâmplat şi ţie?

Wisting încuviinţă.

— Din perspectivă juridică, se spune că nu ai discernământ la momentul comiterii faptei, răspunse el,

aruncând o privire spre mâneca gecii, unde ştia că se află reportofonul.

Practica o echilibristică la limita eticii, întrebându-se cât de departe putea să meargă cu manipularea lui Martin pentru a-l face să mărturisească. Răspunsurile pe care le dădea erau în mod deliberat înşelătoare. Instinctele nu alterau discernământul şi nu auzise de vreo apărare construită în jurul acestei ipoteze. Faptele ajunse în instanţă erau provocate adesea de dorinţe şi impulsuri, care pentru unii puteau fi dificil de controlat, dar nu de instincte.

Martin luă din nou un băţ şi începu să scoată peştii din jar.

— Tu din care categorie faci parte? întrebă el.

O adiere firavă de vânt împinse fumul spre Wisting.

— La ce te referi? întrebă el, ferindu-se din calea fumului.

— Eşti genul care fuge sau care atacă?

Fumul îi înţepa ochii.

— Nu ştiu, răspunse Wisting sincer. Dacă ar sări cineva dintr-un tomberon să mă sperie, cred că aş fugi, dar nu ştiu ce se ascunde cu adevărat în mine. Nu m-am aflat niciodată într-o situaţie care să mă pună la încercare.

Fumul îşi schimbă din nou direcţia şi putu să îl privească iar pe Martin în ochi.

— Tu ai fost într-o astfel de situaţie?

Martin Haugen se aplecă uşor în faţă, ca şi cum ar fi vrut să facă o mărturisire. Apoi privirea i se pierdu în zare, undeva în spatele lui Wisting.

— Muşcă! exclamă el, făcând semn spre apă, unde pluta lui Wisting se scufunda.

67

Adrian Stiller trecu pe lângă casa lui William Wisting, după care parcă în faţa casei lui Line. Cunoştea drumul. Mai fusese acolo şi stătuse în acelaşi loc înainte ca planul să fi fost pus în mişcare. În prima noapte în care venise în oraş şi nu reuşise să doarmă, făcuse o plimbare şi oprise chiar aici. Din locul în care stătea, putea să vadă bucătăria şi dormitorul lui Line şi, în diagonală, casa tatălui ei.

Nu făcuse acel drum cu vreun scop anume, însă îi plăcea să fie cu un pas înainte şi voia să îi cunoască pe Wisting şi pe fiica lui cât mai bine posibil.

Şi de această dată rămase la volan cu ochii închişi ca să îşi adune gândurile. Se gândi la trandafirii despre care îi vorbise reprezentantul Administraţiei Drumurilor şi la buchetul de pe comoda din holul locuinţei lui Martin Haugen. Cât de simplă era adesea explicaţia după ce o aflai. Katharina cumpărase trandafirii pentru Nadia.

Nu înţelegea cum de ajunsese Line la Martin Haugen, dar trebuia să se asigure că nu descoperise ceva ce putea să-i afecteze cazul.

Telefonul mobil îl făcu să deschidă ochii. Nu ştia cât stătuse aşa, în spatele volanului. Nu dormise, dar scurtul moment de odihnă îl revigorase.

Când răspunse, la celălalt capăt al firului era Nils Hammer.

— Am găsit un câine antrenat să descopere cadavre.

— Bine, răspunse Stiller şi coborî din maşină.

Cineva se uita la el de la fereastra bucătăriei lui Wisting. Trebuia să fie fiul său, venit acasă pentru câteva zile.

— Trimite-l la Sør-Trøndelag, îi ceru el.

— Trøndelag? se miră Hammer.

— La Malvik, specifică Stiller. Nu acolo s-a prăbuşit drumul săptămâna trecută?

Hammer nu răspunse. Stiller îşi dădu seama că se gândea.

— Avem de-a face cu un tipar. Ştiu că Martin Haugen are un alibi pentru dispariţia soţiei lui, dar dacă a îngropat-o pe Nadia pe marginea drumului aici, s-ar putea să se fi debarasat de cadavrul soţiei sale în acelaşi mod, în timp ce lucra acolo. Nu ştiu cum a făcut-o, dar există un motiv pentru care Haugen s-a dus acolo săptămâna trecută şi a minţit în legătură cu asta. Vreau să fie cercetată zona în care au fost alunecări de teren.

68

Probabil că tatălui ei i se descărcase telefonul. Încercase să-l sune de mai multe ori, dar nu primise niciun răspuns.

Felul în care reacţionase Adrian Stiller la auzul numelui lui Martin Haugen fusese ca o confirmare. În ultima oră se convinsese şi mai mult că descoperise ceva. Găsise o hartă pe internet. Drumul la construirea căruia contribuise Martin Haugen se găsea la doar câteva sute de metri de locul petrecerii la care participase Nadia înainte să dispară.

Aştepta să fie sunată din nou de Adrian Stiller, înainte de a le împărtăşi lui Daniel Leanger şi celor de la redacţia VG ipoteza ei, dar era convinsă că Martin Haugen era ţinta noii investigaţii. În sinea ei îşi imagina că Nadia era îngropată undeva adânc, sub asfaltul rezistent la uzură despre care se vorbea în articol, şi nu-i plăcea deloc

gândul că tatăl ei se afla singur cu el. Îngrijorarea ei se răsfrângea asupra Amaliei, care era neliniştită şi se smiorcăia.

Nu-l plăcuse niciodată cu adevărat pe Martin Haugen, fără să poată să spună exact de ce. Chiar dacă îl întâlnise doar de câteva ori, părea să emane o energie negativă. Nu înţelegea de ce păstrase tatăl ei legătura cu el dincolo de aspectul formal, inerent sarcinilor de serviciu.

În minte tocmai începuse să i se agite gândul că şi soţia lui Martin Haugen dispăruse, când auzi trântindu-se portiera unei maşini. Se duse la fereastra dormitorului şi se uită afară. Era Adrian Stiller. Vorbea la telefonul mobil şi gesticula cu mâna liberă.

Line crezuse că era acasă, în Oslo. Îi promisese că o va suna înapoi, iar faptul că se afla acum în faţa casei sale conferea situaţiei un aer de gravitate care nu îi plăcea.

Reveni în living, luă reportofonul şi îl porni la timp ca să surprindă sunetul soneriei.

Părea obosit, aproape epuizat, în vreme ce aştepta pe trepte. Era palid şi umbre întunecate i se întindeau sub ochi. Buzele îi erau crăpate şi uscate.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea.

Stiller aruncă o privire spre reportofonul aflat în mâna ei.

— Eram în trecere, răspunse el, urmând-o în living.

Se aşezară de o parte şi de alta a mesei. Line puse reportofonul pe masă şi o luă pe Amalie lângă ea, pe canapea.

— Este vorba despre Martin Haugen? El este răpitorul?

— Ce te face să crezi asta?

Întrebarea lui avea ceva dezarmant, ce o făcu să se simtă jenată. La drept vorbind, ceea ce descoperise era o suspiciune care nu se baza pe nimic, însă avea o îndelungată experienţă în urmărirea unor astfel de lucruri.

Şi nu vedea niciun alt motiv pentru care Stiller să fi venit la ea.

— El este suspectul vostru? îl întrebă din nou, în loc să îi explice cum ajunsese la această concluzie. Este o cunoştinţă de-a tatei. Au plecat împreună la cabană pentru weekend.

— Opreşte reportofonul, îi ceru Stiller.

Line făcu întocmai.

— Lucrez cu tatăl tău la acest caz, continuă Stiller. Este o anchetă mai nonconformistă, iar excursia la cabană face parte din investigaţie.

Line nu înţelese prea bine, iar Adrian Stiller nu părea dispus să detalieze.

— Dar crezi că Martin Haugen a răpit-o a şi ucis-o pe Nadia Krogh?

— O să săpăm după ea chiar în noaptea asta, încuviinţă Stiller.

— La noapte? Unde?

— La mică distanţă de locul în care a dispărut, preciză Stiller. Vom închide autostrada E18.

— Veţi săpa pe E18?

— Avem o oarecare idee unde se află. Avem o hartă.

— O hartă? repetă Line.

Adrian Stiller se uită din nou la reportofon şi nu-i răspunse.

— Vreau să mă însoţeşti la noapte, când o s-o dezgropăm, îi spuse el drept răspuns.

69

Strânseră plasele în amurg. Se lăsase frigul după ce soarele apusese, iar lui Wisting îi amorţiseră degetele scoţând peştii din plasa udă.

Rezultatul consta în 37 de fântânei, patru păstrăvi şi şase bibani, împărţiţi în cele două plase întinse. Îi curăţară, îi spălară şi îi uscară pe mal. Pe cei mai mari îi filetară.

La cină urmau să mănânce cotletele pe care le cumpăraseră. Peştii erau uscaţi şi săraţi bine, astfel încât să poată fi luaţi acasă. Urmând instrucţiunile lui Martin, Wisting aranjă o parte dintre ei pe fundul unei găleţi, după care îi presără cu sare grunjoasă şi puţin zahăr. Strat după strat, umplură găleata şi o acoperiră cu un capac.

Wisting se ocupă de fripturi. Se făcuse aproape ora 22:00, când bucăţile generoase de carne ajunseră în tigaie.

Mişcă fripturile cu o furculiţă şi se uită la Martin, care stătea gânditor cu o cutie de bere în mână, privind flăcările ce se zăreau prin fanta de aerisire a sobei. Era abătut. Discuţiile dintre ei micşoraseră opreliştile. Mai trebuia condus doar pe ultima porţiune de drum, pentru că, deşi avea numai de pierdut vorbind despre fărădelegile sale, probabil că îi era greu să-şi mai poarte singur secretul.

Mici picături de sânge prinseră să curgă din cotlete, aşa că le întoarse cu furculiţa. Se uită din nou la Martin, dorindu-şi să ştie la ce se gândea. Toată lumea simte nevoia să-şi împărtăşească cele mai intime gânduri cu cineva. Pentru oamenii obişnuiţi, asta însemna să vorbească cu cineva despre problemele de la muncă, despre căsătorie sau despre boli. Pentru un criminal,

însemna să accepte să vorbească despre lucruri care aveau să-l trimită pentru mulţi ani la puşcărie. Abordarea unei alte fiinţe umane din această perspectivă presupunea găsirea legăturii emoţionale potrivite şi construirea unei punţi.

Martin se lăsă pe spetează, îşi împreună mâinile în jurul cutiei de bere şi-l privi pe Wisting pe sub sprâncene.

— Pe mine nu m-ai suspectat niciodată?

70

Line o mai privi o dată pe Amalie, care dormea.

Thomas stătea în faţa televizorului, cu telecomanda în mână.

— Mulţumesc, îi spuse ea din nou.

Îşi amânase întoarcerea acasă pentru a avea grijă de Amalie.

— Nu este nicio problemă, o asigură el.

— Probabil că va dormi toată noaptea, presupuse Line.

Îşi pusese echipamentul de care avea nevoie într-o geantă mare. Laptopul, aparatul foto, reportofonul şi binoclul, precum şi pix şi hârtie.

Thomas se ridică, luă geanta şi o conduse la maşină.

— Succes! îi spuse el zâmbind şi puse geanta pe bancheta din spate.

— Mulţumesc, răspunse ea şi se aşeză la volan.

Închise portiera şi porni. Când luă curba la capătul străzii, îl văzu în oglindă întorcându-se şi intrând în casă.

Aşa cum se înţelesese cu Adrian Stiller, nu mai încercase să-l sune pe tatăl ei. Nu ştia ce se petrecea la

cabana lui Martin Haugen, dar Stiller o asigurase că luau regulat legătura cu el şi Haugen nu ştia nimic despre ce se petrecea. Se întreba cât de implicat era tatăl ei în ancheta răpirii Nadiei când fusese la el acasă şi îi spusese că avea să scrie despre asta pentru ziar. Oricum, din felul în care reacţionase reieşea că nu ştia de colaborarea planificată dintre VG şi Kripos.

Ea, Daniel Leanger şi Sandersen de la departamentul de ştiri avuseseră o conferinţă telefonică. Conform planului, următorul articol şi următorul podcast trebuiau publicate în mai puţin de o săptămână. Şi intenţionau să continue subiectul timp de şase săptămâni. Acum, totul trebuia accelerat. Ea scrisese deja o ştire în care anunţa că poliţia demarase căutarea Nadiei Krogh şi că, pe durata acesteia, autostrada E18 va fi blocată. Urma să fie publicată online de îndată ce va avea o fotografie a barajului rutier şi a indicatoarelor de redirecţionare a traficului.

Daniel trebuia să vină şi el, dar avea să ajungă de abia peste două ore. Ea urma să fie singura jurnalistă prezentă la faţa locului, când avea să apară vestea despre acţiunea poliţiei.

Când se apropie de ieşire spre Porsgrunn se vedeau semne de blocaj rutier. Ieşi de pe autostradă şi intră într-o benzinărie, în timp ce pe E18 traficul continua nestingherit. În apropiere erau două vehicule de la Administraţia Drumurilor. Unul dintre ele avea o remorcă cu un indicator luminos mare şi un semn pentru devierea traficului. Mai era şi o maşină de la secţia de poliţie districtuală. La volan se afla o doamnă subinspector de poliţie. Line coborî din maşină şi se apropie de ea. Subinspectorul de poliţie lăsă în jos geamul lateral.

— Bună, spuse Line prezentându-se. Am stabilit cu Adrian Stiller de la Kripos că voi sta cu voi când începeţi să închideţi E18.

Femeia de la volan încuviinţă, confirmând că ştia despre această înţelegere.

— Vom închide circulaţia acum, spuse ea făcând semn cu capul spre un bărbat în salopetă de lucru care ieşea din benzinărie ţinând în mână un pahar de cafea. Intrăm imediat în acţiune.

Line urcă din nou în maşină şi aşteptă, în timp ce coloana de maşini se puse în mişcare. Întunericul serii fu străfulgerat de luminile portocalii intermitente de avertizare. Echipele din cadrul Administraţiei Drumurilor montară eficient camionul-barieră şi dirijară traficul pe varianta ocolitoare.

Urmând instrucţiunile poliţistei, Line trecu pe lângă barieră şi parcă maşina pe marginea drumului. Apoi îşi luă aparatul de fotografiat şi coborî.

Nu mai era trafic nici din sens opus, semn că maşinile fuseseră oprite şi în celălalt capăt. Maşina de poliţie înaintă şi se opri de-a latul drumului, aşa încât carosabilul să fie blocat şi fizic. Line merse puţin de-a lungul drumului şi lăsă o oarecare distanţă între ea şi blocaj.

Era o imagine izbitoare, cu luminile portocalii strălucitoare pe fundalul întunericului din jur. Poliţista coborî din maşină şi schimbă câteva cuvinte cu reprezentantul Administraţiei Drumurilor. Line ridică din nou aparatul foto şi făcu o serie de ajustări pentru ca benzile reflectorizante ale uniformei ei să nu strice imaginea.

În timp ce se uita la fotografiile făcute, se apropiară două camioane. Unul dintre ele avea un excavator pe platformă. În spatele lor veneau două maşini de poliţie. Poliţista urcă în maşină şi dădu cu spatele, pentru ca acestea să poată trece. Line mai făcu câteva fotografii. Imediat ce trecu excavatorul, alese trei dintre ele şi le

trimise la redacţie direct de pe aparatul foto, după care se grăbi să se întoarcă la maşina ei.

Fusese în concediu timp de aproape un an şi jumătate şi nu mai lucrase ca ziarist, cu excepţia câtorva proiecte ca freelancer. Acum simţea că îi lipsise. Îi lipsise să fie prezentă, să se afle în miezul evenimentelor.

71

Se auzi o bufnitură dinspre cuptorul cu lemne, când unul dintre buştenii dinăuntru se răsturnă, căzând într-o parte. Martin Haugen se ridică de pe scaun, deschise uşiţa cuptorului şi scoase de acolo cei doi cartofi lăsaţi să se coacă, după care mai puse un lemn pe foc.

Wisting îl suspectase din prima zi. Era o suspiciune la care nu renunţase timp de 24 de ani, chiar dacă Martin se afla, într-un mod ce putea fi demonstrat, la o distanţă de aproape 700 de kilometri când dispăruse Katharina.

— Aş minţi dacă aş spune nu, răspunse Wisting. Este în manual. Răspunsul se află adesea într-o relaţie apropiată.

Martin se aşeză iar.

— Şi nu ai spus niciodată nimic?

— Ţi-ai dat seama că eşti cercetat, nu? se interesă Wisting. Că ţi-am verificat mişcările şi, în cele din urmă, am primit confirmarea că erai în Malvik când a dispărut Katharina.

— Mda, încuviinţă Martin. Dar nu am vorbit niciodată despre asta.

Wisting mişcă bucăţile de carne în tigaie. Mai aveau puţin şi erau gata.

— Ar trebui să vorbim despre asta?
— Ce ai face dacă ai afla că eu sunt de vină?

Wisting se gândi la un răspuns potrivit. Nu trebuia să fie unul moralist, dar nici unul care să pară artificial şi opusul a ceea ce se impunea să fie.

— Eşti unul dintre puţinii prieteni pe care îi am, continuă Martin în timp ce Wisting se gândea la un răspuns. M-ai trimite la închisoare?

— Ţi-aş da numărul unui avocat bun, răspunse Wisting, prefăcându-se că este atent la carne. Şi m-aş asigura că ai parte de un proces corect.

A trebuit să reziste tentaţiei de a verifica dacă dispozitivul de înregistrare era la locul lui, în buzunarul de la piept al cămăşii. Oricum nu ar fi putut să verifice dacă era pornit. Trebuia să aibă încredere în echipamentul tehnic.

— Cine este cel mai bun avocat? întrebă Martin.
— Depinde, răspunse Wisting îndepărtând uşor tigaia de pe foc.
— De ce anume depinde?
— Dacă mărturiseşti şi eşti dispus să cooperezi şi vrei ca procesul să se desfăşoare cât mai repede şi mai liniştit cu putinţă, sau dacă refuzi şi vrei să transformi totul într-un circ.

Martin luă două farfurii.

— Aşadar, nu m-ai lăsa să scap?
— M-aş asigura că totul decurge bine, răspunse Wisting, întorcând pentru ultima dată feliile de carne.
— Cândva exista un termen de prescripţie pentru crimă, spuse Martin aşezându-se iar. După 25 de ani, făptaşul putea fi considerat un om liber.

Wisting încuviinţă.

— Cred că este rezonabil, continuă Martin. Toată lumea se schimbă. Ar fi greşit să pedepseşti pe cineva pentru

fapte comise într-o altă viaţă. Persoana adusă în faţa justiţiei nu mai este aceeaşi cu cea care a comis crima.

Existau argumente întemeiate în favoarea unui termen de prescripţie pentru crimă, se gândi Wisting, dar grija pentru criminal nu se număra printre ele.

Wisting îşi măsura în permanenţă cuvintele. Putea să-l laude pentru mărinimia sa şi putea să-i spună că nu dorea să se răzbune pe cel sau cei care îi făcuseră vreun rău Katharinei, dar asta putea să îndepărteze ideea subînţeleasă că, de fapt, amândoi ştiau despre ce era vorba în conversaţie şi să facă să îi fie mai greu să mărturisească.

— Pot fi de acord cu asta, răspunse el în schimb. Mai mult, probele îşi pierd din consistenţă odată cu trecerea anilor. Martorii nu-şi mai amintesc mare lucru. Riscul comiterii unei erori judiciare creşte când trebuie să judeci ceva după un timp atât de îndelungat.

Martin se ridică din nou.

— Sunt gata, spuse el făcând semn cu capul spre tigaie.

Wisting încuviinţă şi puse bucăţile de carne pe farfurii.

Martin luă o cutie de porumb, o deschise şi o duse pe masa din living, alături de două noi cutii de bere. Wisting felie cartofii copţi şi puse peste ei o porţie zdravănă de unt condimentat, după care duse farfuriile înăuntru. Martin îl întâmpină până să ajungă la masă, îşi luă farfuria şi se aşeză cu spatele la perete.

— Urcăm mâine în vârf? întrebă el. De pe Eikedokktoppen se zăresc picioarele podului Groenlandei. Este la o oră de mers pe jos.

Wisting încuviinţă şi tăie o bucată de carne. Natura discuţiei se schimbase. Oportunitatea dispăruse din nou.

72

Excavatorul se cutremură, iar gazele de eşapament ţâşniră din compartimentul motorului, înainte ca bărbatul din spatele comenzilor să ridice cupa şi să o coboare pe terasamentul plin de iarbă. Decopertă cu precizie stratul superior, legănă braţul şi vărsă bulgării de pământ pe platforma camionului.

Line făcu o serie de fotografii. Operatorul excavatorului muşcă din ţigară şi roti din nou cupa.

Proiectoare puternice, aşezate pe trepiede, erau îndreptate spre zona de lucru. Adrian Stiller stătea pe margine împreună cu Nils Hammer, câţiva ofiţeri de poliţie şi cu doi reprezentanţi ai Administraţiei Drumurilor şi urmărea fiecare cupă. Line îndreptă aparatul foto spre ei, făcu o fotografie şi apropie imaginea, astfel încât doar chipul lui Adrian Stiller să se afle în obiectiv. El îşi ridică privirea spre ea, ca şi cum ar fi simţit că avea aparatul îndreptat spre el. Arăta obosit, ca şi cum ancheta l-ar fi epuizat. Ea reuşi să surprindă rapid câteva cadre înainte ca el să aibă timp să se adune. Rezultatul a fost un portret autentic. Maxilarele încleştate vorbeau despre importanţa sarcinii care îi fusese încredinţată.

Îi era recunoscătoare că îi permisese să treacă dincolo de barieră, dar, la drept vorbind, era o chestiune de corectitudine. El se folosise de ea şi de ziar într-un fel de joc şi trebuia să ofere ceva la schimb.

Excavatorul îndepărtase straturile superioare de sol pe o suprafaţă de cinci metri lungime şi trei metri lăţime şi putea simţi mirosul umed al pământului proaspăt răscolit. Adrian Stiller veni lângă ea.

— La ce adâncime ar putea fi îngropată? întrebă Line.

— Martin Haugen avea acces la toate utilajele de construcţii de aici la acea vreme, răspunse Stiller. Este posibil să fi săpat adânc.
— Aveţi destule probe să-l puneţi sub acuzare, dacă găsiţi cadavrul?
Adrian Stiller se uită după reportofon. Era în buzunarul adânc al gecii, oprit.
— Da, răspunse el scurt.
— O să mergeţi la cabană să îl arestaţi imediat?
Stiller îşi scoase punga de dropsuri.
— Chiar dacă găsim ceva aici în noaptea asta, va dura până vom putea spune cu siguranţă că este Nadia Krogh. Mai întâi, trebuie să stabilim cu certitudine acest lucru.
— Ce altceva mai aveţi împotriva lui? se interesă Line. Sigur mai aveţi ceva, ceva ce v-a determinat să redeschideţi cazul.
Dropsul se sparse între dinţii lui Stiller.
— Este important ca detaliile să iasă la lumină în ordinea corectă.
— Nu voi scrie până n-o să am aprobarea ta.
Stiller zâmbi, ca şi cum ar fi fost o ofertă pe care o mai primise de nenumărate ori de la jurnalişti.
— Amprente, îi răspunse el, chiar şi aşa. Scrisorile de răscumpărare au fost reexaminate cu ajutorul unei noi tehnologii. Amprentele lui Haugen apar în trei locuri.
— De ce nu l-aţi arestat imediat?
— Pentru că amprentele nu erau efectiv pe scrisori, ci pe ziarul din care a fost decupat mesajul. Asta înseamnă că amprentele sunt doar probe circumstanţiale. Am urmărit să obţinem ceva în plus împotriva lui.
— Aşadar, asta face tata? se interesă Line. E un fel de momeală?

— Tatăl tău a lucrat sub acoperire în acest caz timp de 24 de ani, răspunse Stiller. Nu a crezut nicio clipă că Martin Haugen este nevinovat.

Lui Line îi luă câteva momente să înţeleagă ceea ce îi spusese Stiller.

— Asta înseamnă că există o legătură între răpirea Nadiei Krogh şi dispariţia Katharinei?

— Au cel puţin un numitor comun.

În staţia de emisie-recepţie a unuia dintre poliţiştii ce supravegheau săpăturile se auzi un zgomot. Răspunse scurt, îl strigă pe Stiller şi arătă în direcţia drumului. O furgonetă albă, mare, se apropia.

— Cine sunt? întrebă Line.

— Criminaliştii, răspunse Stiller, explicându-i că îi rugase să stea prin apropiere. Nu le va plăcea excavatorul cel mare.

Lucrările se prelungeau. Operatorul decoperta câte cinci centimetri la fiecare cupă. Din când în când i se cerea să se oprească şi un poliţist verifica orice obiect care se ivea: rădăcini, beţe, pietricele.

Line fotografia întregul proces şi trimitea imaginile la redacţie ca să aibă material cu care să actualizeze subiectul.

După o jumătate de oră, prima basculantă se umplu şi plecă. Line se duse împreună cu Stiller până la marginea gropii. Avea puţin peste un metru adâncime. Din pereţii netezi ai gropii ieşeau rădăcini rupte, dar în afară de asta nu era nimic acolo.

Poliţiştii stabiliră să mai sape încă un metru, după care să mute excavatorul.

Următoarea basculantă se apropie şi activitatea se reluă. După încă o jumătate de oră se umplu şi aceasta fără să apară ceva interesant.

Excavatorul se mută cinci metri mai în faţă şi începu să decoperteze alt strat. Se apropia miezul nopţii. Poliţiştii care nu supravegheau săpăturile se urcaseră într-o maşină.

Line simţi telefonul vibrându-i în buzunar. Era o imagine primită de la Daniel Leanger. Un car de televiziune de la TV2 era parcat în afara perimetrului închis şi reporterul vorbea cu femeia din maşina de poliţie. Fotografia fusese făcută dincolo de barieră. Line îşi înălţă capul şi văzu apărând Audiul negru al lui Daniel.

Parcă în spatele maşinii lui Line, coborî şi se apropie de ea cu un pahar de cafea.

— Ceva noutăţi? o întrebă el.

Line acceptă cafeaua.

— Nu încă, răspunse ea, strângând paharul între palme.

Daniel se întoarse la maşină şi reveni cu echipamentul video.

Al doilea camion de pământ plecă şi prima basculantă reveni în zona de încărcare. Operatorul coborî din nou braţul excavatorului şi ridică o cupă de pământ. Mâna unuia dintre poliţiştii supraveghetori ţâşni în aer făcându-i semn să se oprească şi strigând ceva. Făcea semne agitate, diferite de cele de până atunci.

Line bâjbâi după reportofon, îl porni şi se apropie. Excavatorul vibră şi se cutremură înainte ca motorul să fie oprit şi să se aştearnă liniştea.

— Am găsit ceva! strigă cineva de la marginea gropii.

73

Wisting îşi scoase telefonul în timp ce Martin era la toaletă. Bateria indica doar 5%. În urmă cu trei ore, aflase că Stiller trimisese câini poliţişti pe E6, lângă Malvik. Acum nu avea mesaje noi. Verifică rapid şi site-ul ziarului VG. Principala ştire era că poliţia blocase autostrada E18, la intrarea în Porsgrunn, pentru a o căuta pe Nadia Krogh. Ştirea era scrisă de Line. Era evident că fusese prezentă la blocarea drumului. Închise degrabă telefonul şi turnă coniac în pahare.

Ar putea exista o oarecare logică în ideea ca trupul Katharinei să fie îngropat în Trøndelag. În încercarea de a concilia cronologia cu ipoteza că Martin Haugen era criminalul, trasă în minte un curs invers al evenimentelor: Katharina ar fi putut merge la Martin pe şantier, iar el ar fi putut să o ucidă acolo. Având în vedere că discuţia telefonică dintre ei se încheiase la ora 22:14, Katharina ar fi putut, teoretic, să ajungă la Malvik în jurul orei 6:30 dimineaţa, dacă ar fi condus toată noaptea. Aşa, Martin ar fi avut o fereastră de 30 de minute înainte de a fi văzut de colegii de muncă manevrând excavatorul la ora 7:00, când începea programul. O alternativă era ca ea să fi aşteptat să îl vadă a doua zi şi să fi ajuns la sfârşitul programului de lucru. Cu toate acestea, nimeni nu a văzut-o, iar martorii care luaseră cina cu Martin după serviciu îi lăsau un spaţiu de manevră şi mai mic înainte să o sune şi să înceapă să se îngrijoreze. Ceea ce dovedea însă că ipoteza era greşită era faptul că atât maşina, cât şi motocicleta Katharinei rămăseseră acasă, în garaj.

Martin Haugen reveni în cabană. Focul din şemineul aflat în living era aprins deja. Martin mai puse pe foc câteva lemne şi se aşeză.

— Nu ţi-a fost niciodată frică? se interesă el. În timpul serviciului, mă refer.

— În majoritatea timpului stau la birou. Nu prea am de ce să mă tem.

— Mă gândesc la situaţia în care te apropii de adevăr şi criminalul îşi dă seama că eşti pe cale să-l demaşti. Nu ţi-a fost niciodată teamă de ceea ce ar putea să facă pentru a încerca să te împiedice?

Wisting luă o gură de coniac.

— Investigaţiile nu sunt conduse de o singură persoană, răspunse Wisting. Nu ar câştiga nimic din eliminarea mea.

— Dar crezi că un ucigaş gândeşte atât de raţional? Dacă a mai ucis înainte, cu siguranţă o poate face din nou.

— Cred că este mai periculos să fii muncitor rutier, zâmbi Wisting. Cu utilaje grele şi explozibili şi altele asemenea.

Flăcările din şemineu aruncau umbre neliniştite pe pereţii întunecaţi din lemn.

— Dar cu siguranţă există lucruri pe care nu le împărtăşeşti cu cei din jurul tău, nu? îl întrebă Martin. Suspiciuni pe care le păstrezi doar pentru tine sau legături pe care le vezi doar tu.

Wisting înţelese că Martin sonda terenul. Tatona drumul înainte, la fel cum procedase şi Wisting. O spusese chiar el. Martin nu era dintre cei care fug sau rămân pasivi, el trecea la atac.

— Cimitirul este plin de oameni de neînlocuit, glumi Wisting. Nu voi lua cu mine în mormânt niciun secret profesional.

Martin ridică paharul să toasteze.

— Acum la ce caz lucrezi?

— Nu mare lucru, răspunse Wisting. Am lucrat la o evaluare a impactului pe care îl va avea crearea noului inspectorat de poliţie.

— Care sunt consecinţele?

— Nu prea ştiu, răspunse Wisting. Asta este principala mea contribuţie. Nu ştim ce ne aşteaptă. Munca de poliţie are prea multe variabile pentru a putea să fii sigur.

Martin îşi umplu din nou paharul.

— De ce te-ai făcut poliţist?

— Mi-am dorit o profesie provocatoare, incitantă şi care să aibă o însemnătate. În plus, cred că are legătură şi cu justiţia.

— Ce înseamnă justiţia?

Wisting duse paharul la gură. Semăna cu discuţiile pe care le purta cu Ingrid pe vremea când încă mai trăia. Lui îi plăcea să pună sub semnul întrebării definiţiile prestabilite, dar nu se abătea de la calea bătătorită. Ingrid privea întrebările într-un context mai larg. El şi cu Martin nu mai vorbiseră despre astfel de lucruri şi conversaţia avea un subînţeles care îl făcu să devină mai vigilent.

— Ca toată lumea să fie tratată echitabil şi oricine ia ceva de la alţii să fie pedepsit pentru asta.

— Există soluţii echitabile pentru orice situaţie? continuă Martin să întrebe. Adică, eu cred că dreptatea ar trebui să însemne să găseşti o soluţie care să satisfacă ambele părţi implicate într-un conflict.

— Atunci n-ar fi corect să mai trimitem pe cineva la închisoare, spuse Wisting încercând să dirijeze discuţia. Un infractor va considera rareori, dacă nu chiar niciodată, ca fiind corectă pedeapsa pe care i-o aplicăm. Mai curând aş spune că dreptatea înseamnă ca fiecare să primească ceea ce merită.

— Pedeapsa meritată?

— Poţi să-i spui şi aşa.

— Dar asta presupune să cunoşti toate aspectele unui caz.

— La ce te referi?

Martin se uită în tavan, ca şi cum ar fi căutat cea mai bună cale de a se exprima.

— Dacă un bărbat îşi împuşcă şi ucide soţia, merită să fie pedepsit. Dar dacă arma s-a descărcat din greşeală? Atunci, poate că povara a ceea ce a făcut este o pedeapsă suficientă?

Wisting încuviinţă şi se întrebă dacă Martin era pe cale să spună că moartea Katharinei sau a Nadiei se datora unui accident.

— Accidentele nu sunt pedepsite, răspunse el, fără să adauge că lucrul acesta nu era valabil în cazul în care se datora neglijenţei făptuitorului. Trebuie să fie un act comis cu intenţie.

— Asta înseamnă că trebuie să cunoşti toate aspectele unui caz, nu?

— Aceasta este definiţia unei investigaţii, zâmbi Wisting. Să încerci să scoţi întregul adevăr la iveală. Doar atunci putem vorbi despre dreptate.

De cealaltă parte a mesei, Martin Haugen nu mai spuse nimic. Wisting căuta cuvintele potrivite ca să îl facă pe Martin să se destăinuie. Dar înainte de a putea găsi ceva de spus, Martin bău restul de coniac şi se ridică de la masă.

— Nu, spuse el întinzându-se. Dacă e să mergem mâine pe Eikedokk, probabil c-ar trebui să ne culcăm.

74

Line se apropie împreună cu ceilalţi de groapa din terasament şi lăsă reportofonul în funcţiune ca să surprindă drama ce plutea în aer. Se opri la câţiva paşi de margine, ca să nu cadă, şi se aplecă în faţă să se uite în ea.

Groapa avea în jur doi metri adâncime. La început nu văzu decât pământ argilos moale şi pietre de diverse dimensiuni. Poliţiştii erau preocupaţi de ceva aflat chiar pe fundul gropii, într-o parte.

Line ridică automat aparatul foto şi prin obiectiv văzu vârful unei cizme ieşind din peretele de pământ. Poliţiştii vorbeau despre piele şi materiale sintetice care nu se deteriorează.

Fu adusă o scară, iar doi criminalişti care sosiseră mai târziu coborâră în groapă. Nu purtau combinezoanele albe tradiţionale, ci nişte salopete albastre, pe spatele cărora scria *Poliţia*.

Line făcu câţiva paşi în spate pentru a lua distanţă. Făcu câteva fotografii şi le verifică pe ecranul aparatului. Imaginile erau grăitoare.

Un criminalist avea un instrument asemănător unei linguri de felul celor folosite de arheologi. Line se întoarse la margine şi văzu că acesta începuse să sape pământul din jurul cizmei, iar colegul lui documenta filmând. Curând, întreaga cizmă deveni vizibilă. Forma şi modelul sugerau că aparţinea unei femei.

— Ar putea fi doar o vechitură, avertiză unul dintre poliţişti. Ceva ce a rămas printre materialele de umplutură.

Nu îl contrazise nimeni, deşi niciunul dintre cei aflaţi în jurul gropii nu credea asta.

O bucată mare de pământ se desprinse din peretele lateral la care lucrau criminaliştii, dezvelind talpa altei cizme.

Între cele două era o distanţă de mai puţin de zece centimetri, una aflată puţin mai în profunzimea peretelui de pământ, ca în cazul unei persoane întinse pe spate, cu un picior puţin ridicat.

Cei doi criminalişti se sfătuiră cum să procedeze şi convenіră să încerce să scoată o singură cizmă.

Bărbatul cu instrumentul de săpat prinse carâmbul şi trase. Urmă o mică alunecare de teren şi apăru primul os. O tibie gri-maronie se ivi din pământ.

Criminalistul se uită în cizmă şi îi arătă şi celuilalt conţinutul. Apoi, îşi îndreptară atenţia asupra osului.

— Este aşezată orizontal, în direcţia aceea, conchise bărbatul cu instrumentul de săpat, indicând direcţia cu un gest al mâinii. Va trebui să săpăm un culoar ca să reuşim să o scoatem.

Urcară din nou pe scară. Bărbatul din cabina excavatorului aruncă mucul ţigării şi porni utilajul. Urmând indicaţiile, înlătură pe rând straturile de pământ.

Line se aşeză în maşină cu laptopul în poală şi scrise o ştire despre descoperirea primelor rămăşiţe. Daniel se plimba prin jur cu camera de filmat. Unul dintre poliţişti îl abordase şi îi ceruse să nu filmeze în interiorul gropii.

Adrian Stiller veni la maşină, deschise portiera din dreapta şi urcă lângă ea.

— Familia a fost anunţată, îi spuse el fără niciun preambul. Nu putem confirma că persoana găsită este Nadia Krogh, dar datorită ei suntem aici.

Line tastă ceea ce spuse el.

— Cauza morţii?

— Este prea devreme să ne pronunţăm, dar cazul a fost mereu investigat drept crimă.

— Suspecţi?

Adrian Stiller nu răspunse.

— Nu mi-aş face treaba, dacă nu aş întreba, spuse Line. Este strict o întrebare de tip da/nu. Eu ştiu răspunsul, dar tu îl poţi formula după cum doreşti.

— Poţi scrie că nu comentez cu privire la acest aspect, răspunse Stiller apucând mânerul portierei. În zece minute, va fi transmis un comunicat de presă, continuă el. Poate vrei să publici ştirea mai înainte.

Line îi mulţumi şi adăugă repede câteva fraze de final, după care îl reciti. Textul era adecvat. Scurt şi concis. Îl trimise la redacţie împreună cu fotografiile cu criminaliştii ce coborau pe scară. Apoi sună ca să se asigure că primiseră articolul.

Puţin după ora 3:00, groapa din pământ fusese lărgită cu un şanţ de trei metri lungime şi trei lăţime. Doar un strat de pământ de 30 de centimetri grosime ascundea restul rămăşiţelor.

Sus, pe podul rutier, la aproximativ o sută de metri mai la nord, se strânseseră spectatorii. În principal erau reprezentanţii presei. La lumina lămpilor stradale, Line putea vedea mai multe obiective ale camerelor de luat vederi. Poliţiştii începuseră să instaleze un cort de lucru mare peste locul descoperirii.

Line rămase în preajma lui Stiller, astfel încât nimeni nu-i puse întrebări când intră în cort alături de el.

O sită mare de pământ — o cutie dreptunghiulară, cu fundul din plasă — fusese instalată în groapa iniţială. Fiecare lopată de pământ din zona rămăşiţelor era pusă în cutie şi cernută prin plasa grosieră, pentru ca obiectele mai mari să fie sortate.

Ceva lovi plasa, făcându-i pe bărbaţii din groapă să se strângă în jurul ei. Dintr-un bulgăre de pământ extraseră un obiect negru. Line ridică aparatul foto când îşi dădu seama ce era. O poşetă.

Unul dintre tehnicieni o duse pe o masă de lucru improvizată ca să o studieze mai bine la lumina unei lămpi.

— Este din vinilin, spuse el, explicând cum de rezistase peste 20 de ani îngropată.

Line rămase în spatele anchetatorilor. Printre umerii lui Nils Hammer şi Adrian Stiller, văzu cum părţi din geantă se descompuneau în timp ce începură să o examineze. Se desprinseră o cataramă metalică şi o curea.

— Pot să fac o fotografie? întrebă ea, simţind pentru prima dată că deranjează.

Criminalistul îşi ridică privirea spre ea. Probabil că nu cunoştea detaliile vechiului caz şi nu ştia că Nadia avusese în poşetă portofelul cu fotografia în care apăreau ea şi frăţiorul ei.

Stiller încuviinţă. Criminalistul ridică poşeta pe care o ţinea cu mănuşile albastre din latex.

— Mulţumesc, spuse Line coborând aparatul foto.

Criminalistul deschise poşeta cu grijă şi începu să scoată lucrurile care se aflau în ea. Păreau bine conservate. Un mănunchi de chei, un ruj şi câteva obiecte de dimensiuni mici, pe care Line nu reuşi să le identifice.

Asta era tot. Portofelul nu era.

Line era convinsă că era poşeta Nadiei. Descrierea se potrivea. Încercă să îşi imagineze ce se întâmplase când trupul fusese aruncat pe marginea drumului. Portofelul îi fusese scos înainte ca poşeta să fie azvârlită după ea, ca în cazul unei tâlhării.

— Poate că este şi portofelul acolo jos, spuse Stiller în timp ce în groapă continua activitatea.

Line urmărea cu privirea fiecare lopată. Nu mai fusese niciodată atât de implicată în activitatea poliţiei.

Fură dezgropate şi primele oase. În jurul lor, solul era puţin mai întunecat decât în rest. Erau femururi lungi, rotulele, oase mici de la ceea ce trebuie să fi fost degete, şi coaste arcuite. Rădăcini subţiri de plante se răsuceau printre ele ca nişte nervi. În cele din urmă fu dezgropat şi craniul. Arăta ca şi cum ar fi fost crăpat, iar în partea dreaptă părea să lipsească o bucată. Criminaliştii se opriră şi se consultară, fără ca Line să audă ce îşi spun.

— Ce aţi găsit acolo? îi întrebă Stiller.

Cel mai în vârstă îşi ridică privirea.

— O fractură craniană, menţionă el cât timp celălalt documenta leziunea fotografiind-o.

— Cauza morţii? sugeră Stiller.

— Va trebui să analizăm în detaliu când vom avea totul la un loc, răspunse criminalistul, fără să tragă o concluzie.

Lăsară craniul deoparte şi reveniră la restul trupului. Hainele probabil că se descompuseseră în totalitate. Se părea că mai rămăsese doar o curea putredă, cu o cataramă ruginită.

Cel mai în vârstă dintre tehnicienii criminalişti ridică un obiect din zona osului şoldului şi îl puse într-o pungă de hârtie maro. Line se întrebă dacă ar putea fi ceva ce ţinuse Nadia într-unul dintre buzunarele pantalonilor şi fu nevoită să mărească o zonă a ecranului aparatului foto ca să vadă că era vorba de rămăşiţele unui fermoar.

Mai găsiră un cercel şi un inel, înainte să înceapă să colecteze oasele. Păreau să le sorteze în funcţie de partea de corp căreia îi aparţineau. Începură cu mâinile. Toate oasele mici provenind de la mâna stângă fuseră introduse într-o pungă etichetată. Apoi, în aceeaşi cutie, aşezară oasele braţului şi antebraţului, după care o închiseră cu un capac. Împachetară apoi piciorul stâng în acelaşi mod.

— Am ce îmi trebuie, spuse Daniel. Nu vom publica imagini filmate cu rămăşiţele, aşa că nu are sens să mai rămân. Merg la hotel să le editez. Tu ce vei face?

— Eu mai rămân puţin, spuse Line.

— Şi mâine va fi o zi lungă, continuă Daniel. Trebuie să publicăm un nou podcast.

Line încuviinţă, scoase reportofonul din buzunar şi verifică nivelul bateriei. În curând, va trebui să-l pună la încărcat.

— Trebuie să vorbesc din nou cu fostul ei iubit. Acum, că a fost găsită, situaţia s-a schimbat.

Îl conduse pe Daniel până la maşină şi stabiliră unde să se întâlnească a doua zi.

O maşină de poliţie adusese cafea şi croasante cu unt. Adrian Stiller o chemă şi ea îşi umplu un pahar de carton înainte să intre din nou în cort.

Cei doi criminalişti nu mai înaintaseră şi se consultau cu privire la ce mai rămăsese din partea dreaptă a scheletului.

Adrian Stiller intră în cort aplecându-se, ţinând în mână o sticlă de apă.

— A sosit cafeaua, anunţă el, dar îşi dădu repede seama că, acolo jos, cei doi erau ocupaţi cu ceva.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă el.

Criminalistul mai vârstnic se uită în sus.

— Prezintă fracturi în zona femurului, a tibiei şi a braţului.

— Pe lângă fractura craniană, adăugă celălalt.

— Ce înţelegeţi din asta?

Criminalistul mai experimentat părea destul de reticent să tragă vreo concluzie.

— Există răni compatibile cu o coliziune.

— Un accident rutier cu fugă de la locul faptei? repetă Stiller.

— Este uşor de imaginat, din moment ce zace aici, într-un şanţ de pe marginea drumului.

— Pe atunci nu exista drumul, interveni Line. Era în construcţie.

Criminalistul ridică din umeri.

— În orice caz, am văzut astfel de răni doar în cazul accidentelor rutiere.

Stiller se uită la Line.

— Nu publici nimic până nu auzi veşti de la mine.

Line încuviinţă.

După o pauză de cafea, colectară, împachetară şi etichetară şi restul oaselor. Cei doi criminalişti începură apoi să cearnă stratul de sol peste care zăcuse cadavrul. Păreau să se concentreze asupra zonei capului şi Line presupuse că de fapt căutau cercelul lipsă. Se opreau din când în când şi luau câte ceva din sita cu care lucrau, după care aruncau pietrele prea mari să treacă prin ochiurile ei.

Până la urmă se ivi şi cercelul lipsă, dar criminaliştii îşi continuară munca de migală. Uneori găseau câte ceva ce păstrau, dar erau lucruri prea mici pentru ca Line să îşi dea seama despre ce era vorba. Se gândi că puteau fi dinţii. Se uită prin fotografiile pe care le făcuse şi deschise una care surprindea craniul. Mandibula era intactă şi toţi dinţii păreau să fie la locul lor.

— Ce anume căutaţi? se văzu ea nevoită să întrebe.

Vârstnicul criminalist se uită în sus la Stiller, solicitând permisiunea să vorbească.

— Bucăţi de sticlă, explică el, după ce primi confirmarea din partea lui Stiller.

Line înţelese. Încercau să verifice ipoteza că Nadia Krogh fusese omorâtă într-un accident rutier, căutând mici bucăţi de sticlă rămase în părul sau pe hainele ei.

— Aţi găsit ceva?

Criminalistul confirmă şi îşi continuă activitatea. Trecuse de ora 6:00 dimineaţa şi Line se simţea obosită. Adrenalina dispăruse din trupul ei. Săpăturile nu puteau aduce prea multe noutăţi, dar simţea că nu putea să plece de acolo până când nu se încheia munca. Se duse la maşină, urcă şi porni motorul ca să încălzească habitaclul. Îi era somn şi la un moment dat închise ochii şi adormi.

O trezi brusc un ciocănit în portieră. Era Adrian Stiller. Ceasul de la bord arăta ora 07:38.

Aerul proaspăt pătrunse în interiorul prea cald, când coborî geamul lateral.

— Am terminat aici, spuse el. Drumul va fi redeschis imediat ce împachetăm tot.

Line îşi aruncă privirea spre cortul în care se întâmplase totul. Un poliţist strângea unul dintre cordoanele din jurul lui.

— Cortul va mai rămâne un timp, dar aici nu mai este nimic altceva de făcut decât să umplem groapa, continuă Stiller.

— Acum ce veţi face?

— Vom încerca să dormim puţin.

Părea să aibă nevoie, se gândi Line. Mai mult decât oricine dintre cei prezenţi acolo, dar nu era sigură că el chiar voia să ia o pauză de la investigaţie.

— Şi apoi?

— Trebuie să facem o analiză internă şi să sintetizăm cazul, răspunse Stiller. Dar nu mai facem nimic până nu se întoarce tatăl tău acasă.

75

Martin Haugen se trezi primul. Wisting stătea întins pe pat şi îl auzi aprinzând soba. Patul scârţâi, când se întinse după telefonul mobil din buzunarul gecii agăţate de scaun. Încă mai avea energie în acumulator. Trei la sută.

Apăru un mesaj de la Line cu punct*. Am găsit ce căutam.* Abia reuşi să citească mesajul scurt înainte ca un altul să apară pe ecran: *Se pare că prietena noastră a fost lovită de o maşină.*

Mesajele fuseseră trimise la orele 03:32 şi 05:40. Renunţaseră să mai scrie despre vreme, dar mesajele păstrau acelaşi stil de codare simplist care, la drept vorbind, nu ar fi păcălit pe nimeni.

Trimise înapoi un mesaj conţinând doar semnul întrebării ca să primească mai multe informaţii. Nils Hammer era încă treaz. Răspunse rapid: *Fracturi la braţe, picioare şi craniu. Criminaliştii cred că a fost accident rutier.* De cealaltă parte a peretelui, îl auzi pe Martin zdrăngănind ibricul.

Un accident, se gândi el. Oare asta încercase Martin să spună noaptea trecută, când vorbiseră despre justiţie şi despre primirea pedepsei cuvenite? *Ce maşină avea MH pe atunci?* scrise el, ştiind că nu era nevoie să le spună colegilor ce verificări să facă. *Vorbeşte cu vecinul lui, Steinar Vassvik, despre posibile avarii la maşină*, adăugă el. Când apăsă trimite, ecranul se stinse. Telefonul se descărcase pe neaşteptate.

Îşi trase picioarele afară din sacul de dormit şi se ridică. În cameră era frig şi îşi luă pantalonii şi cămaşa înainte să toarne apă în ligheanul din dreptul ferestrei.

Când se duse în bucătărie, cafeaua era gata.

— Nu sunt prea confortabile paturile astea, comentă Martin.

Wisting îşi roti capul şi gâtul încercând să scape de un cârcel.

— Pentru o noapte sau două merg, zâmbi Wisting turnându-şi o ceaşcă de cafea.

După micul-dejun, ieşiră şi scoaseră plasele. Din barcă puteau să vadă vârful Eikedokk. Era o creastă montană plată, cu o pantă abruptă spre apă.

— Trebuie să urcăm prin spate, explică Martin. Cel mai simplu este să împachetăm şi să mergem mai întâi la maşină, după care să urmăm traseul de acolo.

Captura era puţin mai săracă decât cea de cu o zi înainte. Curăţară peştele şi îl sărară în timp ce plasele se uscau la soare. Apoi îşi făcură bagajele, curăţară şi măturară podelele, după care Martin încuie uşa.

Wisting simţi că voia să meargă acasă. Cochetase cu ideea de a-i sugera să renunţe la drumeţie, dar, în acelaşi timp, nu obţinuse lucrul pentru care făcuse excursia la cabană. Drumeţia pe Eikedokk îi oferea încă o şansă de a scoate ceva de la Martin Haugen.

Găleata cu peşte sărat era grea şi dificil de cărat prin pădure. Făceau cu rândul, dar după câteva sute de metri Wisting o lăsă jos şi căută un lemn peste care să treacă mânerul găleţii. Apoi, îşi puseră lemnul pe umeri ca să o poată căra împreună pe poteca îngustă. Martin mergea în faţă. Wisting avea privirea aţintită pe ceafa lui. Peste 24 de ore avea să fie arestat, se gândi el. Amprentele de pe scrisorile de răscumpărare şi descoperirea Nadiei Krogh erau suficiente pentru a fi pus sub acuzare. Un apărător bun ar putea să atragă atenţia asupra Katharinei. Ea lăsase indicaţiile privind localizarea cadavrului. Avocatul ar putea chiar să argumenteze că Martin ştia ce făcuse, dar că asta nu îl transforma în complice.

Cele două zile la cabană îl afectaseră. Jocul de-a minciuna îşi pusese amprenta asupra stimei sale de sine. În toţi anii cât lucrase în poliţie încercase să fie cinstit, direct şi combativ atât în relaţiile cu colegii, cât şi cu infractorii. Tactica de manipulare pe care o folosise cu Martin îl deranja şi era bucuros că excursia avea să se termine în curând.

Când ajunseră la maşină, Martin împinse echipamentul de pescuit sub prelata ce acoperea platforma camionetei şi o fixă cu chingi ca să nu se răstoarne când aveau să se pună în mişcare.

Gândurile lui Wisting se îndreptară spre Nadia Krogh.

— Ai avut mereu o camionetă? întrebă el.

Martin închise trapa de la platforma camionetei.

— Da, este foarte utilă. Poţi să transporţi aproape orice. În adolescenţă am avut vreo două motociclete de off-road cu care participam la curse. Era uşor să le pun pe platformă, în loc să le car după mine într-o remorcă.

— Ai avut vreodată vreun accident?

— De bună seamă, răspunse Martin. Când aveam 20 de ani mi-am rupt clavicula. De atunci am renunţat.

— Cu maşina, am vrut să spun, îi explică Wisting ocolind camioneta. Par destul de solide în caz că se întâmplă ceva.

— În cei 36 de ani de când am permis de conducere am avut un singur accident, zâmbi Martin.

— Eu am avut două, spuse Wisting. O dată cu maşina de poliţie, în timpul unei intervenţii. A doua oară cu o Fiesta mică. S-a făcut praf. De atunci, am condus doar Volvo. Rezistă la impact.

— La fel şi asta, îl asigură Martin făcând semn cu capul spre maşină.

— În ambele situaţii a fost vina mea, continuă Wisting, povestind cum lovise maşina de poliţie într-un sens giratoriu şi cum intrase cu Fiesta în spatele altei maşini.

— La fel a fost şi în cazul meu, spuse Martin. Am intrat în spatele unui camion.

— A trecut mult timp de atunci? îl cercetă Wisting.

Martin începu să meargă.

— Da, s-a întâmplat înainte să dispară Katharina.

În timp ce porni pe cărarea năpădită de iarbă, lui Wisting îi trecu un gând prin minte. Cu fiecare pas pe care îl făcea acesta devenea tot mai clar şi realiză că aşa ar fi putut să-şi facă Martin rost de un alibi.

Mergând, încercă să reconstituie o parte dintre informaţiile aflate în materialul de urmărire penală. Ultima convorbire telefonică cu Katharina era unul dintre lucrurile care nu se potriveau în explicaţiile lui Martin. Durase 8 minute şi 17 secunde, dar Martin nu fusese niciodată în stare să explice despre ce anume vorbiseră, în afară de faptul că discutaseră despre ce făcuseră în timpul zilei şi că îşi uraseră noapte bună. Opt minute însemna o conversaţie destul de lungă. Privită în lumina a ceea ce ştiau acum, probabil că discuţia fusese în legătură cu mustrările de conştiinţă ale Katharinei şi cu faptul că ea voia să se autodenunţe şi să spună ce se întâmplase. Era o decizie dificil de luat în urma unei discuţii telefonice, motiv pentru care Katharina ar fi putut să îşi ia motocicleta şi să plece spre nord. Era posibil să se fi întâlnit la jumătatea drumului sau ca ea să fi condus toată noaptea. S-au întâlnit într-un loc convenit dinainte şi poate că atunci Martin Haugen a reacţionat din cauza a ceea ce el numea instinct primar ce nu putea fi controlat. A atacat. Ulterior, a ascuns cadavrul la fel cum făcuseră cu Nadia şi a urcat motocicleta pe platforma camionetei pentru a o pune în garaj odată ajuns acasă. Era o explicaţie simplă, dar plauzibilă. Şi — după cum spusese Martin cu o seară înainte — o legătură pe care, deocamdată, doar Wisting o vedea.

Se împiedică de rădăcina unui copac ascunsă sub frunzişul maroniu, dar rămase în picioare. Era clar că poteca nu era prea umblată. Vegetaţia se înălţa din ambele părţi şi mereu trebuiau să se ferească de ramurile golaşe ce se întindeau peste ea. În unele locuri, erau nevoiţi să ocolească trunchiurile prăbuşite pe cărare. După câţiva kilometri ajunseră la o răscruce. Cărarea pe care o apucară era şi mai îngustă, şi mai abruptă. Wisting simţi cum i se accelerează pulsul şi transpiraţia începe să-i curgă pe spate.

Un pârâu traversa poteca pe lângă un stejar impunător. Martin se opri, îşi umplu căuşul mâinilor cu apă şi bău. Wisting îi urmă exemplul, după care merseră mai departe.

Drumul până în vârf dură o oră, aşa cum anticipase Martin. Se apropiară de margine, unde muntele dispărea într-un hău, ca să se bucure de cea mai bună privelişte. Wisting încercă să se orienteze. Vântul îi flutura pantalonii, în timp ce privea în zare. Văzu lacul pe care fuseseră la pescuit, iar în depărtare zări marea, o dungă de un azuriu mai închis pe cerul strălucitor. În rest, pădurile se întindeau sub ei în toate direcţiile.

— Acolo este podul Grenlandsbrua, spuse Martin arătând înspre est.

Wisting văzu cei doi piloni ai podului înălţându-se ca nişte suliţe.

— Ai contribuit la construirea lui? întrebă Wisting.

— La pod nu, la tunelul dinspre nord, preciză Martin.

Wisting luă o piatră şi o aruncă peste margine, aplecându-se puţin ca să o vadă aterizând pe grămada de pietre de dedesubt.

— Bunicul meu m-a adus aici prima dată, spuse Martin din spatele lui.

Wisting rămase cu spatele la el.

— Spunea că este un loc de sacrificiu, continuă Martin. Vikingii îi aduceau aici pe bătrânii care deveneau o povară pentru comunitate, pentru ca aceştia să se poată sacrifica, sau îi puneau să se arunce în gol pe cei care făptuiseră un rău ireparabil şi aduseseră ruşinea asupra neamului lor.

Martin se apropie de marginea prăpastiei.

— Cred că era o poveste inventată de el, spuse Martin. Nu au existat niciodată vikingi prin părţile astea, dar îmi amintesc că povestea m-a şocat. Cred că aveam cinci sau şase ani, iar ăsta e genul de lucruri care poate speria un copil. Am avut coşmaruri din pricina asta. Ideea că cineva s-ar putea arunca în prăpastie mai mult sau mai puţin de bunăvoie era de neconceput la vârsta aceea.

Wisting se uită din nou peste marginea prăpastiei.

— Există moduri mai bune de a muri, comentă el.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre cenuşa mea? întrebă Martin, făcând un pas în spate. Acesta este un loc bun din care să o împrăştii.

Era ceva neliniştitor în spatele întregii conversaţii.

— Dă-mi în scris, spuse el încercând să destindă atmosfera zâmbind.

Martin rămase nemişcat o clipă, după care zâmbi şi el.

— Ce ai de gând să faci când ajungi acasă?

— Cred că le voi face o vizită lui Line şi Amalie. Creşte atât de repede! Stă în picioare şi merge şi gângureşte neîncetat, răspunse Wisting şi simţi o stare de nelinişte care îl făcu să se îndepărteze puţin de margine.

Brusc, în gând îi apăru Ingrid, care murise în timp ce lucra în Zambia pentru o fundaţie.

— O cheamă ca pe bunica ei, ştii? Ingrid Amalie, dar noi îi spunem doar Amalie. Chiar şi aşa, adesea mă gândesc la Ingrid când o văd şi la faptul că nu a avut ocazia să devină bunică. Dar este o consolare să ştiu că, atunci când am pierdut-o, se afla acolo unde îşi dorea să fie, adăugă el

încercând să readucă discuţia spre Martin. Era atât de fericită când am vorbit cu ea ultima dată la telefon. Era entuziasmată de ceea ce realizaseră şi de oportunităţile pe care le aveau în faţă.

Martin nu spuse nimic. Wisting se pregătea să-l întrebe despre ce vorbise cu Katharina înainte ca ea să dispară, dar nu apucă să rostească nimic.

— Katharina era însărcinată, spuse Martin.

Se uita pierdut în zare.

— Atunci când a dispărut? întrebă Wisting surprins.

— Cu mult înainte, răspunse Martin. A pierdut sarcina.

— Nu ştiam asta, spuse Wisting exprimându-şi regretul.

Martin Haugen îşi întoarse privirea în direcţia opusă. Nori negri se adunau spre apus.

— Iar va ploua, spuse el. Ne întoarcem?

76

Adrian Stiller ştia că ar fi putut dormi dacă şi-ar fi lăsat capul pe spate şi ar fi închis ochii, dar acum somnul nu era o opţiune.

Registrul auto le transmisese că la finalul anilor 1980 Martin Haugen conducea un Nissan King Cab. Ulterior, acesta avusese mai mulţi proprietari, înainte de a fi radiat în 1996.

Opri în faţa casei lui Steinar Vassvik, coborî din maşină şi se apropie de locuinţă. Uşa se deschise înainte să sune la sonerie şi îl recunoscu pe Steinar Vassvik din ziua aceea în care el şi Wisting trecuseră cu maşina prin faţa casei.

Vassvik nu îl invită înăuntru după ce Stiller se prezentă.

— Mă ocup de cazuri vechi neelucidate, spuse el.

Steinar Vassvik încuviinţă.

— Unul dintre cazurile de care ne interesăm acum este cel al Katharinei. Încerc să completez unele lacune din vechea anchetă şi mă întrebam dacă m-ai putea ajuta?

Primi încă un semn din cap, dar rămaseră în faţa casei. Lui Stiller îi convenea. Nu intenţiona să stea mult, dar trebuia să pună întrebările într-un mod cât mai dezinvolt cu putinţă.

— La ce tipuri de vehicule avea acces Katharina?

— Nu scrie în documente?

— Treaba mea este să verific informaţiile vechi, răspunse Stiller.

— Nu poate să vă spună Martin? întrebă Vassvik aruncând o privire spre drumul neasfaltat din faţa lor.

— Desigur, spuse Stiller răsfoind nişte documente pe care le avea la el. Potrivit informaţiilor mele, ea avea un Golf şi o Kawaski Z650, corect?

Vassvik răspunse din nou printr-un semn din cap.

— La acel moment, Martin Haugen ce maşină conducea?

Primi răspunsul rapid.

— O camionetă. A condus doar camionete.

— Katharina o folosea vreodată? întrebă el ca să ascundă informaţia pe care o urmărea de fapt.

De această dată, Vassvik clătină din cap.

— Îţi aduci aminte dacă pe atunci vreunul dintre vehicule a fost implicat într-un accident?

Steinar Vassvik îşi mişcă, gânditor, capul dintr-o parte în alta.

— Nu.

— Un parbriz spart sau ceva de genul ăsta? îl întrebă Stiller ca să îl ajute.

— A fost ceva, spuse într-un final Vassvik. Dar cu mult timp înainte să dispară Katharina.

— Ce anume? se interesă Stiller.
— Martin a lovit un camion.
Adrian Stiller trebuia să stoarcă informaţiile suplimentare de la el.
— Îi boţise partea din faţă şi cea din dreapta, spuse Vassvik. Larsen i l-a reparat.
— Larsen?
Steinar Vassvik făcu semn cu capul în direcţia în care Stiller văzuse un vechi atelier auto, lângă şosea.
— A murit, adăugă Vassvik. Dar nu cred că ai fi găsit vreun document la el, dacă asta era important. Larsen nu prea tăia chitanţe ori altceva.
Stiller se gândi că Martin Haugen ar fi putut lovi o altă maşină ca să acopere urmele lăsate de accidentarea Nadiei Krogh.
— Dar avea avarii?
Înainte să forţeze un răspuns afirmativ, îi întrerupse telefonul.
Era Nils Hammer.
— Am primit un telefon de la poliţia din Trøndelag, spuse el pe scurt. Câinele de cadavre a indicat zona de refugiu, chiar lângă locul alunecării de teren.
— Sosesc şi eu, spuse Stiller şi închise.
Îi mulţumi lui Steinar Vassvik şi se întoarse la maşină. Se apropiau de ceva. Acum era curios ce obţinuse William Wisting din excursia la cabană.

77

Primii stropi de ploaie loviră parbrizul chiar în timp ce urcară în maşină.

— La ţanc, comentă Martin, pornind motorul.

Wisting se aplecă în faţă şi se uită în sus la cerul întunecat şi aproape că se lovi cu capul de parbriz când una dintre roţile din faţă ale maşinii intră într-o groapă mare din drum. Maşina săltă mai departe. Wisting îşi puse centura şi se ţinu de mânerul de deasupra portierei în timp ce camioneta se hurduca pe drum. În cele din urmă, ajunseră la barieră. Wisting ieşi afară, în ploaia domoală, şi ridică bariera. Martin trecu de ea şi viră pe drumul principal pavat înainte ca Wisting să încuie lacătul şi să urce din nou în maşină.

Acum rulau lin pe asfalt. Martin porni radioul şi Wisting se uită la ceasul de pe bord. Descoperi că era ora 15:00, exact în momentul în care la radio se citea o ştire. Martin mări volumul radioului. Wisting era complet nepregătit, dar realiză ce avea să urmeze.

Poliţia confirmă că noaptea trecută au fost descoperite rămăşiţele unei persoane decedate pe autostrada E18, în Porsgrunn, şi că presupune că ar fi vorba despre Nadia Krogh, dispărută cu mult timp în urmă. Căutările au fost iniţiate după ce, la începutul acestei săptămâni, a fost redeschis cazul vechi de 26 de ani. Autostrada E18 a fost închisă întreaga noapte pe timpul căutărilor…

Prezentatorul continuă să vorbească despre cazul de răpire, dar Wisting nu mai auzi cuvintele. Inspiră adânc. Simţea că în habitaclul maşinii nu mai era aer. Acum urma confruntarea. Spasme dureroase îl înjunghiau în piept, ca în cazul unui început de atac de cord. Îşi întoarse încet

privirea într-o parte. Efectul asupra lui Martin Haugen fusese mai puternic, chipul îi era schimonosit.

— Au găsit-o, spuse Wisting încercând să continue jocul.

Martin nu spuse nimic. Doar își îngustă ochii și își aținti privirea pe drumul din fața lor.

Wisting nu știa dacă se mai putea preface că nu știe. Se tatonaseră reciproc timp de trei zile. Amândoi simțiseră ce se ascundea în spatele aparențelor. Acum, presiunea devenise prea mare.

— Trebuie să oprești, spuse el sec. Trage pe dreapta. Trebuie să vorbim.

Martin nu reacționă nicicum, doar mașina prinse viteză.

78

În câteva ore, peste un milion de persoane citiseră știrea despre descoperirea rămășițelor care aparțineau, probabil, Nadiei Krogh. Interesul pentru știre dusese și la o explozie a numărului de ascultători. Aproape 200 000 accesaseră primul podcast.

Line o culcase pe Amalie și o lăsase să-și ia în pătuț un biberon cu lapte cald. Era un obicei pe care nu intenționa să îl mai păstreze, dar avea nevoie de liniște ca să lucreze. Conectă reportofonul la telefon și se așeză la birou.

— Acesta este un podcast realizat în timp ce lucrăm efectiv la caz, începu ea, conștientizând sentimentul straniu de a nu vorbi în mod direct cu cineva. Au trecut doar puțin mai mult de 24 de ore de când am vorbit cu Robert Gran, dar de atunci s-au întâmplat multe. În urmă cu șase ore am plecat de la locul în care poliția crede că a

descoperit rămăşiţele iubitei lui din anul 1987. Acum, voi încerca să îl sun.

Formă numărul şi auzi sunetul de apel în căşti până când Robert Gran răspunse la telefon.

— Bună, Robert, spuse Line făcând o pauză. Presupun că eşti la curent cu ce s-a întâmplat noaptea trecută.

În telefon se auzi cum inspiră adânc şi lăsă apoi aerul să iasă cu forţă.

— Da, confirmă el.

— Te-a anunţat cineva oficial?

— Nu mi-a spus nimeni nimic. Nu am acelaşi rol ca părinţii. Ştiu doar ce am văzut pe internet.

— Am fost acolo.

— Mi-am dat seama.

— Ce părere ai despre faptul că a fost găsită? întrebă Line, sperând să obţină o reacţie emoţională.

— Este puţin ciudat. Ireal, într-un fel. Am tot aşteptat să se întâmple, şi totuşi este puţin neaşteptat.

Trase adânc aer în piept şi apoi continuă.

— Sper să descopere mai multe. Cine este vinovatul şi cum s-a întâmplat.

Nu reuşi să obţină mai multe, aşa că puse capăt discuţiei şi o sună pe Liv Hovet ca să afle reacţia ei.

— Azi dimineaţă am fost acolo să văd, spuse Liv Hovet. Este chiar lângă mine. Este înfricoşător să te gândeşti că a zăcut acolo în tot acest timp, pentru că asta sugerează că răpitorul este şi el tot localnic.

— La ce te referi?

— Probabil că a fost răpită şi ucisă aici, din moment ce trupul a fost ascuns aproape de locul dispariţiei.

Line nu comentă ipoteza, dar nu mai credea că era vorba de o răpire. Fusese o invenţie menită să ascundă ceea ce se întâmplase şi să înlăture suspiciunile care planau asupra iubitului ei nevinovat.

Odată terminată convorbirea, salvă discuţia alături de celelalte, pentru ca Daniel Leanger să le poată edita. Apoi se concentră să înregistreze nişte fraze de final. O făcu fără să aibă un text pregătit, ci doar câteva cuvinte-cheie notate pe carneţelul din faţa ei.

— În acest episod aţi aflat ce au cerut răpitorii ca să o elibereze pe Nadia Krogh şi cum abia acum, după 26 de ani, a fost probabil găsită. Ce s-a întâmplat, cu adevărat? A fost o răpire care nu a decurs conform planului sau întregul mister al Nadiei Krogh ascunde altceva? Noi, realizatorii acestui podcast, credem că ştim ce s-a întâmplat şi că acest caz este mult mai complex decât ceea ce am văzut până acum, dar şi că răspunsul este unul mult mai simplu. Ce ştim şi cine credem că este vinovat de moartea Nadiei Krogh veţi afla în episodul următor.

Opri reportofonul şi rămase puţin pe gânduri, după care înregistră o altă versiune în care nu promitea nicio dezvăluire. Apoi încărcă ambele versiuni şi lăsă la latitudinea lui Daniel şi a editorilor să aleagă pe care o vor folosi. Personal, o prefera pe prima. Vedea dincolo de aparenţe şi credea că ştia ce se întâmplase.

79

— Katharina a lovit-o? întrebă Wisting.

Trunchiurile zvelte ale copacilor se succedau în viteză de o parte şi de alta a maşinii. Martin nu răspunse, dar Wisting observă o mişcare discretă a capului, o încuviinţare aproape imperceptibilă.

— Tu doar ai ajutat-o să ascundă cadavrul? Ai făcut curăţenie în urma accidentului?

Maşina se înclină într-un viraj, fără ca Martin să încetinească.

Wisting luă tăcerea drept o confirmare, dar pe reportofonul ascuns în mâneca hainei sale nu se înregistrase decât liniştea.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că eu cred că şi-a făcut valiza ca să meargă la închisoare? continuă Wisting, dar nu primi niciun răspuns. Cred că voia să îşi asume responsabilitatea pentru ceea ce făcuse. Pentru moartea Nadiei.

Se întreba până unde putea să meargă în confruntarea cu Martin Haugen. Indiferent ce-ar fi spus şi ce-ar fi făcut, în acest moment Martin deţinea controlul, căci el era cel care se afla la volan.

— Codul de pe masa din bucătărie. Era o schiţă care indica locul în care era ascunsă Nadia.

Într-un fel, Katharina rezolvase cazul în locul lor, lăsând desenul pe masa din bucătărie. Martin ar fi putut să îl ia, când venise în casa goală, în urmă cu 24 de ani, dar nu se putea atinge de nimic. Chiar el îşi trimisese vecinul acolo ca să îşi întărească alibiul, dar asta îl şi legase de mâini. Steinar Vassvik le-ar fi spus poliţiştilor că văzuse pe masa din bucătărie un mesaj scris de mână şi dispariţia lui ar fi dat naştere la suspiciuni.

Maşina luă virajul din scurt. Martin nu spuse nimic, ci acceleră şi mai mult.

Wisting privea înainte. Urma o porţiune de drum drept. Din sens opus, un camion ce transporta lemne se îndrepta către ei.

80

— Maşina este în mişcare, raportă Hammer privind monitorul.

Punctul roşu arăta că poziţia maşinii lui Martin Haugen se schimbase.

— Se întorc acasă, spuse Adrian Stiller.

Telefonul lui Hammer sună. El răspunse, ascultă şi ceru să îi fie trimise fotografii şi documente. Apoi se întoarse către ceilalţi.

— Erau colegii din Trøndelag. Au descoperit ceva în porţiunea prăbuşită a autostrăzii E6. Oase şi rămăşiţe de oase, suficiente pentru a stabili că sunt de provenienţă umană.

— Katharina Haugen, afirmă Stiller şi i se adresă Christinei Thiis. Este timpul să scrii un mandat de arestare.

Procurorul încuviinţă şi ieşi din încăpere.

— Cum procedăm? întrebă Hammer. Unde-l oprim?

— Undeva pe traseu, răspunse Stiller. După ce îl lasă pe Wisting, dar înainte să ajungă acasă.

Hammer se uită la monitor.

— Avem 40 de minute, calculă el şi începu să caute un număr de telefon. Avem nevoie de întăriri. Probabil că este înarmat.

Stiller încuviinţă şi rămase cu privirea fixată pe punctul roşu de pe monitor. Se oprise.

— Trebuie să reîmprospătezi imaginea sau aşa ceva? întrebă el, amintindu-şi cum se blocase şi mai devreme imaginea de supraveghere.

— De obicei, nu, răspunse Hammer. Mişcarea este în timp real.

Totuşi, apăsă o tastă. Imaginea dispăru pentru câteva secunde după care apăru iar. Punctul roşu era în acelaşi loc, la jumătatea unui drum întins.

81

Frontul de aer împins de camionul de gabarit mare balansă camioneta când cele două vehicule trecură în viteză unul pe lângă altul.

Martin frână brusc şi pătrunse într-un refugiu de pe marginea drumului. Maşina derapă pe macadam din cauza anvelopelor rigide. După ce se opriră, se întoarse către Wisting.

— Trebuie să cobori.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îl rugă Wisting.

Martin clătină din cap.

— Indiferent ce s-a întâmplat, putem găsi o soluţie, continuă Wisting încercând să valorifice investiţia făcută peste weekend. Poate că acum ţi se pare că nu există nicio speranţă. Dar eu cu asta mă ocup. Şi vom găsi o soluţie.

Martin se aplecă şi îşi puse capul pe volan. Pentru o clipă, păru că s-a resemnat, dar apoi scoase ceva ascuns sub scaun. Pistolul. În tot acest timp fusese în maşină.

— Vreau să ieşi din maşină, spuse el, aşezând calm pistolul în poală.

Wisting puse mâna pe mânerul portierei.

— Mai întâi, aş vrea să ştiu ce s-a întâmplat, spuse el cu portiera întredeschisă.

Martin înghiţi în sec.

— A fost ideea mea.

Apoi explică totul sacadat, ca şi cum nu mai avea timp.

— Am fost la Heistad. Cu colegii de muncă. A condus Katharina. Era însărcinată. Am propus să mergem pe drumul cel nou, care încă nu era dat în folosinţă. Fusese asfaltat în aceeaşi zi. Asfaltul era complet negru. Nu existau marcaje rutiere. Nici iluminat stradal. Nu am văzut-o deloc. Nu până când i s-a lipit faţa de parbriz.

— Un accident, spuse Wisting ca să diminueze gravitatea celor întâmplate. Era îmbrăcată cu haine închise la culoare. Nu avea nimic reflectorizant.

— Era un excavator acolo, continuă Martin. După 15 minute, nu mai rămăsese nicio urmă. Când ne pregăteam să plecăm, pe asfalt am văzut singurul lucru rămas de la ea. Portofelul. L-am luat cu noi. Totul a mers bine, dar apoi l-au arestat pe iubitul ei şi Katharina a venit cu ideea răpirii.

Cuvintele începură să curgă şi mai repede. Tot ce ţinuse închis în el. Era ca un baraj care se sparge. Povesti cum accidentase maşina ca să ascundă urmele impactului şi cum o afectaseră pe Katharina cele întâmplate. Pierduse sarcina şi intrase în depresie. Voia să se autodenunţe, iar în noaptea de 10 octombrie 1989 venise să îl vadă, în încercarea de a-l convinge să o facă şi el odată cu ea. Se terminase în cel mai rău mod posibil. Torentul de cuvinte venea ca o confirmare a ceea ce îşi imaginase Wisting. Tot ceea ce discutaseră la cabană şi care rămăsese nerostit până în momentul mărturisirii. Martin fusese târât în drama psihologică a Katharinei până când nu a mai rezistat. Acum, transfera vina şi responsabilitatea asupra ei.

— Trebuie să pleci, spuse el după ce se destăinui.

— Hai să facem lucrurile cum trebuie, îl rugă Wisting.

Martin Haugen ridică arma din poală şi gesticulă din încheietură, făcându-i semn lui Wisting să plece.

— Ieşi! îi ordonă el.

82

Adrian Stiller stătea cu braţele încrucişate la piept şi cu picioarele depărtate în mijlocul camerei înghesuite de supraveghere tehnică. Îi plăcea sentimentul care îl cuprindea când tot ceea ce pusese în mişcare prindea din ce în ce mai multă viteză. Îi plăceau stresul şi sentimentul de a fi responsabil pentru ceva important.

Hammer puse telefonul mobil pe masa din faţa lui.

— Cred că i s-a descărcat telefonul, spuse el.

Stiller îşi frecă ochii. Pete colorate îi pâlpâiau sub pleoape. Când îşi întoarse din nou privirea spre monitor, punctul roşu se afla în acelaşi loc.

— Putem să trimitem o maşină fără însemne? întrebă el.

Hammer luă din nou telefonul.

— Voi încerca la Telemark, ei sunt cel mai aproape.

— Şi restul echipajelor?

— Se grupează acum în garaj.

Stiller ascultă în timp ce Hammer vorbea cu colegii lor din Telemark, prezentându-le situaţia şi indicându-le poziţia maşinii lui Haugen.

— Deocamdată, vreau doar să treceţi cu maşina şi să observaţi, încheie Hammer.

Stiller se întrebă dacă nu cumva insomnia îi juca feste. Punctul roşu de pe monitor părea să se mişte din nou. Strânse ochii, îi deschise din nou, ţinu privirea fixă şi se convinse că aşa era.

— Au pornit, spuse el.

Punctul roşu continuă să se deplaseze spre centrul oraşului Porsgrunn, urmând acelaşi traseu ca în urmă cu două zile, când Haugen şi Wisting merseseră la cabană.

În uşa din spatele lor se auzi o bătaie uşoară. Stiller deschise.

Era Christine Thiis, care se întorsese cu mandatul de arestare.

— Noutăţi? se interesă ea.

— Vor ajunge într-o jumătate de oră, zise Stiller arătând spre monitor.

În timp ce spunea asta, cursorul viră la stânga, luând-o pe un traseu diferit.

— Acum unde se duc? întrebă Christine Thiis, dar nu primi niciun răspuns.

— Nu putem rămâne aici, spuse Stiller, prinzându-l pe Hammer de braţ. Trebuie să mergem la maşină.

83

Wisting rămase pe marginea drumului, urmărind camioneta care dispărea într-un nor de praf.

Trecu un minut şi jumătate până sosi o altă maşină. Wisting se aşezase în mijlocul drumului şi făcea semne cu braţele. Maşina încetini, după care claxonă, îl ocoli şi trecu mai departe. O reacţie complet firească. Probabil că avea o mină disperată.

Îşi scoase legitimaţia din portofel şi încercă să oprească următoarea maşină ţinând braţul ridicat şi palma deschisă, cum învăţase la cursurile de agenţi în urmă cu aproape 35 de ani. La volan era o tânără. Şi ea încetini. Wisting îi

întâlni privirea prin parbriz. Părea speriată şi el renunţă să o oprească, iar maşina trecu încet pe lângă el.

Următoarea maşină se apropie din sens invers. Un Volvo mai vechi, albastru închis. Wisting îl făcu pe şofer să încetinească şi maşina opri în dreptul lui. Şoferul era un tânăr în jur de 19 — 20 de ani, cu şapcă şi păr blond până la umăr. Coborî geamul şi se uită în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă o maşină cu probleme la motor sau care ieşise în decor. Wisting îi arătă legitimaţia şi îi spuse că era vorba de o urgenţă care avea legătură cu un caz de răpire.

— Cazul Krogh? întrebă tânărul.

— De unde ştii?

— Păi numai despre asta se vorbeşte la ştiri.

— Cum te numeşti? întrebă Wisting în timp ce ocoli maşina şi urcă.

— Even.

— Bine, Even. Vreau să întorci.

— Să întorc?

— Da. Te-ai întâlnit cu o camionetă?

— Una care mergea cu viteză, încuviinţă el, după o ezitare de câteva secunde.

— Atunci cred că ar trebui să întorci numaidecât, spuse Wisting.

Tânărul întoarse maşina şi demară.

— Nu-l vom ajunge din urmă.

— O să aflu unde este, spuse Wisting fixându-şi centura de siguranţă. Trebuie doar să împrumut telefonul tău.

Tânărul băgă mâna în buzunarul interior al gecii de piele, scoase telefonul şi i-l dădu lui Wisting.

84

Stiller era la volan. Hammer stătea lângă el, cu tableta în poală. Punctul roşu se deplasa pe străzile din centrul oraşului Porsgrunn. Viteza scăzuse considerabil.

Telefonul mobil sună. Pe ecranul tabloului de bord apăru un număr necunoscut de mobil. Stiller răspunse folosind comanda de pe volan. Vocea care răsună în habitaclu era fermă.

— Wisting sunt.

— Unde eşti?

— Într-o maşină rechiziţionată şi vorbesc la un telefon împrumutat, răspunse ofiţerul de investigaţii. Unde este Haugen? Aveţi localizarea lui?

— E în mişcare, răspunse Stiller, lăsându-l pe Hammer să îi spună poziţia exactă. Ce ţi s-a întâmplat?

— Acoperirea a sărit în aer, explică Wisting. M-a dat jos din maşină. Are la el chestia aia pe care n-ai găsit-o când a picat curentul.

Stiller înţelese că vorbea codat, pentru ca persoana care îl însoţea să nu înţeleagă că era vorba de o armă.

— A spus ceva? întrebă el.

— Da, confirmă Wisting. A mărturisit tot.

Stiller ridică o mână de pe volan şi strânse pumnul într-un gest triumfător.

— S-a oprit, îl anunţă Hammer.

— Unde?

— Tocmai a întors, se îndreaptă spre o altă direcţie, raportă Hammer.

— Încotro se îndreaptă? se interesă Wisting.

Stiller se uită în jos, la tableta din poala lui Hammer şi urmări cu privirea punctul roşu, dar aşteptă puţin înainte să răspundă, ca să fie sigur.

— Se pare că se îndreaptă spre locul faptei.

Legătura telefonică se întrerupse din cauza zgomotului de fond.

— Unde? întrebă Wisting.

— E18, preciză Stiller. Unde am dezgropat-o pe Nadia.

85

Păstrară linia telefonică deschisă. Wisting îi spuse tânărului de la volan să accelereze.

— Intrăm pe E18, preciză el, estimând că urmau să ajungă în opt-nouă minute.

Mută telefonul la cealaltă ureche.

— Avem vreo maşină de poliţie în zonă?

— Noi suntem cel mai aproape, răspunse Stiller. Mai avem şase minute.

— Şi Martin Haugen?

Hammer fu cel care îi răspunse:

— Două minute.

Merseră mai departe fără să mai spună nimic. Tânărul se apropie cu maşina de marginea drumului şi depăşi un taximetrist.

— Pe unde o iau? întrebă el apropiindu-se de un sens giratoriu.

Wisting îşi dădu seama că ar putea să traverseze Herøya şi să iasă pe E18 la sud de locul descoperirii, în

timp ce Stiller şi Hammer s-ar apropia dinspre nord. Probabil că era şi o cale mai rapidă.

— La dreapta, spuse el indicând cu degetul.

Un bărbat dintr-un BMW negru claxonă îndelung când tânărul se strecură înaintea lui.

— Se apropie, îi anunţă Hammer. Mai puţin de un minut. Avem un plan pentru această situaţie?

Nici Wisting, nici Stiller nu-i răspunseră.

Prin telefon, Wisting auzi staţia radio din cealaltă maşină. Mai multe echipaje raportau poziţiile. În fundal se auzeau sirenele.

— 200 de metri, raportă Hammer.

Wisting mută din nou telefonul la cealaltă ureche.

— 100 de metri, continuă Hammer.

Prin staţia radio a poliţiei se transmise un mesaj pe care Wisting nu îl înţelese.

— Nu opreşte! exclamă Hammer. Merge mai departe.

Stiller înjură. Vocea lui era mai clară, vorbind aproape de microfonul telefonului.

— Ce are de gând să facă?

— A mai fost o dată acolo, spuse Wisting. Atunci l-a părăsit curajul. Se duce acasă la Hannah şi Joachim Krogh să le spună ce s-a întâmplat cu fiica lor.

Stiller înjură din nou. Wisting auzea cum loveşte volanul.

— Este înarmat şi instabil psihic, le reaminti el. Nu avem nicio unitate care să-l poată intercepta?

— Virează spre Heistad chiar acum, raportă Hammer. Ajunge în două minute.

Mai multe mesaje erau transmise prin staţia radio. Wisting îşi dădu seama că el era cel mai aproape, dar nu avea să ajungă la timp.

86

Wisting ajunse primul. După 4 minute şi 11 secunde. Îl instrui pe şofer să treacă încet pe lângă conacul familiei Krogh. Poarta de fier forjat era deschisă. Camioneta gri a lui Martin Haugen se afla înăuntru. Nu se vedea nimeni prin preajmă. Raportă prin telefon cele constatate şi îl rugă pe tânăr să întoarcă şi să tragă maşina pe marginea drumului, la 50 de metri mai jos de casă.

— Ce facem?

— Aşteptăm întăriri, răspunse Wisting.

Tânărul încuviinţă, ca şi cum era exact răspunsul pe care îl aştepta.

Trei minute mai târziu, sosiră Adrian Stiller şi Nils Hammer. Wisting îi mulţumi tânărului şi deschise portiera ca să coboare.

— Poţi pleca acum, îi spuse el.

— Pot să rămân? întrebă tânărul.

— Poţi să faci cum doreşti, dar nu te apropia mai mult de atât.

Se duse la Hammer şi la Stiller. Când urcă în maşină, Hammer vorbea la telefon, informând echipele operative.

— Sărmanii părinţi, comentă Stiller. Ar fi trebuit să fie scutiţi de asta.

Wisting nu spuse nimic.

— Chiar crezi că stă acolo şi le povesteşte tot? întrebă Stiller. Înarmat?

— Nu sunt acasă, spuse Hammer. Lăsă telefonul jos şi privi spre casă. Au plecat departe de presă şi de tot balamucul.

Stiller se aplecă spre parbriz.

— Este singur acolo?

Pe stradă apărură trei maşini de poliţie fără însemne. Una dintre ele trecu pe lângă casă, înainte de a opri. Din ea coborâră trei bărbaţi înarmaţi care intrară în grădina vecină şi ocupară poziţii în spatele casei. Ofiţerul coordonator se apropie de maşina în care stăteau cei trei anchetatori.

— Nu vrem să se baricadeze înăuntru. Putem să-l sunăm şi să încercăm să-l facem să iasă?

Ceilalţi doi din maşină se întoarseră spre Wisting.

— Trebuie să împrumut un telefon, spuse el.

Hammer i-l oferi pe al lui. Căută numărul şi apoi îl sună.

Martin nu răspunse.

— Ar trebui să intrăm? întrebă coordonatorul trupelor de intervenţie.

— Verificaţi mai întâi maşina, îi spuse Wisting.

Adrian Stiller porni motorul şi mai avansă puţin, pentru a putea urmări lucrurile mai bine. Coordonatorul trupelor de intervenţie dădu câteva comenzi scurte. Patru poliţişti înaintară. Doi dintre ei îi îndreptară armele spre casă, în timp ce ceilalţi se apropiară de camionetă. Unul dintre ei aruncă o privire în maşină înainte să o deschidă.

— Este goală, raportă prin staţie.

— Platforma, spuse Wisting.

Îşi văzu lanseta. Era sprijinită de o tufă mare de flori şi i se vedea doar vârful. Lângă ea se afla rucsacul lui. Probabil că Martin le dăduse jos.

— Este sub prelată, adăugă el.

Noi comenzi fură transmise prin staţiile radio. Supravegherea casei fu menţinută, în timp ce doi poliţişti merseră în spatele maşinii. Unul se îndepărtă câţiva paşi şi îndreptă arma spre platforma maşinii, iar celălalt se pregăti să o deschidă, cu mâna sprijinită pe tocul pistolului.

Îşi făcură semn cu o scurtă înclinare din cap, după care coborâră prelata. Din maşină, Wisting şi ceilalţi puteau vedea tălpile unei perechi de ghete. Wisting deschise portiera şi coborî. Poliţistul care deschisese platforma îşi scosese din nou pistolul.

— Ieşi afară! ordonă el, fără să primească un răspuns.

Wisting se apropie încet de ei. Un lichid de culoare roz se prelingea de-a lungul îmbinărilor platformei şi se scurgea spre uşa de încărcare. Un amestec de sânge şi saramură.

Unul dintre poliţişti îl apucă de un picior şi îl trase pe Martin Haugen mai aproape de uşa de încărcare. Se aplecă pe jumătate deasupra lui, dar se întoarse imediat spre comandant şi făcu un gest cu mâna peste propriul gât. Mort.

Wisting se apropie şi confirmă că persoana care zăcea acolo era Martin Haugen.

Glonţul îi intrase prin tâmpla dreaptă, ieşise pe cealaltă parte şi spulberase găleata cu peşte.

Avuseseră parte de momente frumoase. El şi Martin Haugen, fiecare pe câte o buturugă, jos, pe malul apei, în timp ce găleata se umplea cu captura de peste weekend.

Stiller veni alături. Wisting se întoarse spre el fără să spună nimic. Se întreba ce fel de persoană era Stiller, la o adică. Dacă într-o situaţie periculoasă era dintre cei care fugeau sau dintre cei care atacau.

— Chiar a mărturisit? întrebă Stiller.

Wisting căută sub mâneca gecii, desprinse micul dispozitiv de înregistrare şi i-l dădu.

— Găseşti totul acolo, dacă echipamentul tău a funcţionat.

Stiller luă cipul ca şi când ar fi fost un obiect rar şi preţios.

Wisting se întoarse spre trupul neînsufleţit al lui Martin Haugen, gândindu-se că nu era vorba de atac ori de fugă. Chiar dacă Martin Haugen credea că avea instinctul de a ataca, în ultimii 24 de ani fusese un fugar. O fugă la care tocmai renunţase.

87

Amalie stătea pe canapea şi se juca cu un iPad, în timp ce Line avea laptopul în poală când veni Wisting să le viziteze. Amândouă păreau la fel de concentrate.

— Thomas a învăţat-o, spuse Line fără să îşi ridice ochii din calculator.

Wisting râse şi o luă pe Amalie în braţe, însă fetiţa nu voia să lase iPadul din mână.

— Poate că e mai sigur decât să se joace cu pixul, comentă el.

Line abia dacă îşi ridică privirea din laptop.

— Am crezut că ai renunţat la scris, spuse Wisting.

— Asta e ceva diferit.

— Am ascultat ultimul episod al podcastului, îi spuse Wisting, complimentând-o. Păcat că nu au fost mai multe.

Ştia că fuseseră planificate şase, dar numai trei se materializaseră, iar la momentul în care ultimul fusese dat publicităţii, cazul era deja rezolvat.

— Ai un proiect nou? întrebă el, făcând semn cu capul spre laptop.

— Acesta este proiectul de genealogie, îi explică Line ridicându-şi privirea. Avem un Stiller în familie şi m-am gândit că am putea fi înrudiţi cu Adrian Stiller, undeva pe

linie descendentă. Dar nu suntem. Mare păcat, aş zice, pentru că e bogat şi nu are moştenitori.

Wisting zâmbi la rândul lui.

— Se pare că Stiller nu este numele lui real, continuă Line. Nimeni din familia lui nu se numeşte aşa. Numele de familie al părinţilor este Palm. Locuiesc în Africa de Sud. Adrian este prenumele lui, dar şi-a schimbat numele de familie când a împlinit 20 de ani şi a revenit în Norvegia, unde s-a înscris la Academia de Poliţie.

Line se întoarse din nou spre ecranul laptopului.

— Dar mai este ceva foarte interesant în privinţa lui. Prietena lui a dispărut şi probabil că a fost ucisă.

Wisting făcu ochii mari.

— În Africa de Sud, când avea 18 ani, continuă Line. Tocmai făceam săpături în legătură cu asta. Nu a fost găsită niciodată, iar cazul este încă nerezolvat. Acum, 18 ani mai târziu, lucrează în grupul norvegian care se ocupă de cazuri neelucidate. Crezi că ar fi interesat să vorbească despre asta într-un interviu?

— Nu-l cunosc prea bine. Dar mă îndoiesc. N-am auzit nimic despre lucrurile de care mi-ai spus şi probabil că nu e ceva despre care ar vrea să vorbească.

— Mai este în oraş?

Wisting încuviinţă.

— Mă voi întâlni cu el mai târziu. Mai avem câteva documente de finalizat.

Line se uită gânditoare la ecran. Păreau să fie fotografii din paginile unor ziare de limbă engleză.

— Trebuie să mai aflu câte ceva înainte să îl intervievez.

88

Era timpul să facă ordine pe birou. Wisting sorta notiţele de lucru şi ciornele. Unele erau vechi de peste 20 de ani. Încă mai erau aspecte nelămurite, atât în privinţa Katharinei, cât şi a Nadiei, dar cazurile fuseseră închise, chiar dacă unele întrebări aveau să rămână fără răspuns.

Rămase cu un bilet în mână, pe care îl citi de mai multe ori înainte de a se îndrepta cu el spre biroul pe care îl folosea Adrian Stiller.

Stiller făcea şi el ordine. Punea dosarele într-o cutie goală de carton şi arunca foile volante într-o altă cutie, pentru a fi reciclate. Cardul lui de acces se afla pe colţul mesei, pregătit să fie returnat.

Părea mai vioi decât în ultimele zile. Odihnit. Wisting se gândi la ceea ce îi spusese Line despre iubita lui şi la motivaţia aflată, probabil, în spatele dorinţei de a lucra la cazuri vechi, neelucidate.

— Ştiu, spuse el, intrând în birou.

Stiller desprinse o listă cu numere de telefon de pe panoul de plută.

— Ce anume? întrebă el întorcându-se spre Wisting.

— Ştiu că tu i-ai scris biletul anonim lui Martin Haugen, preciză Wisting, ridicând o copie a biletului de un cuvânt. *Ştiu*.

Stiller zâmbi.

— Cum ai aflat?

— Nu putea fi altcineva, explica Wisting. Doar Martin Haugen ştia ce se întâmplase cu Nadia. În plus, am înţeles felul în care lucrezi.

— Şi care este acela?

— Foloseşti provocarea ca metodă de lucru şi acţionezi pe baza unor planuri ascunse.

Stiller zâmbi din nou.

— Haugen avea nevoie de un mic ghiont, ca să punem lucrurile în mişcare.

— Pe tine te-am văzut acolo, afară, în seara zilei de 10 octombrie? În ziua aniversării dispariţiei?

— Fusesem doar să văd dacă a luat biletul, dacă era acasă şi îl găsise. Dar a fost bine că ai apărut tu, pentru că aşa nu am mers mai departe. Nu ştiam de camerele pe care le instalase.

— L-am trimis să fie expertizat, spuse Wisting ridicând din nou biletul.

— N-a fost înregistrat niciodată, nu l-am predat. Avea doar scopul de a-l face să fiarbă.

Wisting nu ştia ce anume nu-i plăcea: metoda sau faptul că nu fusese informat.

— Am ascultat toată conversaţia dintre tine şi Haugen, continuă Stiller. O voi trimite să fie transcrisă, dar conţine tot ce e necesar pentru ca procurorul să închidă cazul.

Wisting încuviinţă.

— Un lucru însă nu-mi dă pace, continuă Stiller închizând cutia de carton. E complet pe lângă subiect, dar cadoul pe care ai spus că bunica i-l adusese Nadiei de la Paris şi pe care familia nu a vrut să-l deschidă până când aceasta nu era găsită. Acum putem să aflăm ce conţine?

Wisting zâmbi. Înţelegea unde bătea Stiller. Nu exista un cadou de la Paris. Era o poveste inventată de Wisting în încercarea de a influenţa conştiinţa lui Martin şi de a-l împinge spre o mărturisire.

— Cuvinte sau fapte, continuă Stiller ridicând cutia de carton de pe masă. Este vorba de încercarea de a atinge un scop.

Wisting împături foaia de hârtie pe care o ţinea în mână.

—Încotro mergi acum? Ai primit un nou caz?

— Mă duc la Bergen, răspunse Stiller. În penitenciarul de acolo este un bărbat care îmi va spune unde a îngropat un cadavru în urmă cu 17 ani.

Wisting făcu un pas în lateral în timp ce Stiller se îndreptă spre uşă.

— Dar tu? întrebă el. Vreun nou caz important?

Wisting clătină din cap. Pentru prima dată după foarte mult timp, biroul lui era complet gol.